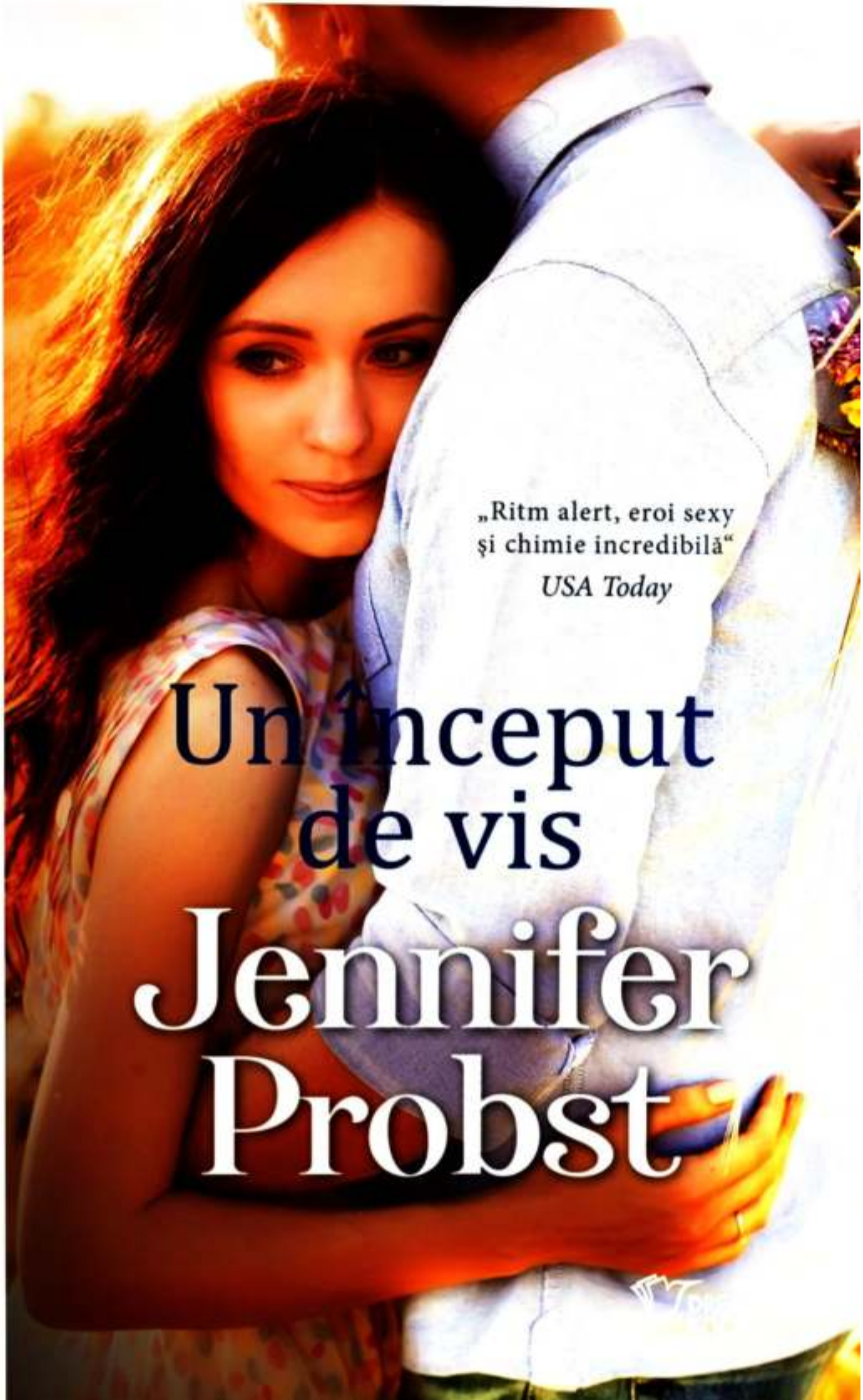
„Ritm alert, eroi sexy
și chimie incredibilă"
USA Today
Un început
de vis
Jennifer
Probst

Jennifer Probst

Un început de vis

Vă prezentăm
DREAM BOOKS, noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu

titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

Jennifer Probst

Un început de vis

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

The Start of Something Good
Jennifer Probst
Copyright text © 2018 Triple J. Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Un început de vis
Jennifer Probst

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright și este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosință al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-33-9935-0
ISBN EPUB 978-630-342-141-4

Pentru tine, tată.

Mi-a plăcut cum le-ai spus tuturor celor pe care i-ai întâlnit că fiica ta este o scriitoare celebră și cum ai încercat să-i convingi să-mi cumpere cărțile. Mi-a plăcut cum m-ai învățat să pariez la cursele de cai ca o expertă și să joc poker ca o profesionistă și cum m-ai provocat la fiecare rundă jucată în timpul turneelor noastre de scrabble. Pur și simplu, lumea nu mai este la fel fără tine.

Mi-e dor de tine în fiecare zi.

1

Dar de ce întotdeauna simțise atât de puternic atracția magnetică spre casă, de ce se gândea atât de intens la ea și o păstra atât de clară în amintire dacă nu avea nici o însemnătate și dacă acest orășel, cu dealurile nemuritoare din jurul lui, nu era singura lui casă de pe pământ? Nu știa răspunsul la această întrebare. Tot ce știa era că anii curgeau precum apa și că într-o bună zi oamenii se întorceau acasă.

Thomas Wolfe, Nu poți să mergi din nou acasă

Picioarele lui cunoșteau drumul care i se întindea înainte ca pe o amintire demult pierdută, dar de data asta Ethan Bishop a trebuit să se oprească la jumătatea lui pentru că simțea nevoia să se odihnească. Durerea sâcâitoare îi pulsa în spatele genunchiului ca o așchie înfiptă în carne, începând să-l scoată din minți, dar și-a propus să uite de ea, îngropând-o cât mai adânc, laolaltă cu sentimentul de rușine care îl marca precum un fier roșu.

„El a fost cel norocos."

Cuvintele îi reveniseră constant în minte în ultimele 62 de zile, ca o mantra, dar încă i se păreau a fi doar replica unui personaj care nu avea legătură cu el. Nu conta. Până la urmă, poate că ajungea să le creadă.

Și-a lăsat greutatea pe celălalt picior și a aruncat o privire spre ferma vopsită în alb și albastru, ascunsă în spatele gardului alb – o imagine desprinsă parcă din basme, încadrată de maiestuoșii munți Shawangunk. Inima i s-a oprit, ezitând o clipă, apoi a început să bată din nou. Chiar dacă Gardiner părea doar un orășel oarecare din nordul statului New York, frumusețea și farmecul său neobișnuit îl transformaseră în destinația preferată a turiștilor. Uitase cât timp trecuse de când nu mai fusese acasă. Amintirile l-au izbit ca un val de apă caldă, aducându-l la viață pe acel copil zâmbitor, cu spiritul liber, care își croia drumul în viață dincolo de

hotarele acestei ferme, cu visuri mult prea mari pentru micul oraș din nordul statului. După ani de muncă grea și de strădanii pentru a-și atinge ambițiile greu de îndeplinit, crezuse că în sfârșit izbutise.

Se înșelase amarnic.

Strângând din dinți, și-a reluat drumul, plăcut impresionat de schimbările observate. Surorile lui investiseră o sumă mare de bani nu numai în renovarea casei, ci și pentru a da un aer de prospețime imaginii de ansamblu a pensiunii. Noua firmă PENSIUNEA CUIBUL LUI ROBIN întâmpina oaspeții de la poartă într-un alb orbitor și în albastrul oului de măcăleandru, asortându-se cu obloanele și ușa vopsită într-un albastru îndrăzneț. Apropiindu-se de veranda care se întindea de jur împrejurul casei, a observat tușele creative pe care Ophelia cu siguranță le lăsase peste tot – vasele de lut cu crizanteme colorate, căruciorul de ceai plin cu ceainice cu licoarea îndulcită și fursecuri cu zahăr, clopoțeii de vânt care se mișcau în briza blândă de vară. Balansoarele și taburetele desperecheate, cu diferite împletituri de răchită, lăsau o imagine plăcută ochiului, iar diverse reviste cu poze lucioase, recomandate pentru pauza de cafea, erau împrăștiate ici-colo.

Da, în cele din urmă, își revendicaseră moștenirea în aceeași măsură în care fugiseră de ea. Mama lui ar fi fost mândră.

Lătratul familiar i-a ajuns la urechi și s-a întors uimit, lăsând geanta să-i alunece din mâini. Labradorul negru a alergat spre el – străbătând peluza cu urechile fâlfâind pe spate și cu gura deschisă într-un rânjet vesel – și i s-a aruncat în brațe.

– Wheezy!

Câinele și-a înfipt botul umed între picioarele lui și un hohot de râs a explodat în aer. I-a luat ceva timp până când și-a dat seama că râsetul era al lui și că sunase un pic nefiresc din cauză că nu mai râsese de ceva vreme. Ethan și-a trecut degetele prin blana acum căruntă, care s-a înfiorat de încântare, observând că burta câinelui era mai

rotunjită din cauza kilogramelor în plus, un semn al vârstei mijlocii.

– Mi-a fost dor de tine, băiete. Dumnezeule, câți ani ai acum, amice? 14? 15?

– 16. Și este într-o formă mai bună decât noi toți. Bine ai venit acasă, Ethan!

Și-a întors capul. Ophelia stătea pe verandă, cu un zâmbet blând curbându-i buzele. Era îmbrăcată într-o fustă cu un imprimeu floral până la glezne, sandale și un top galben transparent, care îi scotea în evidență silueta mlădioasă ca o trestie. Părul blond cu reflexe roșietice era strâns într-o coadă de cal. Îi amintise mereu de o zână minionă cu bărbia ascuțită și cu ochii prea mari. Dar nu se îndoia că, sub acea înfățișare de Clopoțica, sora lui avea o forță interioară și o sete de viață cum nu văzuse la nici o altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Pe vremuri, își imaginase că avea să devină o cântăreață mai faimoasă chiar decât Adele cu vocea ei puternică și care hipnotiza pe oricine se afla în preajmă, dar se părea că se decisese să se rezume la afacerea familiei.

– Tink. Arăți bine.

Ea a mormăit, coborând câțiva pași și apropiindu-se de el.

– Nu-mi spune așa! Porecla asta m-a torturat prea mult în copilărie. Iar acum, când am crescut, nu mai vreau să te las să mă strigi așa.

A luat-o în brațe, bucurându-se de râsul ei în timp ce o învârtea, iar Wheezy lătra.

– Încă pot să te fac să zbori, a spus el, sărutând-o pe creștet. Frații mai mari au datoria de a-și enerva frații mai mici.

– Bine. Ți-am spus că ți-am dat camera de lângă domnul și doamna Alders? Au 70 de ani și își sărbătoresc aniversarea. Ochii ei albaștri zâmbeau. Foarte zgomotos. În fiecare noapte.

El s-a înfiorat.

– Lupți murdar, Tink. În nici un caz nu stau într-o casă plină de străini. Ți-am spus că mă instalez în bungalow.

– Speram să te fac să te răzgândești, a spus ea ușor. Bungalow-ul nu are o bucătărie complet funcțională. Locul este în paragină și are nevoie de o grămadă de reparații. Nimeni nu a mai locuit acolo de ani întregi.

– Nu mă deranjează, am nevoie doar de un pat sau de o canapea.

– Este un loc izolat. În plus, e o distanță lungă până la clădirea principală.

Și-a mijit privirea, încercând să afle adevărul. Ea și-a lăsat greutatea de pe un picior pe altul, netezindu-și fusta.

– Îți faci griji pentru altceva?

Măcar nu îl mințise.

– Îmi fac griji că în felul acesta mă forțezi să te las singur.

Cuvintele s-au rostogolit între ei și s-au prăbușit cu zgomot, ca niște cioburi de sticlă. Stomacul i s-a strâns din cauza sentimentului de rușine care-i devenise ca o a doua natură, dar a ignorat senzația, încercând să se asigure că vocea nu-l trăda.

– M-am întors doar pentru că m-am gândit că aici pot să am parte de un pic de singurătate. Trebuie să-mi fac ordine în viață. Nu am găsit altă soluție mai bună decât să mă ocup de amenajarea bungalow-ului și să te ajut ocazional.

Ea părea să-i cântărească vorbele pentru a-și da seama dacă mințea. Apoi a încuviințat din cap.

– Bine. Doare?

– Nu foarte tare. Trebuie doar să merg în continuare la kinetoterapie.

– Consiliere?

S-a strâmbat ușor. De la incident, puțini oameni i-au pus întrebări directe ca să nu riște să-i pună într-o situație jenantă atât pe el, cât și pe ei. Mușchii i s-au relaxat puțin, bucurându-se că sora lui nu era printre cei care l-ar fi tratat astfel.

– Am terminat tratamentul. Dacă voi simți că va fi nevoie, voi găsi pe cineva care să mă consilieze în continuare.

– Pe mine m-ai convins. Dar ai grijă cum îi spui lui Harper că ai o groază de timp liber! Te va pune să lucrezi cu caii nonstop ca să poată salva cât mai mulți.

– Tot mai crede că salvează lumea cu fiecare animal pe care-l adoptă?

– Este o Angelina Jolie a operațiunilor de salvare a animalelor. Și a călcat pe bătături mai mulți oameni decât pot să număr.

– Unde este acum?

– La licitație. Va ajunge la cină. Între timp, de ce nu te faci comod? O să-ți arăt ce este nou prin împrejurimi. Am schimbat foarte multe. Ea s-a uitat la geanta de la picioarele lui. Asta e tot ce ai?

– Am învățat să călătoresc fără prea mult bagaj. Chiar trebuie să mâncăm împreună cu clienții tăi?

Ea a zâmbit.

– Nu în seara asta. Dar vom avea câțiva turiști săptămâna aceasta. Cred că o să-ți placă.

– Nu mă simt în stare să fac față prea mult interacțiunii sociale, Tink. Mai ales cu străinii. Cred că e mai bine să păstrez distanța.

Expresia feței ei s-a înmuiat.

– Am înțeles. Dar acum este un moment prielnic să începi să-ți croiești drum înapoi. Întotdeauna ai avut un șarm cu care i-ai fermecat pe cei care s-au aflat în preajma ta în diferite momente ale vieții. Ochii ei scânteiau șireți. Și, așa cum obișnuia să spună mama, „un oaspete fericit va reveni la noi de fiecare dată". Și, în mare măsură, sarcina ta este să-i faci pe oaspeți fericiți. Ar fi bine să începi să te obișnuiești cu asta.

El a oftat, dar ea i-a făcut cu ochiul și a dispărut înapoi în casă. Da, sora lui nu se ferise să-i spună adevărul verde în față.

Ethan stătea în soarele fierbinte, gândindu-se la viața de care fugise cât mai departe, dorind să își croiască un destin măreț și mult mai bun. În sfârșit, închidea cercul – se întorsese în locul de unde începuse totul, încercând să

recupereze toate bucățile pe care viața i le împrăștiase în față. Ce ironie a sorții!

Ca și când Wheezy ar fi știut ce gândea, l-a privit cu ochi serioși și plini de compasiune. Apoi și-a ridicat piciorul și a urinat pe geanta lui.

„Bine ai venit acasă!"

2

Mia Thrush și-a luat latte-ul de vanilie degresat de pe tejgheaua de la Starbucks și s-a retras la o masă din colț. Vorbea în căștile fără fir.

– Bernard, ți-am spus că nu joc la cacealma. Dacă nu îl susții pe Jonathan Lake pentru funcția de primar, îți doresc mult succes în încercarea de a fi reales! Opinia publică nu va crede niciodată că vrei să-i închizi pe cei răi, iar echipa mea de PR se va ocupa îndeaproape să fie cunoscut acest fapt.

Nu a întrerupt potopul de injurii dure care se revărsa de la celălalt capăt al firului. De ce trebuia ca judecătorii să fie persoanele cu cel mai aprig temperament dintre toți cei cu care lucra?

Mia a scos capacul de plastic al iaurtului grecesc organic în care pusese doar cinci afine. Și-a băgat o lingură perfectă în gură, apoi a mestecat încet pentru a savura gustul acrișor al fructelor. Avea voie să mănânce din nou abia peste patru ore, așa că și-a savurat în tihnă micul-dejun. Scăpase de ultimele zece kilograme sâcâitoare doar cu o voință de fier și o hotărâre chinuitoare, chiar dacă asta o transforma uneori într-o ființă ursuză. Judecătorul a făcut o pauză pentru a-și recăpăta suflul, iar ea l-a întrerupt:

– Lake este deja pe primul loc în sondaje. Vrei să te urci în trenul câștigător sau preferi să rămâi pe peron? Are unul dintre cele mai bune rezultate înregistrate la nivelul biroului procurorului districtual. Nu este nimic personal. Fii deștept!

Renumitul judecător, expert în chestiuni legate de dreptul familiei, avusese o dispută minoră cu clientul ei, iar acest lucru îl făcea să ezite să-și dea girul, ceea ce era crucial pentru a atrage de partea lui un anumit segment de alegători. Polemicile meschine apărute ocazional pe rețelele de socializare o iritaseră. Mia intenționa să stopeze publicitatea negativă înainte ca fenomenul să escaladeze. A îndulcit tonul negocierii, simțind că victoria era aproape.

– Știu că Jonathan va fi recunoscător dacă îl sprijini. Foarte recunoscător.

Politica însemna promisiuni sugerate, fără nici o garanție, dar Mia știa că Jonathan era diferit de ceilalți. Nu era ranchiunos și chiar i-ar fi fost recunoscător judecătorului. Acesta era alt motiv pentru care Mia lucrase pe brânci pentru a se asigura că el avea să câștige aceste alegeri.

A simțit cum judecătorul șovăie, dând semne că era gata să cedeze. Fără să mai stea pe gânduri, a mâncat două afine deodată pentru a celebra victoria.

– O alegere înțeleaptă, domnule. Jonathan va fi mândru să facă anunțul că îl susții și cât de bine veți lucra împreună. Mulțumesc.

A apăsat butonul și a încheiat apelul. Adrenalina îi bolborosea în vene ca un pahar spumos de șampanie. Dumnezeule, își iubea meseria! Pe lângă faptul că era o provocare constantă, nu o plictisise niciodată și o pusese în situația de a se lupta pentru băieții buni. Iar de când Jonathan se înscrisese la firma ei de PR, lista de clienți și profiturile începuseră să crească vertiginos.

A mestecat ultima afină, regretând deja că își terminase masa frugală. Poate că mai târziu reușea să strecoare o măslină în plus în salată. Una mică. Trebuia să-și

calculeze caloriile. Rochia aceea Gucci pe care pusese ochii nu-i dădea de ales.

Înăbușindu-și un oftat, a aruncat recipientul de iaurt gol, și-a luat cafeaua și a ieșit înapoi în stradă. Dimineața de iunie era mohorâtă, iar aerul îmbâcsit din Manhattan i se lipise de piele și îi umpluse plămânii. Tocurile pantofilor ei Prada bocăneau ca un metronom pe trotuar în timp ce își croia drum printre trecătorii care se agitau pe la colțurile străzilor aglomerate și pline de rulote cu mâncare, mintea ei lucrând furibund la următorul pas al planului.

Trebuia să se concentreze la crearea unei imagini mai prietenoase pe rețelele de socializare. Munca lui Lake în calitate de procuror fusese una grea, mai ales când venise vorba despre reducerea criminalității, dar îi lipsea dinamica bine conturată a concurentului său. Pentru că era văduv, publicul era mai înțelegător, dar, în cele din urmă, și-ar fi dorit să vadă și latura mai sensibilă, mai ales relația cu fiica lui. Avea avantajul că vara era aproape. Chloe avea să fie acasă două luni în vacanța de la facultate, iar Mia putea planifica niște evenimente în familie pentru a aminti electoratului că Jonathan Lake credea în valorile tradiționale. În ochii concetățenilor, nici o altă imagine nu ar fi putut rivaliza cu cea a fiicei lui adolescente însoțindu-l și susținându-l în campanie. Mia plănuia deja o grămadă de evenimente care să-i îmbunătățească imaginea de om cu principii. În acest moment al campaniei, dacă nu apărea cumva vreun scandal sexual, era hotărâtă să facă tot ce era capabilă pentru ca Lake să fie ales.

Telefonul privat i-a sunat în ureche. A apăsat butonul aproape instantaneu. Doar patru persoane aveau acces la această linie: asistenta, părinții și antrenorul personal. Acesta din urmă aproape că o făcuse să renunțe la număr după ce ratase un antrenament pentru care plătise scump. Nu i se păruse prea amuzant să vomite între seriile de exerciții. Dar să fie a naibii dacă mai ratase vreodată

vreun antrenament! S-a rugat să fie oricine altcineva în afară de mama ei.

– Da?

– Avem o problemă.

Vocea asistentei avea muzicalitatea specifică sudiștilor, mascată de o tonalitate arogantă de newyorkez. Mia și-a înăbușit un geamăt de frustrare. Și-a dorit o zi perfectă. Doar una în care să nu existe scandaluri sau să nu fie nevoită să aplaneze vreun conflict și în care toată lumea să fie mai mult decât fericită. Desigur, Gabby i-ar fi spus imediat că așa ceva le-ar fi lăsat fără slujbă.

– M-am ocupat deja de judecător.

– Bine. A apărut altă problemă pe care trebuie s-o rezolvăm.

Inima ei a început să bată nebunește.

– Te rog să nu-mi spui că are legătură cu o prostituată! Oh, te rog! Te rog, te rog…

– Nu este o prostituată.

– Atunci o rezolvăm.

– Este vorba despre fiica lui Lake. Nu îți pot spune la telefon. Cât de aproape ești de birou?

– Dă-mi zece minute!

Mia a ajuns în șapte minute, folosindu-și celebra tehnică de a se strecura prin mulțime. Un fel de a conduce imprudent fără a avea mașină sau o autostradă pe care să circule. Să-și croiască drum pe strada aglomerată a orașului a necesitat îndemânare, precizie și, nu în ultimul rând, un grăunte de curaj, mai ales pe tocuri de zece centimetri. A împins ușile de sticlă mată cu sigla de un roșu aprins STRATEGY SOLUTIONS PR și s-a îndreptat direct către biroul lui Gabby. Salutându-le pe recepționeră și pe secretara cu jumătate de normă în cadrul biroului, a aruncat o privire rapidă în încăpere, asigurându-se că totul arăta perfect. Faptul că își mutase biroul din vechiul depozit, îmbâcsit de mirosul greu de țigară, pe o stradă elegantă de lângă Broadway o transformase într-un jucător din altă ligă. Ea fusese prima care înțelesese că aparențele erau totul, așa că biroul ei

mustea de creativitate, dând un sentiment de siguranță, un detaliu vânat de noii ei clienți.

Decorat într-un roșu îndrăzneț și gri metalic, mobilierul era elegant și modern, cu o tușă caldă dată de pernele superbe cu strasuri argintii, de tablourile cu peisaje viu colorate atârnate pe pereți și de un candelabru de cristal care-ți tăia răsuflarea și care avea rolul de liant al acestor elemente. Frunzele mari și verzi de ferigă ce se iteau în dreptul ferestrelor adăugau acea notă de căldură atât de necesară. Mia știa exact care era imaginea pe care voia s-o creeze compania ei și, în sfârșit, atinsese acest obiectiv. Chiria exorbitantă merita fiecare bănuț.

Echipa ei era restrânsă, așa că o putea controla cu ușurință. Majoritatea clienților se bucurau de o interacțiune directă, spre deosebire de firmele renumite care percepeau tarife foarte mari și unde doar marile corporații aveau parte de o atenție specială.

Ca de obicei, Gabby era cocoțată pe scaun, abia zărindu-se din spatele mormanelor de hârtii, dosare și cutii. Buclele ei scurte și de un roșu aprins erau singurul indiciu de care Mia se putea folosi în încercarea de o a găsi în haosul ce pusese stăpânire pe biroul asistentei. Totuși, Mia învățase cu mult timp în urmă că nu avea nici un rost să-i schimbe această stare. O dată, femeia care se ocupa de curățenie încercase să-i pună în ordine pixurile și notițele, iar Gabby își pierduse toată ziua văitându-se că nu se putea concentra. Mia rezolvase problema aruncând pixurile și împrăștiind notițele peste tot, astfel încât asistenta ei să se poată întoarce la muncă.

Mia s-a lăsat pe scaunul din fața biroului, aplecându-se în față și așezându-și coatele pe genunchi.

– Bine, spune-mi ce ai aflat!

– A sunat directorul de campanie al lui Lake. Se pare că Chloe a avut probleme la școală. A vandalizat mașina profesorului.

– Ce? De ce ar face așa ceva? Era beată?

– A fost același profesor care a băgat-o în perioada de monitorizare pentru că a copiat la examen.

Simțea cum începe să o mănânce pielea de nervi. Erau atâția copii care nici măcar nu își permiteau să meargă la școală! Detesta situațiile în care oportunitățile erau irosite fie din dorința de a atrage atenția, fie dintr-un act de frondă. Desigur, nu o întâlnise niciodată pe fiica lui Lake și nu-i plăcea să o judece. Și-a reprimat replica tăioasă, începând deja să caute soluții pentru a rezolva problema.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum câteva săptămâni.

A făcut ochii mari.

– Cred că glumești. Stai, de ce nu am știut despre toate acestea?

– Lake era sigur că putea face uitat acest eveniment fără să te implice. La urma urmei, el este procurorul și candidatul pentru postul de primar. S-a gândit că putea repara mașina și că, dacă făcea o donație substanțială școlii, aplana conflictul.

Ura resentimentele care îi răscoleau stomacul. Acceptase să se ocupe de imaginea lui publică întrucât credea cu adevărat în idealurile lui Lake și simțea că avea o inimă bună și dorința reală de a se pune în slujba cetățenilor orașului. Dar nu era de acord cu intenția lui de a răscumpăra greșeala fiicei sale cu o donație. Totuși, el nu era genul de politician lacom. Făcuse o mulțime de investigații înainte de a decide să-l accepte drept client și nu o înșelase niciodată intuiția cu care reușea să detecteze eventualele greșeli. Tatăl ei îi spunea mereu că avea capacitatea de a descoperi imediat o minciună și că acesta ar fi fost un talent de care trebuia să profite la maximum. Și așa făcuse. Această abilitate o ajutase să accepte doar clienți ale căror idealuri și temperamente erau asemănătoare cu ale ei.

– Deci școala nu a fost de acord cu încercarea lui Lake de a remedia greșeala?

Gabby a oftat.

– A obținut exact reacția inversă. Profesorul a fost atât de revoltat, încât a depus plângere, iar Chloe a trebuit să compară în fața instanței.

– Vrei să spui că Lake nu a putut să ia legătura cu instanța locală și să facă niște aranjamente?

– S-a gândit că nu va fi nici o problemă. Dar acestui judecător nu i-a păsat cine era tatăl lui Chloe sau ce presiuni putea exercita. Bănuiesc că a vrut să-i dea lui Chloe o lecție și nimeni nu a încercat măcar să-l oprească.

Mia a oftat.

– De ce mi-e frică să aud cum se termină această poveste?

– Au condamnat-o la muncă în serviciul comunității pe timpul verii.

Ea a sărit de pe scaun și a început să se plimbe, încercând să pună informațiile cap la cap.

– Bine. Vom trece cu bine și peste asta. Nu a fost exmatriculată, ceea ce este o veste minunată. Și putem aranja să-și execute condamnarea la biroul procurorului sau la oricare dintre organizațiile nonprofit cu care colaborăm. Trebuie să-l contactez pe Bob pentru a vedea dacă putem păstra aceste informații confidențiale, fără să ajungă în gura presei.

– Nu am terminat. Sentința a fost deja dată. Este obligată să-și execute serviciul comunitar la o fermă locală de salvare a cailor. Bănuiesc că acolo este și o pensiune destul de apreciată de turiști.

– Trebuie să stea acolo toată vara?

– Da.

– De ce naiba au ales o fermă de cai?

Gabby a ridicat din umeri.

– Bănuiesc că au nevoie de voluntari.

– Bine. Ne descurcăm chiar și în aceste condiții. O să răspândesc zvonul că ea vrea să rămână la școală în vara asta și o voi ține departe de atenția presei. Trebuie doar ca Bob să ne ajute să mușamalizăm situația suficient de bine încât să nu afle nimeni.

Gabby a privit-o cu o expresie plină de compasiune.

– Lake are alt punct de vedere asupra acestui lucru. Îi este teamă că Chloe va crea și mai multe probleme dacă

nu are pe cineva care să aibă grijă de ea în această vară.

– Are sens. Și pe cine trimite să stea cu ea?

Atunci a observat că expresia lui Gabby nu s-a schimbat. Adevărul a lovit-o treptat, rostogolindu-se peste ea ca un film de groază care se derula cadru după cadru. Mintea ei s-a opus, găsind deja o mie de refuzuri și scuze gata să i se reverse de pe buze. Din păcate, tot ce a putut rosti a fost un singur cuvânt.

– Nu.

– Lake va veni la prânz să discute cu tine despre asta.

A izbucnit într-un hohot de râs lipsit de orice urmă de umor.

– Nu. În nici un caz, Gabby. Nu sunt dădacă, sunt o femeie care are propria companie, un apartament și... o viață! Detest orașele mici de la țară cu regulile și mentalitatea lor ridicolă. În plus, adolescenții mă sperie. De ce crezi că nu vreau copii? Pentru că ajung adolescenți!

Gabby a oftat.

– Știu. Uite, va trebui să te ții ferm pe poziție când va veni. Sunt sigură că există o alternativă, dar știu și cât de convingător poate fi Lake. De aceea este o bestie în sala de judecată. Îți dă impresia că soluțiile lui sunt cruciale pentru rezolvarea problemei. Ea a simulat un fior. Omul este teribil de bun. Și al naibii de atrăgător. Gabby și-a înclinat capul curioasă. Petreci mult timp cu el și este genul tău. Inteligent. Pasional. Cu un ciudat simț al controlului. Masculul alfa în toată splendoarea lui. Nu te simți nici măcar puțin atrasă de el?

Mia a făcut o pauză, gândindu-se la cele spuse de prietena ei. Jonathan Lake avea o energie care îl ajuta în aparițiile în fața camerelor. Cu părul lui des și închis la culoare, cu ochii de un albastru marin și o personalitate plină de energie, toate combinate cu un farmec ucigător, îi amintea de JFK Jr. în perioada în care era gata să cucerească lumea. Simțea un junghi în inimă de fiecare dată când se gândea la dispariția tragică a lui JFK și apoi a fiului său și al lui Jackie. Dar, în momentul în care

Jonathan i-a întins mâna pentru a i-o strânge, a știut că nu avea să existe nici un fel de afecțiune între ei. Da, era atrăgător și, da, se potrivea perfect standardelor ei, dar nu existase nici o chimie între ei. Nici o atracție. Nici un schimb de energie. Doar o frecvență plată care indica normalitatea. Slavă Domnului! A fi implicată într-o relație amoroasă cu un client era absolut inacceptabil, iar acesta ar fi fost un obstacol greu de depășit.

– Nu. Chiar mă bucur să declar public că nu există nici o atracție între noi și de aceea colaborăm atât de bine.

– După ce te-au rănit toți neisprăviții aceia, m-am gândit că ai terminat cu testarea chimiei partenerului. Te-ai gândit vreodată că ai nevoie de un IT-ist tocilar sau, pur și simplu, de un tip drăguț? Că ați putea începe prin a fi doar prieteni, pentru ca apoi relația să se dezvolte și să ajungeți să vă respectați și, în cele din urmă, să vă iubiți unul pe celălalt?

Mia și-a dat ochii peste cap.

– Prea multe filme de pe Hallmark, Gabby. Băieții drăguți nu rezistă lângă mine – nu pot ține pasul. Și, fără o atracție instinctuală, pur și simplu nu mă interesează. Am decis că celibatul este cea mai bună opțiune pentru mine în acest moment. Cel puțin până la finalul alegerilor.

– Atunci știu ce cadou să-ți fac de ziua ta de naștere.

– Ce?

Gabby a zâmbit malițios.

– Un morman de baterii.

Mia a râs.

– Ești o prietenă atât de bună!

– Știu. A întins mâna și a scos un dosar roșu din teancul de documente din fața ei, care stătea într-un echilibru precar. Asta este tot ce am găsit despre Chloe Lake, laolaltă cu acuzațiile și condamnarea. Trebuie să îți faci un plan înainte de a ajunge el aici, altfel vei rămâne blocată în nordul statului toată vara. Ai măcar cizme de călărie sau o pereche de blugi?

S-a cutremurat la acest gând. Îi plăcea totul la acest superb oraș aglomerat și murdar și jurase cu mult timp în urmă să nu se mute niciodată de aici. Nu când își putea lua pantofi de firmă, tampoane și salată de pui la grătar cu sos de iaurt și mărar, toate aflate doar la o stradă distanță.

– Desigur că am blugi. Doar că nu sunt din aceia de tăvăleală. Și noile mele cizme Coach nu se pun?

– Nu dacă nu le poți purta în ploaie. În plus, au blană și un toc subțire de aproape opt centimetri.

– Atunci ar fi bine să lucrăm amândouă la un plan alternativ. Pentru că nu am de gând să-mi stric toată vara. Și refuz să-l las pe Jonathan Lake să-mi dea ordine. Sunt reprezentantul lui de PR, nu asistenta lui personală. Să-l pună pe Bob să se deplaseze în nord ca s-o scoată din bucluc.

S-au uitat una la cealaltă și au izbucnit în râs. Directorul de campanie al lui Lake, Bob, un fost pușcaș marin, avea o agendă zilnică planificată cu minuțiozitate și nu arăta niciodată vreo urmă de emoție. Cu o siluetă masivă, musculoasă, ras în cap și cu ochi reci și întunecați, ar fi mâncat-o pe Chloe la micul-dejun. Dar s-a dovedit a fi un excelent manager și protector ca un pitbull față de Lake.

– Doar să te ții fermă pe poziție, a sfătuit-o Gabby. Ce-ar fi să angajăm un recuperator?

– Ne-am implicat și în mafie, mai nou?

– Îmi pare rău, am urmărit prea multe drame politice. Ce-ar fi să găsim pe altcineva care să o urmărească? Cineva care să se asigure că își termină serviciul în folosul comunității fără a mai intra în alte necazuri?

– Bine. Să facem o listă și să analizăm câțiva candidați ca să fim gata până la amiază.

– Am înțeles. A făcut o pauză, apoi s-a încruntat. Hm, ar trebui să încep cu Care.com?

– Nu! Cunoaștem câțiva oameni. Nu ești de acord cu mine? Începe cu Bob. Poate că are prieteni cu o față mai umană.

– Sigur. O să încep imediat.

Gabby s-a întors la biroul ei înfricoșător, iar Mia s-a îndreptat spre al ei. A plonjat în grămada nesfârșită de e-mailuri, sortând potențiali clienți noi și desfătându-se cu vibrația ușor perceptibilă a sentimentului de mândrie care îi curgea prin vene. Își construise compania prin seriozitate, muncă asiduă și puțin noroc. Visul ei de a avea succes până când ajungea la 30 de ani avea în sfârșit să i se împlinească, iar succesul pe care conta în campania electorală a lui Lake avea să o propulseze în top. Mai avea aproape șase luni de trudă înainte de ziua alegerilor și intenționa să facă tot ce-i stătea în putință pentru a câștiga.

Apoi, în sfârșit, avea să-i facă dreptate tatălui ei.

Exact la prânz s-a auzit o lovitură rapidă în ușă. Jonathan Lake a intrat în biroul ei, umplând instantaneu spațiul din jurul lui. Aura îi vibra, pur și simplu, de energie. Îmbrăcat într-un costum bleumarin cu o cravată roșie subțire, avea aerul unui om de afaceri de succes, fără a face prea multă vâlvă cu averea lui. Un alt echilibru perfect care-l transforma în candidatul ideal în alegeri. Era bogat, dar nu prea bogat, iar hainele lui erau croite pentru a lăsa o impresie plăcută oamenilor, nu pentru a-și satisface propriul ego. Fără un cuvânt, și-a lăsat servieta jos și s-a așezat pe scaunul din fața biroului ei. S-au uitat unul la altul o vreme în tăcere, pregătindu-se amândoi pentru conversație.

– Ai aflat toate detaliile problemei noastre recente? a întrebat el în cele din urmă.

Vocea îi era tăioasă și concisă, dar Mia a observat ridurile care îi încadrau ochii obosiți și umerii lăsați din cauza epuizării.

– Da, am aflat. Îmi pare rău, Jonathan. Nu mi-am dat seama că Chloe are probleme, a spus ea cu blândețe.

El a tresărit.

– M-am gândit că, după incidentul cu copiatul la examen, nu vom avea alte probleme. La naiba, e un copil bun! Nu știu ce se întâmplă cu ea în ultima vreme.

– Are 19 ani. Îmi amintesc că eu credeam că eram nemuritoare și că dețineam adevărul absolut.

Un zâmbet trist i-a curbat buzele.

– Da. Nici ea nu a avut o viață prea normală. Dar acesta ar putea fi un moment critic. Dacă scapă cineva vreo vorbă despre faptul că fiica mea a vandalizat proprietatea altcuiva, sunt terminat. Ar trebui să susțin valorile familiei. Mă vor crucifica.

– Poate că nu se va întâmpla așa. Bob a încercat să îngroape problema?

– Cred că suntem feriți pentru moment. Dar fiica mea nu are cum să-și petreacă vara singură într-un loc unde poate să intre în și mai multe necazuri. Presa nu va rata ocazia de a mă ataca. Trebuie făcut ceva.

– Am început deja să mă gândesc la un plan. Am pus-o pe Gabby să întocmească o listă de candidați pentru a găsi pe cineva care să stea cu fiica ta nonstop. Te-ai gândit la un bodyguard?

– Nici nu mă gândesc la această variantă. Trebuie să fie cineva în care am încredere. Cu siguranță, o femeie. De preferat o persoană care știe care sunt implicațiile și care poate fi în contact permanent cu mine. O persoană inteligentă, dar suficient de înțelegătoare pentru a sta cu fiica mea.

Oh, era bun! Și-a mijit privirea în timp ce el își bifa lista de dorințe, iar vocea lui s-a umplut de emoție și de îngrijorare. Din păcate, ea știa de ce era el în stare.

– Nu o fac, Jonathan, a spus ea cu fermitate. Pur și simplu, nu este posibil.

– De ce?

L-a refuzat cu fermitate:

– Am o afacere de condus. Un apartament de întreținut.

– Ai pisici? Câini?

Ea a pufnit auzindu-i întrebarea.

– Nu.

– Îți aduc o persoană care să aibă grijă de locuința ta, una verificată de mine. Îți angajez pe cineva doar pentru

această perioadă și o să am grijă să ți se pună la dispoziție tot ce ai nevoie pentru a lucra de la distanță.

– Nu. De asemenea, urăsc călătoriile și detest provincia. Sunt alergică la cai.

El i-a aruncat o privire albastră electrică.

– Minți!

– Bine. Dar urăsc caii și mirosul lor, orașele mici și orice lucru vintage. Urăsc locațiile tip pensiune unde străinii trag cu urechea la ce vorbești și își bagă nasul în afacerea ta. Și nu mă descurc deloc cu copiii.

– Îi urăști?

– Nu! Dar nu mă pot apropia de ei. Nu sunt în apele mele, mă simt prost și aș fi ultima persoană din lume care să-ți poată ajuta fiica. M-ar urî. Ar fi nefericită și te-ar ruga să mă ții cât mai departe de ea. E mai bine să găsești persoana potrivită pentru ea de la bun început. Cineva care să impună mai mult respect.

El i-a zâmbit.

– O să te iubească.

Ea a început să fiarbă. Și-a sprijinit coatele pe birou și i-a vorbit intenționat pe un ton rece:

– Nu, Jonathan, nu o fac. Nu poți să mă intimidezi, să mă mituiești ori să mă cumperi. Sunt reprezentanta ta de PR, nu asistenta sau prietena ta ori managerul tău de campanie. Pune-l pe Bob să o facă!

– Chloe nu poate relaționa cu el. L-a întâlnit de câteva ori și doar se uită unul la altul într-o tăcere precaută. Cred că o sperie.

– Nu ai nici o secretară din acelea amabile, platinate, care va fi în extaz dacă va avea ocazia să-și ia o vacanță prelungită de la biroul procurorului?

El a pufnit.

– În nici un caz. Asistentele mei sunt și mai înfricoșătoare decât Bob.

Ea a lovit biroul cu palma.

– Sunt înspăimântătoare! O voi îngrozi. Vorbesc serios. Nu mai discutăm despre această variantă. Nici în ruptul

capului nu o să-mi petrec vara supraveghind-o pe fiica ta la o fermă de cai. Ne-am înțeles?

Era pregătită să facă față farmecului lui ucigător sau ripostelor iscusite. În schimb, el i-a aruncat o privire de om înfrânt.

– Nu știu ce să fac, Mia, a spus el. Adevărul răzbătea din cuvintele lui. Chloe are nevoie de cineva în care să aibă încredere. Cineva care să o protejeze de toate lucrurile care i se pot întâmpla unui copil implicat în politică. Dacă ea mai face un pas greșit, întreaga mea campanie electorală ar putea fi pusă sub semnul întrebării. Și nu mă pot concentra la câștigarea alegerilor când sunt îngrijorat pentru fiica mea. Și-a ridicat mâinile și s-a aplecat spre ea: Ești ultima mea speranță. Te rog, nu în calitate de angajat, ci în calitate de prieten. Te rog să mă ajuți!

Senzorul ei de minciuni a rămas ciudat de tăcut. Era doar rugămintea sinceră a unui tată care avea nevoie de ajutor și nu avea pe nimeni altcineva în care să aibă încredere. Și-a amintit cum s-a simțit când și-a privit familia târâtă prin mocirla în care o aruncase presa: nervozitatea permanentă din cauză că erau mereu în lumina reflectoarelor, teama că eșecurile aveau să fie descoperite și exploatate în cea mai recentă rubrică mondenă și de care toți aveau să râdă.

Amintirile au dus-o înapoi în timp. Când Henry Thrush o anunțase că voia să candideze pentru Congres, mama ei acceptase toată corvoada vieții de politician. Devenise soția perfectă, fiindu-i permanent alături, îndrumând-o pe Mia să urmeze cu atenție toți pașii pe care familia unui candidat politic trebuia să-i respecte pentru a câștiga. Erau atât de mândri și, deși tatăl ei nu se număra printre candidații creditați cu o șansă, discursurile lui pasionate au lăsat să răzbată un adevăr pe care oponenții lui pur și simplu nu au reușit să-l transmită. Cifrele din sondaje au început să crească, situându-l tot mai aproape de contracandidații săi, iar Mia își vedea

tatăl îndreptându-se spre Washington. Până la izbucnirea scandalului.

A fost publicat un interviu în care o femeie a susținut că s-a culcat în repetate rânduri cu tatăl ei. Nu avea nici o dovadă. Fără fotografii, cadouri sau chitanțe care să demonstreze toate aceste acuzații în fața opiniei publice, dar nimic nu mai avusese vreo relevanță. Dezastrul plutea în aer, iar oamenii cereau și mai multe informații de acest gen.

Mia și-a văzut familia distrusă peste noapte, iar căsnicia părinților ei a fost brusc pusă sub semnul întrebării. Femeia a povestit despre întâlniri la hotel și a descris imagini sexuale deviante. Dintr-odată, colegii au început s-o chinuie și s-o tachineze, batjocorindu-i fără milă familia. Adversarul tatălui ei a coalizat în jurul lui mulțimile de alegători indignați, făcându-i campania praf, până în momentul în care alegerile s-au terminat înainte de a fi început cu adevărat. Mama ei a plecat, fără să dea crezare declarațiilor vehemente ale soțului prin care își susținea nevinovăția. Mia a devenit o victimă colaterală a războiului politic și a înțeles din experiență proprie că adevărul uneori nu conta și nu te făcea să te simți liber.

Pentru că adevărul putea fi manipulat.

După alegeri, s-a dovedit că femeia mințise, plătită de niște necunoscuți pe care noul congresmen a jurat că nu-i cunoștea. Povestea s-a stins și s-a mistuit ca o vâlvătaie în 24 de ore, înainte de a fi îngropată în relatările ocazionale publicate de câteva ziare sau reviste. Mama ei s-a întors în cele din urmă, amândoi fiind disperați să salveze ce mai rămăsese din căsnicia lor cândva atât de trainică.

Mia știa că au încercat. Știa că se iubeau. Fuseseră prea multe aspecte pe care ar fi trebuit să le treacă cu vederea, ajungând în cele din urmă să-i schimbe pe amândoi. După un an, au ajuns la concluzia că trebuiau să se despartă. Mama ei s-a recăsătorit și s-a mutat în California. Henry Thrush s-a stabilit într-un oraș mic, a practicat dreptul și nu a mai intrat niciodată în viața politică sau în atenția opiniei publice.

Dar, vai, ea își dorea atât de mult să se facă dreptate! Voia să arate binele care putea fi făcut dacă te aflai de partea corectă a campaniei de PR. A jurat că avea să își răzbune tatăl, susținându-și propriul candidat și asigurându-se că el sau ea avea să câștige.

Jonathan Lake era șansa ei de a câștiga. În cele din urmă, a lăsat acele amintiri în urmă și a luat-o de la capăt. Lake era chiar imaginea tatălui ei – un bărbat bine intenționat, care dorea să intre în viața politică pentru ceea ce putea să aducă, să schimbe și să devină. Nu pentru putere, sex sau bani.

Trebuia să câștige alegerile cu orice preț. Cum putea ea să se ierte dacă se întâmpla ceva groaznic cu fiica lui doar pentru că nu voise să-l ajute când i-o ceruse?

Măcar înțelesese prin ce trecea fata. Vocea lui Jonathan a smuls-o din reverie.

– Mia? Mă vei ajuta?

A închis ochii, învinsă. La naiba!

Era atât de derutată!

3

– Ethan, am nevoie de ajutorul tău.

S-a întors. Sora lui, Harper, stătea în spate, studiind peretele proaspăt tencuit, care fusese cândva pătat de scurgerile de apă. Părul ei castaniu-închis, cu o tunsoare scurtă și serioasă îi încadra fața, iar pielea i se colorase deja într-o nuanță caldă și maronie de la soare. Ochii aceia verzi ca marea erau la fel de direcți și de surprinzători cum și-i amintea. De ce fusese binecuvântată cu gena de irlandez cu trăsături închise la culoare, în timp ce el și Ophelia fuseseră nevoiți a se mulțumi cu cea clasică? Era înaltă ca tatăl lor, plutind peste ceilalți de la

cei aproape doi metri ai ei. Colegii o hărțuiseră la școală, numind-o amazoană urâtă, iar fetele se coalizaseră într-un grup care nu făcea altceva toată ziua decât să râdă de ea. A văzut cum sora lui mai mică, cândva atât de veselă, a început să-și piardă încetul cu încetul pofta de viață, închizându-se în ea până când singurii ei prieteni au rămas doar caii de la grajduri. Întreaga familie încercase să o ajute, dar toate încercările lor au fost respinse, făcând-o să se izoleze și mai mult în propria lume, acolo unde se simțea în siguranță.

Acum era o femeie foarte puternică, făcând-o uitată pe fata aceea cândva timidă și singuratică. Dar Ethan știa că trecutul lăsa cicatrici permanente în suflet, pe care majoritatea nu le puteau vedea. Era îmbrăcată ca de obicei, cu o pereche de blugi vechi, cizme de călărie până sub genunchi și un tricou decolorat albastru. Ethan putea paria că avea câte un tricou și o pereche de blugi pentru fiecare zi a săptămânii. Sora lui aloca puține fonduri propriei garderobe, însă era mână largă când venea vorba de salvarea animalelor.

– Hei, Harp! Ce faci?

– Locul arată grozav. Chiar ai reușit să transformi bungalow-ul într-o casă în ultimele săptămâni.

– Nu prea am avut ce face. Acum, după ce am reparat acoperișul, pot să dau o mână proaspătă de vopsea pe pereți.

– Nu mai miroase urât.

El a râs.

– E doar mirosul bine cunoscut de transpirație. Exact cum…

– … obișnuia să spună mama, a terminat ea, un zâmbet rar curbându-i buzele.

Ethan a zgândărit rana, dar timpul atenuase în cele din urmă durerea provocată de absența mamei lor. După chipul surorii lui, părea că împărtășeau aceleași sentimente. Sângele irlandez al mamei le transmisese tuturor o loialitate totală față de familie, stoicism pentru a trece peste perioadele grele și o dragoste profundă pentru

pământ. Știa că mama lor suferise când le spusese că trebuia să plece, dar surorile lui preluaseră frâiele gospodăriei și păreau mulțumite de această turnură. Nu le mulțumise niciodată. Nu le spusese niciodată cât de mult apreciase sprijinul lor, dându-i astfel libertatea de a face cu totul altceva fără a se simți vinovat.

Accidentul scosese la iveală prea multe adevăruri dure. Acum s-a întors ca să le înfrunte pe toate.

Parcă rezonând cu acest gând, genunchiul i-a pulsat, așa că și-a mutat greutatea pe celălalt picior pentru a nu mai simți atât de intens presiunea. Harper i-a studiat chipul, ochii ei strălucitori evaluându-i starea în care se afla, ca o adevărată soră.

– Cum e piciorul? l-a întrebat.

– Mai bine. Ce vrei de la mine? a întrebat-o el, încercând să-i îndrepte atenția înapoi la motivul pentru care venise să-l vadă.

Ea a făcut un semn către barba lui, care crescuse destul de mult.

– Nu ai de gând să-ți dai jos barba aia?

Și-a trecut o mână peste bărbie și a ridicat din umeri.

– Nu știu. E bine când nu-mi fac griji pentru felul cum arăt.

– Arăți groaznic, omule! Ca unul dintre acei nebuni din *Dinastia rațelor*.

El a zâmbit.

– Mi se par drăguți.

A continuat să se holbeze la el.

– Au trecut trei săptămâni. Ophelia a spus că treci foarte rar pe la pensiune. Te-ai refugiat aici și stai singur, ca un pustnic nebun.

– Am multe de făcut la bungalow. Nu am chef să vorbesc cu străinii. Și tu îi eviți tot timpul.

Ea a scos un suspin dureros.

– Îmi fac simțită prezența când este cazul. Îmi joc rolul de gazdă bună. Dar acesta este teritoriul Opheliei. În plus, merg în oraș și vorbesc cu oameni în carne și oase, nu cu Wheezy și cu Hei Hei.

Labradorul și-a auzit numele, și-a ridicat capul pentru a-i oferi lui Harper un rânjet fericit, apoi s-a pus cu botul înapoi pe podea și a pufnit.

– Wheezy este un tovarăș grozav. Mi-a fost dor de el. Cât despre puiul acela, este cu totul altă poveste.

Ca la un semn, amândoi s-au uitat pe fereastră la puiul negru din rasa poloneză cu o grămadă de pene rebele ieșindu-i din creastă. Cotcodăcea, zgâria pământul cu ghearele și părea să aibă toată curtea sub control.

– A fost altă misiune de salvare. Când l-am găsit astă-iarnă, bietele lui pene erau aproape înghețate, pentru că nu l-au lăsat niciodată să stea înăuntru. Parcă a renăscut de când este aici.

– Și chiar trebuia să-l numești după alt personaj dintr-un film Disney? a pufnit el. Mă simt de parcă sunt la Disney World.

– Nu este nimic greșit în lumea Disney. Mama ne-a învățat întotdeauna că toate problemele pot fi rezolvate sau înțelese urmărind acele filme. Nu mai încerca să schimbi subiectul!

– Care subiect? a întrebat el nevinovat.

– Suntem îngrijorate, bine?

El a înlemnit, urând să-i vadă îngrijorarea din ochi și știind care era motivul. Glasul i s-a înmuiat.

– Sunt bine, Harp. Serios. Am nevoie de puțin timp doar cu mine însumi pentru a putea trece peste toată situația asta mizerabilă.

– Nu a fost vina ta.

S-a cutremurat. I s-a strâns stomacul.

– Da.

Un sentiment de frustrare a străfulgerat-o din cap până în picioare.

– Las-o baltă, știu că nu vrei să vorbești despre asta. Dar va trebui să renunți puțin la statutul tău de singuratic și să mă ajuți. Tocmai am aflat că m-am procopsit cu o tânără care a primit o condamnare constând în ore de muncă în folosul comunității. O să stea aici toată vara.

– Credeam că îi puneau pe copii doar să curețe parcurile sau să strângă gunoiul de pe străzi.

– Modalitățile de a-i pedepsi s-au diversificat. Este o studentă care a avut probleme. Ghici cine s-a ocupat de dosarul ei!

– Cine?

– Judecătorul Bennett.

El a tresărit, clătinând din cap.

– Încă prezidează ședințele de judecată? Este mai bătrân decât Wheezy.

– Știu. Încă este în activitate și locuiește în acea casă mare, veche și goală din oraș, semănând teroare în rândul studenților. Îi face o deosebită plăcere să le dea un exemplu celor care au un comportament neadecvat.

– De ce noi?

Harp a ridicat o sprânceană.

– Din cauza mamei, desigur. El obișnuia să-i trimită pe copiii cu probleme la ferma de cai ca să lucreze în folosul comunității. Mama s-a ales cu voluntari, iar el cu satisfacția că a făcut dreptate. Bineînțeles, i-am spus după ce a murit mama că nu avem nevoie de alți voluntari, dar tot ne trimite câte unul din când în când. Presupun că el a decis că vom fi norocoșii beneficiari ai cunoștințelor ei în ceea ce privește caii.

– Oh, știe ceva despre cai?

Harper i-a aruncat o privire.

– Nu. Asta e problema mea. Toată situația se poate transforma într-un coșmar, Ethan. Imaginează-ți un adolescent plin de hormoni care nu știe cum merg lucrurile într-un adăpost pentru cai sau care nu știe nimic despre activitatea unei pensiuni. Sunt frântă și lucrez mai mult decât ar fi normal. Nu mai am putere să o învăț toate tâmpeniile. Trebuie să te ocupi tu de asta.

S-a uitat la ea.

– Glumești.

– Nu. Tu ești cel care va răspunde de ea. Arată-i cum merge treaba! Învață-o cum să aibă grijă de cai… nu-mi

pasă. Pune-o să facă diverse munci pentru tine, dar ia-mi-o de pe cap!

– La naiba, nu! Dă-i-o Opheliei! I-ar plăcea să aibă un ajutor la pensiune.

– Am vorbit deja cu ea. Ea este cea responsabilă cu pensiunea și tocmai a angajat încă o menajeră pe care nu o poate concedia. A spus că îi va da din când în când câte ceva de făcut, dar nu o vrea în subordinea ei.

Ethan a mormăit o înjurătură.

– De ce nu o putem redirecționa într-un loc unde chiar au nevoie de serviciile ei?

– Judecătorul Bennett a vrut ca ea să aibă un loc unde să stea acum, când toate căminele studențești s-au închis pe timpul verii. Bănuiesc că părinții nu îi vor permite să stea singură în altă parte și intenționează să o cazeze la pensiune, sub strictă supraveghere. Trebuie să fie genul de persoană care face numai necazuri. Un alt motiv pentru care trebuie să preiei frâiele. Pe tine te va asculta. Nu vei tolera nici o prostie din partea ei.

– Nici din partea ta! Harp, nu cred că acest lucru este posibil. Mai am până ce termin renovarea bungalow-ului și apoi am și alte lucruri de făcut.

Ea și-a pus mâinile în șolduri.

– Cum ar fi? Da, m-ai ajutat la grajduri, dar refuzi în continuare să antrenezi caii cei noi ori să vii cu mine la licitații. Eviți pensiunea. Rareori mergi în oraș și nu ai părăsit locul acesta de când ai sosit. Am uitat ceva?

Ah, la naiba! Ar fi trebuit să știe că Harper nu avea să-l lase în pace, iar acum urma să rămână blocat cu o progenitură răsfățată, care nici măcar nu-și dorea să fie aici.

– Dacă îi găsesc alt loc? Pot întreba în jur.

– Nu îmi pasă câtuși de puțin. De ce nu apelezi la judecătorul Bennett? Îl găsești la restaurantul lui Beei în fiecare dimineață luând micul-dejun.

– Bine. Voi vorbi cu el și voi vedea ce putem rezolva.

– Grozav! Între timp, îi voi spune că trebuie să-ți raporteze tot ce face. Vor ajunge în după-amiaza asta.

Harper s-a întors și s-a îndreptat spre ușă.

– Stai puțin… azi? Cine mai e cu ea? a întrebat-o.

– Cred că este mătușa ei, deoarece numele de familie este diferit. Mia. Fata este Chloe. Se vor caza, dar ar trebui măcar să te prezinți. John o să cheme pe altcineva pentru a-l ajuta la grajduri.

– Ești plină de sfaturi bune, nu-i așa?

Ea i-a aruncat un rânjet fals și obraznic.

– Așa sunt eu. Pur și simplu, dau pe dinafară de fericire și scot curcubeie pe nas.

Apoi a plecat.

El și-a înăbușit un geamăt, prea afectat ca să răspundă ironiei ei.

A intrat în spațiul mic pe care-l transformase într-o bucătărie pe jumătate funcțională și și-a umplut din nou cana de cafea, tentat să o combine cu whisky-ul irlandez favorit. Dar ar fi prea ușor. Învățase să accepte realitatea așa cum era, fără să-și îndulcească amarul, și nu avea de gând să renunțe acum la această filosofie de viață. Sorbindu-și băutura fierbinte dintr-o cană roșie ciobită pe care scria cu litere de-o șchioapă „Îmi plac caii!", a meditat la problema cu care tocmai se procopsise. Venise acasă pentru a avea parte de un pic de pace și de liniște, nu să fie dădacă. La naiba, acesta fusese motivul pentru care evitase licitația și antrenarea noilor cai!

Nu se simțea în stare să ajute pe nimeni, indiferent dacă era vorba despre o ființă umană sau despre un animal. Era mult mai bine să evite orice fel de companie. A doua zi avea să se ducă direct la restaurant ca să-l convingă pe judecător să o trimită pe fată în altă locație. Apoi își putea relua existența pașnică și liniștită pentru tot restul verii și putea avea timp să se gândească la viitorul lui. A băut restul de cafea și a pus cana în chiuvetă.

– Wheezy, hai să facem o plimbare!

Labradorului i-au trosnit oasele când s-a ridicat, dar coada lui se mișca frenetic de bucurie în timp ce venea după el pe poteca din spate. Hei Hei i-a privit pe amândoi

cu o aroganță păsărească, apoi i-a ignorat printr-o scuturare a penelor. Pădurea deasă estompa sunetele și razele soarelui, învăluindu-l într-o pace efemeră, nefirească. Nu avea nevoie de indicatoare pentru a urma poteca de pământ ce cobora, se răsucea în jurul stâncilor de diferite dimensiuni și se termina brusc într-o încrengătură de tufișuri.

Wheezy a lătrat încântat, știind ce urma, și s-a învârtit în jurul tufelor înfricoșătoare pline de spini, urmând poteca secretă ascunsă vederii.

Ethan a mers pe urmele labradorului și a ieșit din pădure.

Și a privit peisajul care, în mintea lui, era unul desprins din rai.

Grajdurile se întindeau în fața lui, dispuse haotic, dar bine organizate. Întinderi nesfârșite de dealuri înverzite i se derulau în fața ochilor, presărate cu garduri albe, în timp ce cromatica dată de caii de diverse culori și de căpițele de fân conturau întregul tablou. Privirea lui a urmărit fâșia de pământ care apoi a luat forma unor trasee montane și zone împădurite ce se întindeau pe o lungime de cincizeci de acri, înșiruite în depărtare, oprindu-se într-un final glorios la granița impunătoare a munților Shawangunk – cunoscuți mai degrabă sub numele de Gunks –, puși în evidență de un cer azuriu.

Ethan a privit cum culorile și texturile pământului erau învăluite într-o măreție divină. Crâmpeie de amintiri l-au făcut să simtă fiori pe șira spinării, trimițându-l înapoi în anii petrecuți exact în acest loc, cocoțat pe stânca lui preferată și făcându-și planuri de viitor. Aici și-a urzit visurile și speranțele de viitor. Acesta a fost locul în care și-a vindecat rănile și suferințele inimii. Locul unde bucuria izvorâtă din spiritul liber al copilăriei și al posibilităților nesfârșite era umbrită doar de copaci, de stânci și de munți și de nici o altă ființă umană care să-l judece, în afară de cai, păsări și de viețuitoarele mari și mici, deopotrivă.

Preț de câteva secunde prețioase, golul pe care-l simțea în sufletul chinuit s-a umplut, apoi a oftat.

A înaintat, pregătit să înfrunte realitatea dură.

Șuieratul brusc al gloanțelor a țâșnit prin aer, spulberând priveliștea idilică și destrămând liniștea. S-a clătinat și a coborât repede, cu mâinile deasupra capului și cu inima bubuind ca o herghelie de armăsari pursânge. Bucăți de pământ și de pietre l-au zgâriat pe piept, iar respirația i s-a blocat în plămâni.

„Nu mă lăsa să mor!"

„Nu te las. Jur pe ce am mai sfânt *că nu te voi lăsa să mori!*"

Vederea i s-a încețoșat. A depus eforturi supraomenești pentru a-și recăpăta cunoștința. Pentru a-și recăpăta judecata. Pentru…

A auzit scâncetul surd și a simțit atingerea blănii și a umezelii undeva pe partea laterală a capului. Străduindu-se din greu să înghită acea gură de aer salvatoare pentru a rămâne în viață, i-a luat ceva timp să conștientizeze sunetul scos de lipăirea frenetică a unei limbi care îi acoperea fiecare bucățică de trup. Vederea i s-a limpezit și și-a ridicat încet capul.

Wheezy l-a privit cu ochi căprui veseli și bucuroși. A gâfâit, acoperindu-i fața cu săruturi canine, iar Ethan s-a ridicat de la pământ. Același sunet a ricoșat prin aer, dar, de data aceasta, l-a asociat cu cel produs de un pistol cu cuie, apoi a zărit în depărtare un bărbat fixând o bucată de lemn căzută din hambar.

La naiba!

Sperase că își alungase toți demonii, dar se părea că încă așteptau momentul potrivit pentru a ieși la atac. La fel ca monștrii de sub pat care îl ținuseră treaz noaptea din cauza apetenței lui pentru romanele lui Stephen King. Nu era pregătit pentru realitatea din jur. Era mai bine să-și țină problemele pentru el și să le rezolve singur.

Cel puțin cailor nu le păsa cât de distrus era pe dinăuntru. Măcar putea să se facă util pentru scurt timp.

S-a ridicat și și-a scuturat praful de pe haine. Ignorând pulsația din genunchi mai dureroasă acum din cauza căzăturii, Ethan a intrat în grajd.

4

Mia conducea pe lângă dealuri înverzite și câmpuri presărate cu meri altoiți, gherete de înghețată și garduri albe în spatele cărora păsteau cirezi de vaci. Mirosul de îngrășământ și de pământ se infiltrase în sistemul de climatizare al mașinii, chiar dacă geamurile erau perfect închise și aerul condiționat era setat la o temperatură plăcută de 20 de grade. Cerul avea o minunată nuanță azurie, fiind acoperit de nori rotunzi și pufoși. La un moment dat, a observat un curcubeu revărsându-se pe bolta cerească, iradiind o mare de culori strălucitoare într-un arc perfect întins în depărtare, îndemnând-o să-și continue drumul spre un tărâm al fericirii.

I se întâmpla cu adevărat.

Ajunsese în iad. Mormăind în barbă, și-a consultat rapid aplicația Waze înainte de a vira pe Route 32. Era pe drum, urmând să întâlnească o adolescentă care probabil deja nu o suferea. Refuzul de a o lăsa pe Mia să o ia de acasă pentru a merge împreună a fost interpretat ca un ultim gest de frondă din partea lui Chloe. Prietenii ei aveau s-o lase la locație la ora 15.00 pentru a-și începe penitența, iar Mia voia să sosească înaintea ei pentru a se caza.

A început să simtă cum se lasă pradă unei ușoare depresii. A ridicat volumul melodiei lui Adam Levine care se difuza la radio, dar nici măcar vocea lui încântătoare nu a ajutat-o. Mai bine ar fi mâncat și a doua jumătate din batonul KIND? Stomacul ei ghiorăise la un

moment dat, dar după ce a calculat caloriile, mai ales că nu știa ce avea să i se ofere la cină, s-a gândit că era mai bine să o păstreze pentru urgențe.

Ce ar fi făcut dacă orașul nu ar fi avut opțiuni vegane sau vegetariene? Sau fără gluten?

Ce s-ar fi întâmplat dacă la pensiune s-ar fi servit doar carbohidrați, precum chifle cu sos și terci de porumb?

Dar poate că așa era în sud. În acest moment, nu mai avea nici o relevanță. În afară de oraș, oricare alt loc era sub standardele ei și reprezenta un pericol pentru ea. Nu avea de gând să se îngrașe cu încă o mărime până la sfârșitul verii doar pentru că era blocată într-un oraș în care peste tot se serveau cartofi și brânză.

Sau era ceva caracteristic doar pentru Wisconsin?

La naiba, nici nu mai conta! Ar fi fost bine să se fi apropiat totuși de destinație. Condusese aproape trei ore într-o Kia mizerabilă pe care o închiriase și simțea nevoia să se întindă. S-a uitat din nou la aplicația Waze, sperând să vadă acel punct roșu intermitent care să-i indice faptul că a ajuns la destinație, când ecranul s-a albit brusc.

Fără semnal.

Abținându-se cu greu să nu înjure, și-a ridicat privirea spre munții care îi blocau semnalul și a apăsat niște butoane, încercând să-l readucă la viață. După câteva minute, și-a dat seama că a rămas fără nici un indiciu care să-i arate direcția, dar și fără vocea lui Levine care să-i calmeze nervii. Chiar și compania de închiriere de mașini o păcălise în acea zi. Dăduseră din greșeală altcuiva decapotabila superbă și o forțaseră astfel să accepte o Kia fără GPS.

Era adevărat, oamenii obișnuiau să apeleze și la alte metode de orientare înainte de apariția internetului. Nu că ar fi fost în stare să citească o hartă. Ultima dată când aruncase o privire pe aplicația Waze, observase că locul era undeva în afara unui drum cu o denumire caraghioasă. Desigur, dacă ar fi fost interesați cât de puțin să aibă o politică de marketing decentă, ar fi existat semne cu mult

înainte de a ajunge în acest loc, care ar fi condus-o în această direcție.

Poate că nu aveau încredere în reclamă.

După ce a traversat mai multe drumuri de țară care păreau absolut la fel și a lăsat în urmă aceeași succesiune de dealuri și vaci, a zărit un indicator strâmb pe care scria Goosey Drive[1].

„Sună bine." Da, acesta era numele amuzant. Era pe drumul cel bun.

Mândră de capacitatea ei de memorare, și-a continuat drumul, observând o singură bandă neasfaltată care cotea spre stânga. Aproape că era ascuns complet de copaci, dar cu siguranță acela era drumul. Când s-a apropiat, a văzut un semn minuscul pe care scria Pensiunea Trasee de *Călărie*.

„Da. Pensiunea are și o fermă cu animale salvate, așa că ăsta trebuie să fie."

Kia a trecut peste gropi, noroi și tufișuri împrăștiate care blocau drumul. A început să se enerveze din ce în ce mai tare pe măsură ce conducea. Cum ar fi putut un potențial client să găsească acest loc? De ce naiba nu era asfaltat și marcat așa cum trebuia? Fusese distribuită într-unul dintre acele filme de groază din seria *Drumul interzis* și avea oare să își dea seama că era urmărită de niște țărănoi transformați în niște monștri desfigurați?

În cele din urmă, mașina s-a oprit brusc la capătul potecii. S-a uitat cu gura căscată la bungalow-ul mic din față.

„Sfinte Sisoe!"

Acesta era locul unde urma să stea?

A simțit cum o cuprindea groaza. Nici măcar nu era o clădire în stil victorian. Nu avea o verandă întinsă unde să se servească ceai și prăjituri. Era doar o casă vopsită într-o nuanță asemănătoare cu cea a noroiului, cu ferestre demodate, o verandă din beton și o ușă de culoare bej. Fără mușcate vesele în ghivece sau grădini pline de plante ori de antichități ciudate, așa cum își imaginase că trebuia să arate o pensiune. În schimb, erau o grămadă de găini

rătăcind în jur, cotcodăcind și ciugulind pământul bătătorit. Fără o parcare adevărată. Doar un camion negru defect parcat în față. Era unicul oaspete? Și, dacă da, acum înțelegea de ce.

Urma să aibă un atac de panică.

Apăsând cu forță pe mânerul portierei, a tras aer adânc în piept și a încercat să se liniștească. Poate că interiorul era uimitor. Poate că era o lecție, ca ea să înțeleagă morala zicalei: „Nu vă lăsați păcăliți de înveliș, pentru că veți fi surprinși de conținut". Sau, în acest caz, de interior.

A strâns din dinți și a coborât din mașină, aruncând o privire precaută înspre găini. Pantofii ei Prada erau decupați la vârf. Oare puii îi puteau suge sângele dacă îi ciuguleau degetele de la picioare? S-a liniștit, privindu-i cu atenție – nu păreau interesați de o străină, așa că și-a continuat drumul spre casă. Tocurile i s-au afundat în noroi, exasperând-o și mai mult. De ce nu era nimeni acolo ca să-i care bagajele ori s-o întâmpine?

„Cea mai groaznică pensiune! Din tot ce există."

– Bună! a strigat ea. E cineva pe aici?

Răspunsul primit nu a fost cel pe care-l așteptase.

Din spatele cotețului murdar de culoare roșie, un pui masiv ca un monstru și-a făcut apariția la chemarea ei. A înlemnit, cu gura deschisă de groază, uitându-se la vietatea care părea rezultatul unei încrucișări genetice înfricoșătoare și lipsite de orice rațiune. Avea un cap uriaș acoperit cu pene albe rebele, răsfirate în toate părțile, ca unul dintre acele memeuri de pe fluxul ei de știri de pe Facebook. Ochii ca niște mărgele s-au fixat asupra ei cu o suspiciune tipică păsărilor. Fălcile grase și roșii atârnau de ciocul masiv. Corpul era de un negru pestriț, ca de cerneală, care se termina cu picioare impresionante cu gheare.

– Ăăă, ești un pui cuminte?

Din cioc a ieșit un sunet nervos, apoi creatura s-a năpustit spre ea, împleticindu-se în ceea ce părea să fie atacul mortal. Ea s-a dat înapoi, cu mâinile întinse,

îngrozită că avea să moară în urma unei agresiuni a unei găini în inima pădurii, acolo unde nimeni n-ar fi găsit-o.

– Stai departe de mine! l-a avertizat ea. Vorbesc serios! O să te transform în felul principal de Ziua Recunoștinței, ciudatule!

Vietatea a cotcodăcit și mai tare, începând să bată frenetic din aripi, picioarele sale lungi terminate cu niște gheare încovoiate îndreptându-se mai repede spre ea, cu ciocul deschis, gata să-i aplice lovitura fatală.

Ea a țipat.

– Hei Hei!

Ordinul dat de vocea masculină a biciuit aerul. Puiul-monstru s-a oprit în mijlocul atacului, înclinându-și capul plin de pene spre casă.

– Las-o în pace!

Puiul a scos un țipăt letal.

– Vrei să stai afară în iarna asta, ca să-ți înghețe penele? Acum, pe bune, Hei Hei, nu te voi salva, așa cum a făcut-o Harper. Întoarce-te și termină de mâncat ce ți-am dat pentru prânz!

Și-a scuturat penele. Aruncându-i o ultimă privire, în care se citea că nu o iertase, puiul-monstru a dispărut în spatele casei. Bărbatul care a salvat-o și-a pus mâinile în șolduri și nu s-a clintit.

– Îmi cer scuze, este puțin cam temperamental. Vă pot ajuta cu ceva?

Urletul prelung al unui câine a făcut-o să sară înapoi. Ce mai era acum? Locul acesta era o grădină zoologică? Un labrador negru se năpustea spre ea cu o singură intenție: să o culce la pământ. Și-a îndreptat umerii, a rămas în picioare și s-a rugat ca el sau ea să fie prietenos sau prietenoasă. El sau ea s-a dovedit a fi astfel. Câinele s-a învârtit în jurul ei fără să sară în sus, părând încântat să aibă companie. S-a întins și l-a mângâiat. Măcar acest animal avea rostul lui aici. Întotdeauna iubise câinii. Nu pisicile. Nu puii. Nu caii, veveriţele, marmotele sau șerpii. Doar câinii.

Bărbatul a fluierat.

– Wheezy, vino aici! A avut parte de suficiente saluturi de bun-venit din partea cohortei de animale.

Câinele l-a ascultat, alergând înapoi la stăpânul său și așezându-se lângă picioarele lui.

– Hai să încercăm din nou! Vă pot ajuta cu ceva?

Ea a rămas fără cuvinte. L-a privit fascinată, în timp ce mintea i s-a blocat, analizând potențialul nelimitat al acestui bărbat.

Tocmai întâlnise un Grizzly Adams destul de sexy.

Bărbatul era înalt. Foarte înalt – avea cel puțin 1,90. Cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri, avea o statură impozantă, fiind îmbrăcat într-o pereche de blugi uzați și strâmți și un tricou negru banal care îi acoperea corpul musculos. Părul roșcat îi cădea peste frunte sub forma unor bucle rebele și îi acoperea ceafa. O barbă impresionantă îi crescuse de-a lungul maxilarului, mai mare decât un simplu cioc, făcându-l să semene cu un sălbatic. Trăsăturile lui urmau într-un mod ciudat liniile osaturii puternice, ceea ce îl împiedica să arate mai chipeș sau mai blând decât era. Dar ochii lui... Nu mai văzuse nimic asemănător.

Un albastru pal, de gheață, de o intensitate și o profunzime care au înghețat-o pe loc. Contrastul uluitor de lumină și întuneric era fascinant. De obicei, nu era o admiratoare a bărbaților roșcați sau cu barbă, dar întreaga lui prezență în general i-a provocat niște reacții ciudate în stomac.

Nu a observat nici un rid de expresie pe chipul lui. Nici o sclipire de amuzament sau de căldură în ochii lui. Omul acesta văzuse multe lucruri, făcuse multe lucruri și nu avea de gând să le împărtășească cu nimeni.

– Domnișoară? Te-ai pierdut?

Ea și-a îndepărtat gândurile ciudate și s-a reconectat la realitate. Și la temperamentul ei. Ziua începuse groaznic încă de la primele ore, iar calvarul nu se terminase.

– Am venit să mă cazez. Nu știu ce afacere conduci aici, dar drumurile sunt înfiorătoare, iar ideea de a fi

întâmpinat de un pui psihopat nu îți va aduce un rating de cinci stele pe Yelp.

Lui i s-au arcuit sprâncenele.

– Cazarea se face doar după ora 15.00.

Ea a strâns din buze și s-a rugat să nu-și piardă răbdarea.

– Știu că am ajuns prea devreme. Programul de cazare nu îți oferă nici o scuză. Acum, dacă ești amabil să-mi iei bagajele din mașină, să-mi aduci un pahar de apă cu lămâie și să-mi arăți camera mea, ți-aș fi recunoscătoare.

– Nu lucrez aici.

Ea s-a enervat.

– Atunci poți să chemi pe cineva care să o facă înainte să-mi pierd cumpătul?

Ochii lui s-au îngustat.

– Ești din oraș, nu-i așa?

– Da. Sunt epuizată, transpirată și nervoasă, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai ajuta.

– Pensiunea nu este aici. Trebuie să fi făcut un viraj greșit la un moment dat.

A simțit cum o cuprinde o senzație de ușurare, urmată de enervare.

– Mă simt mult mai bine acum, pentru că locul acesta este un coșmar, dar am urmat indicatorul. De ce nu este nimic marcat corect?

– Este. Se menționează clar *Pensiunea Trasee de Călărie*.

Ea și-a dat ochii peste cap.

– Bine. Deci aici dorm cei care au grijă de cai?

S-a mulțumit doar să se uite la ea, privirea lui învăluind-o din cap până în vârful picioarelor, cu o atitudine de totală desconsiderare.

– Nu, dorm în hambare. Fânul este extrem de moale. Au chiar și o toaletă alături.

I-a ignorat comentariul, știind că își bătea joc de ea. Da, se purta groaznic, dar nu mâncase a doua jumătate din batonul ei KIND și era lihnită. Murea de foame.

– Nu am timp să fac schimb de replici ironice cu tine. Arată-mi doar unde este pensiunea și am plecat!

– Ieși pe drumul pe care ai venit! Virează la stânga! Ia-o în jos cam un kilometru și vei vedea indicatorul potrivit!

Ea s-a forțat să zâmbească fals, simțind deja că îi repugna la fel de mult ca puiul.

– Mulțumesc mult pentru *ajutor*.

El și-a înclinat capul. Replica lui spusă cu un accent sudist era la fel de sarcastică precum comentariul ei.

– Pentru nimic, prințesă.

Cu o ultimă privire ucigătoare, s-a urcat în mașină și a plecat pe drumul denivelat înapoi spre șosea, lăsând în urma ei bărbatul, coliba și puiul oribil. Oh, avusese de-a face cu o mulțime de tipi ca el în perioada în care lucrase în domeniul relațiilor publice. Bărbați care credeau că femeile cărora le plăceau lucrurile frumoase erau narcisiste și prostuțe. Bărbații care aveau egouri atât de mari, încât nu puteau înțelege că o femeie de succes își susținea ferm punctul de vedere, spunând clar ce și cum dorea. S-a cutremurat. Probabil a încercat să pară deștept în fața iubitei lui.

„Nu, mulțumesc."

Din fericire, nu mai trebuia să-l vadă niciodată. În cele din urmă, a ajuns la intersecție și a luat virajul corect, oprindu-se în parcarea încăpătoare a Pensiunii Cuibul lui Robin. Dumnezeule, chiar și numele îi dădea senzația de gol în stomac! Dar trebuia să recunoască faptul că spațiul era frumos aranjat, având un farmec feeric și rustic. De la imaginea superbă a obloanelor și a ușii albastre până la veranda uriașă care înconjura clădirea, mobilată cu balansoare și mese din răchită, locul putea fi categorisit drept o pensiune clasică. Un pitic de grădină roz privea de la locul său spre gazonul din față, iar clopoțeii de vânt sunau veseli în adierea brizei. Un amestec de lalele, mușcate și trandafiri umplea spațiile dintre gazonul verde luxuriant și copacii bătrâni și impunători. De data aceasta, când a urcat treptele din față, nici un animal nu a mai atacat-o. Un cărucior vechi, de colecție, cu două niveluri, era deja pregătit cu porții generoase de prăjituri cu ciocolată și un ceainic. Practic, a trebuit să-și muște

degetele ca să nu înșface vreo prăjitură, dar s-a mulțumit cu o ceașcă de ceai. Băutura rece i-a alunecat pe gât, potolindu-i imediat setea. A oftat de plăcere.

– Acum mă simt mult mai bine, a murmurat pentru sine.

Era pe cale să deschidă ușa când o blondă cu nuanțe roșietice și subțire ca o trestie a văzut-o prin paravanul de plasă.

– Oh, nu te-am auzit când ai parcat! Tu ești Mia Thrush?

Umerii au început să i se detensioneze.

– Da. Chloe sosește puțin mai târziu, așa că m-am gândit să ajung aici înaintea ei. Este vreo problemă?

Femeia a ieșit fluturându-și degetele grațioase în aer.

– Bineînțeles că nu! Cazarea se face la ora 15.00, dar nu refuzăm niciodată un oaspete. Fiind în mijlocul săptămânii, pensiunea este goală momentan, dar vineri vom avea toate camerele ocupate. Numele meu este Ophelia și mă ocup de Cuibul lui Robin. Hai să-ți iau bagajele și să te cazez ca să te poți odihni puțin. Ai condus mult?

– Peste trei ore. Apoi m-am rătăcit, așa că sunt puțin tensionată. Sunt surprinsă că nu am găsit indicatoare mai bine marcate.

– Biata de tine! Da, ai dreptate, se știe că aceste drumuri de țară nu sunt prea bine semnalizate. Doar stai jos și bea-ți ceaiul! Este o zi toridă.

Ophelia s-a făcut nevăzută pe scări și a plecat înainte ca Mia să poată rosti vreun cuvânt. Într-un timp-record, i-a cărat cele două valize Luis Vuitton umplute până la refuz de parcă ar fi fost complet goale și le-a așezat la picioarele Miei zâmbind.

– Îți voi prezenta împrejurimile mai târziu, dar, dacă vei completa niște formulare, te poți caza. Urmează-mă!

În momentul în care a intrat, a întâmpinat-o mirosul de vanilie și de ciocolată care umplea camera. I s-a tăiat respirația. Chiar era un loc frumos. Poate că nu era la fel ca la Plaza sau la Waldorf, dar Mia a apreciat atenția

acordată pieselor de decor și modului în care fusese folosit spațiul. Podelele de stejar puneau în evidență pereții galben pal, iar de tavanul înalt atârna un superb candelabru auriu cu mai multe brațe. Covoare persane erau așezate de jur împrejur, în culori orientale bogate. Un șemineu din cărămidă era zidit pe un perete, iar în fața lui erau așezate în semicerc scaune și canapele. Lămpi vintage și piese de mobilier din pin completau decorul personalizat.

Ophelia s-a apropiat de un birou în stil clasic pe care erau un computer și un organizator din lemn, cu vrafuri de hârtii așezate în ordine. Degetele ei zburau peste tastatură.

– Mia Thrush și Chloe Lake. Amândouă stau aici până în august. Și Chloe va ajuta la ferma de cai.

Mia a tras aer în piept.

– Corect. Voi fi tutorele ei pe timpul verii.

O ușoară încruntare a apărut pe fruntea femeii.

– Atunci nu ești tu mama ei?

– Nu. Mama ei a murit, din păcate.

– Oh, îmi pare atât de rău!

O compasiune sinceră strălucea în ochii ei de un albastru-deschis.

– Mulțumesc. Sunt… mătușa ei, a rostit ea cu jumătate de gură. Ei bine, sunt o prietenă de familie atât de apropiată, încât am fost onorată cu titulatura de mătușă onorifică. Spera că nu s-a trădat, iar Ophelia a încuviințat din cap și a zâmbit. Tatăl ei nu a putut să vină cu ea aici din cauza obligațiilor de serviciu, așa că mă voi ocupa eu de toate astea. Știi câte ore trebuie să presteze zilnic?

– Fratele meu, Ethan, va fi responsabil de programul de lucru. Va veni mai târziu ca să vă cunoască pe amândouă.

– Apreciez gestul.

– Vom face tot posibilul ca să aveți o ședere cât mai plăcută. Micul-dejun este servit zilnic în sala de mese, dar oaspeților le place să mănânce pe verandă. Puteți folosi terasa din spate sau chiar să stați în grădină, oriunde vă

simțiți confortabil. Aveți vreo alergie? Restricții alimentare?

– Aș prefera ca meniul să nu conțină carbohidrați sau zahăr procesat.

Ophelia a încuviințat din cap.

– Voi face tot posibilul să vă servesc doar fructe proaspete, iaurt și ouă.

– Albușuri?

– Desigur. Fursecurile și ceaiul sunt servite la ora 13.00 pe verandă. Cafeaua și apa sunt la discreție. Deoarece ești unul dintre rezidenții pe termen lung, te-am repartizat într-o cameră cu un mic frigider.

– Prefer ceaiul verde dacă nu e o problemă pentru tine. Ai idee dacă există pe undeva un loc de unde să pot cumpăra un latte degresat de vanilie și un shake de kale?

– Da, există un magazin alimentar în oraș și câteva piețe de fructe și legume, așa că orice ai nevoie ar trebui să fie ușor de procurat. Avem câteva cafenele minunate care servesc cafea organică. Pentru că vara este sezonul nostru de vârf, servim gustări și vin la ora 18.00. Avem câteva locuri unde putem livra aceste produse – am pus toate meniurile în acest dosar pentru a le putea studia. Ai aici informații despre tot ce se află la pensiune și la ferma aferentă, inclusiv despre lecțiile de călărie – le găsești pe toate acolo. Vrei să mă mai întrebi ceva?

– Voi lucra în fiecare zi pe laptop. Sper că nu sunt probleme cu rețeaua Wi-Fi.

– Nu am avut probleme, așa că nu ar trebui să-ți faci griji.

O parte din tensiune s-a mai risipit. Ophelia părea competentă și gata să-i satisfacă doleanțele.

– Minunat, mulțumesc.

– Te conduc ca să-ți arăt camera. Ophelia i-a luat valizele, ridicându-le cu ambele mâini, și a început să urce scările. Te-am repartizat la etajul doi. Nu avem lift, așa că sper că nu este o problemă.

– Este în regulă.

Ophelia a introdus o cheie cu un model clasic în broască și a deschis ușa Camerei Cardinalului. Patul înalt cu baldachin avea o perdea de dantelă transparentă, perne pufoase și o pilotă brodată cu niște flori crem și albăstrele. Un cufăr cu trandafiri pictați manual era așezat la picioarele patului. Erau peste tot vaze cu margarete, iar mobilierul era dintr-un lemn de stejar, sporind senzația de luminozitate. Era spațioasă, cu un șemineu din piatră, ferestre mari și un birou mic de lucru.

– Îmi place, a spus Mia simplu, aruncând o privire în baia camerei.

O cadă cu picioare sub formă de gheare era piesa de rezistență a băii, decorată într-o combinație de alb imaculat și albastru-deschis care se regăsea în orice obiect, de la prosoape la covorașe până la gresie. O oglindă de machiaj și un scăunel erau așezate în colțul din dreapta.

– Mă bucur să aud asta. Se face curățenia zilnic, dar poți oricând să atârni semnul „Nu deranjați!" pe clanță până la 10.00 dimineața. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva. O să te sun când va ajunge Chloe.

– Mulțumesc, Ophelia.

Ușa s-a închis, iar camera s-a învăluit în tăcere. Mia s-a așezat pe marginea patului. Epuizarea i se lăsase în fiecare mușchi. Cu un geamăt, s-a întins pe spate pe perna moale și a închis ochii. Erau atât de multe de făcut! Să despacheteze și să organizeze agenda de lucru. Să sune la birou. Să citească e-mailurile primite recent și să lucreze pentru ceilalți clienți. Să meargă la cumpărături și să-și procure alimente cu conținut scăzut de calorii înainte să dea iama în prăjituri. Să-i facă o primă impresie bună fiicei lui Lake. Poate chiar să o facă pe Chloe să o placă. Măcar puțin.

Avea nevoie de un minut. Poate de două. Dacă s-ar fi odihnit, mintea i s-ar fi limpezit, iar instinctul de tigroaică i-ar fi renăscut.

Doar câteva minute.

A auzit bătaia în ușă ca prin ceață. Mia s-a ridicat din pat, uitându-se ametită în jur până ce și-a amintit unde

era. Aruncând o privire la ceasul de pe noptieră, și-a dat seama că trecuse peste o oră.

Acesta putea fi numit un pui de somn *sănătos*.

Aranjându-și părul care îi căzuse în ochi, a traversat camera și a deschis ușa.

– Bună!

Salutul fusese rostit de niște buze rujate cu negru. Mia a clipit când a privit-o pe fiica lui Lake și s-a întrebat dacă și-ar putea găsi altă slujbă ca să poată fugi cât mai departe de Dodge. Aceasta nu era fata pe care se aștepta să o întâlnească. Ce se întâmplase cu ea?

Noianul de poze de pe telefonul și de pe biroul lui Lake înfățișau o fată cu părul lung, închis la culoare și cu ochi albaștri intenși, emanând un aer proaspăt și tineresc. Era îmbrăcată în stilul american al adolescenților – blugi și un tricou.

Fata din fața ei încă avea părul lung și drept, dar acum era vopsit în mov electrizant. Un diamant strălucea în piercingul din nas, iar un inel licărea din sprânceană. Trăsăturile ei îi aminteau Miei de Jonathan – pomeții bine definiți, maxilarul puternic și sprâncenele arcuite. Avea aceiași ochi albaștri pătrunzători, doar că ai ei erau ascunși sub atâtea straturi de rimel, încât Mia era surprinsă că mai putea vedea ceva. Ținuta ei era alcătuită dintr-o pereche de pantaloni scurți de blugi zdrențuiți care abia îi acopereau părțile intime, un maiou scurt negru Ed Hardy inscripționat cu mesajul DRAGOSTEA DOARE și bocanci negri. Pe brațul stâng avea tatuat un craniu. Era uimitoare, dură și înspăimântătoare în egală măsură. Mia nu simțise niciodată gustul rebeliunii specifice adolescenței, preferând să fie o fată cuminte, să intre la un colegiu bun și să fie fiica-model.

Mia a înghițit în sec.

– Hei, Chloe, eu sunt Mia Thrush. Îmi pare rău, Ophelia ar fi trebuit să mă sune când ai sosit.

Fata a ridicat din umeri.

– I-am spus că voi veni eu. Camera mea este lângă a ta, așa că poți să mă închizi după bunul tău plac.

– Hm, ai dreptate. Îți place?

A ridicat încă o dată din umeri.

– Nu chiar, dar nu contează. Sunt atât de multe flori pe patul meu, încât mi-e teamă să nu mor sufocată în somn.

Ea a râs.

– Da, cu siguranță există o temă victoriană. Intră! Să vorbim puțin.

Chloe a intrat, pășind cu picioarele ei lungi și slabe, blugii lăsând să se întrevadă și o parte din fund. Lake ar fi avut un atac de cord dacă ar fi văzut-o fâțâindu-se de colo-colo în hainele alea. Oare acesta să fi fost motivul? Când își schimbase stilul vestimentar?

Mia a luat două sticle de apă care fuseseră lăsate în cameră și i-a întins una. O stare de nervozitate i-a încordat stomacul. Era ridicol să se simtă intimidată de o tânără, dar exact așa se simțea, încercând să nu se bâlbâie. A tras aer în piept și a încercat să se comporte ca un adult și să dea impresia că era sigură pe ea.

– Tatăl tău m-a pus la curent cu tot. Știi că l-am ajutat în campania media, iar acesta este un moment critic pentru procesul electoral. Sperăm să reușim să ținem informația referitoare la serviciul comunitar departe de canalele de știri. Ne-am descurcat până acum, dar avem nevoie și de ajutorul tău. Sunt aici să-ți ușurez situația cât pot și să te ajut cu orice ai nevoie în vara asta.

Chloe a pufnit.

– Ești aici pentru că scumpul meu babac este prea ocupat și te-a angajat pe post de câine de pază. Cunosc stilul. Crede-mă, trăiesc asta de prea mult timp!

Vocea ei avea o tonalitate amară. A început să-și roadă unghiile negre, încruntându-se. Asemănarea cu Jonathan era ciudată. Inima Miei s-a înmuiat puțin în timp ce îi privea fiica. Pierderea mamei la vârsta ei fusese devastatoare, iar lipsa tatălui ei, implicat într-un proces electoral, avusese un dublu impact nimicitor.

– Suntem blocate aici toată vara, a subliniat Mia. Amândouă avem niște sarcini de îndeplinit. Personal,

sunt de acord să fiu deschisă și să ne cunoaștem înainte ca tu să mă cataloghezi drept insuportabilă.

Fata a continuat să-și roadă unghia de la degetul mare, refuzând să ridice privirea. Mia se simțea de parcă erau pe punctul de a face o înțelegere crucială.

– Adică vrei să fim prietene? a întrebat-o Chloe.

– Da, mi-ar plăcea.

– Deci, dacă se întâmplă ceva și te rog să nu-i spui tatălui meu, îmi respecți dorința? Încerci să mă ajuți?

– Nu. Chloe și-a ridicat capul și a privit-o surprinsă. Îi spun totul tatălui tău. El este părintele tău, nu eu, și voi respecta relația tată–fiică. Uite, Chloe, nu voi fi un pion într-o partidă între tine și tatăl tău. Știu că lucrurile sunt dificile acum pentru tine și nici măcar nu voi încerca să înțeleg cum este să-ți pierzi mama și să fii târâtă în politică din cauza tatălui. Dar nu joc la două capete. Sunt aici pentru că tatăl tău vrea să se asigure că îți vei îndeplini serviciul în folosul comunității și că în vara asta nu vei mai intra în alte probleme. Indiferent ce se va întâmpla, îi voi spune adevărul. Iar dacă mă îngrijorează ceva, îl voi suna.

Fata și-a mijit ochii în care sclipea o umbră de îndoială.

– Ai o relație cu tatăl meu, nu-i așa?

Mia a răbufnit.

– Nu! Jur că nu sunt implicată în nici o relație cu tatăl tău. De nici un fel. Este clientul meu și îl respect. Și, deși probabil nu vrei să auzi asta, știu că te iubește. Știu că a iubit-o pe mama ta. Știu că se simte îngrozitor pentru că nu este cu tine în vara asta și nu a vrut să trimită pe altcineva aici doar pentru că i-am câștigat încrederea. Și nu te voi minți! Indiferent despre ce este vorba. Jur!

A așteptat verdictul. A așteptat ca fata să-i dea o replică sarcastică prin care s-o doboare și să declanșeze întregul cerc vicios care avea să dinamiteze toată vara.

În schimb, fata a încuviințat din cap.

– Bine. Mi se pare corect.

Mia s-a străduit să nu rămână cu gura căscată de surprindere.

– Bun. Acum, o să ne întâlnim cu șeful tău. Apoi ți-aș sugera să luăm cina. Le-am spus tuturor că sunt mătușa ta onorifică – o prietenă de familie căreia i s-a acordat acest titlu. Cred că așa ne-am putea justifica mai ușor ședereа aici pe timpul verii.

Fata a revenit la gestul obișnuit de a se rezuma să ridice din umeri.

– Sigur.

– Minunat!

Mia și-a reprimat un zâmbet tâmp. Știa că era doar prima rundă câștigată dintr-un meci foarte lung, dar învățase o lecție valoroasă de la tatăl ei, care o ajutase în multe situații: „Sărbătorește fiecare mică victorie pe care o obții în viață. Nu știi niciodată când vei avea parte de alta".

5

– Chloe? Eu sunt Ethan Bishop. Sunt cel care te va supraveghea în perioada în care îți vei executa orele în serviciul comunității la ferma de cai.

Stătea în fața pensiunii, lângă veranda de la intrare. Fata i-a răspuns cu o strângere fermă de mână și l-a privit în ochi. Mușchii i s-au relaxat ușor. Sigur, hainele și aspectul ei erau înfricoșătoare, dar văzuse o mulțime de adolescenți rebeli. Ceea ce nu putea suporta erau puștii cu gura mare care credeau că erau prea buni pentru munca fizică, pe care o considerau de modă veche. Disciplina era unul dintre principiile sale de bază, alături de respect. Deocamdată se ferea s-o judece, chiar dacă îl deranjau actul de vandalism și că trișase la examen.

– Mă bucur să te cunosc, a spus ea politicos.

– Mama sau tatăl tău sunt aici?

Ea a tresărit. Imediat, chipul i s-a schimbat, devenind distantă. A coborât privirea.

– Nu. O prietenă a tatălui meu este cu mine... o consider mătușa mea. Ar trebui să coboare într-un minut; întârzie.

Și-a notat în gând să nu mai pomenească niciodată ceva legat de familia ei. Mai mult ca sigur era un subiect vulnerabil.

– Îmi place punctualitatea, așa că ne vom înțelege bine. Pe mătușa ta nu o văd prea bine. Replica lui a avut efect, o tentativă de zâmbet apărându-i pe buzele negre. Știi ceva despre cai? Sau despre ferme?

– Nu, îmi pare rău.

Spera să poată găsi o activitate mai potrivită pentru ea după ce avea să discute cu judecătorul Bennett a doua zi de dimineață. Deocamdată, nu voia să-i spună nimic despre intenția lui.

– Bine, ce-ai zice dacă ai merge cu mine la grajduri ca să vezi despre ce este vorba?

Ușa s-a deschis brusc. Iritat, a ridicat privirea. Femeia s-a repezit afară, arătând de parcă tocmai urma să participe la o ședință foto pentru *Vogue*, nu la o plimbare pe câmp. Era încălțată cu o pereche de adidași strălucitori cu platformă, absolut ridicoli, o blasfemie față de conceptul de pantof sport. Pantalonii erau crem, dintr-un fel de in, iar topul fără mâneci părea a fi de mătase. În doar câteva minute, ar fi fost murdară și transpirată. S-a enervat instantaneu, dar apoi i-a privit mai bine chipul și groaza a început să-l învăluie treptat.

„Nu! Nu ea. Oricine în afară de ea."

– Îmi pare rău, a trebuit să depășesc o mică situație de criză, dar s-a rezolvat. Bună, eu sunt Mia Thr... *Tu!*

Se părea că era la fel de îngrozită. Ochii aceia drăguți aurii i s-au mărit, iar mâna i-a acoperit gura de parcă ar fi văzut un animal fioros. Buzele i s-au subțiat. El a catalogat-o imediat. Părul ei de culoarea mierii îi încadra fața într-o tunsoare ciufulită, șic, cu breton asimetric, semnătura stilistului scump din Manhattan. De la

strălucirea unghiilor îngrijite și brățara de aur până la pielea ei albă, fără cusur, protejată de straturi de protecție solară, prezența ei emana stil, snobism și bani. Corpul îi era mult prea subțire – probabil se înfometase pentru a ajunge la faimoasa mărime 6, pentru care femeile se supuneau unor adevărate cazne. Nu mai avea răbdare să suporte o prințesă de oraș prostuță și răsfățată, care privea cu dispreț pe oricine își câștiga existența din greu. Oh, mai avusese de-a face cu acest fel de femeie! Se descurcau și trăiau perfect în lumea lor, în care înfloreau și pe care o cucereau. Ca bodyguard al unei actrițe celebre de la Hollywood, Ethan fusese prins în vârtejul galelor, al paparazzilor și al senzaționalului. Acolo unde aparițiile, rețelele de socializare și rochia potrivită de la un designer renumit puteau însemna începutul sau sfârșitul unei cariere. La naiba, cândva fusese adeptul a tot ce însemna acel stil de viață frivol și unul dintre puținii acceptați în cercul acela restrâns! Se logodise, crezând că putea să jongleze cu ușurință între lumea reală și cea a aparențelor. Dar se înșelase. Se rupsese definitiv de cei din trecut și nu mai dorea nici în ruptul capului să se întoarcă.

– Da, eu. Ethan Bishop, mai exact. Văd că ai găsit drumul înapoi către lumea civilizată, a spus el pe un ton tăios.

Și-a îndreptat ținuta, trăgându-și umerii, de parcă ar fi încercat să pară mai înaltă decât o arăta statura minionă. Vocea ei era ca un sloi de gheață.

– Da, și nici un pui ucigaș nu mi-a blocat calea. Ophelia dă dovadă și de ceva numit *maniere*. Și sunt destul de rafinate.

A privit-o cu dezgust.

– Ophelia este drăguță cu toată lumea. Eu sunt mai selectiv. Tocmai îi spuneam lui Chloe cât de mult apreciez punctualitatea.

Ea a scrâșnit din dinți. Trupul ei radia animozitate.

– Aveam ceva important de rezolvat.

– Data viitoare când te mai confrunți cu o situație de criză provocată de capriciile modei, ți-aș sugera o

încălțăminte mai practică pentru plimbarea prin bălegarul de cai. Chloe, cizmele tale sunt acceptabile. Dar, data viitoare, să te îmbraci cu blugi. Sunt căpușe și este mai bine să ai picioarele acoperite.

Chloe s-a uitat de la unul la altul, confuză.

– Hm, v-ați mai întâlnit?

– În treacăt. A luat-o pe un drum greșit în toate felurile. Urmați-mă!

El a ignorat mormăielile Miei, s-a întors și a început să meargă, fără să se obosească să vadă dacă ele vin după el. Chloe a ținut ritmul. Mia încerca probabil să-și mențină echilibrul pe terenul denivelat cu pantofii ei complet nepotriviți, dar asta nu era problema lui. S-a concentrat asupra lui Chloe, deoarece ea era cea cu care avea să lucreze.

– Trebuie să faci un număr de ore pe zi, dar, atât timp cât îți dai silința, sunt flexibil. Îți voi arăta câteva dintre sarcinile specifice și vom vedea care ți se potrivește cel mai bine. Ferma are două funcții: oferim lecții de călărie și de întreținere, dar ne ocupăm și de salvarea și de vânzarea cailor. Există două hambare separate, dar toată lumea lucrează împreună, așa că îi vei întâlni pe toți voluntarii și angajații din ambele grupuri.

A auzit un țipăt scurt și s-a oprit brusc.

– Ești bine?

– Da. A fost o piatră, a răbufnit Mia.

A încercat să nu zâmbească când i-a auzit înjurătura pe care abia și-a reprimat-o și a continuat discuția cu Chloe.

– La început, te vei ocupa în mare parte de curățenie, dar, pe măsură ce te acomodezi, îți vom da și alte lucruri mai interesante de făcut.

– Voi putea să călăresc caii?

– Nu în timpul orelor pe care le ai de executat, dar, dacă ești interesată, sunt sigur că putem face în așa fel încât să iei niște lecții.

– Drăguț!

– Am ajuns.

Deja se zăreau grajdurile mari și roșii, fremătând de activitatea furibundă care odinioară îi marcase existența. Găinile se plimbau peste tot, iar câțiva cai erau ținuți în țarcuri, printre găleți umplute cu apă și cu fân, în timp ce oamenii roiau în jur, concentrați asupra a ceea ce aveau de făcut. Wheezy își fugărea tovarășul de joacă, lătrând și mușcându-l ușor de coadă pe Bolt. Un alt animal salvat de Harper, cățelul cu pete albe și negre, era înnebunit după Wheezy și se ținea mereu după el, într-un gest de veneratie canină. Camioane defecte erau parcate printre tractoare, remorci pentru transportul cailor și nenumărate echipamente mecanice fiind depozitate acolo pentru a fi folosite la fermă. Ocolind un cal care era spălat cu furtunul cu apă, le-a condus în hambarul întunecat și răcoros – un loc în care își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei. Umezeala rece și neplăcută l-au întâmpinat laolaltă cu amintirile, învăluindu-l.

Boturile cailor au început să se itească din boxe, adulmecând sosirea oaspeților, iar Ethan a trecut prin fața fiecăruia, salutând animalele.

– Cel mai indicat ar fi să faci un tur ca să vezi tot ce este în grajd și care este rostul fiecăruia. Apoi poți să le dai niște morcovi cailor, ca să te obișnuiești cu ei.

– Crezi că este în siguranță? a întrebat Mia. Nu are experiență. Nu vreau să fie rănită sau forțată să facă un lucru cu care nu se simte confortabil.

– Nu promit că o să aibă parte de confort. Dar pot promite că nu o voi pune niciodată în pericol și nu o voi obliga să facă vreun lucru periculos.

Ea a încuviințat din cap, părând că îi cântărea cuvintele, iar el i-a întors din nou spatele.

– Chloe, vino cu mine!

A dus-o într-o boxă plină cu șei, hamuri și alte echipamente pentru cai, unde au petrecut ceva timp examinând diferitele piese și dându-i câteva explicații despre lucrul cu caii. Ea l-a ascultat cu mare atenție, punând întrebări inteligente, iar până la sfârșitul orei, el a început să aibă o părere mai bună despre noua ucenică. La

naiba, chiar se gândise să nu o lase să plece dacă nu ar fi fost nesuferita ei însoțitoare. Nu voia sub nici un chip să-i suporte aerele melodramatice tot restul verii. Chloe menționase că nu era mătușa ei biologică, ceea ce probabil însemna că femeia se întâlnea cu tatăl ei și că nu o încânta ideea de a-i deveni mamă vitregă. Mia chiar a refuzat să se apropie de cai, rezumându-se doar să strâmbe din nas din cauza mirosului și să stea tăcută deoparte.

– John! A făcut semn către unul dintre angajați. Ea este Chloe. Ne va ajuta în vara aceasta. Poți să-i faci un tur rapid al celuilalt grajd? Să-i arăți și biroul – ar putea să vă ajute și să facă facturi și alte chestii pentru Harper.

– Desigur.

Fața lui negricioasă s-a luminat într-un zâmbet de bun-venit, scoțând la iveală un dinte de aur. Era robust, rotund și atât de musculos, încât putea să ridice și să monteze echipamentul fără prea mare efort. Lucra la fermă de ani întregi și era mâna dreaptă a lui Harper.

– Hei, îmi place rujul tău!

– Mulțumesc.

Ethan a clătinat din cap, în timp ce John vorbea și o conducea pe fată. Trăgând aer în piept, a înfruntat-o pe Mia.

– Poți să-mi spui care este situația ca să știu ce se întâmplă? A spus că ești mătușa ei, dar nu-i ești rudă de sânge. Tatăl ei nu este aici. Unde este mama ei?

Evident, după privirea ei dură, dădea din nou dovadă de lipsă de maniere.

– De ce te interesează?

– De ce, este o informație clasificată? Voi lucra cu ea zilnic și aș vrea să știu cum să procedez. A primit pedeapsa de a presta servicii în folosul comunității dintr-un motiv, iar uneori copiii se comportă astfel când lucrurile nu sunt în regulă acasă. Vreau doar să știu cu ce am de-a face.

Ea l-a privit o vreme, iar în ochii aceia aurii a licărit o furie reprimată. Da, era evident că nici ea nu-l plăcea. Nu se putea gândi la vreun moment din viața lui în care o femeie să nu fi fost interesată de el. Nu se împăunase

niciodată cu asta – doar că îi era ușor să găsească o companie feminină plăcută. Mia putea fi o provocare amuzantă dacă el ar fi fost pregătit pentru asta sau dacă ea ar fi fost cineva cu potențial. Oare barba era motivul pentru care-l detesta? Sau temperamentul iritabil? Poate că Harper avea dreptate. Își neglijase complet aspectul fizic și abilitățile sociale de când sosise acasă.

– Bine. Tatăl lui Chloe candidează pentru o funcție. Nu își poate părăsi slujba în timpul verii, așa că m-a trimis aici să am grijă de ea. Mama ei a murit acum doi ani.

A simțit dintr-odată că este pe aceeași lungime de undă cu ea. Fusese distrus după moartea mamei, deși era deja adult când se întâmplase asta.

– Greu. Lake, nu? Oh, candidează pentru funcția de primar!

A făcut o grimasă de parcă ar fi gustat ceva stricat.

– Aș aprecia dacă nu ai da fuga să bârfești cu amicii tăi despre asta. Chloe trebuie să rămână ascunsă de ochii curioșilor, de dragul ei și al tatălui ei. Dacă presa ar afla ceva despre ce i se întâmplă, ai pune-o într-o situație dificilă.

– Voi încerca să-mi dau drumul la gură la următoarea mea întâlnire de la clubul de bingo. Vreau doar să aflu mai multe despre Chloe. Așadar, tu și Lake sunteți combinați?

– Asta nu este treaba ta. Sunt aici să o supraveghez pe Chloe și să-mi fac treaba și sper să stau departe de tine.

El a zâmbit. Îi făcea plăcere să o enerveze.

– Ai încredere în mine, prințesă. Nu ai fi în stare să faci nimic fără să te plângi că ți-ai rupt o unghie. Voi sta cât mai departe de tine dacă și tu vei face același lucru.

Ochii ei au început să scoată flăcări.

– Oh, am înțeles! Pentru simplul motiv că mă îmbrac frumos, nu mă sensibilizează caii și nu-mi place mirosul de grajd, crezi că nu mă ridic la nivelul tău. Crezi că sunt o femeie proastă, picată din lună, îngâmfată, tâmpită, care habar nu are ce se întâmplă în lumea reală. Cum mă descurc până acum?

– Nu m-am gândit niciodată la cuvântul *tâmpită*.

Ea practic scuipa furie.

– Am de-a face cu rechini și baracude aproape zilnic. M-am născut și am crescut în New York și am învățat mai multe lucruri dure decât ai putea tu să înveți într-o viață întreagă. Am construit o afacere de PR de succes de la zero într-una dintre cele mai competitive industrii din lume. Așa că nu-mi vorbi de sus, călărețule, doar pentru că îmi place un brand faimos al unui creator de modă! Ai înțeles?

Iată că avea parte de o surpriză neașteptată! Ei bine, să fie al naibii dacă temperamentul ei nu era cea mai de preț calitate a ei! Cu siguranță fusese mai distractiv și mai sincer decât tot ce observase până atunci la ea. Păcat că avea o profesie atât de meschină! Publicitatea era un domeniu la fel de corupt ca politica. Nu existau morală, reguli și etică în PR. Totul se baza pe cine a țesut mai bine intrigile și cine a câștigat, nu pe cum decurgeau lucrurile.

Dumnezeu știe că trăise toate astea pe pielea lui.

– Da, am înțeles. Dar hai să stabilim câteva reguli de bază! El și-a pus o mână în șold și a privit-o cu o atitudine de respingere indolentă, care știa că avea să o enerveze. Chloe este responsabilitatea mea când lucrează pentru mine și nu accept nici un fel de amestec din partea nimănui. Mă voi asigura că va fi în siguranță, respectată și îngrijită. Și nici unul dintre noi nu simte nevoia să-ți audă opiniile prețioase. Mai ales dramatice. Toți avem ceva de făcut, așa că, dacă nu vrei să-ți murdărești hainele elegante și părul tău frumos să nu se umple cu tot felul de insecte sau dacă nu îți place mirosul de transpirație și de gunoi de grajd, îți sugerez să stai la pensiune, unde lucrurile sunt mult mai... civilizate. Poți să lucrezi la calculator și să bei ceai pe verandă în timpul zilei. O voi aduce pe Chloe înapoi pe la 17.00, apoi puteți să luați frumos cina împreună și să faceți niște cumpărături spre seară. Dar cred că putem fi amândoi de acord că, dacă o ținem pe Chloe ocupată și o vom munci îndeajuns de

mult, vom reuși s-o ținem cât mai departe de necazuri. Corect?

Ea a început să fiarbă de nervi. A înaintat spre el, scoțând flăcări pe nas, cu ochii roșii de furie, amintindu-i lui Ethan de o iapă care încă nu fusese înșeuată și care avea impresia că era stăpână pe situație, făcând orice pentru a demonstra asta. La naiba dacă nu simțise cum îl străfulgerase un fior ciudat de atracție înainte de a-și aminti că această femeie era cel mai negru coșmar, exact tipul de persoană pe care jurase s-o evite! Din păcate, întotdeauna îi plăcuseră provocările, mai ales dacă era vorba de o iapă nărăvașă și pasională.

Dar trebuia să se rezume la cai.

– Tu – ea a tras aer în piept furioasă, arătând cu degetul spre el – ești un prost arogant, egoist și fără maniere! Singurul motiv pentru care te înconjori de cai e că ești un zero barat în ce privește abilitățile sociale. Cât despre Chloe, eu sunt cea care se ocupă de ea în această vară și eu sunt cea care decide dacă este bine îngrijită și respectată. Nici eu nu am încredere în tine. Voi fi cu ochii pe tine și sunt gata să dau cu tine de pământ dacă faci vreun pas greșit. Și astea sunt regulile mele de bază, călărețule!

Ea s-a rotit pe călcâiele înțepenite în noroi și a ieșit din grajd.

Ea nu avea încredere în el? Glumea? Femeia nu și-a putut găsi drumul către o pensiune fără o aplicație sau indicatoare luminate. Nu-i plăceau animalele. Purta haine de fițe la o fermă, de parcă ar fi participat la o ședință foto. Și cu siguranță se culca cu tatăl fetei. Altfel, de ce s-ar fi oferit să-i însoțească fiica?

Oh, trebuia să-l facă pe judecător să se răzgândească și să o transfere pe Chloe! În nici un caz nu o putea suporta pe femeia aceea toată vara.

Un țipăt a răsunat puternic și a speriat caii.

A fugit afară și a găsit-o lipită de o parte a hambarului. Hei Hei îi bloca drumul, cu aripile tremurând din cauza surescitării, lovind nebunește pământul cu ciocul în

manifestarea obișnuită când simțea că o persoană nu-l plăcea. Tendința lui de a ataca la întâmplare și penele răvășite îl făcuseră faimos la fermă. Era inofensiv, dar Ethan decisese să nu-i spună Miei acest mic detaliu important. Nu încă.

– Fă-l să plece de lângă mine! a strigat ea cu vocea sugrumată. Te dau în judecată dacă mă ciupește, Ethan, jur!

– Trebuie să stai nemișcată, a avertizat-o el. Dacă nu miști nici un mușchi, nu te va ataca.

Un țipăt ascuțit i-a scăpat de pe buze. Nu s-a putut abține. A izbucnit în râs.

– Vai, ce pui bestial! Chloe a alergat, privind încântată pasărea nebună. Mia, ești bine?

– Chloe! Stai departe de el, draga mea; este periculos.

Ethan a fluierat.

– Hei Hei, nu! Alege un adversar pe măsură!

Puiul s-a uitat la Mia, apoi s-a întors spre Chloe, repezindu-se spre ea.

– Nu îți face nimic, Chloe. Îi place să se joace.

Chloe a îngenuncheat, iar puiul s-a repezit în jurul ei în cercuri nebunești, cotcodăcind și imitându-l fericit pe Wheezy, închipuindu-și că era chiar el. Chloe a râs încântată, întinzând mâna, iar puiul s-a frecat de ea plin de extaz.

– I-ai spus Hei Hei. La fel ca în *Moana!*

– Da, surorile mele, Ophelia și Harper, sunt înnebunite după Disney. Majoritatea animalelor au fost numite după personajele din acele filme. Dacă îți plac, pensiunea are o colecție impresionantă de DVD-uri.

– Excelent. Ai văzut *Moana*, nu, Mia? a întrebat Chloe.

Mia s-a îndepărtat precaută de peretele hambarului, uitându-se atât la Ethan, cât și la pui.

– Nu m-am uitat niciodată la un film Disney, a răspuns ea. Și, acum, după ce am avut de-a face cu puiul ăla psihopat, nici nu cred că aș mai vrea.

Ethan s-a uitat la ea uluit. Chloe a gemut.

– Nu te-ai uitat niciodată la Disney? aproape că a țipat Chloe. Ce fel de viață ai avut? Cum este posibil?

Mia a ridicat din umeri.

– Părinții mei erau mai degrabă fanii filmelor de genul *Toți oamenii președintelui*. Am crescut urmărind canalul History când voiam să mă relaxez.

– Poate că, dacă ai avea o relație mai bună cu animalele din desenele animate, ți-ar fi mai puțin frică de cele reale, a subliniat el.

Nu credea că era posibil, dar privirea ei a devenit și mai întunecată.

– Ține-ți puiul departe de mine! S-a terminat turul?

– Da. Chloe, am niște treburi mâine, așa că ne vedem la 10.00 dimineață aici, la grajd.

– Bine.

– Mia, ne vedem…

– Sper că niciodată, a mormăit ea. Mulțumesc. A fost edificator.

Chloe s-a uitat la el confuză, a ridicat din umeri și a urmat-o pe Mia înapoi pe cărare. Le-a privit plecând, în timp ce Hei Hei plângea după noul său prieten. Spatele cămășii ei de mătase era acoperit de praf și avea o mică ruptură acolo unde se agățase într-un cui. Clătinând din cap, Ethan s-a îndreptat spre hambar, alungând-o pe Mia din mintea lui.

Mia a sorbit din apa cu lămâie și și-a mai permis un răsfăț, adăugând un strop de vinegretă în salată. Cafeneaua era mică și fără prea mari pretenții, dar oferea o varietate de opțiuni sănătoase și crea puțină intimitate, fiind practic goală. Observase și un fel de piață pe strada principală, care părea interesantă, dar nu fusese prea bine semnalizată și trecuse pe lângă ea fără să-și dea seama ce era. Nu că ar fi contat. Chloe era la fel de dezinteresată de toate sugestiile pe care i le făcuse, chiar dacă SUNY New Paltz se afla la câțiva kilometri de oraș și cunoștea bine împrejurimile.

Mia s-a gândit că avea să-și petreacă mult timp singură.

Atât timp cât Ethan stătea departe de ea. Oh, îi surprinsese satisfacția când o atacase puiul. Și, desigur, bănuiala lui că se culca cu tatăl lui Chloe era evidentă. Fusese atât de supărată, încât refuzase să nege acuzațiile. Să gândească ce voia.

– Ce părere ai de perspectiva de a lucra cu caii? a întrebat-o.

Chloe a ciugulit din sendviș cu o unghie neagră și ruptă și a preferat în schimb chipsurile de casă. Mia a încercat să nu se uite la ele. Crocante și subțiri, stropite cu sare de mare, îi făceau cu ochiul, dar tot avea în minte imaginea acelei rochii Gucci. Nu avea să permită ca toate eforturile ei să se ducă pe apa sâmbetei în vara asta pentru câteva chipsuri. Putea să se controleze.

– Este mai bine decât să strâng gunoiul, a mormăit ea. Totuși, Ethan pare un tip drăguț. Cum de nu-l placi?

Ea a încercat să găsească un răspuns care să conțină o listă nesfârșită de motive.

– Crede că le știe pe toate, a spus ea. Dacă te supără cu ceva, spune-mi! Voi avea eu grijă de el.

– Mi-e indiferent.

A devenit din nou tăcută.

„Grozav!" Mia a încercat din nou:

– Îți place New Paltz? Am fost surprinsă că ai vrut să studiezi în nordul statului. Ce te-a făcut să alegi școala aceasta?

– Tata nu m-a lăsat să plec din stat. M-am gândit că este suficient de departe pentru a avea o viață proprie.

– Ce studiezi la școală?

Vocea ei era plină de suferință, de parcă discuția ar fi fost un chin.

– Psihologie.

– Sună interesant.

Nici un răspuns.

Mia l-a sugrumat în gând pe Jonathan Lake. Îi smulsese câteva cuvinte pe care le-ar fi putut număra pe degete de când se așezaseră.

– Știu că tatăl tău a fost șocat când a auzit că ai trișat la examen și că ai comis actul de vandalism. A spus că astfel de gesturi nu te caracterizează. De ce ai făcut așa ceva?

Întrebarea ei directă părea că o luase pe nepregătite pe fată, dar Mia aflase de timpuriu că uneori cel mai bun mod de a relaționa era să pui de la bun început întrebările dificile. Era inutil să te prefaci că nu se întâmplase nimic. În ochii albaștri ai lui Chloe a pâlpâit furie, dar apoi a dispărut la fel de repede cum apăruse.

– Mă făceam de râs la bio. I-am tot cerut profesorului să-mi dea alte teme pentru a obține credite suplimentare sau să mă consilieze, dar nu a vrut. Nu am vrut ca media generală să-mi scadă în primul semestru.

Mia a ridicat o sprânceană.

– Și până la urmă ai obținut ce-ai vrut?

Fata a început din nou să ridice din umeri.

– Nu, nu am obținut. Mulțumesc că mi-ai amintit.

Mia a pufnit. Chiar dacă nu era de acord cu acțiunile fetei, o compătimea.

– Nu încerc să-ți țin o prelegere, Chloe. Știu doar că supravegherea trebuie să fi fost un lucru greu de acceptat. De ce ai continuat și i-ai vandalizat mașina? Nu ți-ai dat seama că era o infracțiune?

Dinții lui Chloe au mușcat buza inferioară, acoperită cu ruj negru. Mâinile i s-au încleștat în jurul șervețelului, scoțând în evidență un inel argintiu alambicat purtat pe degetul mare.

– Am dat-o în bară, bine? O să-mi fac orele, dar chiar nu am chef să te prefaci că ești o figură maternă care mă va transforma brusc într-o fiică de politician perfectă. Îmi ajunge tata. Uite, hai să își vadă fiecare de treaba ei! O să mă feresc să mai intru în necazuri, ca tata să poată ajungă primar și să nu mai fie nevoie să ne vedem după ce se termină vara.

Senzorul de minciuni al Miei începuse să bâzâie. De ce? Ceva părea în neregulă, dincolo de toată rebeliunea furioasă care se revărsa în valuri înspre ea.

– Ei bine, îți voi respecta decizia, dar chiar vreau să ne cunoaștem mai bine. Nu pentru că mă forțează tatăl tău, ci pentru că ar fi frumos să ai o prietenă aici.

– Mi-e indiferent. Uite, prietenii mei vor să ieșim mai târziu, așa că trebuie să mă întorc.

Mia și-a înclinat capul și a mijit privirea.

– Începi devreme mâine. Poate că ar trebui să nu mai ieși în oraș în seara asta. Până când te obișnuiești cu rutina.

Încăpățânarea îi ieșea prin toți porii.

– Voi fi acolo la timp. Asta dacă nu vrei cu adevărat să mă închizi în camera ticsită cu flori și să mă privești cum mă sting încet de plictiseală.

Mia și-a înăbușit un mormăit de frustrare. Asta o aștepta de acum încolo? Sarcasm și melodramă? Și-a amintit încă o dată că era un om matur. Ea ar fi fost îndreptățită să se comporte așa. Sau ceva de genul ăsta.

– Bine, te voi duce înapoi. Aș vrea totuși să îți cunosc prietenii.

Ochii i s-au mărit de groază.

– Nu! Și așa totul este mult prea ciudat pentru mine. Am 19 ani, nu 12.

Mia s-a foit pe scaun. Poate că trebuia să-l sune pe Jonathan mai târziu ca să-l întrebe dacă era cazul să-i verifice prietenii. Habar n-avea cum trebuia să se comporte ca să pară de gașcă.

– Bine. Să mergem!

Poate că nu făcuse prea multe progrese, dar era hotărâtă ca într-un final să spargă cochilia în care se retrăsese Chloe. Poate că reușea s-o ajute.

La urma urmei, nu avea altceva cu care să-și frământe mintea în vara aceasta.

6

Ethan a deschis ușa și a rămas la intrarea restaurantului Beei. Fantomele din trecut au început să-i danseze prin fața ochilor în timp ce cerceta cu privirea împrejurimile familiare. Cât timp trecuse de când pusese ultima oară piciorul în oraș?

„Prea mult", ar fi replicat Harper. Apăruseră zvonuri despre întoarcerea lui, dar refuzase să meargă în oraș în ultima lună, iar surorile lui îi acoperiseră spatele, așa că nici un oaspete nu își făcuse apariția la ușa bungalow-ului său. Dar chiar și el își dăduse seama că nu putea să pretindă că nu făcea parte din comunitatea orașului doar pentru că ținea cu tot dinadinsul să evite tot felul de întrebări.

Locul nu se schimbase. Era același restaurant tradițional, cu separeuri roșii, podele în carouri alb-negru și o tejghea mare unde se servea micul-dejun, cu scaune rotative înalte. Tonomatul vechi încă era în colț, redând hituri clasice din anii '90 și din când în când piese disco. Își petrecuse tinerețea în separeul din spate, alături de gașca de prieteni, mâncând burgeri cu cartofi prăjiți și brânză și visând cu ochii deschiși la viitorul lor: cel mai bun prieten al său, Kyle, jurase că avea să ajungă un scriitor la fel de faimos precum King. Vărul său, Hunter, promisese că avea să ia Manhattanul pe sus și să ajungă mai bogat decât Bloomberg. Ophelia visase să cânte pe scenă și să schimbe oamenii cu ajutorul muzicii. Și el? El dorise să salveze oamenii și să intre în Forțele Speciale. Să devină eroul întregii lumi.

„Pentru ca alții să trăiască."

I s-a strâns stomacul. Camera a început să se învârtă ușor, provocându-i o senzație de greață atât de familiară. Plămânii i s-au blocat și s-a străduit să se calmeze, închizând ochii, încercând cu disperare să se concentreze, imaginându-și o încăpere goală, învăluită în tăcere, fără sunet, fără amintiri. Nu acolo. Nu atunci, când apărea

pentru prima dată în fața oamenilor. O respirație. Două. Trei. Încet și constant. Patru…

– Ethan Bishop!

Și-a auzit numele ca un strigăt îndepărtat, dar cumva a reușit să se reconecteze cu prezentul, iar atacul de panică s-a retras încet, pândind următoarea ocazie favorabilă. A clipit, concentrându-se asupra femeii cu o claie mare de păr cărunt strâns într-un coc înalt, machiată cu un fard de ochi albastru și un ruj roz aprins. Ținuta i se asorta cu nuanța de pe buze, de la șorțul roz, cu volănașe, înfășurat în jurul unor colanți de un roz aprins și tricoul asortat, care era mult prea strâmt pentru vârsta ei, până la pantofii sport roz Converse. A fost imediat asaltat cu o îmbrățișare caldă, iar parfumul de liliac încă stăruia intens pe pielea ei.

– Bea, mă bucur să te văd!

După ce l-a îmbrățișat, l-a strâns cu putere de brațe, cu ochii căprui plini de indignare.

– Unde naiba te-ai ascuns? Am vorbit cu surorile tale și le-am întrebat când îți vei relua vechile obiceiuri, iar tot ce am primit în schimb au fost o grămadă de scuze. Nu mai suntem de nasul tău acum? Îți cumperi burgerii de la luxosul Five Guys și nu-ți mai plac ai noștri?

A râs. Bea era atât proprietara, cât și cea mai bună chelneriță din oraș.

– Nu. Trebuia doar să mă acomodez. Trebuia să mă ocup de renovarea bungalow-ului și să dau o mână de ajutor.

– Când îți vei da jos mizeria asta? Nu-ți pot vedea fața.

El a strâns din buze.

– O s-o fac la un moment dat.

– Cum este piciorul? Se pare că mergi bine. Fără baston?

– Da, terapia și-a făcut efectul. Operațiile au fost reușite. Sunt bine.

– Atunci mă aștept să îți faci mai des apariția pe aici. Brian a întrebat de tine la magazinul cu benzi desenate – știi cât de ursuz poate fi –, iar Fran mă înnebunește de

când a deschis magazinul acela cu produse bio din oraș. Spune că este în pragul falimentului și că nu ar putea concura niciodată cu Whole Foods din oraș. Trebuie să-l vezi pe Tattoo Ted – vărul lui a fost operat la picior și voia să vorbească cu tine –, iar Lacey a spus că vrea să te invite la cină ca să-ți facă cunoștință cu colega ei de serviciu, care este singură, drăguță și vrea să te cunoască. Am auzit că ai un ajutor nou la ferma de cai.

– Da, de aceea sunt aici. Trebuie să vorbesc cu judecătorul Bennett.

– Este la masa lui obișnuită, scumpule. Îți aduc o cafea. Tot omletă cu șuncă și brânză?

– Da, te rog.

– S-a făcut.

Mirosurile de cafea și șuncă au umplut restaurantul. S-a oprit să schimbe câteva cuvinte cu localnicii care l-au asaltat cu saluturi de bun-venit și cu un potop de întrebări înainte de a ajunge în sfârșit la separeu.

– Domnule judecător Bennett?

Bătrânul citea ziarul și nu și-a ridicat privirea. Ethan a așteptat răbdător, cunoscându-i stilul. Capul chel al bărbatului strălucea, având un luciu aproape perfect. Era îmbrăcat în costumul său negru obișnuit, proaspăt călcat, cu o garoafă roșie la rever. Mergea la Florăria lui Sally în fiecare dimineață înainte de a se duce la tribunal. Ethan l-a întrebat odată ce rost mai avea să poarte o floare proaspătă din moment ce își punea roba peste costum. Judecătorul i-a răspuns că *el* știa că era acolo și că acest obicei îi amintea că trebuia să depună un nou efort în fiecare zi pentru a da tot ce putea, așa că nu conta că nimeni altcineva nu știa de floare. Acum Ethan și-a dat seama de înțelepciunea cuvintelor care i se păruseră lipsite de sens când era mai tânăr.

– Ethan Bishop. I-a spus pe nume fără nici un fel de ezitare. Te rog, ia loc lângă mine!

El a alunecat pe scaun. Bea i-a pus o cană de cafea cu frișcă în față.

– Mă bucur să vă revăd, a spus el politicos. Ce mai faceți?

Judecătorul a pufnit. Ochii lui întunecați străluceau în spatele ochelarilor strălucitori cu rame negre.

– Am artrită și intoleranță la produsele care provoacă aciditate. Doctorul mi-a recomandat să evit pe cât posibil toate alimentele și băuturile care provoacă alergii, așa că sunt forțat să-mi fac cumpărăturile de la noua cafenea organică a lui Fran. Deși prețurile sunt piperate. Nu se descurcă prea bine din cauza lipsei de clienți.

– Am auzit. Domnule, speram să pot discuta ceva important cu dumneavoastră.

– Chloe Lake.

– Da. Apreciez că v-ați gândit la Cuibul lui Robin, dar nu cred că i se potrivește. Nu are experiență în lucrul cu caii sau în munca la fermă și cred că ar fi mai potrivită să-și ispășească pedeapsa la Ferma Tantillos. Sunt mereu în căutare de forță de muncă pe timpul verii pentru depozitul lor. Ea poate verifica muncitorii, poate ajuta la standul de înghețată și sunt absolut sigur că ei ar fi recunoscători dacă ați fi de acord.

Judecătorul Bennett și-a pus cu furculița oul pe o bucată de pâine prăjită și a mușcat cu grijă. Bea a apărut pe nesimțite, a lăsat omleta lui Ethan cu o sticlă de ketchup, i-a făcut cu ochiul și a dispărut.

– Știi că tatăl ei candidează pentru funcția de primar?

– Da, știu. Mătușa ei este aici pe perioada verii, deoarece Lake nu a putut fi prezent. V-ați gândit vreodată să o lăsați să-și ispășească pedeapsa în Manhattan? Așa ar fi mai ușor pentru familia ei.

– Profesorul Altman a fost abordat de Lake, care dorea ca acuzațiile să dispară. De parcă pomenirea banilor, a puterii sau a politicii ar fi suficientă pentru a ierta o infracțiune. Chloe trebuie să învețe că acțiunile ei au consecințe. Am lucrat cu mama ta ani întregi și, de fiecare dată când i-am trimis un tânăr cu probleme, el sau ea s-a schimbat. A fost o relație reciproc avantajoasă. Îmi lipsește acest parteneriat.

Inima lui Ethan s-a cutremurat în timp ce se uita la bărbatul în vârstă care își slujea orașul cu mândrie și credea că munca asiduă, care nu mai era apreciată de tânăra generație, putea vindeca rănile. Judecătorul fusese întotdeauna bun cu familia lui și îi respectase mama.

– Și mie mi-e dor de ea, a spus el pe un ton puțin cam aspru.

– Am trimis-o intenționat pe Chloe la voi, pentru că are nevoie de o altfel de experiență, diferită de cea de cetățean al unei metropole. Animalele ajută la vindecarea rănilor, asta dacă sunt lăsate s-o facă.

Privirea judecătorului Bennett s-a ridicat brusc și a sfredelit-o pe a lui. Ethan a înghițit în sec.

– Tu ar trebui să știi asta cel mai bine, Ethan.

A ignorat cuvintele pline de tâlc și a revenit la subiectul care îl frământa.

– Îmi pare rău că nu mai putem primi voluntari cum o făceam înainte, dar Harper este copleșită. Ferma s-a dezvoltat foarte mult și nu are oameni care să se ocupe de ea.

– Tu ai putea. N-am văzut niciodată pe cineva atât de priceput când vine vorba de un cal rănit sau de o persoană care are probleme. Ai avut întotdeauna un dar aparte.

Durerea i-a explodat în vintre. Ethan nu mai avea acel talent, dar argumentul ar fi fost inutil. Judecătorul a sorbit din cafea, a schimbat subiectul și l-a lovit cu altă întrebare.

– De ce nu ți-ai făcut apariția în oraș? A trecut o lună de când te-ai întors.

Ethan s-a foit pe scaun. Judecătorul nu evitase niciodată subiectele delicate – își aborda interlocutorul direct, fără menajamente.

– Am fost ocupat.

– Prostii! Ne-ai evitat pentru că așa ți-a fost mai ușor. E mai ușor să ne ignori și să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Că nu ai plecat, că nu ai fost rănit și că nu te-ai întors complet schimbat. Dar nici nu ne lași să te

revendicăm ca fiind al nostru și să accepți că, deși au trecut ani întregi, încă aparții acestui oraș, Ethan Bishop. Cu cât îți dai seama mai repede, cu atât mai bine pentru tine.

Ethan a fost luat prin surprindere. Cuvintele și-au atins ținta, dar judecătorul nici măcar nu s-a obosit să ridice privirea. A continuat să-și citească ziarul și să-i vorbească.

– Îți amintești când ai vandalizat zidul de piatră de la facultate într-o seară în care ai petrecut cu prietenii tăi?

Ethan a mormăit.

– Cum aș putea uita? Ne-ați pus pe Kyle și pe mine să frecăm zidul de piatră cu periuța. Ne-a luat peste patru ore să-l curățăm.

– Totuși, nu ai mai vandalizat niciodată alt obiect din orașul ăsta, nu-i așa?

El a oftat.

– Nu.

– Chloe Lake trebuie să se simtă utilă. Și ea ascunde ceva despre infracțiunea pe care comis-o. Poate reușești să scoți ceva de la ea.

– Nu sunt terapeut pentru copii. Sarcina mea este să o supraveghez în timp ce-și execută pedeapsa, astfel încât să se poată întoarce la școală, iar eu, la viața mea.

Judecătorul a încuviințat din cap.

– Un țel nobil. Doar nu prea onorabil.

Ethan a refuzat să facă vreun comentariu legat de această ultimă remarcă. Îl atinsese destul de tare.

– Nu vă veți răzgândi?

– Nu. Ar fi bine să iei legătura cu Lacey Black. Vrea să te invite la cină ca să te poată prezenta cuiva.

– Da, am auzit. Nu sunt interesat să fac cunoștință cu nimeni în acest moment.

– Am înțeles. Dar, oricum, ar fi bine dacă ai suna-o.

Bărbatul s-a întors la ziarul lui, iar peste masa lor s-a lăsat tăcerea. Ethan și-a terminat omleta, iar toate speranțele lui de a scăpa de Mia Thrush au dispărut la fel de repede ca un bărbat în dimineața de după o aventură de-o noapte.

Spera că o speriase suficient cu o zi în urmă. Spera că avea să se mulțumească să își petreacă timpul singură la pensiune și să stea cât mai departe de comportamentul lui brutal și grosolan.

Spera.

Mia a împins laptopul și s-a uitat pe fereastră. Aceasta era a treia zi petrecută la pensiune. Până acum, se dedicase cu totul muncii, în camera ei cu aer condiționat și, cu ajutorul lui Gabby, reușise să țină sub control toți clienții ei actuali. Nu existaseră crize, scandaluri sau intervenții dramatice pe care să le aplaneze. Ținuse legătura zilnic cu Jonathan și îi raportase că fata lui se descurcă bine. Dispărea pe la 9.00 dimineața ca să meargă la grajduri, muncea toată ziua și ajungea înapoi la pensiune pe la 16.00. Se retrăgea în camera ei până pe la 18.00, apoi Mia o lua să mănânce undeva în oraș. Făceau o conversație superficială, apoi se întorcea fiecare în camera ei. Mia mai lucra între câteva sesiuni de privit la televizor, se băga în pat și apoi o lua de la capăt.

Își ieșise din minți de plictiseală.

Totul era prea liniștit. Prea pașnic. Și prea… perfect. Era ca și cum ai fi fost captiv într-un ținut complet robotizat, precum cel din Stepford, unde nimic nu era real. Culorile erau strălucitoare, aerul dulce și până și sunetele scoase de păsările care ciripeau și de caii care nechezau ușor sporeau elementul misterios al acestei utopii. Ophelia era mereu zâmbitoare, dându-i informații utile și conducând pensiunea cu o mână de fier. Mia se ținuse departe de oaspeți, preferând să mănânce micul-dejun în camera ei, nu pe veranda aglomerată, aventurându-se prin împrejurimi doar când toată lumea se răspândea care încotro pentru a lua parte la diverse activități.

Ura acest loc.

Cu un geamăt, și-a pus mâinile pe față și s-a întrebat ce ar trebui să facă. Avea s-o ia razna dacă mai petrecea opt săptămâni făcând asta. Afacerea ei era caracterizată de obicei de neprevăzut și de o muncă asiduă, dar vara era cu

siguranță perioada în care totul era în pauză. Și clienții ei se părea că se retrăseseră pentru a lenevi în vacanță, ferindu-se să mai provoace vreun scandal. Nimeni nu dăduse publicității știrile despre Chloe. În afară de câteva apariții, vara fusese calmă pentru Lake, iar nebunia cea mai mare nu avea să înceapă înainte de sosirea toamnei. Dacă punea în balanță și problema ei îngrozitoare cu insomnia, sigur avea să-și piardă mințile. Tatăl ei o diagnosticase ca fiind foarte anxioasă, dar abia în ultimii ani lupta ei cu somnul atinsese proporții epice. Cel puțin în Manhattan avea mereu locuri unde să se ducă. Se plimba prin fața covrigăriilor la 4.00 dimineața doar pentru a simți mirosul de carbohidrați. Mergea la sala de fitness și se antrena intens toată noaptea. Existau posibilități infinite de a o ajuta să nu se mai gândească la faptul că nu reușea să adoarmă niciodată. Dar aici?

Era doar tăcere. Cine era idiotul care a spus că tăcerea e de aur? Cu siguranță asta nu a ajutat-o să doarmă. Și nu avea unde să meargă decât pe veranda din față. Dacă rămânea blocată aici, fără să facă nimic toată vara, izolată în acest loc rupt de lume?

Trebuia să iasă.

Odată luată decizia, și-a împrospătat machiajul, și-a pus sandalele maronii Ugg preferate și s-a îndreptat spre oraș. Voia să facă un tur de recunoaștere și să cumpere câte ceva. Trăia doar cu fructe, iaurt grecesc și ton, drămuindu-și porțiile. Reușise să slăbească mai mult de jumătate de kilogram, ceea ce era un succes uriaș, deși îi era foame și era nervoasă în permanență.

Cel puțin acum putea să-și comande rochia aceea Gucci.

S-a urcat în Kia și s-a îndreptat spre oraș, virând la dreapta și hotărându-se să facă o plimbare cu mașina înainte de a parca și de a lua orașul la pas. Clasica stradă principală era mică, dar avea un aer nonconformist, artistic, care era pe gustul ei. Librării independente, studiouri de yoga și de artă, cafenele și diverse restaurante străjuiau trotuarele denivelate. Erau cel puțin trei baruri

studențești, unul cu un club de noapte și un salon de tatuaje care părea pustiu. Se întreba câți oameni își făceau tatuaje după ce se îmbătau. Locația era bună, dar salonul arăta cam neîngrijit.

Întotdeauna își dorise unul, dar i se păruse un gest nesăbuit. Prea permanent. Prea genul de *fată rea*.

Acum era prea bătrână.

Înăbușindu-și un oftat plin de regrete, a parcat mașina și a profitat de timpul liber ca să descopere orașul. A cumpărat un latte degresat de vanilie de la cafeneaua cu produse organice și a trebuit să recunoască că a fost mai bun decât oricare altul de la Starbucks pe care l-a băut vreodată. Remarcase un restaurant, un cinematograf și câteva magazine standard, inclusiv un supermarket, un magazin de bricolaj și o farmacie. Buticurile erau pline cu amestecuri de bumbac, modele vintage și îmbrăcăminte pentru yoga. Drăguțe, dar nimic care să-i facă cu ochiul.

Adevărata problemă erau dulciurile.

Mia nu văzuse niciodată atâtea magazine dedicate produselor din zahăr. A văzut o brutărie care a ispitit-o cu mirosuri de pâine proaspătă și produse de patiserie. Apoi un magazin profilat doar pe ciocolată, plin până la refuz cu trufe, covrigei acoperiți cu ciocolată, mere și căpșune gourmet înmuiate în ciocolată și alte zeci de produse menite să înnebunească de poftă orice femeie cu sindrom premenstrual.

Dar Mia a bănuit că, dintre toate, cele mai periculoase erau magazinele cu înghețată. Fiecare persoană care mergea pe stradă părea să țină în mână un cornet de înghețată. Trupul i-a tremurat de poftă, iar stomacul i-a ghiorăit în semn de protest. Ce era în neregulă cu acest oraș? Cum putea oferi specialități vegane și cafea organică laolaltă cu bomboane, înghețată și prăjituri?

Când a terminat turul de recunoaștere, era într-o dispoziție proastă. Mai bine se oprea la una dintre cafenele și îi făcea o surpriză lui Chloe ducându-i prânzul. Își permitea să consume câteva calorii înainte de cină, nu? Chiar și Gucci i-ar fi dat voie să mănânce mai mult.

S-a îndreptat spre Market Food Pantry și a cercetat toate tarabele, din ce în ce mai impresionată de ceea ce reușise New Paltz în industria alimentară. Rivaliza cu Whole Foods în multe privințe, de la punguțe cu delicatese și raioane destinate exclusiv fructelor și legumelor până la sortimentul de supe și salate pentru orele de prânz. Și-a umplut coșul cu produsele pe care voia să le cumpere și să le ducă acasă la pensiune și s-a întrebat de ce magazinul era gol. Era ora de vârf și nu părea să fie nimeni acolo.

Lumea prefera să mănânce înghețată la prânz? Exista o magie și oamenii nu se îngrășau în acest oraș?

A ales o supă de legume cu sos miso și o salată de kale cu vinegretă cu oțet balsamic organic. Când a ajuns la raionul cu mâncare gata preparată, a rămas mută de uimire.

Era perfecțiunea întruchipată.

Salate proaspete cu vinete japoneze la grătar, piure de cartofi-dulci, ton gătit perfect în sânge cu wasabi și boabe de piper, creveți jumbo refrigerați cu un sos cocktail de hrean, quinoa cu merișoare și nuci – lista era nesfârșită. Fiecare produs era frumos etichetat, cu toate caloriile numărate și disponibil în diverse cantități.

– Bine ați venit la Market! a salutat-o o voce veselă. Avem mostre gratuite dacă vreți să gustați. Cu ce anume vă pot ajuta astăzi?

Femeia avea părul șaten ondulat strâns la spate, care lăsa impresia că ar fi fost făcut permanent de prea multe ori și în cele din urmă ar fi cedat în fața buclelor. Purta blugi, o cămașă verde-închis cu sigla Market și nu avea nici o bijuterie. Ochii ei întunecați păreau obosiți, dar zâmbetul ei era sincer. Mia a observat că eticheta pe care era numele ei o indica drept MANAGER.

– Magazinul tău este uimitor, a spus ea cu sinceritate. Este mult mai bun decât Whole Food.

Și apoi s-a întâmplat.

Buza femeii a început să tremure. Bărbia i-a zvâcnit. Îngrozită, Mia a observat-o pe doamna manager cum s-a

străduit timp de aproximativ o jumătate de minut să se abțină, până când a cedat în fața emoțiilor.

A izbucnit în lacrimi.

Mia a înghițit în sec și a făcut un pas înapoi. Instinctul ei de newyorkeză a îndemnat-o să fugă și s-o lase pe femeie să se liniștească singură, dar i s-a înmuiat inima în fața efluviului de emoție autentică de care avea parte rar în rutina zilnică. Emoția era primul lucru care dispărea într-o afacere de PR. Mia își pierduse capacitatea de a plânge sau de a se întrista cu mult timp în urmă. Femeia aceasta mai avea o șansă.

– Îmi pare sincer rău. Ești bine? a întrebat-o blând.

Femeia a luat un șervețel din buzunar și și-a șters ochii. Nici măcar nu era drăguță când plângea. Nasul i s-a umflat și i s-a înroșit, iar din ochii ei se rostogoleau de-a valma lacrimile, care nu formau un firicel delicat, ca în filme.

– Nu, mie îmi pare rău! a scâncit ea. Doar că nu înțeleg! Am făcut toate cercetările de piață, am cheltuit până la ultimul dolar în această afacere, dar oamenii nu vin să cumpere de aici. Preferă să mai bată un drum de o jumătate de oră ca să-și facă cumpărăturile în altă parte! Ce am făcut greșit?

Mia și-a mușcat buza.

– Hm, când ai deschis?

Femeia și-a tras zgomotos nasul.

– Acum o lună. Am avut clienți în primele zile, apoi nimic. Parcă nu am exista. Se duc la cafenea, la piața fermierilor și la restaurant, dar nimeni nu vine aici. Nu ești de pe aici?

– Nu, nu sunt.

Femeia a izbucnit și mai tare în plâns.

– Exact ce am bănuit! Nu voi face niciodată această afacere să funcționeze doar bazându-mă pe câțiva turiști ocazionali. Nu pot să-mi dau seama. Nu m-am culcat cu nimeni, nu am supărat-o pe Sylvia Daniels și nici nu m-am certat cu Darla de la bingo. N-am făcut nimic!

Mia a privit disperată în jur după ajutor, dar nu era nimeni pe acolo.

– Hm, poate că va dura ceva timp ca să ne dăm seama. Cu niște recomandări bune și o pagină bine gândită pe Yelp, poate că reușești să atragi mai mulți clienți din împrejurimi.

Femeia și-a șters fața cu un șervețel.

– Poate. Îmi pare rău, nu este problema ta. Ce este Yelp?

Mia a clipit.

– Yelp. Pe internet. Este un serviciu de recenzare unde oamenii evaluează magazine, hoteluri, buticuri etc. Ar trebui să fii și tu acolo.

– Bine, voi căuta diseară.

Mia a clătinat din cap, întrebându-se ce proprietar întreg la minte era acela care să nu fi aflat de Yelp. Acest oraș era cu siguranță ciudat.

– Grozav! Sunt sigură că lucrurile se vor îmbunătăți. Cred că este un magazin minunat.

Femeia radia de fericire.

– Mulțumesc. Eu sunt Fran. Cum te cheamă? Unde stai? Ce faci în oraș?

– Mia. Stau la Pensiunea Cuibul lui Robin din Gardiner și-mi petrec vacanța cu nepoata mea. Minciuna i s-a rostogolit grațios de pe buze. Ne-am gândit să petrecem un timp departe de oraș.

– Ce frumos! Ophelia va avea mare grijă de voi. Și acum, când s-a întors Ethan, pun pariu că se vor relua și lecțiile de călărie. Este un adevărat îmblânzitor de cai și suntem încântați să-l avem înapoi acasă.

„*Înapoi* acasă?" Hm, poate că era o ocazie bună să culeagă niște informații compromițătoare.

– Da, pun pariu. A fost plecat mult timp, nu? Aproape…

– Opt ani. A venit acasă la înmormântarea mamei sale, apoi a plecat la scurt timp după aceea. Bineînțeles că a avut mereu visuri mari. N-a vrut niciodată să conducă

pensiunea sau ferma, ca surorile lui. Ce îi mai face piciorul?

Ea și-a înclinat capul. „Interesant." Bănuise că mergea puțin ciudat, ca și când ar fi șchiopătat cu un picior, dar fusese prea distrasă de celelalte calități enervante.

– E mai bine. Mia și-a reprimat sentimentul de vinovăție și a continuat: Păcat de ce i s-a întâmplat, nu?

Fața lui Fran și-a pierdut orice urmă de veselie. Ochii ei căprui s-au umplut de o emoție întunecată și de... compasiune? Milă? Pentru călărețul enervant? Chiar și vocea i s-a schimbat, căpătând o tonalitate gravă, care i-a făcut pielea de găină.

– Este o tragedie. După toate lucrurile prin care a trecut, Ethan nu a meritat asta. Sper să-și găsească puțină liniște acasă. Acum lasă-mă să mă opresc din trăncăneala mea și să îți verific produsele. Altceva?

S-a lăsat condusă de primul impuls și a decis să o surprindă pe Chloe cu prânzul. Și pe Ethan. Poate că trebuia să facă un efort. Să depășească momentul primei întâlniri din care au ieșit scântei. Trebuia să arate că ea era persoana mai bună dintre ei doi.

– De fapt, poți împacheta un platou cu sendvișuri de curcan, hummus cu legume și piure de cartofi-dulci? Voi avea nevoie de tacâmuri și de șervețele.

– Desigur! Oh, sper să vă placă! Te rog să revii și să-mi spui.

– Așa voi face.

Mia a ieșit din Market mai ușurată. I-a prins bine să vorbească și cu altă persoană din oraș și să înțeleagă mai multe despre misteriosul Ethan. Avusese un accident de mașină grav? Era singurul scenariu care avea sens. Lucrase la altă fermă și decisese să se întoarcă acasă? Nu, asta nu avea sens. Poate că avusese un alt loc de muncă și hotărâse să plece după ce se rănise la picior.

Ideea că bărbatul acela atât de arogant și puternic ascunde o slăbiciune fizică o deranja. Gândul că era chinuit de durere îi provoca o senzație ciudată în stomac. Chiar dacă o supărase, nu-i plăcea ca el să fie rănit sau

nevoit să facă față consecințelor unei experiențe nefericite. O dată, avusese un client care fusese în spital multe săptămâni după un accident de mașină, apoi avusese coșmaruri groaznice luni întregi.

De ce instinctul ei atât de cunoscut o avertiza că se înșela în această privință? De parcă îi lipsea adevărata perspectivă. Că era vorba despre ceva mai mult decât un accident de mașină.

Trebuia să continue săpăturile și să afle. Deocamdată, avea să aducă prânzul ca ofrandă de pace și să vadă dacă se putea comporta civilizat.

Mia a condus înapoi la pensiune, și-a aplicat din nou o cantitate sănătoasă de protecție solară pe față, și-a dat cu spray contra insectelor și a luat-o pe cărarea ce ducea la grajduri. A mers încet ca să nu se împiedice, inspirând adânc aerul proaspăt. Plămânii ei au încercat să se răzvrătească, dar s-a forțat să respire cât mai mult. Poate că nu era așa de rău. Tot acel fum, smogul și aerul poluat din oraș sigur aveau efect pe termen lung asupra sănătății ei. Până la sfârșitul verii, ar fi fost ca și cum s-ar fi întors din tabăra de slăbit.

Pădurea s-a deschis pe versanți, scoțând la iveală grajdurile roșii pe fundalul dealurilor verzi mărețe și al munților grandioși. Caii pășteau în poiană, iar zumzetul unor voci plutea în aer. A intrat în grajd, luându-se după acele glasuri, și a dat de Chloe și de John.

Amândoi stăteau înghesuiți într-o boxă unde se afla un cal negru imens. John dădea instrucțiuni, în timp ce Chloe freca armăsarul cu o perie cu mișcări circulare. Capul calului s-a ridicat la apariția Miei, iar el sau ea a pufnit, studiind-o scurt timp înainte de a se întoarce cu un gest de reală indiferență. Se părea că Wheezy era singurul de aici care o plăcea. Cine ar fi crezut că animalele aveau nevoie de atâta atenție și îngrijire? Mia s-a apropiat și și-a dres glasul.

S-au întors amândoi spre ea.

– Bună, Mia! a strigat Chloe. John îmi arată cum să îngrijesc caii.

Zâmbetul de pe buzele ei negre părea sincer. Mia i-a zâmbit înapoi, fericită că fetei părea să-i placă ce fusese forțată să facă și nu era nefericită. Începuse chiar să poarte pantaloni lungi în locul celor scurți Daisy Duke.

– Nu vreau să vă întrerup, dar am adus prânzul pentru toată lumea. Ai voie să faci o pauză?

John a luat o cârpă, ștergându-și degetele.

– Cred că putem face o pauză, a spus el zâmbind. Ethan e afară în spate. Îl anunț eu. Chloe, de ce nu-l chemi și pe Sam de pe câmp și adu-l și pe el să ni se alăture?

– S-a făcut.

A mângâiat calul pe spate, a lăsat peria jos și a ieșit din boxă. Părul ei violet era încâlcit și umezit de transpirație. Cămașa și blugii îi erau plini de praf, iar machiajul i se scursese pe față din cauza căldurii.

Dar părea… fericită.

Curiozitatea Miei a atins apogeul. Ea ar fi pariat că după câteva zile fata avea să fie nefericită să facă muncă fizică, dar părea că era deschisă la schimbare.

– Mă întorc imediat, a spus John. Hei, Mia, de ce nu o hrănești pe Clarabelle cu un morcov cât sunt plecat? Merită o tratație.

A făcut ochii mari.

– Hm, nu știu.

Ochii lui căprui au licărit.

– Nu e mare lucru. Doar întinde-i morcovul, iar ea îl va lua. Nu ai de ce să-ți fie teamă.

Clarabelle și-a întors capul masiv și a așteptat. Înțelesese cuvântul *morcov?* Nu părea atât de greu. Putea fi o idee bună să se mai obișnuiască și să se simtă mai în largul ei în preajma cailor. John și Chloe au dispărut, lăsând-o singură în grajd. Ignorându-și inima care bătea mai tare, Mia s-a întins și a luat un morcov din geantă.

Clarabelle s-a apropiat de fantele din fața boxei, împingându-și nasul afară și adulmecând frenetic. Putea face asta. Era doar un morcov. Trăgând aer în piept, i-a întins morcovul, ținându-l chiar de capăt, astfel încât să nu fie nevoită să atingă botul, dinții sau limba.

Clarabelle a deschis gura, a apucat morcovul și a mușcat. Scrâșnea din dinți când mesteca, iar Mia a râs, bucuroasă de victoria repurtată. Reușise! Clarabelle a întins din nou botul, dar de data asta a tras cu putere, de parcă ar fi vrut să înghită tot morcovul. Degetele Miei s-au încleștat în jurul legumei alunecoase, dar morcovul a căzut la pământ.

Clarabelle a privit-o iritată.

Mia s-a uitat la ea.

– Hm, nu ai de gând să-l ridici de la pământ și să termini de mâncat?

Clarabelle a pufnit dezgustată și a lovit pământul cu copita. Mia s-a uitat prin fante. Morcovul căzuse lângă ușă. Caii nu mâncau legumele care cădeau pe pământ? S-a uitat în jur, dar în grajd nu era țipenie de om. Putea să deschidă ușa, să ia morcovul și să i-l dea înapoi?

Supărată că îi era frică de un biet cal, a pus pe bancă pungile cu mâncarea de prânz și a apucat zăvorul de la poartă. Trăgându-l în sus, ușa s-a deschis câțiva centimetri, iar ea s-a întins după morcov.

Clarabelle a prins-o ușor de păr.

Cu un țipăt, Mia a căzut pe spate, iar ușa s-a deschis complet.

– Hei, nu mă atinge! a certat-o ea. Încerc să-ți dau morcovul ăla nenorocit!

Clarabelle a ignorat-o și a început să înainteze.

– Ce faci? Întoarce-te! Întoarce-te acum!

Dând din coadă, Clarabelle a ieșit calmă din boxă, trecând chiar pe lângă ea și îndreptându-se spre pajiștile din spatele grajdului.

„Vai!"

Mia a clipit, privind cum dispărea calul după colț, iar în acel moment a înțeles că făcuse ceva foarte-foarte greșit.

– Am auzit că ne-ai adus prânzul.

Vocea era un amestec de note aspre și catifelate. Ethan a intrat în hambar cu Chloe lângă el. Arăta pe jumătate ca un cowboy dur, pe jumătate ca Grizzly Adams. Barba aceea roșcată și imensă umbrea o pereche de buze

senzuale, dar acesta era singurul lui punct vulnerabil. Fiecare centimetru de mușchi părea fibros și bine conturat pe sub tricoul albastru confortabil și blugii uzați care îi acopereau perfect coapsele. Privirea lui se potrivea cu trăsăturile dure în timp ce o studia de parcă ar fi încercat să-i ghicească adevăratele intenții când se hotărâse să aducă prânzul. Credea că avea de gând să-l otrăvească?

– Da. M-am gândit să fiu drăguță și să îți fac cinste dacă tot am fost în oraș.

– O să mâncăm pe masa de picnic, a spus el. Avem nevoie de farfurii sau de tacâmuri?

– Nu, avem tot ce ne trebuie în geantă. Cred că ar trebui să-ți spun ceva.

– Îmi poți spune în timp ce mâncăm; mi-e foame. A privit-o cu o recunoștință, dar cu reticență. Chiar a fost un gest foarte drăguț din partea ta!

– Nici o problemă. Ăăă, Ethan, a avut loc un mic incident.

– Hai, Chloe! Ai terminat de periat toți caii, nu?

– Da, Clarabelle a fost ultima și… Chloe s-a uitat la grajdul gol. Stai, unde este?

Ethan s-a oprit din drum.

– A luat-o John?

– Nu, sunt aici, șefu', a spus John în spatele lui. Este în boxa ei.

– Nu, nu este.

– Ba da. Mia urma să-i dea morcovi.

Mia și-a mușcat buza când trei perechi de ochi s-au întors spre ea. „Ah, la naiba!"

– Și așa am făcut. Doar că am cam scăpat morcovul, așa că a trebuit să deschid ușa ca să-l iau, iar ea a… Ei bine, se pare că a plecat.

Maxilarul lui Ethan s-a tensionat.

– Ce? Unde s-a dus?

Mia a arătat spre câmpurile din spate.

– Acolo.

Ethan a mormăit ceva în barbă și a trecut în grabă pe lângă ea.

– De ce nu ai chemat pe cineva?

– S-a întâmplat atât de repede. Sunt sigură că nu e departe. Am alergat până la marginea grajdului și am cercetat câmpurile. Poate că s-a dus să pască niște fân. Sau a plecat să viziteze un prieten.

Ethan i-a aruncat o privire ucigătoare.

– Nu, este un cal de curse, iar aceste câmpuri nu sunt împrejmuite. Duc la traseele de călărie.

– Este chiar atât de grav?

– Sunt peste cincizeci de acri de proprietate și ar putea fi oriunde. Te las pe tine să faci calculul. S-a întors și i-a făcut semn lui John. Hai să ieșim și să vedem dacă e în partea de sud. Ia-l și pe Sam! Chloe, du-te și mănâncă și așteaptă să mă întorc!

– Ethan, îmi…

Brusc, s-a aplecat spre ea. Ea l-a privit, fascinată de căldura din ochii lui albaștri pătrunzători, de maxilarul lui strâns și de freamătul nărilor. Mirosul de transpirație, de mosc și de cai se învârtea în jurul ei într-o energie aproape sălbatică. Proptindu-se mai bine cu picioarele în pământ, era pregătită pentru ce avea să-i spună.

– Știam că ne vei face probleme. În doar cinci minute mi-am pierdut calul și mi-ai irosit timp prețios. Nu ai nici un pic de respect pentru munca pe care o facem aici?

A rămas cu gura căscată.

– Am vrut doar să iau morcovul!

– Și ți-am cerut un singur lucru: să stai departe de grajdul meu. Nu este o grădină zoologică cu animale de companie sau un loc în care să te distrezi când te plictisești. Fă-ne tuturor o favoare data viitoare și du-te să-ți faci manichiura când îți mai trece prin cap să vii aici!

A cuprins-o o furie pură.

– Glumești?

– Crede-mă, prințesă, nu glumesc cu nimeni. De acum înainte, există o singură regulă aici și este sfântă, așa că o voi repeta. Privirea lui o fixa pe a ei, plină de

masculinitate și de o energie brută care i se revărsa prin toți porii. Stai departe de grajdul meu!

A trecut pe lângă ea, țipând câteva ordine și, în câteva minute, a urcat pe un cal negru frumos și a dispărut pe potecă fără să se uite înapoi.

„Cum îndrăznește?" Fusese o greșeală nevinovată și chiar încercase să se scuze. Dar acestui om nu îi păsa câtuși de puțin de bunele ei intenții sau de ofrandele de pace. Îi arătase sufletul lui negru, așa că ea refuza să mai piardă un minut în compania lui. Prefera să moară decât să-i mai spună un cuvânt.

Să moară.

– Devine foarte protector când vine vorba de cai, a spus în cele din urmă Chloe, rupând tăcerea stânjenitoare. Aș fi putut face și eu aceeași greșeală. Nu e vina ta.

Mia a încuviințat din cap, recunoscătoare pentru cuvintele de susținere. Era primul gest frumos din partea fetei.

– Mulțumesc. Dar dacă îți vorbește vreodată așa, să-mi spui. Îl voi omorî cu mâna mea.

Fata a ridicat din umeri.

– Este foarte drăguț cu mine. Dar, oameni buni, vă certați de prima dată de când v-ați văzut! Nu ar fi mai bine să stați departe unul de celălalt?

Mia a oftat.

– Am ajuns la aceeași concluzie. Hai să mâncăm ce am adus pentru prânz!

Au mâncat. În locul tăcerii obișnuite, Chloe s-a deschis și a început să-i spună ce aflase despre cai și despre eforturile de salvare a animalelor de la grajduri. Mia și-a dat seama că, dacă evita subiectele legate de tatăl ei, de prietenii ei, de viitor sau de trecut, Chloe se simțea mai în largul ei. Așa că Mia s-a gândit că de acum înainte ar trebui să se concentreze asupra subiectelor legate de cai.

Pentru că Ethan nu s-a întors să ia prânzul cu ei, le-a lăsat bărbaților partea lor, a strâns masa și s-a întors la pensiune. Poate că trebuia să tragă un pui de somn. Sau să joace Candy Crush. Sau să studieze postările de pe

rețelele sociale ale tuturor clienților ei ca să fie sigură că nu îi scăpa nimic. Chiar când era pregătită și gata să se afunde în multitudinea de sarcini, și-a dat seama că nu avea ce să facă.

Totuși, voia să se asigure că rezolva măcar un lucru.

Intenționa să-i spună lui Ethan Bishop exact ce credea despre comportamentul lui inacceptabil. Făcuse o greșeală nevinovată, iar el nu avea nici un drept să se adreseze astfel unui client al pensiunii. Dacă ar fi fost pârâcioasă, s-ar fi dus direct la Ophelia și i-ar fi reclamat această atitudine. Dacă le-ar fi scris o recenzie proastă? Asta ar fi fost o învățătură de minte pentru el.

Încă fumegând de furie, Mia număra orele până la declanșarea atacului.

7

Ethan a dus-o pe Clarabelle înapoi în boxa ei și a luat o sticlă de apă. A băut jumătate și și-a turnat restul în cap. Fusese o zi toridă, iar el duhnea a transpirație. Tânjea după un duș rece și o bere și mai rece. În bungalow-ul lui. Singur.

Harper și-a băgat capul în grajd.

– Cina diseară la pensiune la 19.30. Am auzit că ai avut un fugar.

El i-a aruncat o privire încruntată.

– Nu în seara asta, dar mulțumesc. Și s-a întâmplat din cauza ducesei de la conac, care probabil a găsit o modalitate de a răstălmăci realitatea ca să mă scoată pe mine vinovat.

– Hm, o femeie care nu te place? Asta nu ți s-a mai întâmplat până acum. Ți-ai pus boxerii invers?

S-a uitat urât la ea.

– Bineînțeles că nu! Oricum, nu e genul meu.

Ea a pufnit.

– Convenabil. Condamnata cum se descurcă?

– Nu e chiar așa de rău, a spus el cu reticență. Mă ascultă. Mătușa ei este cea care îmi face mai multe probleme.

– Oh, da, îți place de ea! Râsul ei ascuțit l-a iritat pe Ethan de parcă ar fi avut din nou 12 ani. Și tu vii la cină. Ophelia gătește și nu vreau să fiu singura care trebuie să se lupte cu atâtea feluri de mâncare și de data aceasta. Ai căutat scuze prea mult timp.

A gemut și s-a scărpinat stânjenit în cap.

– Vreau doar o bere și să nu fiu nevoit să vorbesc cu nimeni.

– Poți bea două beri și nu te vom obliga să vorbești. Poți doar să mormăi. Se potrivește cu noua ta imagine.

– Iar te legi de barba mea? Bine, o voi rade. Oricum se face din ce în ce mai cald.

– Slavă Domnului! Îi voi spune Opheliei că abia aștepți să vii.

Sora lui a dispărut, lăsându-l într-o dispoziție și mai proastă. Genunchiul îi pulsa ca naiba, testându-i limitele. Avea să-și programeze o ședință de kinetoterapie săptămâna aceasta. De când se întorsese la grajduri, piciorul lui făcea și altfel de mișcări, iar corpul încă se adapta. Poate că ar fi cedat ispitei și ar fi luat un Advil cu o bere. Chiar și în cele mai cumplite momente de agonie care urmaseră după operație, refuzase medicamentele. Preferase a se obișnui cu nivelul de durere suportat în mod natural de corpul lui și să învețe a trăi cu ea. Prea mulți se nenorociseră devenind dependenți de acel sentiment de fericire dat de lipsa durerii, fericire îmbuteliată în flacoane cu analgezice. El o numise *teritoriul imaginar*. Poate că în lipsa lor era ursuz, dar cel puțin era real.

Era ultimul lucru de care rămăsese să se agațe.

Nu s-a grăbit să se întoarcă la bungalow, protejându-și puțin piciorul și reflectând la ultimele zile petrecute în compania noii lui responsabilități. Era ciudat, dar începea

să se bucure de prezența ei. Chloe era dispusă să învețe și nu se plânsese nici când îi ceruse să care cu lopata gunoiul de grajd de pe aleea principală. Desigur, nu trecuseră decât trei zile. Poate că noutatea dată de schimbare avea să dispară, iar ea urma să se plictisească. Totuși, părea cu adevărat drăguță și de ajutor la treburile fermei, lăsând impresia că voia în mod sincer să ajute și să facă parte dintr-o echipă. Nu își dădea aere și părea încântată să învețe să călărească. Poate că trecuse printr-o pasă proastă la facultate și acționase impulsiv. Ethan văzuse o mulțime de oameni în toată firea care o dăduseră în bară când acționaseră astfel, dar apoi reușiseră să-și revină. Respecta acest tip de caracter. Poate că și Chloe făcea parte din această categorie.

Wheezy a apărut din pădure și a început să se țină după el. Copacii aplecați îl protejau de arșița soarelui. O veveriță a traversat în goană poteca, cărând o nucă mare în gheare. Vântul fremăta aerul plăcut de vară. Simțea o pace interioară, efemeră ca țipătul unei păsări, durând doar câteva clipe prețioase în care să savureze liniștea care-l cuprindea atât din interior, cât și din exterior.

Până când a văzut-o pe Mia Thrush așteptându-l pe cărare.

Era învăluită într-un nimb de ostilitate. Încă purta sandalele acelea cu toc înalt, o pereche de pantaloni trei sferturi albi și o cămașă dantelată, părând mai degrabă pregătită să facă o plimbare cu iahtul. Purta mai multe brățări de argint puse una peste alta, iar cerceii cu diamante îi sclipeau în urechi. Brațele îi erau încrucișate la piept în timp ce bătea din picior cu o nerăbdare pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă, de parcă el ar fi întârziat la întâlnire. L-a zărit, iar ochii ei aurii de tigroaică s-au mărit, analizându-i ținuta neglijentă. Wheezy a zbughit-o imediat spre ea pentru a-i oferi câteva săruturi adorabile. Părea că singurele animale în preajma cărora se simțea în largul ei erau câinii. Ea l-a mângâiat pe Wheezy cu o afecțiune sinceră, părând să nu-i pese că îi

șifona pantalonii impecabili. Ethan s-a oprit la câțiva metri distanță și și-a mijit privirea.

– Ce cauți aici?

Și-a îndreptat umerii, scoțându-și în evidență fermitatea sânilor obraznici și talia minusculă, apoi a avut îndrăzneala să se uite urât la el.

– Sunt aici pentru că îmi datorezi scuze.

Un hohot de râs i-a scăpat de pe buze. „La naiba, e curajoasă!"

– Stai să văd dacă am înțeles bine! Vii în grajdul meu fără să-ți dau voie, lași un cal să iasă din boxă, îl vezi cum dispare, iar acum *tu* vrei ca *eu* să-ți cer scuze?

– Da.

– Prințesă, am multe lucruri să-ți spun, dar în nici un caz nu aveam de gând să-ți cer scuze.

– Ți-am adus prânzul ca ofrandă de pace. Am încercat să vin eu la tine, pentru că suntem vecini. Încercam să fiu drăguță!

– Nu am apucat să mănânc prânzul pentru că mi-a luat ore întregi să o găsesc pe Clarabelle. A trebuit să cutreier pădurile alea blestemate și să-mi pierd toată după-amiaza pentru că ai scăpat un morcov pe jos. Slavă Domnului că nu a pățit nimic și am reușit să o aduc înapoi în siguranță!

Aceasta a fost a doua oară când ea a început să-și muște buza – o dovadă clară că se simțea vinovată de ceva.

– Am încercat să explic și să-mi cer scuze, dar ai început să te comporți ca un bădăran și să strigi la mine să plec din grajdul tău.

– Nu țip niciodată. Ți-am spus pe un ton foarte calm să pleci din grajd.

– Pe un ton amenințător.

Ea a clătinat din cap.

– Pariez că ești expertă în domeniul relațiilor publice.

Părea surprinsă de schimbarea subiectului.

– Mulțumesc, cred că așa m-aș defini. Muncesc pe brânci.

– Te pricepi să răsucești orice situație ca pe un covrig. Să răstălmăcești adevărul după placul tău. Nu e de mirare

că te-a angajat Lake.

Ochii aceia de Bambi clocoteau de furie.

– Te crezi mare șmecher cu barba ta, corpul tău sexy și cu accentul tău specific de cowboy, dar ești, pur și simplu, un ticălos! Te prefaci că ești un tip singuratic pentru că ai avut un accident și te-ai rănit la picior. Mare scofală! Asta nu îți dă dreptul să fii arțăgos cu toți cei pe care îi întâlnești.

El, pur și simplu, a rămas cu gura căscată.

– Ce știi despre piciorul meu? a întrebat-o pe un ton amenințător.

Ea nu părea deloc intimidată. De fapt, a avut curajul să-și arunce pe spate coama de păr de culoarea mierii și să se apropie.

– Accident de mașină, nu? Am vorbit cu cineva din oraș. Părerea unanimă este că ai fost rănit, ți-ai lăsat slujba pe care o aveai și ai revenit acasă. Tot ce ai făcut apoi a fost să te închizi într-un bungalow jalnic și acum refuzi să ieși în lume. Ești de acord cu tot ce ți-am spus până acum?

I se învârtea capul. O ceață roșie i-a învăluit privirea. Oh, îi trebuia o lecție de comportament, iar el era persoana potrivită pentru asta.

– Nu știi nimic despre ce mi s-a întâmplat, a spus el încet. Întreaga ta carieră se învârte în jurul manipulării adevărului. Lasă-mă să te întreb ceva, prințesă: ai fost vreodată o persoană sinceră? Știi măcar ce înseamnă asta?

Și-a dezvăluit dinții și a scos un mârâit gutural. Sunetul era aproape senzual și a reverberat undeva sub talia lui. Slavă Domnului că era prea nervoasă ca să observe!

– Pot să fiu o astfel de persoană oricând și oriunde, călărețule! Nu mi-e frică să răspund sincer la orice întrebare, iar opiniile tale superficiale despre cariera mea sunt exact cum le-am descris. Superficiale. Nu știi nimic despre oamenii pe care încerc să îi protejez sau despre ce reprezintă.

– Pot să te întreb orice, zici?

Acum erau aproape unul de celălalt. Mirosul parfumului ei îl învăluia – o notă exotică de portocale. Genele ei erau groase și întunecate. Buzele îi erau strânse într-o încleștare nervoasă, acoperite de un ruj într-o nuanță deschisă ca a cidrului de mere. Pe nas avea o urmă albă de cremă de protecție solară pe care uitase să o întindă și o umbră aurie strălucitoare pe sub sprâncenele arcuite. Era enervantă și naivă și, pentru un moment scurt și înfricoșător, Ethan a simțit dorința să o sărute.

– Da, orice întrebare, a răspuns ea cu un mârâit.

Păcat că femeia ar fi cedat unui sărut plăcut și pasional, altfel el ar fi fost tentat să joace un joc de tatonare pentru a vedea cine ar fi făcut primul un pas în spate.

Păcat că se culca deja cu Lake.

În schimb, s-a aplecat spre ea și a zâmbit lasciv și batjocoritor.

– Chiar crezi că sunt sexy, nu?

Ea s-a dat brusc înapoi, cu ochii măriți de groază.

– Ești întruchiparea răului.

Ethan a chicotit.

– Secretul tău este în siguranță, prințesă. Când te hotărăști să devii o persoană reală, dă-mi de veste!

De pe buzele ei a ieșit un țipăt. A trecut valvârtej pe lângă el, pe tocurile acelea înalte.

– Nu-ți voi mai aduce niciodată prânzul!

Brusc, Hei Hei a venit alergând după colț, scoțând niște sunete ascuțite ca răspuns la țipetele ei. S-a oprit brusc când a văzut-o pe Mia, capul lui cu penele haotice clătinându-se cuprins de o bucurie nebună, apoi a luat-o la goană după ea. Ethan a deschis gura încercând să oprească puiul sinucigaș, dar ea și-a înfruntat inamicul, aplecându-se până când l-a privit drept în față, amenințându-l cu un deget pe care l-a agitat furibund în aer.

– Și tu! Nici pe tine nu am de gând să te las să mă intimidezi, iar dacă nu vrei să ajungi pe grătar, nu mai veni după mine!

Hei Hei s-a oprit brusc și s-a uitat la ea cu o fascinație mută.

Cu o ultimă privire furioasă, Mia s-a îndepărtat pe potecă.

Ethan s-a uitat la Hei Hei.

– Cred că de data asta chiar am scos-o din sărite, a încercat el să-i dea o explicație. Poate că ar trebui s-o lași puțin înainte să încerci să deveniți prieteni.

Cu un ultim cotcodăcit sălbatic, puiul a urmat-o ca un iubit părăsit, pe drumul iertării. Ethan a clătinat din cap.

– L-am avertizat, a mormăit el.

Apoi s-a dus să facă un duș și să se schimbe pentru cină, întrebându-se ce vrajă ciudată aruncase Mia Thrush asupra lui făcându-l să vrea să o sărute, chiar și pentru o singură clipă.

8

– Mia, mi-ar face plăcere dacă tu și Chloe ați fi de acord să luați cina cu mine în seara aceasta.

Încă înfierbântată după întâlnirea avută, Mia a clipit, ca și cum ar fi ieșit dintr-o transă. Stătea pe holul din fața scării.

– Cina?

Ophelia a zâmbit.

– Da, din moment ce stați aici toată vara, ar fi bine să ne cunoaștem mai bine. De asemenea, mi-ar plăcea să vă servesc feluri de mâncare pregătite în casă. Nu cred că este ușor să mănânci în oraș în fiecare seară. Toți ceilalți oaspeți au alt program, așa că va fi ceva destul de discret.

Mia a ezitat. Nu era pregătită să facă față unor discuții politicoase, dar Ophelia păruse cu adevărat încântată când îi făcuse invitația. Și Miei îi plăcea compania femeii.

Poate că ar fi fost bine pentru ea și Chloe să aibă o seară normală, în jurul unei mese tradiționale. Se izolase prea tare.

– Mi-ar plăcea.

– Minunat! Ne întâlnim în sala de mese din spate într-o oră.

Mia a urcat la etaj, a informat-o pe Chloe despre planurile lor și a început să se aranjeze. Trebuia să și-l scoată pe Ethan din cap și să meargă mai departe. Intenționa să stea departe de grajd și să se limiteze la minimumul de interacțiuni cu el. În minte i-a străfulgerat imaginea lui aplecându-se amenințător deasupra ei. Ceva ciudat se petrecuse între ei timp de câteva secunde – o atracție sexuală ciudată pe cât de înspăimântătoare, pe atât de surprinzătoare. Probabil se înfierbântase din pricina furiei și a unui val de adrenalină. Un geamăt i-a scăpat de pe buze. De ce spusese că avea un corp sexy? Atât de jenant! Și poate că trupul lui era excitant, dar avea o personalitate care lăsa de dorit, iar barba aceea era ca a unui sălbatic. În plus, era roșcat! Nu era deloc atrasă de roșcați. Chiar dacă îi amintea de Michael Fassbender cu acea genă irlandeză fascinantă.

Era timpul să admită care era adevărata problemă.

Trecuse prea mult timp de când nu mai avusese parte de un bărbat în viața ei. Era obișnuită cu bărbați politicoși, civilizați, în costume croite special pentru ei, care miroseau a parfum scump de mosc și care făceau promisiuni pe care nu aveau de gând să le țină niciodată. Era obișnuită cu zâmbete lingușitoare și cuvinte frumoase, care mascau adevăratele intenții. A trăit în acea lume și i-a învățat fiecare dedesubt. S-a îndrăgostit sau a iubit cu pasiune de două ori și și-a dat seama că a fost mințită chiar în clipa când i-au spus că era singura femeie din viața lor. Darul ei de a mirosi de la distanță înșelăciunea și falsitățile i-a fost de folos în lumea necruțătoare a politicii, dar i-a șubrezit încrederea în propriile sentimente. De două ori a fost înșelată și nu a reușit să se prefacă și să mintă că nu a aflat.

De două ori i-a aruncat pe nenorociți afară pe ușă. Din păcate, amintirea trădării lor a rămas în sufletul ei și a continuat să-i erodeze încrederea. Undeva adânc în interiorul ființei ei, s-a întrebat dacă era ceva în neregulă cu ea. De ce au înșelat-o ambii bărbați atât de ușor? În ambele relații nici măcar nu trecuseră prin situații de criză. Era genul de femeie care nu reușea să facă un bărbat să-i rămână fidel?

Disprețuia aceste păreri proaste despre sine, dar reveneau cu precizia unui ceas care ticăia în toiul nopții, nelăsând-o să adoarmă și scoțând-o din minți.

Era mai ușor să se concentreze la slujba ei, să iasă cu prietenii și să se distreze în localurile din oraș. Găsea întotdeauna ceva de făcut pentru a-și menține corpul și mintea active.

Aici? Nu avea atâtea oportunități.

Acesta trebuia să fie motivul pentru care simțise acea licărire de atracție față de un bărbat pe care nu-l plăcea.

Dumnezeule, și nici măcar nu-și adusese vibratorul!

Iritată de gândurile confuze care au năpădit-o, a bătut la ușa lui Chloe, apoi amândouă s-au îndreptat spre zona unde se servea masa. Era vizavi de salonul principal, fiind locul în care oaspeții luau micul-dejun, decorat într-un stil mai intim, mai confortabil. Masa era din pin sculptat, cu scaune groase și rezistente, și era vopsită într-un galben Toscana. Vaze pline cu flori proaspete erau așezate de jur împrejur. Un raft superb din fier forjat folosit ca suport pentru sticlele de vin acoperea până sus colțul peretelui, depozitând un număr impresionant de sticle. Poze înrămate atârnau pe pereți și erau îngrămădite și pe blaturile bufetului. Un perete era destinat doar unui colaj încărcat cu fotografii pe care scria FAMILIE. Mia s-a îndreptat într-acolo și a studiat imaginile: o femeie frumoasă cu părul lung și roșcat râdea spre obiectiv, ținând în brațe două fete și un băiat. Un cal magnific se zărea în fundal, uitându-se în cameră de parcă ar fi fost deranjat că nu i s-a cerut în mod oficial să se alăture filmării.

Ophelia a intrat și a așezat un castron mare aburind pe platoul fierbinte.

– Aceea este mama mea, a spus ea, arătând spre femeia care râdea. Eu, Harper și Ethan.

– Pari atât de fericită, a spus Mia. Și-a amintit de comentariul lui Fran despre înmormântare. Când a murit mama ta?

– Acum câțiva ani. Cancer.

La fel ca mama lui Chloe.

– Îmi pare rău, a spus ea.

– A fost mai bine decât s-o văd cum suferă. Dar ai dreptate, am fost destul de fericiți. Să crești la o fermă este o experiență uimitoare pentru un copil.

– Și calul cine este? a întrebat Chloe curioasă.

– Prințul Patriciei, a răspuns Ophelia. Calul mamei mele. A fost prima noastră experiență adevărată de salvare a unui cal, cea care a stat la baza conceptului fermei noastre.

O femeie cu părul negru și cu picioare lungi a intrat și a intervenit în discuție.

– Mama se afla la această fermă și a văzut un cal ținut în lanțuri afară, care lovea cu picioarele și era agitat. Când a întrebat de el, proprietarul a spus că are probleme și că intenționa să-l urce în următorul camion și să-l ducă direct la abator. Calul era slăbănog, nărăvaș și refuza să lase pe cineva să se apropie de el. Mama a fost șocată când l-a văzut și a vrut să-l cumpere. Tipul a râs și a luat-o peste picior, dar i-a luat banii.

Ophelia a preluat firul poveștii, entuziasmul citindu-i-se pe chip:

– Așa că mama a reușit să-l aducă acasă – aveam doar un grajd pe atunci – și a început să-și petreacă timpul lângă boxa lui, vorbindu-i. În cele din urmă, a încetat să mai fie atât de nărăvaș când ea venea la el și a lăsat-o să-l ducă afară, la padoc. La fiecare două ore, se apropia de cal și încerca să-l facă să ia un măr din mâna ei. Dar de fiecare dată se speria și fugea.

Chloe a făcut ochii mari.

– Până la urmă, ce s-a întâmplat cu el?

Ophelia a continuat povestirea:

– Într-o zi, ea s-a apropiat și i-a întins mărul. Calul a privit-o mult timp – mama a spus că s-au uitat unul la celălalt o veșnicie –, apoi el a ridicat încet botul și a început să mănânce mărul. Mama l-a mângâiat pe cap și a spus: „Acum, gata cu prostiile! Ești în siguranță aici și nu te voi face niciodată să fii cine nu ești". După asta, el i-a fost extrem de devotat. A alergat chiar și la curse o perioadă și a făcut niște bani foarte frumoși. Mama a decis că ar trebui să construim mai multe grajduri și să consolidăm un loc sigur pentru a ajuta și mai mulți cai. Ea avea un singur motto.

– Care? a întrebat Mia curioasă.

O voce masculină a răsunat puternic în încăpere:

– Orice ființă – indiferent că este vorba despre un animal sau despre un om – merită o viață demnă.

O scurtă tăcere s-a așternut în cameră. Inima Miei s-a strâns la cuvintele frumoase.

– Se pare că mama ta a fost cea mai demnă dintre toate.

Privirea ei s-a izbit de ochii de un albastru-deschis. Un amestec de emoții s-a învârtit în adâncul lor, apoi a dispărut rapid, făcând loc unei distanțări politicoase. Ea și-a dres glasul și a făcut un pas înapoi. La naiba, acum era blocată aici, fiind nevoită să vorbească cu dușmanul ei de moarte în timp ce lua masa! Dacă ar fi știut că Ethan avea să fie aici, ar fi refuzat invitația. Aproape că era tentată să-și găsească rapid o scuză și să plece. Aproape.

Dar a refuzat să-l lase pe nemernic să câștige.

Avea de gând să-l ignore pur și simplu.

Ethan s-a apropiat de Ophelia și i-a dat un sărut afectuos pe creștet.

– Mulțumesc că ai gătit pentru noi, Tink.

– Of, ți-am spus să nu-mi mai zici așa.

– Îmi pare rău.

El a zâmbit și a tras-o de păr, lăsând să se înțeleagă destul de limpede că nu-i părea rău. Ophelia i-a împins

brațul, dar zâmbea. Mia a fost surprinsă de relația lor apropiată și atât de firească. Părea mult mai deschis în preajma surorii sale. Chiar era… drăguț.

Femeia cu părul negru a întins mâna. Era îmbrăcată comod, într-un tricou bleu, o pereche de blugi și bocanci. Avea trăsături puternice, ascuțite, asemănătoare cu ale fratelui ei, iar ochii ei albaștri erau cu câteva nuanțe mai întunecați. Avea un stil direct, fără nici o ezitare.

– Eu sunt Harper; nu cred că ne-am întâlnit. Mă ocup cu activitatea de salvare a animalelor și de partea de echitație în cadrul fermei.

– Mia Thrush. Încântată de cunoștință!

Harper s-a întors spre Chloe.

– Am auzit că i-ai făcut o impresie bună lui Ethan. Vezi-ți în continuare de treabă așa cum ai făcut-o până acum. Ne bucurăm să te avem printre noi.

– Mulțumesc. Îmi place să aflu cât mai multe lucruri noi despre cai.

Mia a remarcat că umerii adolescentei s-au îndreptat, de parcă ar fi fost mândră de complimentul lui Harper.

– Ethan a spus că vrei să înveți să călărești. Ce-ar fi să programăm o lecție săptămâna viitoare?

– Minunat!

Mia s-a întors spre Ophelia.

– Pot să te ajut cu cina?

Ea a fluturat o mână grațioasă în aer. Șorțul galben drăguț contrasta cu părul ei blond cu nuanțe roșietice, dându-i un aer aproape eteric.

– Totul este gata. Ethan, poți deschide o sticlă de vin. Roșu sau alb, Mia?

– Ambele sunt pe placul meu.

Ethan a luat o sticlă de pinot noir și s-a îndreptat spre bufet. Ophelia a adus un ceainic cu ceai îndulcit și a umplut un pahar pentru Chloe. Masa era plină cu diverse feluri de mâncare, făcând ca stomacul Miei să tresalte de nerăbdare. Salata și hummusul de la prânz nu se digeraseră atât de repede pe cât își dorise ea. Dar asta? Era o nebunie.

Un platou cu o friptură de curcan fragedă și o sosieră cu un sos bogat erau așezate în fața ei. Ea a măsurat din ochi chiflele care păreau moi și pufoase și un castron plin cu fasole verde și crocantă cu migdale. Mirosurile bogate, ispititoare i se ridicau în nări și o implorau să cedeze.

Toți s-au așezat la masă și au început să-și dea platourile de la unul la altul. Mia și-a pus câteva linguri în farfurie, după o cântărire atentă, uitându-se cu tristețe la chiflele care practic strigau la ea. Fără carbohidrați. Orice în afară de carbohidrați. O chiflă se putea dovedi a fi lovitura mortală, care să-i deschidă pofta și s-o facă să-și mai dorească una.

– Deci, Chloe, ce studiezi la școală? a întrebat Ophelia, ungând cu unt o chiflă și turnând un firicel de sos peste ea.

Mia a tăiat curcanul în bucăți mici pentru a se desfăta cât mai mult cu friptura.

– Psihologie.

– Îți place?

Adolescenta a ridicat din umeri.

– Sunt forțată să urmez o grămadă de cursuri înainte de a putea studia materiile care mă interesează cu adevărat.

Harper a râs.

– Dumnezeule, îmi amintesc că am trecut și eu prin asta. Istoria artei, algebră, biologie, teatru, sociologie, toate lucrurile de care nu ai nevoie dacă îți dorești un loc de muncă adevărat.

Chloe i-a zâmbit.

– Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut să fiu forțată să fac asta. Să înveți lucruri noi te împiedică să fii plictisitor și penibil.

– Adevărat, a aprobat-o Ophelia. Nu îmi plăcea absolut deloc Shakespeare până când am urmat un curs în timp ce eram la colegiu. Profesorul a reușit să ne explice opera acestuia dintr-o perspectivă diferită, iar dintr-odată s-a produs un declic în mintea mea. După aceea, a început să-mi placă și mai mult literatura.

Chloe a ezitat.

– Ei bine, uneori aș fi vrut să îmi canalizez atenția pe astfel de lucruri, dar sunt foarte preocupată de note.

– Are legătură cu bursa? a întrebat Ethan.

– Nu, doar… că am nevoie doar de calificative foarte bune.

Trupul ei emana un strop de frustrare, jucându-se cu furculița în farfurie.

– Sunt bună la majoritatea materiilor, dar a trebuit să urmez acest curs de biologie pentru a se potrivi cu programul de studiu, dar a fost mai greu decât credeam. Data-limită de predare a lucrării a trecut, așa că m-am blocat. Apoi profesorul nu mi-a dat nici o șansă și nu mi-a acordat nici un credit și nici un fel de ajutor suplimentar.

Mia a privit-o gânditoare pe fată. Ah, aceasta era materia la care copiase la examen! Părea destul de concentrată doar la obținerea unor calificative maxime. Simțise o presiune extremă în încercarea de a demonstra că era competitivă și intrase în panică? Jonathan punea această presiune pe ea, impunându-i să ia examenele cu note mari? Mia și-a propus să continue săpăturile mai târziu.

Ethan a încuviințat din cap.

– Înțeleg. Spaima mea era engleza. Nici un profesor nu a putut să-mi schimbe părerea despre Shakespeare. Cred că Shakespeare e nasol, iar notele mele stau mărturie.

Mia și-a reprimat un zâmbet.

– Nu-mi plac deloc romanele lui Jane Austen, a recunoscut ea.

Ophelia a răbufnit.

– Imposibil! Nu cred că am întâlnit vreodată o femeie care să nu fie îndrăgostită de Austen. Până și Harper a leșinat când a citit *Mândrie și prejudecată*.

– Nu leșin din senin, a spus Harper. Dar Austen este o scriitoare mare.

Mia și-a încrețit nasul.

– Îmi pare rău, este mult prea subtilă pentru mine. Este prea obositoare.

Râsul profund al lui Ethan a surprins-o și i-a stârnit un val de căldură care i se scurgea prin vene. De cele mai multe ori, părea că voia să o strângă de gât. Era ciudat să își dea seama că, de fapt, avea simțul umorului.

Harper a oftat.

– Ei bine, facultatea nu este ușoară și sunt convinsă că te-ai săturat ca toată lumea să te bată mereu la cap, spunându-ți să te bucuri de cele mai bune momente din viața ta. Pe primul loc este liceul, apoi vine facultatea, urmează iubirea și abia la sfârșit vine maternitatea. Cei din jur au mereu o părere legată de momentul în care ar trebui să fii fericit. Așa ajungi să te simți vinovat și nerecunoscător pentru că nu ești fericit. Uneori, ar trebui să luăm lucrurile așa cum sunt, iar asta ar trebui să fie de ajuns.

Chloe s-a uitat la Harper de parcă în sfârșit creierul ei ar fi reacționat la un răspuns important.

– Da. Așa mă simt și eu. Ca și cum toată lumea se așteaptă să mă comport într-un anume fel.

– Din momentul în care îți asumi ce vrei cu adevărat, lucrurile devin puțin mai ușoare.

– Ce gânduri profunde, Harp! Suntem cu toții impresionați.

– Du-te naibii, Ethan!

Toată lumea a râs. Farfuriile au început să circule de la unul la altul pentru ca fiecare să-și mai pună o porție. Mia a mai luat câteva legume și a savurat gustul sărat al migdalelor, scrâșnetul lor între dinți, dulceața fasolei.

– Spune-ne câte ceva despre slujba ta, Mia, a îndemnat-o Ophelia.

– Am o firmă de relații publice, Strategy Solutions. Concret, îmi ajut clienții să-și urmeze cariera, gestionându-le conturile de rețele sociale, știrile, evenimentele și orice alte informații noi care apar. Printre clienții mei se numără celebrități din sport, o cântăreață și câțiva politicieni.

S-a uitat la Chloe, păstrând discreția cu privire la tatăl ei și sperând că Ethan va respecta la rândul lui intimitatea

fetei. Nu că nu ar fi avut încredere în Harper și Ophelia. Doar că așa îi era mai ușor să țină secretă relația în cazul în care chiar și în mod involuntar s-ar fi scurs vreo știre către clienții pensiunii. Învățase pe pielea ei cât de repede se putea răspândi un zvon și cum putea distruge pe oricine doar de dragul de a vinde câteva reviste și de a hrăni imensul apetit al publicului pentru bârfe.

– Sună interesant, a spus Harper. Ce te-a făcut să intri în acel domeniu?

S-a concentrat asupra farfuriei, încercând să nu pară că-și dădea aere.

– Cred că toată lumea are nevoie de ajutor pentru a-și atinge obiectivele. În epoca internetului, cu realități imaginare și troli de pe rețelele sociale, uneori un reprezentant PR poate face o mare diferență.

– Chiar dacă trebuie să mintă?

Întrebarea directă a lui Ethan avea o conotație indirectă. Ea a vorbit în continuare pe o tonalitate rece și impersonală.

– Eu nu mint. L-a provocat din priviri. De fapt, am un dar. Simt când cineva spune o minciună.

Ophelia a făcut ochii mari.

– Nu cred!

Ethan a pufnit.

– Imposibil.

– Hai să facem un test!

– Eu o să-mi încerc norocul! Ophelia a luat o altă chiflă. Cum putea să fie atât de slabă? Ce-ar fi să-ți spun trei afirmații, iar tu îmi zici care este falsă?

– Perfect. Poți să începi!

Ophelia a închis ochii pe jumătate.

– Am înțeles. Întotdeauna mi-am dorit să fiu cântăreață. Eroul meu este Walt Disney. Culoarea mea preferată este albastrul.

Ethan și-a frecat scalpul și a gemut.

– Aceasta este cea mai slabă provocare dintre câte am auzit vreodată. Dă-i ceva dificil!

– A fost greu!

Chloe a scos un sunet care semăna cu un chicotit.

– Ultima este o minciună, a spus Mia.

Ophelia a oftat, înfrântă.

– Ai dreptate. Este galbenul.

– O să-i dau eu o provocare, a intervenit Harper. Am terminat prima la liceu. O dată mi-am rupt un picior căzând de pe un cal. Am fost la un concert Britney Spears și am cântat cât m-au ținut plămânii.

Mia a studiat chipul lui Harper, apoi a zâmbit ușor.

– Prima este o minciună.

Harper a fluierat admirativ.

– Ai dreptate. Te-ai descurcat destul de bine.

– E rândul lui Ethan, a spus Ophelia. Demonstrează-i domnului Știe-Tot că îi poți descoperi minciunile.

În acei ochișori albaștri licărea provocarea. Stomacul i s-a strâns într-un mod ciudat, parcă furnicând-o în timp ce el își sprijinea coatele pe masă și zâmbea într-un mod lasciv.

– Ești pregătită? a întrebat-o fără să se grăbească.

Ignorând bătăile nebunești ale inimii, a încuviințat din cap.

– Dă-i drumul!

– Am fost exmatriculat pentru că am sărutat-o pe Penny Ryder în clasa a treia. Am băut câteva beri cu actorul Scott Eastwood. Am fost rănit la picior într-un accident de mașină.

Toată lumea părea să-și țină respirația în același timp.

Mia i-a studiat atentă chipul, zăbovind asupra ușoarei încruntări de la nivelul sprâncenei, pe tensiunea maxilarului, apoi pe îmbufnarea involuntară a buzelor. S-a uitat la el cu răbdare, ceea ce a stârnit-o să sape mai adânc, să se afunde mai departe și să găsească…

Vocea ei era doar o șoaptă.

– Ultima afirmație este o minciună.

Ophelia și Harper au chicotit. Chloe a râs.

Ethan a tresărit de parcă ar fi fost trezit dintr-o transă ciudată. Surprinderea s-a scurs peste trăsăturile dure ale feței lui înainte de a reuși s-o mascheze rapid. Dar era prea

târziu. Îi descoperise punctul vulnerabil, iar acum îl cunoștea. Avea secrete adânc ascunse de toată lumea. Chiar și de propria persoană.

Camera a început să se învârtă în timp ce adevărul a ieșit la iveală și totul s-a schimbat. Nu era de mirare că se înșelase când presupusese că fusese un accident de mașină. Ce i se întâmplase de fapt? De ce erau atâtea umbre ascunse necruțător în ochii lui? Și de ce simțea nevoia de a afla cât mai multe despre el? Degetele i-au tremurat ușor când a lăsat furculița jos.

– Eu nu vreau să afli adevărul despre mine, a spus Chloe, făcându-i pe toți să râdă din nou și detensionând atmosfera.

– Cine mai vrea o porție înainte de desert? a întrebat Ophelia.

Mia a aruncat o privire la ultima chiflă de pe platou și s-a enervat. „Desert?"

– Nu, mulțumesc. Totul a fost delicios.

Ethan și-a dat ochii peste cap cu dispreț total, revenind la atitudinea lui obișnuită.

– Sunt convins că așa a fost.

Ea i-a aruncat o privire urâcioasă.

– Ce vrei să spui? Mâncarea a fost delicioasă.

– Abia dacă te-ai atins de mâncare. Cinci păstăi de fasole verde și trei dumicați din friptura de curcan nu înseamnă că ai mâncat.

Ea a simțit cum îi îngheață vocea.

– Am mâncat mult astăzi. Eram plină.

Un rânjet de satisfacție a înflorit pe fața lui Ethan. S-a lăsat pe spate în scaun.

– Minți! Ce ai mâncat?

Mia s-a foit pe scaun, starea de liniște de mai devreme fiind complet dată uitării. Oh, cât de tare îl detesta pe acest bărbat! De ce nu-și vedea de treburile lui? De ce nu putea fi pur și simplu politicos?

– O mulțime de lucruri sănătoase. Fructe. Iaurt. Hummus. Bețișoare de morcov. Mulțumit?

– Știam eu. Ești una dintre acele femei care nu mănâncă. De aceea ești atât de nervoasă!

– Ethan! l-a avertizat Ophelia. Nu se cade să te comporți așa!

Mia a răbufnit.

– Cum îndrăznești? Ce mănânc sau nu mănânc nu este treaba ta.

– Probabil că nu, dar foamea cu siguranță te face să te simți groaznic. Nu e nimic rău în a te bucura de o mâncare bună. Pariez că alegi mâncăruri dietetice congelate și procesate și produse fără grăsimi.

– Nu!

Alesese mâncare congelată doar când fusese forțată de împrejurări. El s-a scărpinat în barbă și s-a uitat la ea. Apoi a chicotit.

– Minți! Hm, poate că și eu sunt bun la acest joc.

Ophelia i-a aruncat o privire fratelui ei.

– Există foarte multe motive pentru care oamenii preferă să se abțină de la mâncare. Mia, îmi pare atât de rău! Te rog, pur și simplu nu-l băga în seamă! Dumnezeu știe că poate mânca orice vrea, fără să se îngrașe un kilogram, așa că presupune că și noi ne putem înfrupta din deserturi.

Harper a pufnit.

– Da, ai cam dat-o în bară, frate! Ar trebui să-i respectăm deciziile. Nu e de mirare că nu te place.

În acel moment, Mia le-a văzut expresiile și aproape că a icnit.

Bineînțeles, ei credeau că suferea de o tulburare de alimentație, ceea ce era un subiect sensibil. Prietena ei din liceu suferise de bulimie și îi fusese foarte greu să o vadă luptându-se cu această problemă. Avusese nevoie de multă terapie până când se vindecase.

Ethan părea să-și dea seama de greșeala făcută, dând înapoi, ușor speriat.

– Îmi cer scuze. Te rog să te prefaci că nu ai auzit ce am spus.

– Nu am o tulburare alimentară, a spus ea încet. Nu că ar trebui să fie problema cuiva, a adăugat ea, aruncând o privire către Ethan. Dar ține cont pe viitor: să nu-ți mai spui părerea cu privire la alegerile alimentare ale unei femei!

– O să țin cont, a mormăit el ursuz.

Chloe a chicotit.

– Mia, cu toate acestea, Ethan a făcut o remarcă bună. Nu te-am văzut niciodată mâncând.

– Dacă vrei să știi, încerc să intru într-un model de rochie Gucci foarte scump, pe care intenționez să-l port la un eveniment important. Trebuie să am grijă ce mănânc.

– Poate că ar trebui să-ți cumperi altă rochie și să te răsfeți cu felurile de mâncare adevărată cât ești aici, a replicat Ethan. Ai deja mărimea 6, pentru numele lui Dumnezeu! Nu este nimic în neregulă cu mâncarea făcută cu brânză adevărată, cu lapte și zahăr. Cel puțin nu are aditivi și produse care nu conțin nici un fel de nutrienți.

– Am citit pe internet că laptele integral, untul natural și chiar și înghețata sunt recomandate în cazul tău, bineînțeles cu moderație, a sugerat Chloe.

– Ai încercat chiflele? a întrebat Ethan. Sunt făcute de Ophelia. Când ai mâncat ultima dată carbohidrați?

Până și cuvântul în sine i-a făcut să-i tremure genunchii de poftă. A simțit cum toate terminațiile nervoase încep să se irite. Să-l ia naiba! De ce trebuia să complice mereu lucrurile?

– Acum ceva vreme, a bombănit ea.

El a luat ultima chiflă, a rupt-o în jumătate și a uns-o cu un strop de unt. Unt adevărat. Nu procesat. Din aluat s-a ridicat un mic norișor de abur. Brusc, a simțit cum îi lasă gura apă.

– Uite! Mănâncă doar jumătate, savurează fiecare înghițitură.

S-a uitat la arma mortală din fața ei.

– Dacă mănânc nenorocita aia de chiflă, mă lași în pace?

– Da. Pentru moment.

– Bine.

A luat-o și a mușcat din ea. Apoi a încercat cu disperare să ascundă senzația orgasmică de plăcere pură care i-a cuprins tot corpul.

– Acum ești mulțumit?

– Da. Ești prea slabă.

– Eu cred că arăți bine, i-a sărit în ajutor Ophelia. Mă surprinzi, Ethan. Ai venit direct dintr-o industrie care pune un accent deosebit pe o rochie de firmă de mărime mică. De ce te iei de ea?

– Ce vrei să spui? a întrebat Mia cu gura plină de deliciul divin. Dumnezeule, era un sentiment atât de plăcut încât o treceau toate apele! Despre ce industrie vorbești?

– Ethan a fost bodyguard la Hollywood. A păzit vedete de cinema și alte personaje de genul acesta. Știe din experiență proprie cât de obsedați am devenit de greutatea noastră și de ceea ce industria categorisește ca fiind o persoană grasă sau slabă în zilele noastre.

În timp ce altă informație importantă despre trecutul lui era dezvăluită, Mia a simțit că era dornică să afle mai multe. Ethan dusese o viață foarte diferită de ceea ce crezuse ea inițial. Poate că erau mai multe ascunzișuri ce trebuiau scoase la iveală.

– Acolo ai fost în compania lui Scott Eastwood? l-a întrebat Chloe.

Acum el era cel care se simțea încolțit. „Bun. Reversul medaliei are o față nemiloasă." Părea să se gândească înainte de a răspunde.

– Da. Am participat la o mulțime de petreceri extravagante, în care mass-media a descris cum arătau vedetele, punând cu ușurință eticheta de *gras* fără a se gândi cât rău le făceau victimelor acestor comentarii. M-am săturat să văd femeile supunându-se la astfel de cazne când orice bărbat pe care l-ați întreba v-ar spune care este adevărul: ne place ca femeile noastre să fie plinuțe, cu forme, mici, minione, înalte, scunde și oricum vrei să le mai definești. Vrei să știi ce face ca o femeie să fie cu

adevărat sexy? Dacă este asumată, sănătoasă și fericită. Nu contează mărimea rochiei pe care o îmbracă.

Mia a rămas cu gura căscată, ultimele firimituri din chiflă rămânându-i încă pe buze. Mai fusese la întâlniri cu bărbați care îi spuneau în cuvinte frumoase că nu era cazul să țină dietă, dar care fuseseră primii care ridicaseră din sprâncene când chelnerul îi adusese desertul. De asemenea, fuseseră cei care priviseră cu atenție o femeie cu forme mai pline și clătinaseră ușor din cap, ca și cum ar fi compătimit-o pentru felul în care arăta. În adâncul sufletului ei, nu îi crezuse niciodată și avusese dreptate. Dar l-a crezut pe Ethan Bishop. Adevărul radia chiar din aura lui, se simțea din cuvintele lui care încă pluteau în aer. În acel moment, era convinsă că el ar fi apreciat o femeie din toate punctele de vedere, mai ales când era goală, fără rochia ei de firmă, vulnerabilă sub privirea lui.

Ar fi făcut totul ca ea să se simtă ca o regină.

I s-au înroșit obrajii la acest gând. Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? Nu-l plăcea absolut deloc!

– Super! a spus Chloe. Cunosc niște fete de la școală care se torturează singure, preferând să se înfometeze doar ca să slăbească.

– De acord, a repetat Harper, schimbând un zâmbet cu adolescenta.

– În această notă, o să aduc plăcinta cu mere, a spus Ophelia. Dar nu vreau să te presez, Mia. Este o tartă organică de casă, cu mere proaspete, scorțișoară, zahăr și câteva mirodenii secrete. Asta doar ca să te ispitesc.

Lui Chloe i-a vibrat telefonul, așa că a aruncat o privire spre ecran.

– Trebuie să răspund, a mormăit ea, ridicându-se de pe scaun. Revin în câteva minute.

Harper s-a ridicat.

– Mă duc să pun de cafea, a zis și a dispărut în bucătărie.

„Ah, la naiba!"

Refuzând să se lase intimidată, Mia și-a încrucișat brațele la piept și l-a privit fără ezitare fix în ochi.

– Cum te-ai rănit, de fapt, la picior?

– Nu o să mănânci plăcinta aia, nu?

Ea a strâns din buze. L-a privit.

– De ce vrei s-o mănânc?

– Pentru că îți va da o dispoziție mai bună.

Ea nu s-a putut abține. Un zâmbet amenința să-i apară pe buze. Chiar dacă era o pacoste, o ținea mereu în vervă cu glumele lui.

– Nu o să stai în preajma mea, a subliniat ea. Mi-ai interzis accesul în grajdul tău.

– Te provoc să mănânci plăcinta. O felie decentă. Inclusiv blatul.

Ea s-a aplecat peste masă, unindu-și vârfurile degetelor.

– Și dacă nu accept provocarea ta ridicolă?

El a ridicat din umeri.

– O să pierzi șansa de a mânca plăcinta și astfel îmi dovedești că nu ai tărie de caracter.

Sprâncenele ei s-au ridicat.

– Tărie de caracter? Suntem într-un film vechi cu John Wayne, călărețule?

– Mănâncă plăcinta și îți voi spune ce s-a întâmplat cu piciorul meu.

Ea s-a prefăcut că se gândea la propunerea lui.

– Vreau să mă lași să vin la grajd oricând vreau. Și să nu mai țipi la mine. Și să te comporți civilizat.

El a scrâșnit din dinți.

– În nici un caz.

– Atunci nu vreau plăcintă.

O încruntătură morocănoasă i-a încrețit sprânceana. A mormăit o înjurătură.

– Poți să vii la grajd, dar, dacă faci din nou vreo prostie, o să mă provoci să țip.

Ea a scos un oftat lung, din adâncul sufletului. Fusese mult prea ușor. L-ar fi devorat cu totul într-o negociere oficială. Acum putea să meargă unde voia, aflase adevărul și avea să se delecteze și cu o felie de plăcintă delicioasă.

– Fie. Ai câștigat.

Ophelia și Harper s-au întors și au pus plăcinta pe masă. Mia practic a rămas cu gura căscată. Aluatul crescuse atât de bine, încât avea aproape 30 de centimetri înălțime. Merele se scurgeau din colțurile crustei bine rumenite. Și-a mușcat limba ca să nu se audă cum gemea de poftă. Nu, nu i-ar fi dat această satisfacție. Doar sub tortură.

– Arată bine, a spus ea degajată.

Ethan a rânjit atotștiutor.

Farfuriile au fost împărțite. Chloe s-a întors, adăugând o cupă de înghețată peste felia ei, discutând cu Harper despre activitatea de salvare a cailor și despre implicațiile unei astfel de operațiuni. Ophelia s-a scuzat față de cei prezenți, motivând că trebuia să se ocupe de un oaspete.

Și Mia și-a mâncat plăcinta.

Nu a fost ușor. Și-a adunat toate forțele pentru a înghiți fiecare îmbucătură delicioasă fără să se înfioreze de plăcere. Și-a strâns coapsele pe sub masă cu o brutalitate necruțătoare și s-a străduit să nu piardă legătura cu realitatea din jur. Aromele bogate dansau pe limba ei cu o naturalețe pură, prelingându-i-se prin corp ca un torent năvalnic și fierbinte.

Iar ticălosul a urmărit-o cum înghițea fiecare mușcătură divină și chinuitoare. I-a studiat chipul, i-a pătruns în ochi, i-a devorat fiecare urmă de expresie pe care nu a reușit s-o mascheze complet. A fost unul dintre cele mai intime schimburi de priviri pe care le-a experimentat vreodată cu un bărbat. Fiecare bucățică pe care o îndesa cu furculița între buze îi făcea genunchii să tremure și broboane de sudoare îi apăreau pe piele. Chiloții i s-au umezit. În cele din urmă, când ultima bucățică de tartă a fost devorată, și-a pus încet furculița pe farfurie, cu degetele ușor tremurânde. Adunându-și ultimele puteri, a ridicat bărbia și s-a uitat la el cu o privire trufașă.

– Am terminat.

Vocea lui a devenit baritonală, cu o tonalitate răgușită.

– A fost bine?

Ea și-a lins buzele. Ochii aceia albaștri s-au fixat lacomi pe gestul ei. Inima i-a sărit din piept, bătând nebunește, iar aerul a vibrat brusc, ca și când un fir electric rătăcit atinsese suprafața apei. Abia putea să mai respire.

– A fost bine.

Oh, zâmbetul lui era îngâmfat, sexy și răutăcios! Sfârcurile i s-au întărit și au început să împungă mătasea subțire a bluzei. A simțit cum i se face dor de… ceva. Ce se petrecea cu ea?

– Minți, a șoptit el.

O mâncau buricele degetelor de dorința de a-i atinge părul. Șuvițele roșietice erau dese, ciufulite și străluceau într-o nuanță aurie la lumina lămpii. Ea a revenit la partea de înțelegere rămasă nerezolvată.

– Acum spune-mi cum te-ai rănit la picior.

El s-a schimbat la față. Legătura dintre ei s-a rupt ca un cordon tăiat brusc, zvârcolindu-se și răsucindu-se pe podea. S-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă.

– Mulțumesc pentru cină, Ophelia. Chloe, ne vedem mâine.

El a încuviințat scurt din cap spre ea, de parcă n-ar fi simțit niciodată acea chimie uluitoare care se crease între ei la masa unde luaseră cina sau n-ar fi făcut un pariu care mustea de conotații ascunse.

Ea s-a ridicat în picioare.

– Hei, îmi ești dator să-mi spui adevărul! Așa ne-a fost înțelegerea.

S-a întors spre ea. Un zâmbet a destins acele buze fermecătoare. Cum ar fi arătat fața lui fără acea barbă? Pielea i-ar fi fost aspră sau netedă? Care era adevărata formă a buzelor și a maxilarului lui?

– Am promis că o să-ți spun. Nu am zis când.

Ea a făcut ochii mari.

– Ai trișat!

– Nu ai specificat detaliile înțelegerii. M-aș fi gândit mai bine dacă aș fi fost în locul tău, prințesă. Lucrezi în PR.

Și după ce i-a făcut cu ochiul ironic, a ieșit din pensiune fluierând.

Ticălosul fluiera.

O căuta cu lumânarea.

9

Vâjâitul puternic al elicelor elicopterului îi suna în urechi ca un cântec de leagăn, concentrându-se doar la acea sursă de zgomot și îndrumându-l pe Aresh Hammati într-acolo. După ce se parașutase noaptea trecută, el reușise să-i asigure protecția și să-l escorteze de la locul de întâlnire până la zona de preluare. Valorosul informator jucase un rol-cheie în obținerea de date de la organizațiile teroriste în favoarea Statelor Unite, dar fusese deconspirat. Ethan trebuia să-l scoată pe bărbat din Irak înainte de a fi ucis.

Nu aveau prea mult timp la dispoziție.

– Vin după noi! a țipat Aresh. O să murim.

– Nu azi, a scrâșnit el din dinți. Suntem aici, cu tine.

Ținându-l bine pe Aresh lângă el, Ethan a simțit cum îl lasă puterile, în timp ce bocancii lui frământau pământul în locurile în care solul arid din deșert era acoperit de trunchiurile arse de copaci, concentrându-se asupra aeronavei care trepida frenetic în timp ce cobora. Ușa s-a deschis, iar Buckeye i-a făcut semn să înainteze, cu pistolul îndreptat împotriva inamicilor care se apropiau.

Nu aveau timp de aterizare. Urma să fie o extracție de tip STABO, iar timpul era scurt.

La naiba!

Ethan a ajuns la frânghie și a verificat echipamentul. Valul de adrenalină îi tensiona tot corpul, dar mintea încă îi era limpede. Mai făcuse asta și, deși mediul și circumstanțele erau mereu diferite, modul de a reacționa în astfel de situații

rămăsese neschimbat. Putea efectua oricând o extracție în întunericul nopții, pe uscat sau pe ocean pentru că devenise un automatism, dând dovadă de o putere de concentrare atât de mare, încât mintea îi era golită de orice alte gânduri.

Să salveze o viață.

A reușit să-l asigure pe Aresh chiar în momentul în care fumul gros s-a rostogolit dinspre liziera de copaci și focul de armă a explodat în aer. I s-a strâns stomacul, iar gâtul a început să-l usture când a simțit pericolul. Prea aproape. Erau prea aproape.

Ethan i-a dat semnalul lui Buckeye. Aresh l-a apucat de braț, cu fața transpirată și înnebunit de frică.

– Nu mă lăsa să mor! a implorat el disperat. Promite-mi!

– Nu vei muri. Îți promit! Ține-te bine, o să fii tras în sus!

Speranța a apărut în ochii lui adânci și întunecați. O strălucire de încredere. Încrederea că Ethan nu avea să-l dezamăgească și că urma să-și țină blestematele de promisiuni, jurământul pentru care trăise și și-ar fi dat viața în fiecare clipă, în fiecare zi. Cu mișcări rapide și abile, Ethan s-a prins de cablu. Pasărea de fier s-a mișcat, ridicându-se de la pământ împreună cu el și cu Aresh. Încet, cablul a început să devină tot mai scurt. Centimetru cu centimetru, au fost trași mai aproape de ușa elicopterului. Buckeye și Tyler îi așteptau pentru a-i trage înăuntru.

Aveau să reușească.

Liziera s-a deschis sub ochii lor, iar el a văzut cum mai mulți bărbați se agitau, țipând și alergând după elicopterul care se ridica. Strângând din dinți, Ethan s-a ținut de frânghie, balansându-se în aer. S-au învârtit sălbatic, vântul smulgând cablul de siguranță, apoi zgomotul unor focuri de armă interminabile a răsunat în văzduh. Succedându-se cu încetinitorul, scena s-a desfășurat cu o familiaritate brutală, de care nu mai putea scăpa. Ploaia de gloanțe sfâșiind bucăți de carne și de oase, arzându-i piciorul până când i-a atârnat inert, sub el. O durere și mai intensă în umărul drept.

Și-a îndreptat privirea spre Aresh, aflat deasupra lui, în timp ce plutea spre zona de siguranță, apoi l-a văzut cum se zvârcolea în timp ce gloanțele îi sfredeleau trupul.

– Nu! La naiba, nu, ține-te bine! a țipat Ethan.

Au fost trași în elicopter. Ethan l-a văzut pe Buckeye deasupra lui, smulgându-l din frânghia cu care se asigurase, cu privirea bine cunoscută a confirmării realității pe care nu o putea ascunde. A morții. A rănilor. A schimbării. Tyler striga ceva. Încercând din răsputeri să nu își piardă cunoștința, s-a rostogolit și a întins mâna spre Aresh, rugându-se să fi reușit. Să fie amândoi în viață. Să fi reușit amândoi. Ca amândoi…

Capul bărbatului s-a lăsat într-o parte. Mușchii slăbiți se lăsau pe corpul fără viață. Ochii săi morți și întunecați s-au oglindit în cei ai lui Ethan, de parcă și-ar fi bătut joc de el.

– Nu mă lăsa să mor! Promite-mi!

– Nu vei muri. Îți promit!

Nu.

Vederea i s-a încețoșat. Greața i-a răscolit intestinele. Lumea s-a stins în jurul lui.

Nu, nu, nu, nu…

Ethan s-a ridicat din pat, strigătul lui încă răsunând în aer. Sudoarea îi acoperise corpul. S-a rostogolit de pe saltea, simțind că îl cuprindea un atac de panică, și s-a ghemuit, un scâncet scăpându-i de pe buze.

Nu din nou.

Frica sălbatică și spaima nestăpânită i-au pompat prin vene și i-au încețoșat gândurile. S-a chinuit să își calmeze respirația, încercând să o încetinească, în timp ce inima îi bătea nebunește și părea să-i sară din piept. Nu știa cât de mult durase atacul de panică de la primele semne până când începuse treptat să dispară. Când corpul a dat semne de revenire, Ethan s-a împleticit spre baie, pășind sub duș pentru a se spăla de transpirația și urmele întunecate ale coșmarului. S-a șters cu prosopul și și-a pus o pereche de pantaloni scurți de blugi și un maiou negru, știind că se terminase cu somnul pentru tot restul nopții. Acum era recunoscător pentru cele câteva ore bune de somn neîntrerupt și se considera binecuvântat.

La urma urmei, el fusese norocosul.

Supraviețuise gloanțelor.

Aresh Hammati nu reușise.

Iar el își încălcase promisiunea.

Ethan și-a frecat creștetul capului. Aresh fusese un informator important pe care trebuia să-l protejeze. Și din nou Ethan a rememorat la nesfârșit scena, întrebându-se dacă Aresh ar fi fost acum în viață dacă el ar fi fost puțin mai rapid și nu ar fi irosit câteva minute prețioase.

Știa că era inutil să revadă în minte tot ce se întâmplase. Îi spusese asta terapeutului său, acceptând reacțiile firești de durere și de vinovăție cauzate de un eveniment traumatizant. Întrebându-se în permanență de ce el fusese cruțat și celălalt nu. Mai vorbea la telefon și mai făcea glume cu Buckeye, dar prietenul lui era din nou implicat în astfel de evenimente neplăcute, iar Ethan era acum acasă. Corpul lui nu s-ar fi recuperat niciodată suficient pentru a-i permite să reintre în joc și era ca și cum o bucată din ființa lui murise odată cu Aresh Hammati. Așa că lăsase în urmă cea de-a doua viață petrecută în armată, laolaltă cu cea de-a treia existență a lui, ca bodyguard al celebrităților de la Hollywood.

Se întorsese la prima sa viață, în căutarea liniștii.

Îl durea genunchiul, așa că făcea câteva exerciții pentru a-și relaxa nervii și mușchii afectați. Când s-a uitat la ceas, era 2.00 dimineața. S-a gândit că ar fi mai bine să facă o plimbare și să ia puțin aer pentru a-și limpezi mintea. A luat o lanternă de buzunar, s-a încălțat și a ieșit în întuneric.

Luna revărsa pete de lumină din înaltul cerului. Cântecul greierilor se armoniza cu țipătul bufnițelor, creând o frumoasă melodie nocturnă. Licuricii zburau în roiuri mici deasupra mușchilor, iar copacii erau nemișcați în seara liniștită, fără nici o adiere de vânt.

Ethan s-a plimbat o vreme, îndreptându-se în cele din urmă spre pensiune. Se gândea că se putea odihni într-unul dintre balansoarele de răchită de pe verandă și eventual să admire răsăritul. A urmat poteca, trecând pe lângă copacii lui favoriți plini cu flori, cireșii japonezi, care răspândeau în jur un parfum bogat, și s-a oprit brusc.

Pe trepte stătea o siluetă învăluită în umbră. S-a aplecat în față, sprijinindu-și bărbia în mâini și privind în noapte, pierdută în gânduri. Profilul ei era plin de curbe moi, emanând o feminitate grațioasă, silueta minionă fiind îmbrăcată în pantaloni scurți roz și o bluză roz din dantelă cu decolteu. Picioarele goale erau încrucișate în dreptul gleznelor. Oja ei strălucitoare licărea în întuneric.

Ethan s-a oprit, neștiind dacă să se retragă înainte ca ea să-l vadă ori să-și continue drumul și să-i țină companie. Întâlnirile lor fuseseră marcate de un amestec ciudat de ostilitate, umor și atracție. Era exact tipul de femeie cu care nu s-ar fi încurcat vreodată, dar exista ceva care îl tot trăgea spre ea. Poate că era felul în care îl înfruntase sau modul în care reușea să-l facă să râdă chiar și când era nervos. La naiba, când ea mâncase blestemata aia de plăcintă cu mere, lui practic i se sugrumase mădularul în șlițul blugilor! Ochii aceia aurii de tigroaică îl făcuseră prizonierul ei, provocându-l să o tragă spre el peste masă, să-i devoreze gura pentru ca ea să fie flămândă și de altceva, nu numai de mâncare. Îi plăcea să-l ațâțe. Tot timpul cât mâncase și încercase să nu scoată sunete de plăcere, aducându-l în pragul celei mai sexy fantezii din câte avusese.

Visa s-o facă să țipe în pat sub atingerea mâinilor, a limbii și a dinților lui.

„La naiba!"

– Nu poți să dormi?

Ea s-a răsucit, încercând să vadă de unde venea vocea. El a înaintat, iar senzorul de mișcare a aprins lumina, făcându-i pe amândoi să clipească din cauza strălucirii neașteptate.

Și-a pus piciorul pe prima treaptă, sprijinindu-și brațul pe balustrada de piatră. Timp de câteva secunde, s-a întrebat dacă avea de gând să-l ignore și să se întoarcă la siguranța patului ei. Dar, încet, corpul ei s-a relaxat și l-a privit gânditoare.

– Dorm foarte rar. Am insomnii.

El a ridicat o sprânceană.

– Coșmaruri?

– Nu. Creierul meu nu pare să reușească să se odihnească. După câteva ore, deschid ochii și gata. Încep să mă gândesc la lucrurile pe care trebuie să le fac, la cele pe care le-am făcut ori la cele pe care ar trebui să le schimb. Cred că asta se întâmplă din cauză că sunt extrem de pretențioasă.

El a strâns din buze.

– Are sens.

– Și tu?

– La fel.

– Minciună!

S-a uitat lung la ea. Cum putea să-l fascineze și să-l enerveze în același timp? Și de unde naiba știa adevărul despre el? Avea prieteni vechi care nu își dădeau seama când mințea sau râdea de ei. Ethan a deschis gura, dar ea a fluturat o mână în aer, întrerupându-l.

– Îmi pare tare rău, uită ce-am spus! Nu vreau să intru în discuții contradictorii.

Lumina s-a stins. Ea s-a întors să cerceteze întunericul de cerneală al pădurii și siluetele maiestuoase ale munților ce se îndreptau spre cer ca niște umbre. Toate reperele i s-au schimbat, derutându-l, dar el și-a urmat instinctul și s-a așezat lângă ea pe trepte. Între ei s-a așternut o liniște binevenită. Au stat împreună o vreme, fără să vorbească, respirația lor și creaturile nopții fiind singurele sunete care animau întunericul. El s-a întrebat la ce se gândea, care erau secretele pe care le ascundea de lumina zilei și care era lucrul cel mai important pentru ea. Întrebările i s-au învârtit în minte. Trecuse foarte mult timp de când o femeie îi stârnise curiozitatea.

– Mia?

– Da?

– Ce te frământă cel mai mult noaptea?

I s-au încordat umerii. L-a privit cu suspiciune.

– Te-ai folosi de asta doar ca să mă șantajezi.

El a zâmbit.

– Ce-ar fi să facem un armistițiu oficial?

– De ce?

De data aceasta, a hotărât să-i spună adevărul.

– Pentru că și eu am obosit.

Ea a înțeles ce voise să spună, lucru ce s-a reflectat în ochii ei extraordinari care s-au mărit și în încuviințarea lentă din cap.

– Bine. A făcut o pauză și a tras aer în piept. Îmi fac griji că nu sunt suficient de bună.

Răspunsul ei l-a nedumerit. Deja o considera o femeie puternică, dinamică, deschizătoare de drumuri pentru altele ca ea. El paria că bărbații din viața ei erau aceiași – genul comparat de obicei cu vedetele de la Hollywood, cu costume personalizate, un farmec indestructibil și un cerc influent de prieteni. La naiba, el crezuse că își găsise dragostea adevărată în lumea aceea, doar ca să-și dea seama, la un moment dat, că totul nu fusese decât un miraj fabricat de mintea lui. Se întrebase dacă fusese vreodată real sau doar provenea din nevoia de a se potrivi cu imaginea lui despre ceea ce își dorise mereu. Voise mai mult. Mai mult decât această fermă, sau pensiunea, sau acest orășel în care crescuse.

Poate că Mia avea deja pe cineva în viața ei, cineva care o făcuse să se ridice din pat și să privească afară în noapte. Un bărbat căruia îi era dor de ea cât timp era plecată.

Jonathan Lake.

Și de ce gândul acesta i-a stârnit o undă de regret?

– Pentru cine? Pentru tine? Pentru familia ta? Pentru iubitul tău?

Și-a dat părul pe spate, gândindu-se la ce-i spusese.

– Pentru toată lumea. Motivația mea este să reușesc în ceea ce fac și să corectez ce nu a mers bine în trecut. Când am început afacerea, singurul meu obiectiv a fost să îmi asigur existența și să mă mențin pe linia de plutire. Am avut noroc cu un client care a reușit să devină important în perioada în care îi ofeream consultanță, apoi am început să-mi cresc afacerea bazându-mă pe recomandările celor care aflaseră de succesul meu. În cele

din urmă, m-am mutat pe scena politică – ceea ce a fost obiectivul meu final – și mi-am mutat biroul din spatele unui depozit la o adresă renumită din Manhattan.

– Pare impresionant.

– Așa ar trebui să fie, nu? Gestul ei de a ridica din umeri indica altceva. Cu toate acestea, încă mă întreb dacă ceea ce m-a adus aici nu a fost doar un noroc chior. Ca și cum m-aș aștepta ca oamenii să afle că sunt o impostoare, nu sunt o persoană atât de puternică precum mi-e reputația.

– Sună ca sindromul impostorului.

– Ce-i asta?

– O tulburare în care încerci să-ți motivezi succesul în loc să ți-l asumi și să te simți împlinit. Marea majoritate a femeilor suferă de asta.

Învățase despre asta la facultate și încercase să le pună același diagnostic și surorilor sale. Harper pur și simplu îl pocnise, iar Ophelia îl sfătuise să-și vadă de treburile lui.

– Asta sunt eu! Asta am! Cum scap de ea?

Dorința ei intensă de a se vindeca într-o singură seară l-a făcut să zâmbească. Oare ar fi transferat acea intensitate delicioasă în dormitor? Oare ar fi fost o parteneră entuziastă, hotărâtă, care i-ar fi spus exact ce îi plăcea și ce nu? Întotdeauna îi plăcuseră femeile puțin dominatoare. Și de ce era nerăbdător să afle? Și-a reprimat gândurile tulburătoare. Nu era nevoie să-și complice seara lăsându-se condus de mădular și să strice armistițiul fragil. În plus, era luată. Nu îi plăcea să se bage în seamă când era vorba despre o legătură serioasă.

– O să-ți ia ceva timp. De fiecare dată când ai succes, trebuie să-ți repeți că nu a fost vorba de noroc, de coincidență sau de orice altceva. Trebuie să ți-o asumi și să fii mândră. Trebuie să abordezi un stil de gândire complet nou.

Ea a oftat și și-a fluturat o mână în aer.

– Uită de asta, sunt prea bătrână ca să-mi mai antrenez creierul.

– Eu am făcut asta și am 35 de ani.

– Eu am 32 și mă voi ocupa doar de insomnia mea.

El a râs.

– Bine, deci îți faci griji pentru slujba ta. Altceva? El a simțit nevoia să facă o pauză. Probleme cu Lake?

– Te referi la alegeri?

– Ca iubit.

Ea s-a încruntat, apoi a părut puțin vinovată.

– Eu și Jonathan nu avem o relație. Pe lângă faptul că nu îmi încalc principiile legate de neimplicarea într-o relație amoroasă cu un client, nu există nimic altceva între noi decât afaceri. Îl respect, îl admir, dar îți spun categoric că nu mă culc cu el.

Sentimentul de ușurare care l-a cuprins ar fi trebuit să-l îngrijoreze, dar nu s-a gândit prea mult la asta.

– Alt iubit?

– Nu. Sunt singură. Nu am noroc la bărbați, așa că mi-am luat o pauză lungă.

Oh, avea nevoie să afle mai multe despre această ultimă afirmație!

– Probleme în dragoste?

– Mi-am pierdut încrederea. Am fost înșelată de două ori. Și de fiecare dată tipul în cauză a negat cu nerușinare, ceea ce m-a enervat și mai tare.

S-a întrebat cine ar fi atât de prost încât să o înșele. De cele mai multe ori, bărbații înșelau pentru că se plictiseau. Probabil Mia își putea petrece toată viața doar pentru a surprinde sau a provoca un partener.

– Îmi pare rău, nu e prea plăcut. Au fost relații de lungă durată?

– Prima a durat un an. A doua, aproximativ șase luni. Desigur, asta m-a făcut să mă întreb dacă pur și simplu nu sunt făcută să am o relație de dragoste de lungă durată. Poate că sunt prea implicată în cariera mea. Poate că sunt plictisitoare.

El a râs în hohote, iar ea s-a întors, aruncându-i o privire ucigătoare.

– Am crezut că am făcut un armistițiu, a spus ea. Nu e cazul să râzi de mine.

– Îmi pare rău, am râs pentru că ești cea mai neplictisitoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Crede-mă, nu e vina ta!

– Oh, da? Atunci ce este?

– Ai nimerit doi nenorociți.

Ea a rămas practic cu gura căscată.

– Tocmai mi-ai spus ceva drăguț. Și nici măcar nu ai mințit.

El și-a dat ochii peste cap.

– Contrar părerii tale, nu am obiceiul să mint. Sau să trișez. Sau să rănesc oamenii pe care îi iubesc.

– Doar că, în general, ești un tip dur?

– Poate.

S-au uitat unul la celălalt. Aerul din jurul lor vibra de emoții. Își dorea să întindă mâna și să-i atingă părul, să-și treacă degetul peste obrazul ei pentru a vedea dacă pielea îi era la fel de mătăsoasă pe cât părea. În seara aceea, nu mirosea a flori de portocal, ci a curat și a ceva pur, ca săpunul de castraveți. Buzele ei s-au întredeschis ușor, de parcă ar fi așteptat ceva. Era obișnuit să aibă parte din când în când de câte un fior de tensiune sexuală, dar acest sentiment aproape tandru era complet diferit. Ce naiba se întâmpla?

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ea și-a smuls privirea din a lui și și-a cuprins genunchii cu brațele.

– Ei bine, acum știi că nu sunt atât de minunată pe cât pretind. Dar sunt mulțumită. Am o viață bună. Și poate că într-o zi voi înceta să caut…

Ea s-a oprit. El a așteptat, dar ea nu și-a terminat fraza. Inima i s-a oprit în piept.

– Ce?

El nu credea că avea să-i mai răspundă și a decis să nu pună alte întrebări. Răspunsul șoptit a venit de undeva din adâncul sufletului ei, pe jumătate sfâșiat între dorință și impulsul de a spune adevărul.

– Ceva mai mult de atât…

Golul din sufletul lui s-a revoltat, căutând pe cineva cu care să împartă singurătatea, zvârcolindu-se în încercarea

de a-și împărtăși propriile secrete cu această femeie, în această noapte, în întuneric.

– Am fost împușcat.

Ea și-a ridicat ochii. L-a cercetat cu privirea. El a așteptat ca ea să reverse asupra lui un potop de întrebări sau să pară șocată, dar a continuat să-l studieze cu ochii mari de chihlimbar, așteptând să termine ce avea de povestit.

– Fac parte din Forțele Speciale. *Am făcut* parte. M-am ocupat de operațiunile de salvare. Este o activitate specifică forțelor aeriene, în care practic am zburat cu echipa în misiuni specifice și am oferit sprijin medical sau de intervenție. M-am alăturat acestor forțe după ce am absolvit facultatea și am petrecut primii doi ani de coșmar la școala de supereroi. Mi-a plăcut fiecare minut petrecut acolo. Întotdeauna am visat să fac ceva măreț și să-i ajut pe alții într-un mod cu totul special. Îmi plăcea să mă las purtat de un val de adrenalină și de satisfacția de a salva pe cineva care nu ar fi putut fi salvat de nimeni altcineva în afară de mine.

A clătinat din cap, gândindu-se la perioada aceea, când era imatur și obligat să facă față uneia dintre cele mai grele școli din lume. Învățase să-și controleze toți demonii ascunși – slăbiciunile și punctele forte. Învățase că ideea de a te baza pe echipă făcea diferența dintre viață și moarte. Fusese îngenuncheat, golit de inhibiții și anihilat, apoi fusese construit din nou și transformat într-un om de care era mândru. În ciuda tuturor misiunilor în care fusese implicat, în mintea lui rămăsese nemuritor. Un supraom. Poate că asta fusese partea cea mai periculoasă din toată activitatea lui.

– Când nu eram în misiune, lucram ca bodyguard. A fost o treabă care mi s-a potrivit ca o mănușă, cu care îmi ocupam timpul între misiuni, pentru că puteam veni și pleca după bunul-plac și aveam o listă de celebrități care îl doreau pe tipul de la Forțele Speciale în echipa lor. Am avut parte de ce este mai bun din ambele lumi. El a făcut o pauză, dar ea a tăcut pur și simplu, ochii aceia de Bambi

oferindu-i ceea ce avea nevoie pentru a continua: Am primit misiunea de a salva un informator important. Am crezut că avem suficient timp să-l ducem la elicopter – eram sigur că totul avea să se termine cu bine. I-am jurat că nu-l voi lăsa să moară. Scena i se repeta în minte, conferind o tonalitate gravă vorbelor pe care le rostea. Am greșit. Focul deschis de inamic a izbucnit înainte să-i pot garanta protecția. A murit. I-am promis că îl voi salva și apoi am privit fulgerul de speranță din ochii lui cum se stingea sub atingerea morții. Și în fiecare noapte nenorocită văd aceiași ochi în visele mele.

Cuvintele îi sângerau din suflet, dar deja se simțea mai curat. Învățase că toată această nenorocire era ca o rană – dacă nu o deschideai din când în când și nu o expuneai la lumină, se infecta încetul cu încetul, putrezind singură în întuneric.

– Și cu tine ce s-a întâmplat? a întrebat ea încet.

– Echipa mea m-a salvat la timp. Am fost împușcat în picior și în umăr. Am fost norocos. Pe lângă faptul că am reușit să supraviețuiesc, am fost pe punctul de a-mi pierde piciorul, dar mi-au spus că am avut parte de un miracol. Operația a reușit, am trecut prin terapie și singurele repercusiuni vizibile sunt o mică șchiopătare și crizele dureroase. Oricum, e mult mai bine decât ce i s-a întâmplat lui Aresh Hammati.

S-a așteptat să audă părerile de rău și compătimirea ei. Știa deja mersul lucrurilor – oamenii nu știau cum să reacționeze la poveștile din război. Vedeau asta în ziare sau la televizor, se minunau și treceau imediat la subiectul legat de cină sau la o ceartă cu soția pentru că nu se știa cine lăsase fără capac tubul de la pasta de dinți. Se simțea ca și cum ar fi fost împărțit între două lumi – lumea camarazilor lui, care trăiau pentru a lupta și a-i apăra pe cei din jur, și lumea pe care voia să o uite.

Nu dăduse vina pe nimeni. La naiba, intrase voluntar în armată tocmai din acest motiv: pentru a le oferi oamenilor simplul lux de a uita. Hollywoodul fusese perfect în acest sens. Putea să se întoarcă din misiuni și să

se piardă în farmecul și falsitățile care îi ofereau o imagine distorsionată a realității crude. Dar, după episodul cu Aresh Hammati, nu mai putuse să revină la acea filosofie de viață. Se simțise un străin, dorindu-și doar să se întoarcă acasă.

– Bănuiesc că amândoi avem niște tulburări care ne țin treji noaptea, a spus ea în cele din urmă.

Ethan s-a încruntat.

– Despre ce vorbești?

– Eu am sindromul impostorului. Tu ai sindromul lui Dumnezeu.

– Ce naiba este sindromul lui Dumnezeu?

Fața ei era serioasă în timp ce-i vorbea.

– Ai absolvit școala de supereroi. Te-ai antrenat cu elita. Salvarea de vieți omenești era în fișa postului. După o vreme, cu siguranță dobândești fără să vrei un complex de zeu, ca și cum ai deține controlul asupra tuturor. Și începi să crezi că, dacă moare cineva în timp ce tu trebuie să-i asiguri protecția, e vina ta.

– Așa este. Iau acest motto în serios: *pentru ca alții să trăiască*.

Ea a încuviințat din cap.

– Se pare că ai încercat să procedezi așa și în ultima ta misiune. Dar Dumnezeu a decis să-ți arate ceva important. Nu poți alege. Poți să faci tot ce e mai bun – tot ce e supraomenesc –, dar nu-i poți salva pe toți. Nimeni nu poate. Și acum trebuie să înveți să trăiești cu asta. Trebuie doar să treci prin aceste chinuri pentru a ajunge pe malul celălalt.

Adevărul cuvintelor ei l-a lovit direct, ca o săgeată, i-a străpuns inima și a permis aerului plăcut și curat să se strecoare înăuntru. Pentru câteva secunde prețioase, golul din sufletul lui a lăsat aerul să-i inunde pieptul. A oftat, simțindu-se din nou împlinit.

„Datorită ei."

În toată perioada petrecută cu terapeutul său, acesta se învârtise în cerc, evitând să-i spună adevărul, dar Mia a făcut-o fără ocolișuri. Stătea la câțiva centimetri de el, cu

bărbia ridicată pentru a-l putea privi în ochi. Sub imperiul celor auzite, simțind cum se învârtea totul în jur, a privit-o adânc în ochi, așteptându-se ca ea să rostească scuze politicoase, să-l strângă ușor de mână sau să-l liniștească și să-i spună că avea să iasă la liman și că totul urma să fie bine. În schimb, ea a schițat un zâmbet vag.

– Cel puțin acum știu de ce ești atât de arogant.

Și în acel moment s-a îndrăgostit de Mia Thrush într-un mod complet neașteptat.

Fără să se gândească, el s-a întins spre ea, i-a cuprins obrajii în palme și și-a înclinat capul.

Apoi a sărutat-o.

Buzele ei s-au întredeschis surprinse, iar el a profitat din plin. De parcă ar fi încercat să dezlege un mister, el le-a adulmecat, simțindu-le gustul și textura, mușcându-le ușor, până când un geamăt scăzut, gutural a ieșit din pieptul ei, iar el l-a sorbit cu totul și a sărutat-o mai profund.

O dulceață ca mierea, condimentată cu un praf de mirodenii. Unghiile ei i s-au înfipt ușor în umeri, apoi ea și-a înclinat capul, permițându-i s-o ia cu asalt. În câteva secunde, s-a topit toată la pieptul lui, frecarea sfârcurilor ei întărite excitându-i fiecare părticică a trupului. A mârâit, ținând-o nemișcată în timp ce explora fiecare curbă delicioasă, alunecoasă, delectându-se cu mișcarea limbii ei care încerca să se opună asaltului. O undă de atracție l-a străfulgerat. Mădularul îi pulsa, iar în câteva secunde, l-a cuprins dorința nebună de a o dezbrăca, de a o excita, de a o face să-și dea drumul…

– Ethan.

Ea a respirat peste buzele lui, brațele alunecându-i în jurul umerilor lui, luându-l de păr și trăgându-l spre ea.

– Da?

El i-a supt buza de jos, apoi i-a mușcat-o ușor. Ea s-a înfiorat în îmbrățișarea lui.

– Ce facem?

– Nu știu. E plăcut. Vrei să mă opresc?

– Nu.

Zâmbetul ei l-a incitat și mai mult, mai ales când ea și-a smuls gura de pe a lui, atingându-l cu limba de-a lungul gâtului și înfigându-și dinții în carnea lui. Ah, la naiba, era o tigroaică și îi plăcea să se joace! El a tras-o în poală, mâinile lui ținându-i fundul, iar ea l-a cuprins de talie. Șoldurile ei sexy au început să se miște peste bărbăția lui, răspunzându-i la săruturi cu deschidere și o dorință nedisimulată, de care nu se mai sătura. Ardea în preajma lui, târându-l într-un tunel în care el nu se putea gândi decât la cât de mult voia s-o seducă, s-o satisfacă și s-o tachineze.

Deodată, veranda s-a scăldat în lumină, orbindu-i. A sărit din brațele lui, fundul ei aterizând cu putere pe treapta verandei, și s-a întors îngrozită să vadă dacă îi văzuse cineva. Nu era nimeni acolo.

Ethan s-a prins de balustradă și a încercat să alunge amețeala care îi cuprinsese capul. Sfinte Sisoe! Nu fusese un sărut. Fusese o explozie de senzații de proporții epice.

Intrase într-o mare belea.

– Senzorul de mișcare, a reușit el să îngaime. Probabil vreun animal rătăcit.

Expresia ei îi spunea că, în mod evident, toată conexiunea dintre ei dispăruse. S-a albit la față și a ridicat o mână tremurândă pentru a-și calma buzele acum umflate.

– Ce am făcut?

Toate terminațiile nervoase au început să i se irite. Trebuia să fie atât de îngrozită? El a ridicat o sprânceană.

– Ne-am sărutat.

– Dar te-am făcut arogant. De ce m-ai sărutat?

Dorința i-a stârnit temperamentul.

– De ce m-ai sărutat înapoi?

– Nu am făcut așa ceva.

Și-a înclinat capul și a privit-o cercetător.

– Bine, bine, am făcut-o, dar am fost luată prin surprindere. Nu cred că este o idee bună.

Egoul lui i-a permis să primească lovitura bărbătește, dar l-a durut.

– Nici eu nu cred că am procedat cum trebuia.

Mâna ei a căzut inertă, apoi Mia a scăpat un oftat.

– Atunci de ce naiba m-ai sărutat?

Pentru că în acel moment, se simțise complet conectat cu ea.

Pentru că se simțise din nou viu.

Pentru că simțise că fusese remarcat de altcineva pentru prima dată.

A ridicat din umeri.

– În acel moment, am simțit că ar fi o idee bună. Nu știam că un simplu sărut te-ar speria atât de tare, prințesă. Nu este ca și cum ar trebui să considerăm asta ca pe o intenție de a te peți.

Privirea ei l-a făcut să se simtă mai bine. Femeia aceasta era una cu care se putea măsura. Această pacoste țepoasă și moralistă era ușor de tachinat și de ironizat. Fusese cea care se mulase perfect pe corpul lui, care rostise cuvintele potrivite într-o confesiune sinceră și îl sărutase înapoi cu o căldură arzătoare, plină de dorință?

Nu chiar.

– Ești atât de bădăran, a mormăit ea, ridicându-se și netezindu-și pantalonii de pijama.

Din acel unghi, se vedea clar că sfârcurile încă îi erau tari sub bluza ei roz pal. A decis să demonstreze că putea fi un gentleman când voia, fără a sublinia acest fapt.

– Data viitoare când mai ai un astfel de impuls, abține-te! Sau te vei alege cu un ochi negru, călărețule!

Ethan și-a dat seama că armistițiul se încheiase în mod oficial. Era mult mai bine așa. S-a întins leneș și și-a mângâiat barba. Gustul ei încă persista pe buzele lui.

– Asta înainte să te așezi în poala mea sau după ce îmi rostești numele cu un geamăt plin de dorință?

Ochii ei aurii au devenit sticloși de furie. Unghiile strălucitoare au fulgerat în întuneric în timp ce-și strângea pumnii.

– Ești un nenorocit, a șoptit ea.

Apoi s-a răsucit pe călcâiele desculțe și a trântit ușa de plasă în urma ei. La naiba, îl surprinsese! La naiba, era

una dintre cele mai sexy și mai pline de viață femei pe care le întâlnise!

La naiba, nu ar fi schimbat nimic la ea!

În timp ce se întorcea cu pași mari spre bungalow, cu adrenalina încă pulsându-i în vene, Ethan a luat o decizie importantă.

Categoric, venise timpul să-și radă barba.

10

Mia a scos un geamăt când a văzut ce oră era. În cele din urmă, a reușit să adoarmă înainte de ivirea zorilor, iar acum trecuse de mult ora la care obișnuia să ia micul-dejun și să-și bea cafeaua. Își respecta cu sfințenie obiceiul de a apărea devreme pentru a-și lua mâncarea, pentru ca apoi să dispară în camera ei, încercând astfel să evite a sta pe verandă și să discute cu oaspeții.

S-a spălat pe dinți, și-a trecut degetele prin păr și și-a pus pantaloni scurți și sandale fără toc. Coborând în vârful picioarelor câte două trepte, a auzit voci dinspre veranda acoperită, dar sala de mese era goală. Și-a luat rapid ceașca de cafea, câteva fructe de pădure și o lingură de iaurt grecesc, apoi s-a întors și s-a îndreptat spre scări.

– Nu te-am mai văzut pe aici! a bubuit o voce puternică în urechea ei.

„Ah, fir-ar să fie!"

Forțându-se să afișeze un zâmbet, s-a uitat la femeia în vârstă din fața ei care o privea cu o bucurie absurdă. Avea părul cărunt făcut permanent, ochelari cu rame groase și, evident, dinți falși, de un alb perfect. Pe cap avea un soi de pasăre albastră de plastic, dar Mia nu-și putea da seama dacă era un fel de ac de păr sau o pălărie. Oricum, nu voia să știe.

– Bună, sunt Mia. Încântată de cunoștință!

– Ethel. Ești drăguță. Deși aș zice că ești un pic cam slăbănoagă. De ce nu ți-ai luat o omletă sau o pâine prăjită în loc de mâncarea aceea pentru păsări?

Mia a clipit.

– Hm, nu, mulțumesc, sunt bine. Tocmai mă duceam în camera mea să…

– Nici să nu te gândești, te-am căutat toată săptămâna. Hai afară! Lângă mine stă un rocker drăguț – putem pălăvrăgi. Fred! Am întâlnit-o și pe ultima venită! O cheamă Mia!

Fred? Ca Fred și Ethel din vechea emisiune *I Love Lucy*? Oh, asta nu-i suna prea bine! Și-a canalizat toată experiența ei de PR pentru a găsi rapid niște refuzuri categorice.

– Poate într-o altă dimineață; chiar trebuie să urc.

Ethel a ignorat-o, apucând-o de încheietura mâinii de parcă ar fi fost un copilaș îndărătnic, conducând-o afară, spre verandă. Fără să-și tragă mâna și să strige după ajutor, Mia a rămas blocată. Forțându-se să afișeze un zâmbet fals, a încuviințat din cap, răspunzând unui cor de voci care i-au urat *bună dimineața* și a fost împinsă ușor într-un balansoar. Cana ei a fost pusă pe măsuța de răchită de lângă ea. Clipind în lumina soarelui, și-a dat seama că șase oameni se uitau la ea de parcă ar fi căzut din cer și le-ar fi promis un tutorial despre invazia Pământului. De asemenea, i s-a părut că nimerise la o convenție de seniori. Toți arătau cam la fel. Părul cărunt și ondulat, pielea încrețită și ochelari de diverse mărimi și modele. Câțiva aveau bastoane rezemate de scaune și, chiar și în căldura umedă a dimineții, toți purtau pantaloni lungi și pantofi demodați, confortabili, cu șireturile bine legate. Bărbații erau îmbrăcați în negru. Femeile în alb.

Autobuzul care îi ducea în excursie spre Atlantic City fusese deturnat de la traseul inițial? Fred – părea a fi soțul lui Ethel – a bătut-o pe braț pe Mia, ca și cum ar fi primit-o în grup.

– Ophelia ne-a spus că ești aici, dar nimeni nu a ghicit unde te-ai ascuns, a mustrat-o el ușor. Nu ți-ai făcut niciodată apariția la ceai și prăjituri!

Altă doamnă a chicotit, ridicând un pahar în care plutea ceva. Mia a avut nevoie de câteva clipe pentru a-și da seama că era proteza.

– Am așteptat în fiecare dimineață să vedem dacă ieși din cameră. Eu sunt Priscilla. El este soțul meu, Pete.

O femeie minionă ca o pasăre și cu o voce șoptită s-a aplecat spre ea zicând:

– Am încercat să stăm până mai târziu ca să facem cunoștință, dar de obicei adormim la 19.00. La naiba cu pastilele lor! Apropo, eu sunt Dolly, iar el este soțul meu, Ed.

Mia și-a dat seama că Ed o studia cu o suspiciune nedisimulată.

– Sunt agent FBI. Pensionar acum, desigur. Te ascunzi de cineva, doamnă? Pari foarte… secretoasă.

Ea și-a reprimat frica și a decis să înfrunte direct problema fără ocolișuri. Trebuia să stabilească regulile acum și să-i facă pe toți să înțeleagă cât de mult prețuia respectarea intimității.

– Nu, din păcate sunt doar un cetățean obișnuit. Am foarte mult de lucru, așa că nu prea îmi rămâne timp să socializez. Sper totuși că vă simțiți bine aici, la pensiune.

I-au ignorat cuvintele politicoase și au continuat:

– Ah, una dintre acele slujbe foarte importante care te secătuiesc de energie, nu? a spus Fred în cunoștință de cauză. Am învățat devreme că timpul este prețios. Acești tineri își pavează drumul chiar spre mormintele lor, amăgiți de ideea că banii și succesul sunt importante. Nu sunt. Știi ce este important în viață?

Ea s-a uitat în jur în timp ce șase perechi de ochi se uitau peste ochelari și așteptau răspunsul ei.

– Sănătatea? a presupus ea, luându-și cafeaua ca pe un colac de salvare.

– Timpul! a exultat Priscilla. Distracția! Familia, prietenii și aventurile. Asta facem noi aici. Cu toții luăm

lecții de călărie, colecționăm antichități și sărim cu parașuta.

Mia s-a înecat cu băutura fierbinte.

– Poftim?

– Exact cum ai auzit, a spus Ethel. Sărim din avion și cădem în gol câțiva kilometri înainte de a se deschide parașuta. La fermă.

– Și vi se permite să faceți asta la, hm, vreau să spun…

– La vârsta noastră? La naiba, da, altfel i-aș da în judecată pentru discriminare pe criterii de vârstă! a urlat Pete. Cămașa lui clasică, în dungi roz și cu nasturi până jos, pocnea peste burta lui mare. Capul îi strălucea de sudoare. Sunt avocat.

Priscilla l-a bătut ușor pe genunchi, încercând să-l tempereze.

– Și ești un avocat grozav, iubirea mea.

– Ai câștigat mai mulți bani decât mine. Îmi pare rău că a trebuit să renunți la cariera ta pentru mine și pentru copii.

Mia și-a înclinat capul.

– Ce carieră ai avut?

Priscilla a oftat nostalgică.

– O vreme, am fost actriță într-un serial de televiziune, dar am câștigat și mai mulți bani ca stripteuză. Desigur, odată cu venirea pe lume a copiilor, a trebuit să mă retrag, așa că am jucat în reclame.

Pete a privit-o lasciv. Priscilla i-a făcut cu ochiul.

Mia s-a uitat în jur să vadă dacă mai fusese cineva la fel de șocat de comentariul stripteuzei, dar nu a remarcat nimic pe chipul celor din jur. Pe toți sfinții, oamenii ăștia erau nebuni!

– Deci, cu ce te ocupi, Mia? a întrebat Ethel. Haide, încearcă brioșa asta cu afine! Este de casă. Produsele de patiserie ale Opheliei ar trebui brevetate. Arăți de parcă te-ai topi pe picioare.

– Nu, mulțumesc.

Refuzul ei a fost ignorat, iar brioșa a fost adăugată pe farfurie. Mia nu-și cunoscuse niciodată bunicii. Acum știa

cum s-ar fi simțit dacă ar fi fost blocată pe o verandă cu șase dintre ei.

– Lasă-mă să ghicesc, a sărit Priscilla. Lucrezi în domeniul reclamelor?

– În domeniul PR. Am propria firmă de publicitate în Manhattan, a spus ea. Mia a decis că singura modalitate de a scăpa de ei era să mănânce brioșa, să răspundă la întrebările lor și să îi facă să se plictisească. Sunt aici doar pe perioada verii, dar lucrez de pe un laptop.

– Cu cine ești aici? Cu soțul? Cu iubitul? Cu prietenul? a întrebat-o Ed.

Dolly l-a lovit ușor.

– Nu o mai tot chestiona. Poate că este lesbiană, iar noi nu avem nimic împotrivă.

– Sunt cu nepoata mea. S-a oferit să facă voluntariat la ferma de cai și m-am gândit să o însoțesc și astfel să mă concentrez mai mult asupra muncii. Sunt mai puține activități care să-mi distragă atenția aici.

Cuvintele ei sunau bine, dar Ed s-a aplecat spre ea, cu sprâncenele lui cenușii coborâte într-o încruntare severă. Transpirația îi curgea pe piele. Putea să-și dea seama că mințea?

– Interesant, a mormăit el în cele din urmă, încuviințând din cap de parcă și-ar fi dat seama de jocul ei. Foarte-foarte interesant!

– Ce? a întrebat Dolly.

– E mai bine să lași unele lucruri ferecate în adâncul ființei tale, a spus el.

Toată lumea a încuviințat din cap în semn de respect.

Mia și-a îndesat brioșa în gură și s-a ridicat. Dumnezeule, ce era gustul acela? Unt adevărat? Gustul dulce al afinelor proaspete se înlănțuia cu niște arome pe care abia le recunoștea. Genunchii i-au cedat și a trebuit să depună eforturi să își mențină mintea limpede. Așa era gustul untului? Trupul ei tremura de plăcere.

– Ei bine, mulțumesc. Hm, vă mulțumesc foarte mult că m-ați primit, dar trebuie să mă întorc în camera mea. Trebuie să muncesc. O perioadă mai lungă. Foarte lungă.

– Ne vedem mai târziu la ceai, dragă, spuse Ethel.

– Oh, s-ar putea să ies ori să lucrez.

– Vom ciocăni la ușa ta acum, că suntem prieteni! Priscilla radia de plăcere. Vom juca poker, așa că să ai bani la tine.

– Asta dacă nu jucăm poker pe dezbrăcate, a spus Pete, făcându-i încă o dată cu ochiul soției sale, care a chicotit.

Mia s-a împleticit înapoi spre ușa cu plasă. Fusese prea mult pentru ea.

Mai ales după sărutul tulburător, care îi umezise lenjeria intimă și îi făcuse să-i explodeze capul, pentru că fusese cu bărbatul pe care îl disprețuia.

– Voi fi acolo. Ne vedem mai târziu!

A alergat înapoi în sus pe scări, închizând și încuind ușa în urma ei. Nu mai voia să iasă din cameră. Trebuia să-i transmită Opheliei să-i servească micul-dejun la 4.00 dimineața și să stabilească un cod prin care să o anunțe când veranda era liberă. Parașutism? Striptease? Poker?

Nu. Categoric… nu. Se simțea mai în siguranță petrecându-și vara la adăpostul camerei ei, așa cum plănuise de la bun început. Gata cu cinele, cu sărutările la lumina lunii, cu plăcintele cu mere și clubul *Golden Girls Gone Wild*[2]! Lucrurile începeau să scape de sub control.

Dar, Dumnezeule, sărutul acela!

Barba lui nu era aspră, așa cum crezuse. O gâdilase și îi zgâriase pielea sensibilă din zona bărbiei și avusese o atingere puțin mătăsoasă când îi alunecase peste gât. Deși buzele ascunse în spatele bărbii lui ar trebui să fie scoase în afara legii. Moi, ferme și voluptuoase. Fiind de la început în deplin control, invadându-i gura, limba lui arogându-și doar drepturile de mascul alfa, dar în același timp simțindu-l umil în felul în care încercase să-i simtă gustul, îi înăbușise geamătul și o îmbrățișase atât de intens. Și corpul lui? Oh, fusese letal! Fibros, pervers și delicios de ferm în orice loc. Atingerea lui era atât de bine temperată, cu o forță controlată și energică. Nici un bărbat nu reușise vreodată să o excite atât de mult doar cu un simplu sărut. De obicei, avea nevoie de un lung

preludiu și răbdare ca să se obișnuiască și să ajungă în punctul culminant al plăcerii.

Dar Ethan Bishop o făcuse să treacă în câteva secunde în modul turbo.

„Vrei mai mult", i-a șopti femeia ușoară din ea.

Păcat! Bărbatul acela nu avea să fie niciodată aventura ei de-o vară. Fusese enervant, arogant și nepoliticos. Era prea periculos, mai ales că și Chloe lucra cu el. Sexul ar fi fost prea intens – nu genul de aventură ocazională cu care se putea distra și de care se putea descotorosi la sfârșitul verii fără nici un regret.

Imaginea feței lui persista în fața ochilor ei. Acei ochi albaștri, de obicei atât de calmi, în care licărise brusc o durere răvășitoare, ce o lovise fix în moalele capului și o făcuse să se simtă vulnerabilă. Felul în care trăsăturile lui se transformau pe măsură ce povestea, refuzând să-și asume propria durere sau faptul că merita să fie sănătos. Îi spusese adevărul gol-goluț și se lăsase descoperit și vulnerabil în acele momente prețioase în lumina lunii.

Însemnase totul pentru ea.

Nu avea sens să se amăgească. Dacă nu ar fi avut curajul s-o sărute, ar fi făcut-o chiar ea. Erau prea multe emoții care îi străbăteau corpul, iar ea tânjea după un contact mai apropiat, își dorea să fie în brațele lui și să-i aline durerea.

Dar el nu trebuia să știe asta.

Mia a inspirat adânc. Trebuia să țină ascunse acele sentimente, altfel el avea să controleze întregul joc. Ar fi fost în stare să o ispitească, să o seducă și, în cele din urmă, să o cucerească definitiv. Avea un soi de putere pe care ea nu o putea înțelege, dar fusese învățată să recunoască pericolul, iar toate instinctele ei primare erau în alertă maximă.

Era timpul să se concentreze.

Începenise stând toată ziua pe scaun, cu laptopul în poală și cu căștile în urechi, inițiind apeluri către toți clienții. O mamă bloggeriță destul de faimoasă reușise să ajungă la sufletul ei pentru că provocase un scandal viral

în care susținea că își încurajase copiii să nu se dea bătuți și să facă tot ce le stătea în putere pentru a fi învingători. Bineînțeles, internetul întorsese povestea pe toate fețele, iar acum era prinsă într-o frenezie a rețelelor de socializare, care o acuzau că era o mamă rea, răspunzând apelurilor de la emisiunile *Good Morning America* și *Today* ca să clarifice lucrurile.

Stârnită din cauza acestei greșeli de judecată, Mia și-a pus la adăpost clientul și a petrecut o oră pe Skype cu eroina feminină, promițând că, după ce avea să se fi terminat totul, urma să fie din nou cea mai iubită femeie din America. Până la sfârșitul discuției, Mia și-a recăpătat controlul și puterea interioară obișnuită. Acesta era motivul pentru care îi plăcea slujba ei. Nu era vorba de a ascunde scandaluri sau de a minți publicul, ci de a da altă turnură adevărului, într-un mod care servea scopurilor ei.

S-a ridicat de pe scaun și s-a întins. Avea de gând să sară peste prânz după incidentul cu brioșa, dar stomacul ei se revolta zgomotos. Putea să meargă cu mașina în oraș și să se ducă la Market. Aveau o mulțime de opțiuni cu conținut scăzut de calorii și putea să facă și niște mișcare. A avut grijă să se strecoare afară și să tragă cu urechea înainte de a se decide dacă era sigur să iasă. Cu veranda liberă, cu grupul nebun probabil plecat la orele de călărie sau parașutându-se din avioane, s-a repezit spre mașina ei.

Apoi a țipat.

Hei Hei îi bloca drumul. În momentul în care a văzut-o, a început să cotcodăcească și a pornit glonț spre ea. Ea s-a dat înapoi câțiva pași, dar era prea târziu. El a început să miște rapid din cap cu o bucurie absurdă și să-și frece penele de picioarele ei goale.

„Bleah!"

– Nu face asta! l-a avertizat ea. Nu ești câine.

Wheezy se pare că o auzise, pentru că a apărut în fugă din tufișuri și s-a alăturat puiului, într-o dovadă de afecțiune. Bolt și-a urmat fidelul companion, însoțindu-i pe cei doi. Cu un picior mângâiat de Hei Hei și celălalt

lins de Wheezy și Bolt, s-a simțit precum un personaj dintr-un film cu animale nebune.

– Bine, băieți, acum trebuie să plec.

Cu o ultimă mângâiere și o privire plină de admirație, Wheezy și Bolt s-au supus comenzii ei, întorcându-se la locul lor și întinzându-se la soare.

Hei Hei i-a aruncat o privire. Apoi i-a ciugulit degetele de la picioare.

– Nu! Nu e bine ce faci! Lasă-mă în pace!

Cu o privire amenințătoare, s-a grăbit spre mașina ei și s-a îndreptat spre oraș.

A luat câteva înghițituri mici din sticla ei de apă în timp ce cutreiera prin magazine. Surprinsă de calitatea excelentă a produselor, a ajuns să cumpere o eșarfă argintie diafană și o pereche de cercei candelabru cu mărgele turcoaz. Poate că nu erau de firmă, dar i-a plăcut faptul că erau produse unicat și lucrate manual. Era dificil pentru artiștii locali să își câștige existența în aceste vremuri când produsele ieftine de serie erau expuse la fiecare colț de stradă. Și-a pus în minte să cumpere o grămadă de astfel de obiecte și să le dea cadou de Crăciun.

S-a îndreptat spre Market, remarcând din nou lipsa clienților. Mirosul unui sortiment de cafea cu vanilie plutea în aer. Zona rezervată produselor gata preparate a încântat-o cu o salată proaspătă de roșii și mozzarella și un quiche cu spanac și brânză gouda, care arăta divin. Din acel rai al mâncării, a luat câteva suplimente pe care să și le pună în frigider, urmând să le împartă cu Chloe.

A văzut o umbră care a apărut în spatele ei.

– Situația nu s-a îmbunătățit absolut deloc, a spus Fran de parcă ar fi fost cele mai bune prietene și tocmai o așteptase să treacă pe acolo. Am scris oferte speciale pe tăblița de la intrare, dar nu a venit nimeni. Cu fiecare zi care trece, pierd tot mai mulți bani. Mi-am investit banii de pensie în această idee și acum o să ajung pe drumuri cu tot cu pisicile mele, mâncând din gunoaie.

„Fir-ar să fie!" De ce nu putea să intre și să-și cumpere de mâncare fără să aibă parte de astfel de drame?

– Niciodată să nu investești tot ce ai într-o afacere de pe o piață atât de dezechilibrată, a spus ea amabilă.

Buza de jos a lui Fran tremura.

– Dar asta încă e profitabilă! s-a grăbit să adauge Mia, rugându-se ca sărmana femeie să nu facă din nou o criză. Te-ai uitat pe Yelp așa cum ți-am spus?

– Nu înțeleg nimic de acolo. Nu mă descurc prea bine cu calculatorul și nu cunosc pe nimeni care să mă ajute. Credeam că, odată deschis, toată lumea va veni în magazinul meu. Nu știam că trebuie să fac marketing!

Mia și-a frecat fruntea și s-a decis. Acestei femei îi păsa de afacerea ei, iar magazinele locale dispăreau prea repede. Trecuse mult timp de când își folosise abilitățile pentru a ajuta și alți oameni în afară de celebrități sau politicieni.

– Uite, am puțin timp liber. Vrei să te așezi și să vizitezi câteva site-uri de pe rețelele de socializare care te pot ajuta?

Femeia s-a luminat.

– Ai vrea să faci asta pentru mine? Ce zici de o ceașcă de cafea din partea casei? Este proaspăt măcinată, cu boabe de vanilie și o notă de cocos.

– De acord.

Mia și-a pus geanta Michael Kors pe masă și și-a scos telefonul. A deschis mai multe aplicații și a dat căutare după site-ul magazinului Market. Era imposibil. A ridicat privirea.

– Fran, care este site-ul tău?

Fran a râs.

– Oh, nu am un site. Asta e o prostie. Toată lumea știe unde sunt.

– Ce zici de o pagină de Facebook?

Fran s-a încruntat.

– Este doar pentru copiii care vor să posteze fotografii.

Mia și-a înăbușit un suspin. Avea să dureze mai mult decât crezuse.

– Să începem cu elementele de bază. Îți voi crea un site chiar acum. Pot face asta pe telefonul meu, dar ar fi mai

ușor de pe un laptop. Ai așa ceva?

– Asta chiar am!

Fran i-a adus laptopul, iar Mia s-a instalat în fața lui. Pentru început, avea să facă un site, o pagină de Facebook și una de Yelp, apoi să continue cu altele. Desigur, trebuia să-i arate lui Fran cum să navigheze și să-și posteze ofertele speciale ale zilei. Și poate că trebuia să inițieze o sponsorizare pentru acel festival destinat artizanilor locali, pe care îl văzuse promovat peste tot, pentru și mai multă vizibilitate.

Mintea a început să-i zbârnâie de idei și s-a apucat de treabă.

11

Ethan a decis să treacă pe la pensiune.

Era curios. Nu o mai văzuse de când se sărutaseră. Crezuse că urma să treacă pe la grajduri pentru a-i dovedi că avea dreptul să-l viziteze și să-l enerveze, dar nu își făcuse apariția. Nu că ar fi vrut să o vadă. Era doar curios să afle ce punea la cale. Chloe îi spusese că părea ocupată cu munca și că se oprise în oraș, dar el nu scosese prea multe informații de la ea. Adolescenta făcea treabă bună la fermă și începuse să se prindă cum mergeau lucrurile. Se descurca bine cu caii și avea o atingere blândă pe care nu aveai de unde s-o înveți. Singurul moment neplăcut apărea când îi suna telefonul și se uita la el cu puțină teamă, apoi pleca să vorbească fără s-o audă nimeni. Putea fi un iubit, dar ceva îl deranja în comportamentul ei. Până acum însă, nu fuseseră probleme. Părea un copil bun.

Ophelia l-a tot bătut la cap să se suie pe acoperiș pentru a fixa unul dintre jgheaburi, care se legăna. Părea a fi

momentul potrivit să rezolve ce avea de făcut și să o verifice pe Mia, pentru că era curios ce-i trecea prin cap. Din păcate, alesese momentul greșit pentru a face o oprire la pensiune.

S-a oprit lângă veranda din față, unde șase bătrâni erau prinși într-un joc de cărți foarte animat. Ceaiul și prăjiturile se epuizaseră și țipau tare unul la altul, în timp ce muzica răsuna în fundal. Suna ca Rihanna. Și... Eminem?

Probabil era grupul pentru care trebuia să organizeze lecții de călărie vineri. Ethan s-a oprit, gata să dispară înainte ca ei să-l vadă, dar era deja prea târziu.

– Hei, ești fratele Opheliei, Ethan?

Femeia în vârstă avea o pasăre care i se ițea de pe creștetul capului în timp ce se apropia să-l întâmpine.

El a răspuns cu un icnet și s-a forțat să zâmbească politicos.

– Da, eu sunt. O să ne vedem la sfârșitul săptămânii la lecțiile de călărie.

– Vrem să galopăm. Și asta cât mai repede.

El a strâns din buze.

– O să fac tot ce pot. Nu voiam să vă întrerup jocul. Să aveți parte de distracție, vorbim mai târziu!

– Nu, stai! Eu sunt Ethel. Avem nevoie de încă un jucător pentru poker. Ai bani?

– Da, dar sunt aici doar pentru a fixa unul dintre jgheaburi. Sunt sigur că Ophelia abia așteaptă să joace cu voi.

I s-a alăturat altă femeie, oferindu-i un rânjet știrb, languros. Privirea ei rătăcea peste corpul lui sau era totul doar în imaginația lui?

– Ophelia a trebuit să plece repede în oraș ca să facă niște cumpărături. Te așteptăm, frumosule! Eu sunt Priscilla. Mia vine să ni se alăture. Și ne place să jucăm în opt, dacă reușim să-i adunăm pe toți.

– Mia? Vine și ea să joace cu voi?

– Da, o cunoști?

Oh, asta era o veste care picase la fix! Mia juca poker cu un grup de seniori? Trebuia să vadă asta cu ochii lui.

– Sigur. Atunci voi juca o rundă sau două.

Au bătut din palme.

– Te vom aștepta dacă vrei să-ți dai jos cămașa și să te urci pe scară pentru a repara mai întâi jgheabul, a spus Priscilla.

Să-și *scoată* cămașa? Auzise de bătrâni perverși, dar asta era prima dată când se confrunta cu așa ceva. Ethel a clătinat din cap.

– Priscilla, îl sperii! Hai, Ethan, avem totul aranjat pentru joc. Poți să repari jgheabul după ce jucăm câteva mâini.

Ethan a urcat treptele și a remarcat că Ophelia le pregătise o masă mare ca să se poată desfășura în voie. Pe masă erau așezate deja o carafă cu ceai cu gheață și un platou cu prăjituri. Într-un pahar se aflau dinții Priscillei, iar mai multe perechi de ochelari de rezervă erau împrăștiate pe masă. Jetoane roșii și albastre erau stivuite în grămezi. Au făcut rapid o prezentare a perechilor, discutând lejer în timp ce Ed strângea poturile, aruncându-i lui Ethan priviri suspecte.

– Ești militar? a mormăit, pasându-i o grămadă de jetoane.

– Da. Cum ți-ai dat seama?

– Și eu am fost. Ai acea alură specifică unui soldat.

Între ei s-a simțit o undă de simpatie. Și-a turnat un pahar de ceai cu gheață și a ridicat privirea când ușa de plasă a început să se miște.

Mia avea privirea disperată a unei femei care se ruga să găsească o persoană care să o salveze. El i-a răspuns cu un zâmbet văzându-i spaima evidentă de a juca poker la ora 15.00 într-o după-amiază obișnuită din timpul săptămânii cu niște străini, dar l-a cuprins un sentiment de respect plin de invidie. Ea ar fi putut să spună nu, să nu vină ori să dea dovadă de lipsă totală de maniere. Îi permisese lui Ethel să o manipuleze pentru că nu voise să o facă să se simtă prost. Majoritatea femeilor pe care le cunoștea nu i-

ar fi permis niciodată lui Ethel să le schimbe programul la acea oră din zi, indiferent cât de insistentă ar fi fost.

– Tu? Ochii aceia care aveau nuanțe de whisky s-au mărit din cauza șocului, dar și din pricina spaimei. Ce faci aici?

S-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat gleznele.

– Mă bucur să te văd, Mia. A trecut destulă vreme. Ea l-a iscodit cu privirea, căutând sensul ascuns al comentariului lui. Încerc să mă distrez puțin jucând poker.

– A pus și partea ei de bani, a șoptit Dolly fericită. Încasează-i banii, Ed!

– Mia, este nevoie să-ți spun care sunt regulile? a întrebat Ethan inocent. Pokerul este un joc atât de dur! Ai idee cum se joacă?

Privirea ei s-a îngustat cu un strop de răutate. La naiba, era sexy!

– Bineînțeles că știu să joc. Am al șaselea simț când este vorba despre o cacealma, o miros imediat.

Priscilla a chicotit.

– Bine, îmi place când avem parte de un joc pătimaș. Am fost nevoiți să renunțăm la câțiva jucători de-a lungul timpului pentru că erau plictisitori.

Ed s-a aplecat peste jetoanele Miei.

– Câteva reguli de bază: alegerea dealerului. Poturile se stabilesc de la început. Nu folosim jokeri. Nu împrumutăm bani unul de la celălalt. Nu trișăm când facem pariuri. Ați înțeles?

Ethan a strâns din buze și a încuviințat din cap.

– Am înțeles.

A încuviințat și Mia din cap.

– Am înțeles.

– Ia o prăjitură, dragă, a spus Ethel, planând peste una dintre creațiile Opheliei.

Exagerat de mari, lipicioase și pline de bucăți de ciocolată, făceau să dispară orice proastă dispoziție. Teroarea pură a pătruns în fiecare linie de expresie de pe chipul ei.

– N-n-nu, mulțumesc.

Ethan a observat că degetele îi tremurau, iar nările îi fremătau ușor, de parcă ar fi încercat să inhaleze toată aroma ciocolatei. La naiba, când avea de gând femeia aceasta să-și permită niște plăceri atât de simple? A luat una, a rupt-o în jumătate și i-a întins o bucată.

– Mănâncă prăjitura, Mia, i-a spus el pe un ton categoric.

Ea și-a încrucișat brațele la piept și a zâmbit. Drăgăstos.

– Nu, mulțumesc.

– O să-ți placă.

– Poate mai târziu.

S-au uitat unul la altul într-o provocare ridicolă până când Fred a strigat:

– Faceți pariurile!

Priscilla a bătut din palme, a întins mâna și și-a pus proteza dentară. Ed a început să împartă cărțile.

– Jucăm cu cinci cărți.

Privirile li s-au despărțit, dar nu se terminase. Nici pe departe.

Ethan jucase mult poker în viața lui. În misiuni, un pachet de cărți îl ajutase să risipească plictiseala și să stabilească o conexiune cu colegii. Învățase din propriile greșeli – pierzând o grămadă de bani – cum să blufeze fără să fie descoperit, când să renunțe și când să dea lovitura. A analizat rapid jucătorii de la masă și a observat câteva detalii după runda a doua.

Ed era precaut și nu-i plăcea riscul. Priscilla și Ethel au pariat doar pentru a se distra. Fred era prea relaxat. Adevărații rechini erau Dolly, Pete și Mia.

Erau îndrăzneți, pricepuți și și-au schimbat jocul suficient de mult cât să-l amețească de-a dreptul. Dar, treptat, folosindu-se de toate tacticile pe care le învățase, a scos-o pe Dolly din joc până când aceasta a cedat. L-a considerat pe Pete principalul său adversar, dar bărbatul a început să-și piardă concentrarea, abătându-și privirea din cărți și căpătând o privire ciudată, sticloasă, care îi era extrem de cunoscută.

Ethan s-a uitat la Priscilla. Femeia stătea aplecată peste masă, oferindu-i soțului ei o imagine generoasă a sânilor. Ethan s-a smucit înapoi, aproape vărsându-și ceaiul și dorindu-și să-și șteargă definitiv această imagine de pe retină.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Mia.

Ethan a oftat.

– Pete? Nu crezi că ar fi mai bine să te scuzi și să te ridici de la masă?

Priscilla a chicotit.

Pete s-a ridicat.

– Mă retrag, a anunțat el. Și-a luat de mână soția și a târât-o înăuntru. Am obosit. Avem nevoie de un pui de somn.

S-a trântit ușa. Mia a rămas cu gura căscată când în sfârșit și-a dat seama despre ce era vorba.

– Aceeași poveste, a spuse Ethel. Iar și-o trag.

Mia a simțit cum se sufocă.

– Presupun că ați rămas doar voi doi, a spus Fred.

Ethan și-a evaluat ultimul adversar și a aruncat un jeton.

– Măresc potul la cinci.

Ea nu a clipit nici o secundă și nici nu și-a schimbat expresia. Oja ei strălucitoare sclipea.

– Și eu.

– Ce ai? a întrebat-o.

Și-a întins cărțile într-un evantai perfect.

– Trei regi.

„Ticăloasa!" Fără nici un dubiu, le avusese în mână când mai ceruse o carte.

– Frumos. Două perechi.

Ea a întins mâna și a tras jetoanele fără ezitare, fără a arăta nici măcar o fărâmă de entuziasm pentru victorie. Oh, era bună! Dar el era și mai bun. Și avea un plan.

– De ce nu facem lucrurile mai interesante pentru câștigul final? i-a aruncat-o el. Ce zici de un pariu?

Ea i-a aruncat o privire suspicioasă.

– Ce fel de pariu?

– Dacă câștig, mergi cu mine la festivalul de brioșe.

Dolly a pufnit.

– Vrea să obțină o întâlnire cu ea, i-a șoptit ea lui Ethel.

Ethel a oftat.

– Ce romantic!

– Poftim? a țipat Mia. De ce naiba ai vrea să mergi cu mine la un festival de brioșe?

El a afișat o expresie îndurerată aproape perfectă.

– Cum adică? Știi că sunt îndrăgostit de tine de atâta vreme. Mi-ar plăcea să te duc la festival.

Fred a râs.

– Oh, e bun! Chiar e bun. De ce nu-i dai o șansă, Mia?

Încercând din răsputeri să nu râdă de expresia ei uluită, Ethan a știut care a fost momentul în care ea și-a dat seama că totul fusese plănuit. Simțea entuziasmul în jurul ei. Ethel și Dolly o îndemnau să aibă milă de sentimentele lui, oftând de-a binelea când au auzit ideea lui romantică de a încerca să obțină o întâlnire. S-a simțit atât de bine, încât aproape că nu a observat strălucirea tăioasă a răzbunării din ochii lui aurii. Aproape.

– Oh, ce drăguț din partea ta, Ethan! a zis ea, calmându-se ca să nu se dea în spectacol de față cu toată lumea. Chiar i-a aruncat o privire fluturând din gene. Sunt de acord. Dar, dacă câștig, vreau și eu ceva de la tine.

– Ce?

Zâmbetul ei era letal.

– Ethel mi-a spus cât de mult își doresc să vadă piesa *Mama Mia* la Westchester Dinner Theater sâmbătă seară, dar ar avea nevoie de cineva care să-i ducă până acolo cu mașina. Nu au găsit pe nimeni căruia să-i surâdă ideea să conducă seara, iar locul cu pricina se află la peste o oră distanță. Pentru că știu cât de mult adori musicalurile, cred că ar fi minunat dacă ai accepta să-i duci chiar tu.

Sfinte Sisoe! Era malefică. Femeia a reușit chiar să-l privească cu inocență în timp ce flutura din gene.

Ethel a țipat:

– Ce pariu grozav! Mulțumesc, Mia, a fost atât de drăguț din partea ta!

– Cu plăcere. Ei, Ethan, ce zici, ești de acord?

Trebuia să ridice miza. S-a aplecat și a fixat-o cu privirea.

– Bine. Dar mai există o clauză pentru întâlnirea noastră la festivalul de brioșe.

Ea a clipit. Măcar văzuse că era precaută.

– Care?

– Trebuie să mănânci brioșele. Câte îți spun eu.

Ea s-a albit la față. El observase cât de mult tânjea ea să mănânce dulciuri și cât de înspăimântată era ca nu cumva să scape situația de sub control. Atunci a știut că trebuia să o privească mâncând o prăjitură. Ar fi fost o experiență orgasmică. Pentru amândoi. Ea a strâns din dinți, dar a reușit să încuviințeze din cap.

– Sunt de acord.

– Ne-am înțeles. Eu fac cărțile. Jucăm cu cinci cărți. Poturile se fac înainte.

Într-o tăcere aproape ursuză, ea și-a aruncat jetoanele pe masă, dar el știa că trebuia să o urmărească cu atenție. Această rundă era absolut crucială. Nici în ruptul capului nu avea de gând să însoțească un grup de seniori ca să vadă *Mama Mia*. Orgoliul lui masculin ar fi fost complet distrus.

Următoarele două mâini s-au dovedit a fi doar niște cărți de care nu avea nevoie. El a închis prima rundă, ea pe următoarea. În a treia rundă, s-a relaxat la vederea a două dame. O privire aruncată peste masă i-a spus că și ea primise niște cărți interesante.

Ea a pus jos o carte. El a pus două. Tensiunea a crescut în aer. I-a studiat chipul, observând micul tic al sprâncenei ei drepte. Da, avea o mână decentă. Întrebarea ar fi fost dacă a ei era mai bună. Deoarece era runda finală, nu s-au mai făcut alte pariuri.

Trei dame.

El a simțit cum începea să transpire. Adevărata miză nu era teancul semeț de jetoane care trona în mijlocul mesei

și amândoi știau asta. Dar la naiba dacă lăsa să se vadă ceva pe chipul ei rece și calm! Se părea că runda era închisă.

– E momentul să te etalezi. Ce ai?

Umbra unui zâmbet i-a curbat buzele pline, roz, distrăgându-i atenția pentru o secundă. Era și mai rău acum, când știa ce gust aveau. Cum se făcea că gura ei avea o dulceață de zahăr din moment ce își impusese să nu se atingă de el?

– Două perechi. Așa, a răspuns ea.

Era o mână bună, dar nu suficient de bună. El savura senzația de ușurare pură nu numai pentru că scăpase de drumul la un musical, ci și pentru că avea ocazia s-o vadă mâncând brioșe.

– Grozav! Dar eu am trei dame.

Cei din jur au izbucnit în aplauze. Ed l-a lovit pe spate și a mormăit aprobator. Dolly a mângâiat-o pe Mia pe mână, în semn de simpatie.

– Măcar te vei alege cu o întâlnire din toate astea, a șoptit Dolly. Este un tip drăguț.

Ethan a încercat să nu fie ofensat de expresia îngrozită de pe chipul Miei. Femeia putea distruge cu ușurință orgoliul unui bărbat. S-a ridicat de pe scaun și s-a întins.

– A fost o plăcere să joc cu voi. O să repar jgheabul acela și ne vom întâlni cu toții vineri pentru lecții, a zis el. Mă însoțești, Mia?

Deodată, Priscilla și Pete s-au năpustit pe verandă de pe ușa din față.

– Cine a câștigat? a întrebat Priscilla.

Pete avea un rânjet tâmp pe figură. Ambii aveau fețele transpirate și străluceau de fericire.

La naiba, aveau parte de mai multă acțiune decât el!

Ethel a oftat.

– Ethan a câștigat și o duce pe Mia la o întâlnire la festivalul brioșelor. Pris, ți-ai pus bluza invers.

Priscilla a privit în jos și a chicotit.

– Hopa!

Mia a sărit de pe scaun.

– Te însoțesc afară!

Ethan a condus-o în spatele casei, unde o salcie mare plângătoare îi proteja de arșița soarelui. Grădina plină cu legume a Opheliei oferea o imagine plină de culori și de arome puternice, fiind protejată cu grijă de un gard pentru a ține departe intrușii. El a deschis scara pe care o scosese mai devreme și a început să scotocească în cutia cu scule.

– Ai jucat murdar, i-a spus ea cu mâinile încrucișate la piept.

El a încercat să nu se uite la linia perfectă a sânilor ei care se întrezăreau sub mătasea cremoasă a topului. Îl ardeau buricele degetelor, amintindu-și de curba dulce a greutății lor, de vârfurile dure ale sfârcurilor ei lipite de pieptul lui. Și-a înăbușit un geamăt și s-a concentrat pentru a lua din cutie uneltele potrivite.

– Pentru că vreau să te duc la festivalul brioșelor? Ai dreptate. Sunt un ticălos oribil.

Ea practic clocotea, făcându-l să-și dorească și mai tare să o ia în brațe și să-i canalizeze toată acea energie într-un mod cu totul diferit.

– Ți-ai bătut joc de mine. Nici măcar nu mă placi. Vrei doar să mănânc prăjituri!

– Ba te plac, a mormăit el.

Dumnezeule, de ce a simțit cum pielea îi lua dintr-odată foc? S-a întors și a urcat pe scară, întrebându-se ce se întâmpla cu el. La Hollywood i se dusese vestea pentru farmecul irezistibil și avusese parte de femei care îl sorbeau din priviri. Acum, se comporta ca un adolescent stingher. Îi *plăcea* de ea?

– Când ai mâncat plăcinta aceea cu mere, ai devenit altă persoană. Te-ai relaxat. Păreai fericită. Și nu ai mai fost așa de…

– Așa cum?

Vocea ei trăda suspiciunea.

– Crispată.

A pufnit nervoasă spre el. Apoi s-a lansat într-o tiradă care lui îi aducea aminte de crizele de nervi ale lui Donald Duck, așa că a profitat de ocazie pentru a bate cuiele, iar

zgomotul ciocanului i-a acoperit peroraţia. A mai verificat o dată dacă jgheabul era bine fixat şi s-a întors spre ea s-o asculte.

– … nepoliticos, şi nu este treaba ta ce mănânc sau nu, iar felul în care încerci să mă hărţuieşti…

– Uite ce e, prinţesă, şmecheria aia cu *Mama Mia* a demonstrat cât de departe poţi să mergi. Aşa că nu-mi vorbi mie despre jocuri murdare!

– Ethel a spus că are nevoie de un şofer. Încercam doar să fiu drăguţă.

– Sigur. În plus, cred că ai vrut în mod deliberat să pierzi.

Ea a rămas cu gura căscată. Şi au luat-o de la capăt.

– Despre ce vorbeşti?

El a coborât de pe scară, şi-a pus uneltele la loc şi a închis cutia, apoi i-a zâmbit ironic.

– Ai fi putut să renunţi din nou la mâna pe care o aveai. În schimb, ai preferat să rămâi cu o mână mai slabă. Poate că ţi-ai dorit o întâlnire cu mine, dar ţi-a fost prea ruşine să recunoşti că asta urmăreşti de fapt. În acest fel, poţi pretinde că ai fost forţată s-o faci.

Pielea i s-a îmbujorat, iar ochii ei aurii au început să arunce flăcări.

– Eşti nebun, a răbufnit ea. Urăsc să-mi petrec timpul în compania ta!

– Ah, reacţia ta este puţin cam exagerată. Ascultă, nu mă deranjează asta. Îmi place să fiu urmărit. Este o senzaţie plăcută.

Era atât de nervoasă, încât părea că nu-şi mai găsea cuvintele. El simţea că încântarea începea să-i pulseze în vene. Practic, zburau scântei din trupul ei. Era acelaşi tip de chimie care se declanşase când se sărutaseră. Dacă o ducea în pat, oare ardeau amândoi?

– Asta este o declaraţie de război, călăreţule! a reuşit ea să spună în cele din urmă. Să-ţi fie foarte clar.

A plecat, cu capul sus şi cu pumnii strânşi în lateral.

– Ne vedem sâmbătă! a strigat el. Oh, şi să-ţi pui ceva frumos pe tine.

Ethan a clătinat din cap. Femeia avea să-i însufleţească vara.

12

Oh, era atât de arogant!

Mia spumega de furie în timp ce se întorcea în camera ei. Veranda era goală – probabil noii ei prieteni plecaseră să se destrăbăleze prin oraș –, iar ea tot nu își putea scoate acel sărut blestemat din minte.

O întâlnire. „Pe naiba!" Nu voia să meargă la întâlnire cu Ethan Bishop. Era o pacoste. Sigur, făcuse parte din Forţele Speciale și punea vieţile altora mai presus decât pe a lui. Sigur, fusese bodyguard și părea să aibă un instinct de protecţie dus la extrem, făcând-o să simtă un gol în stomac. Sigur, era sexy, chiar și cu barba lui de Grizzly Adams.

Dar nu era genul ei. În august, avea să iasă din văgăuna asta de provincie și să revină în oraș, unde situaţia era sub control și totul căpăta sens, unde ea hotăra cu cine avea chef sau nu să se culce, conform propriilor reguli.

Poate că ar fi fost mai bine să petreacă ceva timp cu Chloe. Tatăl ei o suna la câteva zile pentru a se interesa de soarta fetei, dar Mia se gândea că fiica lui simţea că făcea asta doar pentru a bifa încă un punct de pe agenda lui zilnică. Făcuse ore suplimentare la grajd, așa că Ethan îi dăduse ziua liberă.

Mia a bătut la ușă. Au trecut câteva clipe până să-i deschidă.

– Hei! Cum merge?

Chloe a ridicat din umeri. Părul ei violet era prins în niște cozi împletite care-i încadrau faţa. Inelul din sprânceană licărea în lumină. Purta o pereche de blugi

scurți minusculi și trei maiouri multicolore puse unul peste altul, cu bretele subțiri. Unghiile îi erau vopsite în negru.

– Bine.

– Vrei să mergi în oraș cu mine? M-am gândit că te plictisești. Am putea face niște cumpărături.

Chloe a aruncat o privire critică spre ținuta clasică și elegantă a Miei și a zâmbit. Politicos.

– Nu, mulțumesc. Prietenii mei au sunat că vin să mă ia și deja sunt destul de aproape.

Mia a început să se simtă inconfortabil. Aceasta era partea pe care o ura. Îi promisese lui Jonathan că avea să o ferească pe fiica lui de necazuri, dar era la facultate, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuia să aibă o viață, iar această pensiune începea să fie ca o închisoare, așa cum o descrisese Chloe de la bun început.

– OK. Să-ți verifici mobilul din când în când în caz că îți trimit vreun mesaj.

Chloe și-a dat ochii peste cap, dar a încuviințat.

– Sigur.

Tonul ei mustea de sarcasm, dar Mia se simțea mulțumită de orice tip de consimțământ.

– Tatăl tău a spus că va încerca să vină weekendul viitor să te viziteze.

Expresia ei s-a schimbat brusc. Ochii ei albaștri superbi au împietrit, iar Miei i s-a rupt sufletul când a observat resentimentul evident.

– Spune-i „nu, mulțumesc". Dacă îl urmăresc paparazzii și află că fiica lui infractoare a fost ținută departe de ochii lumii? La revedere post de primar al New Yorkului!

– Ești mai importantă pentru el decât postul de primar, Chloe, a spus ea.

– Sigur nu te culci cu el? Îl aperi de parcă ai face-o.

Mia și-a mijit privirea.

– Sunt sigură. Este clientul meu și cred că e un om bun. De asemenea, știu că este înnebunit după tine și nu știa cum să se descurce când ai avut probleme. Este bărbat.

Bărbații nu sunt foarte buni când vine vorba de gestionarea emoțiilor.

Acea remarcă i-a adus un ușor zâmbet pe buze.

Era deja la jumătatea drumului spre ușă când a avut un moment de inspirație.

– Hei, se organizează un festival de brioșe sâmbătă! Ethan a pomenit ceva de asta. Vrei să mergi?

Fata a ridicat din umeri.

– Cred că da. Nu prea e mare lucru de făcut pe aici.

– Grozav!

S-a îndreptat spre camera ei. „Să te vedem acum, Ethan!" Nu putea fi vorba despre o întâlnire oficială cu Chloe alături. Trebuia să demonstreze că nu era interesată să petreacă nici un minut în plus în compania acestui individ. Echipa Golden Girls nu avea nevoie de altă muniție pentru a încerca să-i cupleze, altfel ar fi înnebunit-o în următoarele două săptămâni.

Niște hohote puternice de râs și câteva înjurături au răzbătut de jos până la fereastra ei deschisă. Și-a scos capul afară să vadă ce se întâmplă.

O mașină neagră și lovită era parcată afară. Trei puști strigau după Chloe, sprijinindu-se de partea laterală a mașinii, aruncând scrumul de țigară pe trotuar. Cei doi băieți erau tatuați, cu pantaloni scurți și largi atârnând până peste genunchi și cu piercinguri mari și rotunde în urechi. Cu siguranță erau mai mari. Singura fată din grup avea părul roz strălucitor, tuns în scări și purta pantaloni scurți din denim, sandale cu platformă și o cămașă neagră decoltată.

Mia s-a încruntat. Aceștia erau prietenii lui Chloe? Instinctul i-a spus să coboare și să facă prezentările. Venise aici să aibă grijă de Chloe și, deși nu-i convenea să joace rolul de paznic, îi datora asta lui Jonathan.

A coborât scările repede, îndreptându-se spre mașină aproape în același moment în care Chloe a ajuns la prietenii ei. Mia a afișat un zâmbet strălucitor în timp ce i-a abordat.

– Salut, băieți! Eu sunt Mia, mătușa lui Chloe. Ce mai faceți?

Ochii lui Chloe s-au mărit de groază. În ochii ei albaștri a licărit o urmă de panică înainte ca ea să-și plece rapid capul, mormăind ceva doar pentru sine. De ce îi era atât de frică să-și prezinte prietenii? Era doar o atitudine adolescentină, izvorâtă din jenă? Sau era ceva mai mult?

Primul tip părea plictisit, în timp ce al doilea aruncă o privire. De aproape semănau, cu părul scurt și țepos și ochi căprui. Erau frați?

– Hei, a salutat-o unul dintre ei. Tu ești cea care-i păzește fundul lui Chloe, nu?

Mia a clipit.

– Cred că este un mod interesant de a spune asta. Cum te cheamă?

– Eu sunt Anthony, iar el este Ben.

– Încântată de cunoștință!

Ben nu s-a obosit să-i răspundă. Dumnezeule, cât de mult ura mitocănia!

– Ești gata sau nu, Chloe? a întrebat-o el nervos.

Mia l-a ignorat și și-a îndreptat atenția spre fata cu părul roz.

– Și tu ești?

Fata s-a încruntat.

– Theresa.

– Încântată de cunoștință! Unde mergeți?

– Afară, a spus Theresa. Doar dacă nu trebuie să semneze vreo hârtie ca să poată pleca din văgăuna asta.

Chloe a apucat-o pe Theresa de braț și a târât-o în mașină.

– Facem o excursie la Minnewaska. Nu, băieți?

– Da, așa este, a spus Anthony zâmbind. Îmi pare bine că te-am cunoscut!

– Și nu luați la voi nici o sticlă cu apă? i-a provocat Mia. A observat că în acea clipă Chloe s-a înroșit la față și a simțit că se întâmpla ceva cu ea. Sfinte Sisoe, chiar avea de gând s-o lase pe fiica lui Lake să plece cu această gașcă de delincvenți minori?

– Ne oprim să cumpărăm de la magazin, i-a replicat Chloe disperată, urcându-se pe bancheta din spate. Nu mă aștepta!

– Chloe, nu știu ce să spun despre toate acestea…

Și-a dat seama că făcuse o greșeală în momentul în care rostise acele cuvinte. Chloe practic a mârâit spre ea.

– Eu știu. Nu mă poți ține închisă cu o adunătură de bătrâni toată vara. Am plecat. Ne vedem mai târziu.

Ben a bătut palma cu ea de pe scaunul șoferului și a demarat cu un scrâșnet de roți.

Mia și-a mușcat buzele și s-a luptat cu panica, tensionându-se. La naiba, ar fi trebuit să citească niște cărți de parenting pentru adolescenți! Se părea că prima regulă era că, în momentul în care îi provocai, se transformau în niște monștri.

Dar avea 19 ani și trebuia să se descurce singură. Atât timp cât nu intra în necazuri, cum ar fi putut să o forțeze să rămână?

Nu-i plăceau prietenii lui Chloe. Nu că i-ar fi plăcut să emită judecăți doar pe baza aparențelor, dar instinctul ei o avertiza că era ceva în neregulă. Erau probleme. Chloe era un copil bun. Mia văzuse cum se comportase cu caii la fermă. Era relaxată și deschisă. Fata chiar râsese! Dar când o văzuse în grupul acela, i se păruse că nu se simțea în largul ei, de parcă ar fi fost forțată să fie cu ei.

Abținându-se să nu scoată un sunet de exasperare, Mia a decis să încerce să discute cu Chloe când avea să se întoarcă. Și avea să îl sune pe Jonathan în seara aceea ca să se asigure că urma să vină în weekend. Spera ca el să reușească să poarte o discuție sinceră cu fiica lui și să îndrepte lucrurile. Mia și-a luat poșeta și s-a îndreptat spre oraș. Era timpul să meargă să cumpere niște haine de proastă calitate.

„Pentru a fi cu adevărat drăguță."

13

Ethan s-a străduit din răsputeri să nu râdă când a zărit-o pe Mia stând pe veranda din față așteptându-l. Se așteptase ca ea să dea altă turnură acestei „întâlniri" pe care el o pusese la cale, dar trebuia să recunoască faptul că reușise să-l surprindă. Chloe stătea lângă ea, cu părul violet strălucind în lumina soarelui și cu bocancii militari de firmă sprijiniți de marginea mesei de răchită. Mia se dovedise a fi destul de inteligentă încât să aducă o însoțitoare.

„Frumos jucat!"

Dar partea cea mai bună? Ținuta ei. Era evident că se străduise să-i arate cât se putea de limpede că nu era interesată să-l impresioneze. În schimb, strădania ei avusese efectul invers asupra lui. Arăta teribil de atrăgătoare. Părul îi era împletit în două codițe foarte bine strânse. Tricoul simplu roz cu buzunare avea un decolteu adânc și era mai mare cu două mărimi. Blugii cu manșetă îi veneau până la genunchi. În picioare avea niște șlapi viu colorați, cu model hawaiian, pe care sigur îi cumpărase de la magazinul cu produse ieftine din oraș. Doar faptul că ieșise să facă cumpărături special pentru această întâlnire îi spunea tot ce ar fi vrut să știe.

Îl dorea.

Trebuia doar să vadă cum să procedeze în continuare.

– Chloe, mă bucur că ni te alături astăzi. Speram că Mia te va invita și pe tine.

Adolescenta a sărit de pe scaun.

– Mulțumesc, nu mă pot abține când vine vorba de brioșe. Hei, te-ai bărbierit! Arăți fantastic.

A ridicat involuntar mâna ca să-și frece pielea proaspăt bărbierită.

– Da, era timpul. Vom lua camioneta – vrei s-o pornești pentru mine?

– Sigur.

El i-a aruncat cheile, iar ea s-a repezit pe scări. Mia încă nu scosese nici un cuvânt, așa că s-a uitat spre ea, pregătit

pentru o glumă inteligentă legată de dispariția bărbii. Apoi a înghețat. Ea îl privea cu o dorință pură, nedisimulată. În câteva momente, mădularul i s-a întărit și stomacul i s-a strâns de parcă ar fi încasat un pumn. Ochii aceia de tigroaică i-au cutreierat chipul, sorbindu-l din priviri cu o sete pe care nu părea capabilă să o ascundă. Atracția sexuală plutea în aer, făcând să sară scântei în jurul lor. A strâns din dinți și și-a reprimat impulsul de a merge la ea, de a o trage în brațe și de a o săruta. O tăcere dureroasă s-a așternut între ei, vibrând de o dorință nerostită.

– Barba ta, a șoptit ea. Și-a dres glasul, de parcă încerca din nou să vorbească. S-a dus.

– Da. Îți place?

Ea nu a răspuns. Limba i s-a ivit printre dinți și a șters buza de jos. Privirea lui a țintuit-o pe a ei, refuzând să o lase să-i scape.

– Arăți... diferit.

El a simțit o satisfacție care i-a dat fiori. Ei îi plăcea. Orgoliul masculin a urlat de bucurie. S-a întrebat cum ar fi fost să stea gol în fața ei și să se desfete cu toată acea plăcere feminină.

– Același lucru pot să spun despre tine.

O încruntare i-a ridat fruntea.

– Nu-ți plac țoalele astea noi?

I-a apărut un zâmbet pe buze.

– Îmi plac de mor. Arăți sexy. Accesibilă.

Ea a rămas cu gura căscată.

– Arăt oribil!

– Asta e problema cu femeile. Habar nu au ce-și dorește cu adevărat un bărbat. Hai să mergem să te îngrășăm, prințesă!

A strâns din buze într-un gest de nemulțumire la răspunsul lui, dar a coborât treptele verandei și a trecut pe lângă el precum o regină.

– Vreau să stau doar o oră, a spus ea hotărâtă. Nu a fost nici o cerință legată de durata acestei ieșiri.

– Camioneta mea. Programul meu.

– Ești atât de lipsit de maniere!

El și-a înăbușit un chicotit, deschizând portiera și făcându-i loc să intre. A ieșit pe șosea și a apăsat butonul Bluetooth.

– Ce fel de muzică îți place, Chloe? a întrebat.

– Probabil nu ai nimic din ce ascult eu, a spus ea oftând.

El a râs.

– Pune-mă la încercare! Sunt mai cool decât crezi.

– Ascult muzică alternativă. Îmi plac Airborne Toxic Event, Arctic Monkeys și Cage the Elephant.

– Acestea sunt numele lor adevărate? a întrebat Mia uluită.

Ethan a apăsat câteva butoane și a dat volumul mai tare.

– Am ceva pe gustul tău. Cage the Elephant este unul dintre preferatele mele.

– Prietene, sunt surprinsă!

– Sunt încântat, a spus Ethan.

– Sunt confuză, a zis Mia, dar râdea și clătina din cap.

Au familiarizat-o pe Mia cu frumusețea muzicii alternative și au trecut cu mașina pe lângă semnul care anunța FESTIVALUL BRIOȘELOR, ajungând apoi direct în centrul orașului Gardiner. Strada principală mică și pitorească fremăta de activitate, așa că au oprit pe câmpul unde organizaseră un fel de parcare pentru nesfârșitele șiruri de mașini pe care orașul le găzduia la diversele ocazii. Standurile vânzătorilor se întindeau pe toată lungimea drumului, începând de la magazinele obișnuite care vindeau obiecte de artă, haine lucrate manual, cadouri unicat, până la o infinitate de produse alimentare. O casă uriașă gonflabilă îi aștepta pe copiii entuziasmați, formându-se deja o coadă lungă pentru pictura pe față. Muzica pop răsuna din niște instalații cu boxe gigantice. Librăria vindea pungi cu cărți vechi, iar magazinele de antichități își expuneau marfa pe peluzele vecinilor. Oameni împingeau cărucioare pentru copii, își plimbau câini și marcau evenimentul mâncând prăjituri,

în timp ce se bucurau de un weekend de vară, savurând plăcerile simple ale vieții.

Ethan se aștepta ca nervii să-i cedeze în orice moment. Se părea că nu putea să reziste mulțimii de oameni, în special dacă erau zgomote puternice. În schimb, a simțit liniște sufletească. Se străduise atâția ani să-și realizeze visurile și să aibă parte de momente înălțătoare, care să-i ofere satisfacția că eforturile lui făcuseră diferența. Atinsese multe dintre țelurile propuse. Știa asta în adâncul sufletului, deși coșmarurile îl chinuiau și sentimentul de vinovăție încă îl urmărea. Dar ceva din sentimentul de a fi acasă l-a făcut să se simtă ca și când acesta putea fi locul de care se simțea cel mai legat. Îi era dor de cei din echipă și le resimțea lipsa ca pe o durere fizică, fiind atât de obișnuit cu relația de camaraderie între bărbați, care făcea parte din activitatea zilnică. Dar, cu fiecare zi petrecută la fermă, intrase treptat într-o rutină care mai degrabă îi făcea plăcere decât îl înspăimânta.

Poate că fusese nevoie să treacă tot acest timp pentru a fi pregătit să se întoarcă acasă.

Pașii i-au devenit mai ușori în timp ce le conducea pe Chloe și pe Mia pe stradă, arătându-le diverse produse.

– Au brioșe Cookie Monster! a țipat Chloe, arătând spre o coadă presărată cu adolescenți și copii mici. Este preferata mea.

Ethan i-a vârât niște bancnote în mână.

– Azi fac eu cinste. Du-te și începe festinul!

– Mulțumesc. Vă ajung din urmă mai târziu.

A țâșnit de lângă ei cu mai mult entuziasm decât își imaginase el, confirmând tendințele temperamentale ale adolescenților.

Mia a clătinat din cap.

– Chiar așa? Dacă de asta avea nevoie ca să fie fericită, mi-aș fi făcut provizii pentru tot restul verii.

– Sunt mai mult fanul lui Count, dar și Cookie e fain.

– Nu fi ridicol! Elmo e cel mai tare.

Nu s-a putut abține să nu o tragă de o coadă împletită, ceea ce i-a oferit o priveliște care doar a făcut-o mai sexy.

Fără machiaj, el a întrezărit urmele ușoare de pistrui pe care îi acoperea de obicei și culoarea roz a buzelor naturale. Dacă ar fi fost a lui, el ar fi închis-o și ar fi ținut-o goală și descătușată de toate aceste convenții sociale. Ochii aceia aurii s-au mărit.

– La ce te gândești? Arăți… periculos.

Și-a coborât vocea.

– Te provoc să mă întrebi.

Ea a pufnit.

– Visează în continuare! Vreau să arunc o privire la standul cu cărți.

El a râs, încântat de felul în care îl surprindea mereu. La naiba, era distractiv să flirtezi cu ea!

– După tine.

În următoarea oră, a descoperit că era o împătimită a cărților istorice și politice. Când i-a pus câteva întrebări de cultură generală, l-a impresionat cu memoria ei, înșirând date și evenimente istorice. Fascinat, a început să-i pună întrebări și mai detaliate.

– Al douăzeci și treilea președinte al SUA? a provocat-o el.

– Benjamin Harrison.

– Impresionant! Câți președinți au murit în timpul mandatului?

I-a numărat pe degetele de la mâini.

– William Henry Harrison. Zachary Taylor. Abe Lincoln. James Garfield. William McKinley. Warren G. Harding. Franklin D. Roosevelt. Și John F. Kennedy. Opt.

– Ai o diplomă în istorie? a întrebat-o el curios.

– Pregătirea mea este de profesor de istorie, dar nu am vrut să-mi iau doctoratul pentru că nu mi s-a părut suficient de interesant. Întreaga mea copilărie a fost marcată de prelegerile tatălui meu despre istoria americană. Canalul History a fost un fel Cartoon Network pentru mine.

În acel moment între ei s-a creat un magnetism care i-a tăiat răsuflarea. Îi făcea plăcere să fie în compania unei

intelectuale stilate. Sigur, știa că era expertă în ironii, dar asta îl excita și mai mult.

– Ești un șoarece de bibliotecă.

A sunat aproape ca o acuzație.

– Nu mai face tam-tam cu asta ca să-mi strici reputația. Tu ce preferi?

– Obișnuiam să citesc multe romane cu tematică militară și thrillere. Tom Clancy, Steve Berry, Lee Child, David Baldacci. Oricum, nu am mai reușit să citesc nimic în ultimul timp. M-am gândit să o încerc pe asta.

– *Seabiscuit – o legendă americană.* Laura Hillenbrand. Este o autoare fabuloasă; încă nu am citit romanul acesta.

– Ți-l împrumut. Aceea cum se numește?

El a pus degetul pe prima carte din teancul ei. Ea a scos-o afară pentru a-i arăta coperta colorată.

– Melissa Foster. Unul dintre autorii mei preferați de romance. Uneori ai nevoie doar de o poveste de dragoste bună, nu crezi?

El a zâmbit.

– La naiba, chiar așa este! Hai, am întârziat destul! Este timpul pentru brioșe.

Ea și-a dat ochii peste cap, dar i-a permis să-i plătească el cărțile, mulțumindu-i politicos. Au pierdut timpul șerpuind printre standuri. El a urmărit-o cu atenție în timp ce citea fiecare dintre etichetele cu arome precum cea de tort Red Velvet, cea de unt de arahide și jeleu, de bezele și morcov. S-a prefăcut că nu era impresionată de exponate, dar când a văzut brioșa de ciocolată cu nucă-de-cocos, el a știut că i-a aflat slăbiciunea.

– Nu vrei nimic dulce? a întrebat-o, știind deja răspunsul ei.

– Nu chiar. Poate că nu am chef de brioșe astăzi.

Oh, era expertă! Fața ei a rămas neutră, dar ochii aurii ardeau de poftă. Avea o afinitate pentru food porn[3]. Cine și-ar fi imaginat că putea fi delicios de sexy?

– Ei bine, am de gând să-ți cumpăr ceva de aici, a anunțat-o el, așezându-se la rând.

– De aici? a scâncit ea. Panica îi răzbătea din voce. Hm, ce-ar fi dacă am încerca o Cookie Monster?

– Nu, mulțumesc. Am ochit ceva chiar aici.

Pe măsură ce el se apropia, ea a început să se foiască, trăgându-se de tricou, devenind din ce în ce mai jenată. În cele din urmă, o femeie veselă, cu o bonetă roșie asortată cu un ruj de un roșu intens, s-a aplecat peste tejghea.

– Cu ce să te servesc, scumpule?

– Vreau două brioșe din acelea, te rog!

– Am înțeles. Le-a pus într-un recipient de plastic, a luat banii și i le-a înmânat. Să ai poftă!

Mia a înlemnit. Un nor de tăcere a înconjurat-o în timp ce el o conducea pe o bancă liberă. Ea s-a uitat la brioșe, mușcându-și buza inferioară din cauza chinului la care era supusă, iar el a întins mâna și a tras-o în jos să se așeze lângă el.

– Cum ți-ai dat seama? a șoptit ea.

– Și eu pot descoperi o minciună. Cred că, până la urmă, amândoi avem ceva în comun. Îmi place nuca-de-cocos.

El i-a întins un șervețel în poală și a scos o brioșă. Era o prăjitură de ciocolată de mărime perfectă, acoperită cu nucă-de-cocos mărunțită și amestecată cu o cremă ușoară și un moț de ciocolată deasupra. I-a dat-o, iar degetele ei au tremurat în timp ce ținea delicat desertul. Pe fața ei se citea atât de multă dorință, încât l-a durut sufletul. De ce își refuzase atât de mult timp plăceri atât de simple? Dacă avea să facă un gest merituos în această vară, avea să-i arate acestei femei că un răsfăț ocazional era un cadou pe care ți-l oferea viața și pe care nu trebuia să-l irosești niciodată.

– Mia?

– Da?

– Mănâncă-ți brioșa!

Iar ea a făcut-o. El a urmărit fiecare moment prețios și sfâșietor de senzual al experienței ei și s-a întrebat dacă el avea să mai fie vreodată la fel.

Era frumoasă.

Întreaga ei ființă s-a relaxat în timp ce mânca. Ochii îi străluceau de plăcere și savura fiecare îmbucătură, lingându-se pe buze pentru a nu irosi ultimul strop de glazură. Un geamăt înfundat i-a scăpat din gât. Corpul ei tremura ușor. Și, în momentul în care brioșa a fost devorată, a scos un suspin ușor de satisfacție, care a avut ecou direct în mădularul lui, făcându-l să se tânguie în semn de capitulare.

O voia pe Mia Thrush în patul lui.

Pe jumătate conștientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei, a ridicat ochii și i-a întâlnit privirea.

– A fost atât de bine!

Îi rămăsese în colțul gurii o urmă de ciocolată. S-a întins încet, ștergând-o cu degetul mare. Fixând-o cu privirea, și-a băgat intenționat degetul mare în gură și apoi l-a supt.

Atracția sexuală a explodat între ei. Imaginile și sunetele s-au stins în jurul lor, pierzându-și contururile în timpul acelor minute prețioase ale conexiunii lor perfecte.

– Mia?

– Da?

Vocea ei era o șoaptă. O dorință. O întrebare. A avut nevoie de toată voința pentru a nu o săruta chiar acolo, ca să poată gusta dulceața buzelor și a limbii ei, amestecate cu ciocolată și nucă-de-cocos. În schimb, și-a blocat toți mușchii și s-a rugat ca nimeni să nu observe erecția lui impresionantă.

– Vrei să-mi faci pe plac astăzi?

– Depinde.

El a zâmbit.

– Mă lași să te hrănesc în după-amiaza asta?

Ea a clipit. Era o rugăminte, nu un ordin. Nu era vorba despre un pariu sau de vreun șiretlic – nimic de genul acesta –, ci despre bucuria de a o privi cum aprecia un festival dintr-un oraș mic și mâncarea sa uimitoare. Se aștepta la o criză de furie sau la o glumă sarcastică ori să-și dea ochii peste cap.

– OK.

Ceva s-a schimbat. S-a mișcat. S-a transformat. Nu știa cum să definească acea senzație, dar știa că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel între ei.

– Mulțumesc.

Și-au zâmbit unul altuia pe o bancă din parc, în mijlocul unui festival de brioșe. Toată după-amiaza, el i-a oferit diverse soiuri de alimente alese cu grijă de la vânzătorii locali: un măr Gala crocant, proaspăt cules și stropit cu miere de la Wrights Farm. O lingură de înghețată de casă cu cireșe negre. Un fursec cu căpșune proaspete și smântână. O înghițitură de vin alb Whitecliff Vineyard Awosting rece.

Cu fiecare aliment pe care-l mânca, ea râdea mai relaxată, luându-l de braț, într-un gest intim care îi plăcea. Timp de câteva ore, s-au lăsat mângâiați de razele soarelui ca niște puști la prima întâlnire, răsfățându-se cu toate deliciile expuse în fața lor, așteptând să fie savurate. Chloe li s-a alăturat în încercarea lor de a găsi mușcătura perfectă, pe care au găsit-o, în sfârșit, când au gustat ultima brioșă.

Plăcintă cu cremă de banane și nucă-de-cocos prăjită.

Până și Chloe a fost de acord, deși s-a declarat a fi un fan al ciocolatei.

În cele din urmă, epuizați și cu burțile pline, au luat-o înapoi spre mașină. Întreaga ei ființă radia de satisfacție. Dacă ar fi fost femeia lui, ar fi hrănit-o în fiecare zi doar ca să savureze expresia de satisfacție de pe chipul ei.

În doar câteva ore, înflorise cu totul.

– Mia!

Fran venea spre ei alergând, cu fața numai un zâmbet fericit. S-a simțit vinovat. La naiba, îi promisese judecătorului Bennett că avea să-și facă timp să o vadă! Auzise că noua ei afacere nu mergea prea bine și că ea sperase că el îi putea sugera modalități de a o ajuta să facă profit. A deschis gura să-și ceară scuze, apoi și-a dat seama că o strigase pe Mia, nu pe el.

O cunoștea pe Mia?

– Bună, Fran! Cele două femei s-au îmbrățișat. Ce mai faci?

– Grozav! Am primit aprobarea să vând mâncare la festivalul artizanilor locali și tocmai am fost acceptată și la Festivalul căpșunelor!

– O mișcare inteligentă! Să postezi evenimentele pe noua pagină pe care am creat-o. Oh, m-am oprit în magazinul Anderson's Hardware și le-am spus că le vei oferi o reducere dacă își comandă prânzul săptămâna aceasta.

– M-au sunat și m-au anunțat – mulțumesc mult.

– Nici o problemă. Oh, ea este Chloe, nepoata mea. Vara asta, stă la Ophelia cu mine.

– Bună, scumpete. Încântată de cunoștință! Harper mi-a spus că te descurci excelent cu caii. Cred că ești de mare ajutor.

Dacă Fran ar fi știut că fata ispășea o perioadă de probațiune, nu i-ar fi spus niciodată toate acestea. Chloe a zâmbit.

– Mulțumesc, îmi place foarte mult. Am savurat mâncarea ta când mi-a adus Mia. Este fabuloasă.

– Mă bucur atât de mult că îți place!

Ethan urmărea schimbul de replici dintre ele din ce în ce mai confuz. Ce se petrecea aici?

– Hm, salut, Fran.

– Oh, scuze! Bună, Ethan. Ea l-a îmbrățișat scurt. Unde te-ai ascuns?

S-a foit de pe un picior pe celălalt.

– Îmi pare rău, am fost ocupat în ultima vreme. O să trec pe la tine săptămâna asta.

Fran a fluturat o mână în aer.

– Ei bine, ești oricând binevenit, dar Mia, pur și simplu, m-a salvat. Pe lângă faptul că mi-a făcut cont pe rețelele de socializare, acum am un site Yelp cu recenzii excelente și tot mai mulți vizitatori în fiecare zi. Este un geniu. Eu tot încerc să o plătesc, dar nu vrea să accepte nici un cent.

– Nu îmi ia prea mult din timpul de lucru. Plăcerea este de partea mea, a răspuns Mia.

– Ei bine, Brian mi-a spus că ieri v-ați întâlnit și ați început o campanie de marketing absolut nouă care să atragă copiii mai mici în magazinul cu benzi desenate. Știam că se bazează prea mult pe cei de la colegiu, dar nu a ascultat pe nimeni.

– I-am spus același lucru. Este încăpățânat, dar în sfârșit l-am convins să participe la câteva evenimente pentru copii și să ofere gratuit reviste cu benzi desenate. Lucrez la planul lui de marketing.

Ethan și-a dres glasul. Brian nu îi suferea pe cei din afara cercului său de cunoscuți sau pe oricine îi spunea cum să-și conducă afacerea. Era morocănos, mic de statură și zâmbea rar. Abilitățile lui de a interacționa cu clienții erau deplorabile. Acum o lăsa pe Mia să-l ajute?

– Brian a apelat la tine să-l ajuți? a întrebat-o.

– Da. A auzit de Fran și mi-a cerut părerea. I-am oferit-o, i-au displăcut toate sugestiile mele și a plecat supărat.

– S-a purtat urât cu tine? a întrebat-o el.

I-ar fi dat personal un șut în fund lui Brian dacă i-ar fi spus ceva urât Miei.

Ea a râs.

– Oh, nu, sub înfățișarea aceea morocănoasă este doar un ursuleț de pluș. M-a sunat mai târziu să-și ceară scuze și m-a întrebat dacă pot să-l ajut. Chiar este un tip drăguț.

Erau multe cuvinte care îl puteau descrie pe Brian, dar *drăguț* nu se număra printre ele. În tot acest timp, habar nu avusese că ea mergea des în oraș, darămite că interacționa cu toată lumea.

– Ei bine, ești o minune la casa omului, a spus Fran. Vrea și Bea de la restaurant să vorbească cu tine – ai apucat să mănânci acolo? Are un local foarte popular. Mai stați un minut, ar trebui să fie prin preajmă; lasă-mă să-i scriu și să-i spun să vină și ea aici.

– Nu, trebuie să plec! a răbufnit Chloe pe neașteptate.

S-au întors spre ea. Ethan a observat că pielea îi devenise palidă și că începuse să se uite în jur panicată.

– Putem pleca, te rog? Mi-am făcut planuri cu prietenii mei în seara asta și se face târziu.

Ethan s-a încruntat. Altceva se întâmplase cu ea. Ce o speriase?

– Îmi pare rău, Fran, data viitoare. Deja suntem aici de câteva ore, a spus Mia.

– Desigur. Îți mulțumesc încă o dată. Și ne vedem mai târziu.

Și-au luat rămas-bun și s-au îndreptat spre camionetă. Chloe a părut că s-a mai calmat în momentul în care au urcat în mașină și s-au întors la pensiune, ascultând Arctic Monkeys, în timp ce Mia implora să aibă și ea dreptul la o dedicație muzicală. Păcat că ei îi plăcea Adam Levine. Pur și simplu, nu era corect.

El a parcat camioneta și și-a luat rămas-bun de la Chloe, care a fugit cu telefonul strâns în mână.

– Ai apucat să-i cunoști prietenii? a întrebat-o el într-o doară.

– Da, dar Chloe s-a speriat, iar Jonathan a spus doar să fiu cu ochii pe ea. Trebuie să am grijă să nu pun presiune prea mare. M-am gândit că trebuie să-i las un pic de spațiu.

– Inteligent. Eram doar curios. Știi dacă are un iubit?

– Am întrebat-o o dată la prânz și a spus că nu. Am crezut-o. De ce?

– Nimic. Doar că instinctul îmi spune că o îngrijorează ceva.

– Tatăl ei vine în weekendul viitor, așa că voi vorbi cu el despre asta.

– Bună idee! S-au oprit în fața pensiunii. Vrei să mă conduci până la bungalow?

Asta a făcut-o să râdă cu poftă. Lui îi plăcea sunetul gutural, plin de bucurie.

– Încerci să închei această întâlnire într-o notă oficială?

– Poate.

– M-ai condus deja la ușa mea, a subliniat ea.

– Într-o lume tradițională, acestea sunt regulile. Dar tu, Mia Thrush, nu ai nici măcar o bucățică tradițională în

corpul tău. Și aș vrea să petrec mai mult timp cu tine.

Se părea că vorbele lui o luaseră pe nepregătite. Ea a făcut un pas înapoi, cercetându-i chipul pentru a afla răspunsul la propriile dileme. El s-a întrebat dacă ea avea de gând să se retragă și să se ascundă în spatele zidului de sarcasm și de ironii pe care-l ridicase între ei, dar l-a surprins încuviințând din cap.

– După tine.

Au mers într-o tăcere confortabilă. Bondarii grași săreau din floare în floare, bâzâind în extaz de la prea mult polen. Soarele le bătea puternic pe umeri, dar vântul slab le mai răcorea trupurile înfierbântate, făcând să freamăte copacii, care păreau a șopti în liniștea pădurii. Pașii lor urmau poteca întortocheată în același ritm.

– Cum a fost copilăria ta aici? l-a întrebat.

– Liniștită. Părinții mei au muncit din greu pentru a construi pensiunea, dar ne-am pierdut tatăl prea devreme din cauza unui atac de cord. După aceea, mama a vrut cu tot dinadinsul să facă din această pensiune o afacere de succes, iar mai târziu a adăugat activitatea de salvare a cailor. Eu și surorile mele ne-am plâns că nu ne-a fost la fel de ușor ca altor copii. Avea pretenția să ne trezim devreme, să facem diverse treburi, să ajutăm la bunul mers al afacerii. A fost severă. Dar iubitoare. Și corectă.

– Pare să fi fost o persoană uimitoare.

El a zâmbit, lovit de un val cald de amintiri plăcute.

– Da. Așa a fost. Desigur, aveam planuri mai mari pentru viața mea și nu voiam să rămân blocat într-un oraș mic, având grijă de oaspeți și de cai. Nici Ophelia.

Ea a ridicat din sprâncene.

– Glumești? M-aș fi gândit că mai degrabă Harper ar fi cea cu dor de ducă. Ophelia pare că se potrivește perfect acestui stil de viață.

El a clătinat din cap.

– Nici vorbă! Ea era copilul greu de strunit. Seara se furișa afară și intra în belele. Voia să meargă la Hollywood și să cânte – are o voce senzațională. A fugit de acasă pentru o vreme, dar când s-a întors, deja era schimbată.

S-a potolit și s-a stabilit aici. Nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat, dar pe atunci eram deja plecat ca să-mi urmez propriile visuri. Harper a fost cea obsedată de cai și dornică să facă din fermă o afacere de succes.

Mia a oftat ușor.

– Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră. Când ești singur la părinți, nu ai cu cine să-ți împărtășești sentimentele. Poate de aceea m-am implicat atât de mult în relația cu tatăl meu și în cariera lui. Am fost foarte apropiată de părinții mei și nu am trecut niciodată prin vreuna dintre acele perioade de răzvrătire, în care să-mi doresc să plec de acasă. M-au făcut întotdeauna să mă simt în siguranță lângă ei.

– Nu este nimic rău în asta. Și acum își trăiesc undeva fericiți anii de pensie?

– Nu împreună. Nu se mai pune problema.

Chipul ei s-a întunecat. El a simțit o gheară în inimă când a văzut durerea din acei ochi aurii. Nu-i plăcea să o vadă nefericită. Acel bine cunoscut impuls de a-i proteja pe cei din jur a răbufnit din adâncuri, forțându-l să se oprească din mers și să se întoarcă spre ea.

– Au divorțat?

Ea a încuviințat din cap. El și-a imaginat cât de greu trebuie să-i fi fost la despărțirea părinților, dar a simțit că era ceva mult mai dureros de atât.

– A fost un divorț urât?

Ea a ezitat. S-a uitat la fața lui de parcă ar fi vrut să-l testeze pentru a vedea câtă încredere putea avea în el acum, când abia dacă se puteau numi prieteni. Apoi a riscat și și-a continuat povestea.

– S-au despărțit din cauza unei minciuni. Cu ani în urmă, tatăl meu a candidat pentru un loc în Senat. Cineva a răspândit un zvon urât despre el, spunând că ar fi înșelat-o pe mama, și totul s-a transformat într-un scandal sexual. Ziarele au explodat, iar el a fost judecat și condamnat înainte de a avea ocazia să se apere. Mama nu l-a crezut, așa că a plecat. Și-a pierdut și viitorul mandat de senator, și soția.

– Dar nu era vinovat, așa-i?

Ea a clătinat încet din cap. Trăsăturile i s-au umbrit din cauza fantomelor trecutului care-i dansau prin fața ochilor.

– Am aflat adevărul după alegeri, dar presa a ignorat acest detaliu și nu i-a păsat nimănui. Era deja prea târziu. S-au rănit prea mult unul pe celălalt, iar încrederea a dispărut. Tatăl meu avea inima zdrobită. Mama s-a recăsătorit, iar tata s-a retras într-un oraș mic, unde practică avocatura și trăiește singur. Mia a oftat, iar durerea s-a transformat în furie. Încă sunt atât de supărată! Supărată pe minciunile vehiculate pentru a răni și a înscena ceva oponentului tău. Supărată pe mama, pentru că nu a luptat pentru căsnicia ei. Supărată pe tata, pentru că a renunțat la viața lui. Am jurat că o să fac dreptate ajutându-i pe oamenii care merită să câștige o poziție politică. Oamenii buni și care au intenții bune. De aceea o ajut pe fiica lui Lake. Nu vreau să-i spulbere șansele la alegeri ceva asemănător cu ce mi s-a întâmplat mie.

– Dacă reușești să faci în așa fel încât să fie ales, poți îndrepta o parte din trecut.

Ea s-a cutremurat, uitându-se la el surprinsă. În acel moment, era atât de frumoasă, încât inima i s-a oprit, pentru ca apoi să-i bată nebunește pentru a recupera acea pauză. Sângele i s-a scurs din vene. Tăria de caracter și hotărârea pură cu care l-a privit l-au lovit direct în stomac. Era o luptătoare, dar lupta pentru a face bine, pentru dreptate, pentru convingerile ei. Nimic nu-l stârnea mai mult decât o femeie care punea loialitatea și protejarea celor din jur la un asemenea nivel.

Și, dintr-odată, Mia Thrush a devenit mai mult decât o femeie sexy care-l amuza.

Aerul a devenit sufocant, mirosind a pământ, a soare și a dulceață. I-a ridicat bărbia cu degetul mare. Privirea lui s-a fixat în a ei, savurând micul zgomot produs de respirația ei și pupilele ei dilatate. Savurând ideea că era la fel de confuză și de stârnită ca el.

– Îmi pare rău, draga mea. Pentru că știu că ai fi luptat până la ultima suflare pentru a salva ceva sau pe cineva pe care îl iubeai.

Au trecut secunde. Tăcerea i-a învăluit, vibrând din cauza așteptării.

Ea a clipit, confuză.

– Ethan?

Ultima dată, își luase ce își dorise fără să-i ceară voie. De data aceasta, avea nevoie de cuvinte.

– Trebuie să te sărut, Mia. Chiar acum. Simt că o să mor dacă nu te sărut.

Ea nu a ezitat. Ridicându-se în vârful picioarelor, și-a întins brațele și l-a cuprins de umeri.

– Da, a răsuflat ea pe buzele lui, sărută-mă acum!

A sărutat-o. Gura lui a acoperit-o pe a ei, iar limba lui s-a cufundat în gura ei pentru a se bucura de festin. Gemea și savura gustul zahărului și al condimentelor, al ciocolatei și al cocosului, al revendicărilor sălbatice și al dulcilor capitulări. Ea și-a băgat mâinile în părul lui, ținându-l strâns, arcuindu-se în timp ce limba ei se încurca și se lupta cu a lui, într-un război pe care l-a câștigat fiecare în parte. I-a mușcat ușor delicioasa și voluptuoasa buză de jos, i-a prins fundul și a tras-o mai sus, lângă el. Umflătura dură a penisului parcă îl implora să fie eliberat din strânsoarea blugilor, în timp ce ea își unduia șoldurile pentru o apropiere și mai strânsă. O dorea goală, întinsă pe patul lui. O dorea udă, chinuită de dorință și implorându-l să o umple. Își dorea atât de multe… mult mai multe.

Ea și-a frecat obrazul de pielea netedă a maxilarului lui și a tors ca o pisică sexy.

– Se simte atât de plăcut la atingere, a murmurat ea.

– Ți-e dor de barbă?

– În nici un caz. Ea i-a mușcat ușor colțul gurii, apoi l-a sărutat din nou, lung și adânc. Îți ascundeai tăietura din bărbie. Ce fel de bărbat ar face asta?

– Unul care nu era pregătit pentru nimic.

– Și acum?

Provocarea ardea fierbinte și strălucitoare între ei. Ea nu avea nici o urmă de timiditate – lui îi plăcea curajul și onestitatea ei. Era genul de persoană care nu ar fi dat bir cu fugiții dacă ar fi avut probleme. Doar s-ar fi încruntat și le-ar fi făcut față fără ezitare.

– Și acum mă gândesc doar că vreau să te târăsc în cabana mea și să-ți fac niște lucruri foarte murdare.

– Cât de murdare?

– Perverse, a mârâit el, înfigându-și degetele în curba voluptuoasă a fundului ei. Genunchii i s-au înmuiat de dorință. Depravate. Poate chiar ilegale.

– Oh, Dumnezeule, e excitant!

Ea s-a agățat de el și s-a mai ridicat puțin, apoi au căzut într-un alt sărut amețitor și nebun. El a început să se împleticească înapoi, disperat să meargă înăuntru, apoi…

– Bună! Ethan? Ești aici?

Mia a înlemnit în brațele lui. Vocea familiară i-a răsunat dureros în urechi, iar realitatea s-a succedat în fața lor precum secvențele dintr-un film de groază cu buget redus. Imposibil. Totuși, nu credea că ar fi venit până acasă la el, nu-i așa?

Ba da, ar fi venit.

Ethel și Priscilla stăteau la câțiva metri în spatele lor, privindu-i cu un amestec de încântare și mândrie.

– Vai! Iată că sunteți împreună, este minunat! Și dacă este să ne luăm după acel sărut, să înțeleg că întâlnirea a mers bine?

Priscilla a chicotit.

– Cred că Mia a așteptat prea mult până ce s-a hotărât să-l testeze o tură.

Mia practic a căzut din brațele lui și s-a frecat la ochi. La fel ca el, probabil încerca să-și șteargă acea imagine urâtă din minte. De ce i se întâmpla așa ceva? Făcuse ceva greșit ca să merite acest tip de karma? Distruseseră un moment perfect.

Și-a dres glasul și a încercat să vorbească normal.

– Doamnelor, cu ce vă pot fi de folos azi?

– Îmi pare rău că v-am întrerupt, dar avem veşti minunate! a ţipat strident Ethel. Îţi aminteşti de piesa aceea *Mama Mia* pentru care aveam nevoie de un şofer?

El a simţit fiori reci pe şira spinării. Un nor negru de groază a acoperit soarele. „La naiba, la naiba, la naiba, la naiba…"

– Sigur.

Ethel a radiat.

– Am găsit un autobuz pentru petreceri, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji.

– Cu un dansator la bară, a adăugat Priscilla.

– Dar asta nu e cea mai tare veste, a spus Ethel.

El a aruncat o privire spre Mia şi a ştiut. A ştiut că următoarele cuvinte aveau să fie foarte-foarte greu de suportat.

– V-am luat bilete amândurora ca să vedeţi piesa cu noi! i-a anunţat Ethel. Vom merge cu toţii în autobuzul pentru petreceri, vom lua cina şi vom vedea piesa.

– Acum aceasta poate fi a doua ta întâlnire oficială! a ţipat strident Priscilla, plină de entuziasm.

Mia a rămas cu gura căscată. Ethan şi-a reprimat o înjurătură grea. Cele două femei s-au uitat la ei, aşteptându-se la o reacţie de bucurie din partea lor, şi brusc toată situaţia l-a lovit din plin, iar el a râs.

A râs puternic, profund şi tare, apoi Mia a râs cu el, la fel au făcut femeile mai în vârstă, iar el şi-a dat seama că era de-a dreptul ţintuit.

Dar nu aşa cum îşi imaginase el cu câteva momente în urmă.

Mia s-a apropiat de grajd, evitând grămezile de noroi și de fân cu un ochi exersat. Mirosul de cal și de bălegar i-a luat cu asalt nările, dar deja începuse să se obișnuiască. Vizitele ei ocazionale îl făcuseră pe Ethan să nu-și piardă interesul față de persoana ei și îi permiseseră să fie în continuare cu ochii pe Chloe. Se mai apropiaseră un pic după festivalul brioșelor, dar fata încă era lipită nonstop de telefon și nu reușise să închege o conversație mai serioasă cu ea. Pentru a o pregăti pentru vizita lui Jonathan din weekend, Mia s-a gândit să o mituiască pentru a o face să vorbească mai mult. Prăjiturile Opheliei puteau servi perfect acestui scop.

Adolescenta era cu spatele la ea. Părul ei violet era strâns într-o coadă de cal și era umed de transpirație. Maioul negru era murdar. Ea preia cu mișcări circulare un cal gri drăguț, vorbind pe un ton cald și deschis, de care Mia nici măcar nu își imagina că fata ar fi fost capabilă. Calul a fost primul care i-a simțit prezența și a nechezat ușor.

– Bună!

Chloe s-a întors, apărându-i un zâmbet pe buze când i-a întâlnit privirea.

– Bună, Mia! Ce faci?

Mia a ridicat mâna, întinzându-i prăjitura călduță cu ciocolată, învelită într-un șervețel.

– Ți-am adus o gustare. De obicei, prăjiturile dispar la ora când ajungi tu, așa că ți-am adus una.

– Mersi! Poți să o lași pe masă până ce termin?

– Sigur. Mia a pus-o jos, apoi a privit-o pe fată, care continua să perie cu mișcări lente și circulare. Cum merg lucrurile pe aici?

– Destul de bine. Flower tocmai a făcut un antrenament bun, așa că o țesăl. Apoi trebuie să-l verific pe Big Red. S-a lovit la picior, așa că nu poate ieși pe trasee o vreme și devine nervos când se plictisește.

Mia a clipit.

– Și ce faci cu el ca să-l ții ocupat? Îi arăți postările tale de pe Instagram?

Chloe a râs. Era doar închipuirea ei sau fata începea în sfârșit să se mai relaxeze? Ceva din munca ei cu caii îi dezvăluise inima blândă și grijulie. I se schimbase și înfățișarea. Gata cu hainele mulate sau cu machiajul strident! Oh, piercingurile și rujul negru încă erau acolo, dar Mia îi putea vedea în sfârșit fața reală, pe care îi strălucea un bronz auriu. Era și mai frumoasă și arăta ca o versiune feminină a tatălui ei.

– Nu, sigur că nu, a spus Chloe. Vorbesc cu el, îl mângâi, îl perii. Trebuie să se simtă băgat în seamă, altfel se deprimă.

Mia a ridicat o sprânceană, apropiindu-se de boxă.

– Cred că nu am înțeles niciodată cât de sensibili pot fi caii. M-am gândit că nu făceau altceva decât să mănânce, să doarmă și să alerge puțin, fără să le pese prea mult de persoana care are grijă de ei.

Chloe a clătinat din cap.

– Ethan m-a învățat cum se atașează caii cu adevărat de îngrijitorii sau de proprietarii lor. Dacă sunt ignorați prea mult timp, își pierd din strălucire și din interesul pentru anumite activități. Și Harper mi-a spus că inima unui cal este ca un dar. Când îți oferă încrederea lor, trebuie să nu-i dezamăgești.

„Uau!" Acesta era cel mai profund dialog pe care îl avusese cu tânăra de la venirea lor.

– Ai avut animale de companie de care ai avut grijă? a întrebat-o Mia curioasă.

– Când eram mică, am avut un câine pe nume Lucky. Fața i s-a luminat când și-a adus aminte de el. Făceam totul împreună. Era o corcitură maro cu pete pe care tata a salvat-o de la adăpost. Îmi amintesc că mama îmi spunea că Lucky mă aștepta să ajung acasă de la școală, păzind ușa ore întregi, fără să se clintească de acolo.

– Ce frumos e să ai pe cineva care să te iubească atât de mult, a spus Mia încet.

– Da. A murit cu câțiva ani înaintea mamei. Am avut inima frântă. Nu am ieșit din camera mea o vreme.

– Îmi pare rău, Chloe!

Fata a ridicat din umeri.

– Tata îmi tot spunea că îmi va aduce alt câine, dar eu nu voiam altul. Nu credeam că îl putea înlocui cineva pe Lucky și apoi am învățat că este mai ușor să nu mă atașez din nou, mai ales după ce a murit mama.

Adevărul crud a lovit-o direct sub centură pe Mia. Să pierzi un suflet drag era un lucru atât de îngrozitor de suportat! Chloe încă se străduia să uite.

– Are sens pentru mine. Inima ta poate să fie supusă unei dureri atât de intense, încât să simți la un moment dat că ar trebui să te protejezi.

Privirile lor s-au întâlnit. Între ele s-a stabilit o înțelegere, o recunoaștere a ceva mult mai profund, iar Chloe a încuviințat din cap.

– Da. Cu toate acestea, a fost amuzant că, atunci când am fost în preajma cailor, mi-am amintit cât de fericită m-a făcut Lucky. M-a făcut să mă simt atât de… bine.

Mia a zâmbit.

– Atunci poate că aceasta nu este o vară atât de mizerabilă pe cât credeai.

Fata a râs, iar Mia s-a întrebat de ce sunetul acela a umplut toate spațiile goale din interiorul ei, făcând-o și pe ea fericită.

– Poate că ai dreptate.

Flower și-a frecat capul de brațul lui Chloe, de parcă ar fi vrut să se implice în aceste momente sentimentale. Chloe a lăsat peria jos și i-a frecat urechile, legătura dintre ele simțindu-se ca o vibrație adevărată și reală. Mia uitase cât de minunat era să însemni ceva pentru altă persoană – să oferi și să primești mângâiere, să ai parte de dialog și de afecțiune, să te bucuri de minunea de a fi *remarcat* cu adevărat. Trecuse prea mult timp de când toate speranțele ei se spulberaseră și de când încetase să spere că mai avea vreo șansă de a se lega de cineva căruia să-i pese de ea. Poate că acel cineva era Ethan.

– Mia?

– Da?

– Vrei să împărțim prăjitura?

Gestul era unul mic, dar simbolic. Mia nu a ezitat.

– Ar fi o idee bună.

Zâmbetul pe care l-au împărtășit era natural și adevărat, iar conexiunea dintre ele, deși încă fragilă, începea să prindă contur. Bazându-se pe instinct, s-a apropiat și a îmbrățișat-o scurt pe fată, sperând că ea nu avea de gând să o respingă. Nu a făcut-o. După o scurtă pauză, a mângâiat-o ferm pe spate. Mia a încercat să-și înghită nodul din gât, bucurându-se de contactul atât de rar cu fata. Când s-au desprins din îmbrățișare, ceva se schimbase între ele.

– O să iau prăjitura și niște apă, a spus Mia. Nu uita să te speli pe mâini!

– Nu uit.

– Și probabil ar fi bine să folosești mai multă protecție solară; tenul tău este prea deschis. Am luat acest ulei organic împotriva insectelor – ți-am cumpărat o sticlă în caz că te pișcă vreuna. Ieșirile în aer liber pot fi pline de primejdii.

De data aceasta, Chloe nu și-a mai dat ochii peste cap. Doar a zâmbit și, lovind-o ușor pe crupă pe Flower, a ieșit din boxă. Au mâncat prăjitura, au mai conversat puțin, iar Mia a sperat că era începutul unei perioade care prevestea ceva bun.

*

A doua zi, Mia a coborât scările să ia niște apă cu castraveți și mentă din carafele puse la dispoziție de Ophelia și s-a oprit. Una dintre cele mai frumoase voci pe care le auzise vreodată răsuna prin camere, plină și obsedant de emoționantă. S-a oprit, lăsându-se ghidată de sunet, și a dat de Ophelia în sala de mese, unde trebăluia, împăturind șervețele cu o grație calculată, părând pierdută în gânduri. Ophelia a tresărit când a văzut-o.

– Oh, Mia! Îmi pare rău, nu te-am văzut.

– Nu, este vina mea. Am auzit pe cineva cântând. Ai o voce extraordinară.

O umbră de roșeață s-a ridicat pe obrajii femeii.

– Mulțumesc. Uneori nu-mi dau seama că o fac.

Mia s-a aventurat, avansând câțiva pași, simțind o tristețe ciudată care radia din ea.

– Trebuie să-ți fie greu, fiind mereu înconjurată de oameni. Fără să ai parte de o intimitate adevărată.

– Am parte de destulă singurătate iarna, dar chiar mă bucur de oaspeți. Îmi place să le aud poveștile. Este interesant să știi unde au fost sau care le sunt planurile de viitor. Acum câteva luni, am întâlnit un bărbat care urcase pe Everest la 60 de ani și tocmai își întâlnise iubirea vieții sale. Se căsătorea pentru prima dată. În urmă cu ceva vreme, de Ziua Îndrăgostiților, am avut un cuplu minunat care a stat aici în weekend. Ei i s-a spus că nu va rămâne însărcinată niciodată și, când s-a întors acasă din vacanța petrecută aici, a aflat că este gravidă. Opheliei i s-a încețoșat privirea visătoare. M-a sunat să-mi dea vestea. Deși am fost martora unui singur episod, am simțit că am făcut parte din viața lor o lungă perioadă și am considerat asta ca pe un cadou.

Fascinată, Mia și-a înclinat capul. La început, crezuse că Ophelia este o femeie simplă. Era gazda perfectă, organizată și mereu relaxată. Dar, cu cât Mia vorbea mai mult cu ea, cu atât devenea mai conștientă de câte fațete ascundea femeia sub imaginea ei grațioasă.

Cuvintele i-au ieșit din gură fără să se gândească.

– Dar ce poți să-mi povestești despre tine? Ți-ai dori vreodată să poți pleca de aici și să experimentezi ceva diferit?

O umbră i-a alunecat pe față, dar s-a evaporat precum un abur de ceață înghițit de pădure.

– Am făcut-o o dată, cu mult timp în urmă. Dar nu a fost să fie și mi-am dat seama că locul meu era aici. Ca să duc mai departe moștenirea mamei mele.

Inima Miei a tresărit.

– Este vorba despre un bărbat, nu-i așa?

Ophelia a râs, sunetul vocii ei răsunând ca niște clopoței de vânt.

– Întotdeauna este vorba despre un bărbat.

Au împărtășit un zâmbet, iar legătura dintre ele s-a adâncit. Era plăcut să vorbească cu altă femeie, iar Ophelia era de încredere. Buna-credință strălucea pur și simplu în jurul ei.

– Mă duc în oraș; ai nevoie de ceva? a întrebat Mia.

– Nu, dar de ce nu ni te alături la cină în seara asta împreună cu Chloe?

– Ne-ar plăcea. Tatăl lui Chloe va fi aici în weekendul acesta – nu ai uitat să-i faci rezervare, nu?

– Nu, e totul pregătit. Să mă anunți dacă mai ai nevoie de ceva.

– Mulțumesc, Ophelia.

Și-a umplut sticla cu apă și a plecat spre verandă. Era amuzant. Se așteptase să înnebunească de-a binelea până acum, dar începuse să se acomodeze cât de cât. Pensiunea nu era atât de rea pe cât crezuse inițial. Chiar și Gabby i-a spus că nu i se mai părea la fel de agitată la telefon. Poate că se datora aerului proaspăt de aici. Era aproape ca o detoxificare.

Un cotcodăcit puternic i-a întrerupt gândurile. Hei Hei s-a repezit spre ea în viteză maximă și s-a izbit de gleznele ei goale, țipând de încântare.

Ea a sărit înapoi, încercând să câștige spațiu prețios.

– De ce mă urmărești? a strigat ea. Nu-mi place de tine, îți amintești? Și încetează să-ți freci penele de mine, mă îngrozești!

Puiul și-a clătinat penele ciudate din creastă și a dat un ocol picioarelor ei, continuând să se frece de ea ca un gest de afecțiune specifică găinilor. „Dezgustător." În ultima vreme, nu putuse să scape de el. Mersese peste tot după ea și stătuse la pândă în fața pensiunii în încercarea de a o lua în primire imediat ce-și făcea apariția.

– Îți spun cât se poate de serios, trebuie să te duci să-ți găsești alt pui cu care să-ți petreci timpul. Aceasta nu este o relație sănătoasă.

– S-a atașat de tine.

Vocea bărbătească, gravă i-a mângâiat auzul. Coapsele i s-au tensionat, de parcă tocmai ar fi atins-o. De ce corpul

ei devenea atât de nevolnic și de slab când se afla în preajma acestui bărbat? Și de ce legătura lor părea să devină din ce în ce mai puternică, de parcă fiecare cuvânt și privire o afunda pe un drum care o îngrozea și o entuziasma deopotrivă?

– Nu am cerut un partener din rândul păsărilor de curte, l-a înțepat ea, un pic irascibilă din cauza felului în care corpul lui se mișca atât de grațios, chiar și cu rana de la picior care-l făcea să șchiopăteze.

Tricoul îi era lipit de corp, umed de transpirație, punându-i în evidență bicepșii masivi și mușchii fără pic de grăsime, dându-i furnicături în buricele degetelor din dorința de a-i mângâia. Tăietura din bărbie era letală, iar buzele acelea pline păreau o reproducere după o statuie a lui Michelangelo, cu o perfecțiune senzuală. Oh, cât și-ar fi dorit să nu-și fi ras barba!

– Totuși, ai făcut o vrajă cu bietul Hei Hei, așa că acum îți aparține.

Cuvintele musteau de semnificații subînțelese și tensiune sexuală. Jocurile acestea de cuvinte deveneau periculoase. Din acel weekend fatidic în care mâncaseră brioșe și fredonaseră împreună *Dancing Queen*, lucrurile începuseră să devină tot mai incitante. Cine și-ar fi putut imagina că soarta îi adusese împreună, fiind forțați să însoțească gașca de seniori într-o excursie cu un autobuz de petrecere? Încă era dezamăgită de Ethel pentru că se lăsase ademenită cu shoturi de Jell-O și deja era ametită când ajunseseră la teatru. Mia avusese mai multe pretenții de la ea.

Dar sărutul era cel care o bântuia. Pentru că, dacă nu ar fi fost întrerupți, Mia era aproape sigură că nu ar fi protestat dacă el o târa în pat. De fapt, probabil ea ar fi fost cea care l-ar fi târât.

Nu avusese parte niciodată de o conexiune așa de puternică, atât mental, cât și fizic, cu un barbat. În prezența lui, trupul ei era în alertă maximă… Dar putea să fie mai rău de atât?

Îi plăceau conversațiile lor. Sarcasmul se transformase acum într-o ironie subtilă, cu nuanțe fierbinți de preludiu. Când îl surprinsese fredonând încet unele dintre melodiile de la ABBA, abia se abținuse să nu se târască în poala lui și să-l seducă. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, exact în acel moment s-a întors spre ea cu un zâmbet pervers. Și a făcut ultimul lucru la care se așteptase, pecetluindu-i soarta.

O luase de mână. Doar întinsese mâna după a ei și îi prinsese degetele în strânsoarea lui caldă și puternică. Tot restul piesei, atenția ei se concentrase exclusiv pe mișcarea absentă a degetului lui în palma ei, simțind cum i se furnica toată pielea în timp ce el îi mângâia punctul de unde îi putea măsura pulsul care o luase razna. Afurisitul o seducea la o reprezentație a piesei *Mama Mia* după ce o hrănise cu brioșe delicioase și o sărutase de parcă ar fi rămas ultima femeie de pe pământ.

Ce metode ar fi trebuit să folosească pentru a le putea contracara pe ale lui?

Mia a încercat să se adune și s-a grăbit să-i răspundă.

– Hei Hei va trebui să învețe destul de devreme că unele lucruri pur și simplu nu au sorți de izbândă.

Buza de jos i s-a arcuit într-un zâmbet ușor care era al naibii de sexy. S-a apropiat mai mult, până când între ei aproape că nu mai rămăsese nici un pic de spațiu. Inima îi bubuia, dar a avut grijă ca expresia să-i rămână normală și neutră. Nu voia cu nici un chip să înceapă să gâfâie ca o iapă în călduri. Chiar dacă acele coapse dure ca piatra, îmbrăcate în blugii uzați, erau absolut încântătoare.

– Este optimist. Și hotărât.

Puiul parcă a simțit că se vorbea despre el și a dat ușor cu ciocul peste piciorul ei. Ethan a luat o poziție arogantă și s-a uitat la ea cu o privire aprinsă.

– Poate fi groaznic de persuasiv.

– Nu cred că vorbim despre Hei Hei.

Dintr-odată, el s-a aplecat peste ea. Mirosul intens de bărbat, de pământ și de sudoare i-a intrat în nări, făcând-o să-i scape un mic geamăt din piept. Și l-a înăbușit la timp.

O satisfacție pură îi marca trăsăturile. Ethan a întins mâna și și-a trecut arătătorul cu pielea aspră peste obrazul ei.

– Atunci despre ce vorbim, prințesă? a apăsat el fiecare cuvânt.

– Sex, a spus ea repede. De ce îi ardea interiorul corpului? Vorbim despre sex, călărețule! Și știi și tu asta.

– Sex, nu?

Degetul acela i-a trasat conturul gurii, alunecând peste liniile voluptuoase cu mișcări ușoare și provocătoare. Corpul ei s-a aplecat în față, cuprins de vrajă.

– Atunci hai să vorbim despre sex! Și-a trecut privirea albastră pătrunzătoare peste fața ei, de parcă ar fi încercat să memoreze fiecare curbă și fiecare linie, oprindu-se pentru a cerceta mai atent pentru a vedea ce se afla dedesubt. Tremuri și nici măcar nu te-am atins cu adevărat, a șoptit el. Mă înnebunești.

Un râset înăbușit i-a scăpat de pe buze.

– Nu sunt eu cea care trece ușor de la o stare la alta. Am fi un dezastru dacă am fi împreună.

– Nu în dormitor.

Ea a încercat să mascheze un fior.

– Plec în câteva săptămâni, înapoi la viața mea. Nu îmi place să mă implic în simple aventuri.

În plină zi, el a făcut să dispară spațiul dintre ei, lăsându-i să cadă mâinile de pe umeri pe brațele ei pentru a-și împleti degetele cu ale ei. Era un gest intim, senzual, declanșând o succesiune de imagini cu el făcând asta complet gol, explorând fiecare parte a corpului ei, producându-i plăcere cu limba, cu dinții și cu buzele.

– Nici mie nu-mi plac aventurile întâmplătoare, a mârâit el, atingându-i urechea cu gura și mușcându-i lobul sensibil.

Corpul ei se topea ca un caramel fierbinte, neputincios sub atingerea lui. „La naiba!" Devenise expert în a se transforma din bărbatul nepoliticos și iritant pe care-l detesta în acest maestru al seducției.

– Dar avem timp tot restul verii să ne cunoaștem. Să ne bucurăm unul de celălalt. Știi în câte moduri mi-am imaginat că o să te satisfac, Mia?

„Oh, Dumnezeule!" S-a cutremurat. Limba lui fierbinte și udă i-a lins pavilionul urechii. A simțit cum o furnică pielea.

– Nu, a scâncit ea.

– Sunt prea multe de explicat. Aș prefera să îți arăt.

Genunchii i-au cedat, iar el a prins-o, în timp ce un râs machiavelic i-a răsunat din piept.

– Dulcea mea tigroaică. Vrei să auzi propunerea mea?

Ea a clipit, întrebându-se când deciseseră neuronii ei să plece într-o vacanță permanentă.

– Propunere?

– Da. Te vreau pentru tot restul verii. Goală. În patul meu. Vreau să ieșim împreună și să ne bucurăm de ultimele săptămâni în care ești aici. Mi-ai intrat pe sub piele, Mia. Înțelegi ce zic?

– Vrei mult sex?

Chicotul lui a înfierbântat-o. A tras-o mai aproape și i-a presărat sărutări moi și tandre pe obraji, făcând-o să se simtă atât de prețuită, încât nu știa ce era cu emoțiile nebunești dezlănțuite care o copleșeau.

– Da, dar mai mult. Mult mai mult.

Mâinile ei s-au înfipt în pieptul lui lat, savurând acest moment scurt, perfect, înainte ca mintea ei să înceapă să funcționeze la capacitate maximă.

– Acest lucru ar putea fi periculos. Trebuie să acceptăm că este doar temporar. Îmi doresc ca nici unul din noi să nu sufere.

– Și eu. Acum nu sunt partenerul potrivit pentru nimeni pe termen lung. Vreau să mă întorc la fermă, să iau lucrurile încet, să-mi clarific anumite lucruri. Și știu că viața ta este în oraș, un loc unde eu nu mă mai regăsesc. Dar nu mi te pot scoate din minte. Parfumul, gustul și vocea ta. Vreau mai mult de la tine.

O dorință nestăpânită a izbit-o în plin. S-a uitat adânc în ochii lui, căutând minciuna și a găsit doar adevărul gol-

goluț, simplu și luminos.

Fiecare cuvânt pe care i l-a spus fusese cât se putea de adevărat.

Atracția sexuală a devenit din ce în ce mai intensă și s-a strecurat brusc între ei, toată dorința aceea fierbinte tipic masculină cerându-i să cedeze. Ochii ei s-au închis pe jumătate, apoi a tras adânc aer în piept. Capul lui a coborât. Buzele lor s-au oprit la un centimetru unele de celelalte, iar întregul ei corp s-a înfiorat de dorință. Da. Ar fi făcut-o. Ar fi spus da. Ar…

– Gândește-te la asta!

Înainte ca ea să poată analiza mai bine vorbele lui, el făcuse deja un pas înapoi, cu mâinile băgate în buzunare, legănându-se pe călcâie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea s-a înroșit. Cum îndrăznea el să-i facă propunerea și apoi să se îndepărteze calm de parcă răspunsul ei nu ar fi avut prea mare importanță?

Ea a mijit privirea.

– Am nevoie de puțin timp.

Slavă Domnului, vocea ei era sigură, cu o notă de răceală! De parcă n-ar fi fost niciodată tentată să-i sară în brațe și să-i ceară să o ducă în pat.

– Desigur. În ciuda distanței dintre ei, energia lui sexuală ținută în frâu a venit spre ea în valuri, încercând să o tragă înapoi. Nu vreau să pun presiune, dar ar trebui să știi că sunt obișnuit să obțin ceea ce vreau.

Aroganța lui i-a tăiat respirația. Și-a împins bărbia în aer.

– La fel și eu. Nu vei putea pune presiune ca să obții ceva din ce nu m-am decis să-ți ofer.

El a râs, clătinând din cap.

– La naiba, ești focoasă! Deocamdată ești în siguranță, prințesă. Mă voi întâlni cu tine mai târziu. Haide, Hei Hei!

Puiul s-a uitat la stăpânul său, a scos un țipăt, s-a întors și s-a dus direct spre Mia. Dintr-un motiv ciudat, ea a avut un sentiment de satisfacție.

– Lasă-l cu mine, a spus ea. Dacă mă enervează, vom avea parte de un grătar pe cinste.

Hei Hei și-a clătinat capul nebun și a gângurit cu adevărat.

Ethan a studiat-o o clipă, apoi a încuviințat încet din cap.

– Distracție plăcută!

S-a îndepărtat, cu spatele acela magnific, încadrat perfect în blugii lui strâmți, cu o mică șchiopătare vizibilă doar la o privire mai atentă.

Ea a scăpat un oftat.

– Vrea o aventură de-o vară, a spus cu voce tare. Și nu sunt sigură că sunt în stare să-l refuz.

Hei Hei și-a înclinat capul și a privit-o gânditor.

– Uită ce-am spus! Nu pot să cred că vorbesc cu un pui.

Ea a luat-o din loc, iar Hei Hei a urmat-o. S-a uitat în spatele ei.

– Să nu te prind că ciugulești florile Opheliei, că te trimit înapoi la bungalow și la Wheezy!

Putea să jure că pasărea a încuviințat din cap.

Cu siguranță avea să fie o vară ciudată.

15

– Avem un cal nou.

Ethan a rămas atent la ceea ce făcea în acel moment, și anume să repare acea porțiune de gard care se tot rupea. Harper stătea lângă el, cu mâinile înfipte în buzunarele de la spatele blugilor, fixându-l cu privirea. Flower, o mânză sură și drăgălașă, a luat-o la trap spre el și și-a împins botul în ceafa lui Ethan, cerând atenție. Când el a refuzat să le ofere celor două reprezentante ale sexului feminin ceea ce doreau de la el, amândouă au pufnit iritate.

– Ai de gând să-mi răspunzi? l-a întrebat femeia.

– Bravo ție! Ai de gând să îl vinzi sau îți dorești o investiție în curse?

Sora lui cochetase cu ideea de a intra în industria curselor de cai cu diverse exemplare din grajd și era pornită să găsească antrenorul și calul potrivit. Până acum, nu găsise nimic pe placul ei.

– Nu sunt sigură. Este un pursânge. L-am salvat de la abator.

– Trebuie să fie unul nărăvaș.

– Este. O adevărată pacoste. Negru ca miezul nopții, cu copitele ușoare, făcute doar să alerge și cu ochii ca focul. Dar e tulburat pe dinăuntru. Prea multe fantome de care trebuie să scăpăm înainte să-i evaluăm potențialul. Ea a făcut o pauză, precaută. Are nevoie de ajutor.

Ethan a ridicat ciocanul și a început să fixeze stâlpii și lemnele. „*În nici un caz.*" Refuza să se lase ispitit de scenariul surorii sale. Odată, cu mult timp în urmă, avusese un dar, însă decisese să se reprofileze pe salvarea oamenilor în locul cailor. Eșuase lamentabil și nu avea de gând să-și asume un nou proiect. Nu în starea în care era acum.

Coșmarurile încă îi reveneau. Piciorul încă îi pulsa. Cu o seară în urmă, vorbise la telefon cu Billy – un vechi camarad – și fusese copleșit de întrebări de genul *ce-ar fi fost dacă* și de un munte de regrete. A fi responsabil pentru un cal distrus nu era lucrul cel mai potrivit pentru el acum.

A fi responsabil pentru orice altă ființă ar fi fost o mare greșeală.

Se părea că sora lui nu era de acord.

– Ethan, am nevoie de ajutor.

A scăpat ciocanul de frustrare și și-a șters fruntea.

– Harper, nu te pot ajuta să vindeci un cal care are probleme. Nu mai sunt copilul care a crezut cândva că putea schimba lucrurile.

– Prostii! Pur și simplu, ți-e frică să încerci. Vino să-l vezi măcar! Te rog! Să vezi despre ce este vorba. Să-mi

dai o idee cum să procedez ca să-l pot ajuta. Asta e tot ce-ți cer.

S-au uitat unul la altul ca într-un concurs *care pe care* între doi frați supărați, un joc la care erau experți.

– Bine, dar nu promit nimic. Nu mă pune să joc un rol prost și să-mi imaginez că aș fi un îmblânzitor de cai. Nu sunt vreun Redford.

S-a strâmbat.

– Niciodată nu am spus că ești. Mia are dreptate. Ești foarte orgolios.

A clătinat din cap.

– Habar n-aveam că ați devenit atât de bune prietene.

Harper i-a aruncat un rânjet obraznic.

– Am vorbit din când în când. Îți place de ea.

– De ce te comporți de parcă am fi la grădiniță?

– Am remarcat felul în care te-ai uitat la ea. Ai fost drăguț.

El i-a aruncat o privire pătrunzătoare și a trecut pe lângă ea. Flower a întins botul ca să-l tragă de păr, tropăind în jurul lui pentru a-i atrage atenția. A mângâiat-o rapid.

– Refuz să discutăm mai departe despre asta. M-am catapultat cu parașuta pe teritoriul inamic, mi-am rupt mâna când am aterizat într-un copac, am alergat 13 kilometri și cu toate acestea am reușit să-mi extrag ținta în siguranță. Nu sunt vreun drăguț.

– Ba sigur că ești. Și de ce ai aterizat greșit într-un copac? Nu te-au antrenat la Forțele Speciale?

– Ești o adevărată scorpie, Harp. Îmi este milă de tipul de care te vei îndrăgosti.

Ea a râs, picioarele ei lungi menținând ritmul pașilor lui în timp ce se îndreptau spre grajd.

– Sunt mai interesată de cei cu patru picioare, care mă vor iubi și mă vor adora fără să joace jocuri stupide.

– Nu sunt toți bărbații ca nemernicii de la școală. Există și tipi de treabă în jurul tău.

– Care nu sunt rude cu mine?

Știa că făcuse o glumă, dar ceea ce-l îngrijora cel mai mult era chiar Harper. Era atât de concentrată la cai și la activitatea de salvare, încât se izolase, preferând să-și petreacă timpul doar în compania animalelor. Cel puțin Ophelia era înconjurată de oaspeții de la pensiune. Nu că el ar fi fost în măsură să stabilească gradul de normalitate sau de fericire. Rămăsese izolat pe o insulă pustie o vreme și abia începea să-și scoată capul din nisip.

Mia îl ajutase.

Gândul la ea i-a provocat un val de emoții. Ea îl făcuse să redevină cel ce fusese fără ca măcar să-și dea seama. Ea îi atâțase corpul și îl făcuse să se simtă din nou viu. Ea îi ascultase povestea, nu se arătase afectată și nici nu se purtase altfel cu el.

Se întreba dacă avea să-i accepte propunerea de a avea o fierbinte aventură de-o vară.

Intenționa să o ispitească în orice fel putea.

Au ajuns la grajd, iar el a trecut pe la fiecare cal în parte. Unii dintre ei și-au scos capetele din boxe pentru a-l întâmpina, alții au mestecat în continuare fânul sau morcovii rămași, dar și-au ciulit urechile a confirmare. Uitase cum era să câștigi afecțiunea unui cal. Erau atât de diferiți de câini – își testau stăpânii pentru a-și dovedi dragostea, priceperea și loialitatea înainte de a le oferi sufletul. Ethan respectase această rasă puternică și care putea să fie la fel ca vântul, permițându-le oamenilor să se simtă ca niște zei în timpul scurt în care călăreau pe spatele lor.

– L-am ținut în boxa cinci, în padoc, dar deocamdată l-am izolat. Nu știu cum va interacționa cu ceilalți cai.

A bătut în ușă și a fluierat ușor, așa cum făcea de fiecare dată când saluta un cal în boxa lui. Le dădea un sentiment de rutină și respect pentru modul în care erau abordați.

– Hei, amice! a strigat ea. M-am întors. Vreau să-l cunoști pe Ethan. El este fratele meu și ar vrea să se uite la tine dacă îl lași.

Calul a dat înapoi și a pufnit în semn de avertizare. Întregul trup îi tremura cu o energie nervoasă înăbușită și aura agitată de frică, iar adrenalina era pompată în valuri. Ethan și-a sprijinit mâinile pe ușă și și-a reglat respirația, încercând să insufle o senzație de calm pentru amândoi.

– Ce frumos ești, a spus cu o voce adâncă, liniștitoare. Înțeleg că ești supărat, mai ales după ce ai scăpat de la abator. Și eu aș fi.

Calul a lovit cu copitele în pământ, învârtindu-se în cercuri strânse de parcă ar fi încercat să se orienteze. Padocul era destul de mare, cu suficient spațiu ca să alerge în ieșirile lui scurte și extrem de rapide, dar era în siguranță până când aveau să-și dea seama ce nevoi avea. Privirea lui Ethan i-a examinat corpul slăbit și copitele neastâmpărate. O adevărată frumusețe. Cu siguranță subnutrit și speriat de moarte. Dar nu părea a fi un cal distrus – aura lui era prea strălucitoare. Ethan a continuat să-i vorbească pe același ton o vreme, apoi deodată calul și-a smucit capul și s-a uitat la el.

Ethan și-a ținut răsuflarea. Ochii aceia mari, întunecați și inteligenți străluceau de înverșunare și ardeau cu un foc lăuntric, care îl făceau să pară un luptător. Un supraviețuitor. Da, fusese abuzat și își pierduse încrederea. Dar nu se dăduse bătut.

S-a cabrat cu o mișcare magnifică, părând a-i spune „Du-te naibii!", apoi și-a smucit din nou capul și s-a îndepărtat.

– Ți-am spus eu, a zis Harper.

– Ce îi declanșează crizele de furie?

– Zgomotele puternice. Imposibil să-l bagi în remorcă. Mișcările rapide. Nu știu prea bine cum a fost tratat și la ce munci a fost folosit, ceea ce face ca totul să fie și mai dificil.

– Mușcă? Lovește?

– Dacă te apropii din lateral. L-am luat cu binișorul abordându-l din față și, în sfârșit, am reușit să-l aduc în grajd. Trebuie să-i găsim un nume.

S-a întors spre cal, studiindu-i coama mată, corpul prea slab și ochii precum focul iadului, care văzuseră prea multă durere.

„Phoenix."

Trebuie să fi spus asta cu voce tare pentru că Harp a încuviințat din cap.

– Un nume bun. Poți să mă ajuți?

Părea un drum lung, dar avea un presentiment legat de acest cal. Nu existau niciodată garanții de reușită, dar merita o șansă. În interiorul lui s-a stârnit ceva, cerându-i să fie mai atent, așa că Ethan a apucat în grabă marginea ușii, cuprins de o emoție foarte puternică. Era ceva la acel cal care îl tulburase.

Calul avea nevoie de ajutor. Durerea l-a izbit dintr-odată, făcându-i genunchiul să se încovoaie, în timp ce ochii neînsuflețiți ai lui Aresh au licărit în fața lui. S-a aplecat să își frece locul dureros, străduindu-se să-și șteargă imaginea din minte.

Ethan s-a îndepărtat de cal, întorcându-se.

– Nu pot, Harp. Îmi pare rău.

S-a așezat în fața lui, privindu-l disperată cu ochii ei întunecați.

– Știu că poți să pătrunzi în mintea lui. De ce nu încerci?

Durerea îi pulsa în picior și în inimă, făcându-l să se simtă pustiit.

– Pentru că nu mai am nimic de oferit, a spus el simplu.

A plecat, ignorând expresia dezamăgită a surorii sale, repetându-și că era spre binele tuturor.

– A sosit alaiul, a spus Chloe.

Vocea îi era plină de sarcasm, dar durerea din ochii albaștri a îngrijorat-o pe Mia. S-a uitat pe fereastră. Jonathan tocmai își întindea picioarele lungi, ieșind din elegantul Mercedes negru, îmbrăcat într-un costum care-i punea în evidență corpul atletic, într-o nuanță de gri cărbune, și cu cravată roșie. Asistentul lui, Bob, îl flanca pe partea dreaptă, ca o namilă fioroasă. Capul lui ras strălucea și purta ochelari de soare întunecați pentru a-și

ascunde ochii. Mia s-a cutremurat. Omul acela era fioros, dar se dovedise a fi bun la ceea ce făcea.

Un bărbat mai tânăr îl flanca pe Jonathan pe partea stângă. Avea aspectul unui tocilar sexy cu părul des și ondulat și ochelari groși cu ramă neagră. Probabil era asistentul lui.

Nu părea a fi o vizită plăcută de familie, din moment ce venea însoțit de pitbullii săi pentru a face impresie. Mia și-a înăbușit un oftat de dezamăgire, dar s-a străduit să rămână rațională. Ea știa cât de greu îi fusese lui Lake în ultima vreme, dar era într-o cursă strânsă pentru postul de primar, încă îndurerat de pierderea soției, și încerca să se descurce cu o fată care primise o condamnare de muncă în folosul comunității.

Probabil făcea tot ce putea.

Chloe, după câte se părea, nu era de acord. Cu o expresie furioasă pe chip, care-i schimonosea trăsăturile, a privit-o pe Mia cu o indignare nedisimulată.

– Bănuiesc că ar trebui să coborâm ca să ne vedem și să ne salutăm. Sunt sigură că a adus un fotograf pentru a surprinde momentele tandre care apoi vor fi trimise neoficial presei.

– Chloe, el nu este așa, a spus ea încet, dar fata doar a pufnit, iar Mia a urmat-o afară.

Ethel și compania lipseau, slavă Domnului, iar asistenții lui Lake s-au îndepărtat când au văzut-o pe Chloe, lăsându-i singuri. Jonathan s-a luminat când și-a privit fiica, a parcurs distanța dintre ei în câteva clipe și a cuprins-o într-o îmbrățișare puternică. Miei i s-a pus un nod în gât. Dumnezeule, cât de multă nevoie avea fata de afecțiune, deși o respingea din start! Fără mamă, tatăl ei devenise acum cea mai importantă ființă din viața ei și ultimul sprijin în cazul în care s-ar fi prăbușit.

– Mi-a fost atât de dor de tine, a spus el, prelungind cât mai mult acea îmbrățișare. Îmi pare rău că nu am putut veni mai devreme. Cum îți este aici?

Chloe a ridicat din umeri, dar nu s-a opus îmbrățișării.

– Nu-i rău. Îmi place să lucrez cu caii.

– Vrei să devii o fată de la țară, așa-i? a tachinat-o el, trăgând-o de părul violet. De când te-ai hotărât să devii adepta stilului gotic? Aproape că am avut un atac de cord când mi-a spus Mia că nu semeni deloc cu ce văzuse în pozele tale. Și ți-am spus să nu îți faci piercing. Îți va afecta pielea.

– Nu este gotic. Este doar noul meu stil. Și toată lumea are piercinguri.

– Am crezut că viața la țară înseamnă să îți prinzi părul într-o coadă și să porți salopete. Arăți mai rău decât punkiștii pe care încerc să-i alung din oraș.

Chloe și-a dat ochii peste cap.

– *Tată!* s-a plâns ea cu jumătate de gură. Plictisitor!

– Îmi pare rău!

Lake a sărutat-o pe creștet și i-a dat drumul din îmbrățișare.

– Mia, mulțumesc că ai grijă de ea. Mi se pare că ai înflorit de când ești aici. Probabil îți prieste aerul de țară.

Așa era? Sigur, pielea ei căpătase o nuanță ciocolatie, chiar dacă aplicase zilnic cremă de protecție solară, se îngrășase câteva kilograme de vreme ce Ethan o ispitise cu bunătăți de casă și insistase să ia câteva înghițituri și nu mai era obsedată de telefonul ei 24 de ore din 24 din moment ce nu avea unde să se ducă. Dar aceste schimbări erau bune sau nu? Hm, ceva la care să mediteze mai târziu…

– Mulțumesc, Jonathan. Chloe se descurcă foarte bine. Mai mult ca sigur îl vei cunoaște pe Ethan, care se ocupă de programul ei de lucru. Ophelia este cea care administrează pensiunea – ne-a invitat deja să luăm cina cu familia ei în seara asta.

– Sună bine. Trebuie să mă odihnesc puțin, să mai lucrez câteva ore și apoi abia aștept să petrec ceva timp cu amândouă.

Deja avea acea privire preocupată pe care Mia o cunoștea prea bine. A bătut-o pe Chloe pe umăr și a făcut un semn cu mâna către echipa lui.

– Amândouă îl cunoașteți pe Bob, iar acesta este Owen, noul meu asistent.

– Hm, Jonathan, de ce nu faci o plimbare cu Chloe ca să vezi proprietatea, în timp ce noi ne ocupăm de celelalte aranjamente? a sugerat Mia.

A fluturat o mână elegantă în aer, ceasul lui sclipind în lumina soarelui.

– Așa vom face, dar mai târziu, bine? Vreau să văd totul, dar am nevoie de părerea ta cu privire la câteva puncte pe care să le adaug pe agenda mea, Mia. Ai văzut articolul din *New York Times?* Face referire la mine și vreau imediat o analiză pe marginea lui. Am nevoie de un spațiu liber unde să pot lucra. La treabă!

Uitând complet de fiica lui, a făcut semn echipei sale și a urcat scările de parcă ar fi fost la Casa Albă. Computerele și telefoanele au început să zbârnâie, iar Mia îl privea pe cel mai important client al său care dădea ordine scurte și revenea la ceea ce cunoștea atât de bine.

Muncă.

Chloe l-a urmărit pe tatăl ei cum dispărea pe scări.

– Îmi pare bine că am vorbit cu tine, tată.

Mia și-a strâns pumnii.

– Trebuie să-l lași să se liniștească. Știu că abia așteaptă să-și petreacă timpul cu tine.

– Nu minți pentru el, Mia, a zis furioasă, întorcându-se pe călcâiele bocancilor de armată. Am plecat de aici.

– Unde te duci?

– La grajduri, să-l ajut pe Ethan. Poți să-i spui tatălui meu că ne vedem la cină.

– Dar…

Fata s-a îndepărtat cu spatele drept, iar Mia a oftat. „Ah, fir-ar să fie!" Lucrurile nu decurseseră așa cum sperase ea, iar acum Jonathan trebuia să se străduiască și mai mult pentru a dărâma barierele pe care le ridicase fata. Trebuia să-l facă să o asculte înainte ca fata să deraieze și mai mult.

A aruncat o privire în jur spre veranda goală. În câteva minute, avea să fie prinsă până peste cap cu rapoarte

analitice, apeluri telefonice și statistici de sondaje de o importanță crucială. Diagramele rețelelor sociale aveau să fie extrase și analizate. Ar fi norocoasă dacă ar reuși să ia cina la timp.

A așteptat ca valul de adrenalină să înceapă să-i pompeze prin corp, dar se simțea ciudat de inertă. Nu îi păsase niciodată ce sacrificii trebuiau făcute pentru a câștiga alegerile. Chloe fusese o figură îndepărtată în mintea ei, altă piesă a puzzle-ului care trebuia mutată, astfel încât să-i poată obține lui Jonathan voturile de care avea nevoie. Acum și-ar fi dorit ca tatăl fetei să fi lăsat deoparte munca măcar o dată și să-i ofere fiicei sale timpul împreună după care tânjea. Și de ce dintr-odată munca ei i se părea a fi doar de suprafață, așa cum Ethan o acuzase mereu?

Iritată de gândurile care i se învârteau în minte, Mia a încercat să-și recapete concentrarea. Dar a început să se întrebe de când sentimentele lui Chloe deveniseră la fel de importante precum câștigarea unor alegeri.

16

Ethan urmărea modul în care se desfășura cina și încerca să-și înăbușe furia.

Hotărâse să se alăture surorilor sale în seara aceea pentru a o vedea pe Mia. De când îi făcuse acea propunere, ea fusese precaută și păstrase distanța în ultimele două zile. Aprecia arta răbdării, dar se gândise că seara aceea era o ocazie perfectă să-i amintească faptul că era pregătit dacă avea să se răzgândească. De asemenea, era curios să-l cunoască pe tatăl lui Chloe și totodată clientul special al Miei.

Lake avea toate calitățile unui politician. Fin, plin de farmec și iscusit la vorbe. Părea să-i pese de oameni și să nu fie un nemernic. Ethan l-a urmărit în timp ce o ajuta pe Ophelia să pună masa și discuta cu Harper despre cai. Avea un râs care chiar părea a fi unul sincer, nu de complezență. Și cea mai importantă calitate pe care a remarcat-o la el era că omul părea inteligent, mai ales când se angajase într-o discuție profundă despre dispariția clasei de mijloc și când conturase câteva idei bine fundamentate de schimbare a viitorului unui oraș pe care părea să-l iubească cu pasiune.

Ethan îl plăcea. Putea să înțeleagă de ce Mia își concentrase energia pentru ca acesta să câștige alegerile în detrimentul egoiștilor implicați în politică în acele vremuri.

Dar ceea ce l-a enervat a fost felul în care a tratat-o pe Chloe.

Nu venise în mod special să-și vadă fiica? Sigur, toată lumea credea că Mia era mătușa fetei, dar Ethan știa adevărul. Ultimele câteva săptămâni îi dezvăluiseră un aspect important, care îi schimbase modul de abordare în cazul fetei.

Chloe era un copil bun.

Nu și-o putea imagina vandalizând o mașină nenorocită. Chiar și a trișa la un test era o adevărată provocare pentru ea, dar el și-a dat seama că o făcuse fie ca să capete mai multă atenție, fie pentru că intrase în panică din cauza notei. Ethan a înțeles că a candida pentru funcția de primar era un proiect foarte important, dar Chloe avea nevoie de atenția politicianului, nu de o mângâiere afectuoasă și absentă pe creștet ca și când ar fi fost un animal de companie pe care îl băga din când în când în seamă. Ethan avea totodată presentimentul că avea să intre din nou în probleme. Spera că tatăl ei avea să fie cel care urma să o ajute să stea departe de ele, dar nu părea că o să se întâmple așa cum își imaginase.

Până spre sfârșitul cinei, Chloe își lăsase capul în pământ, privind în farfuria din fața ei, complet ruptă de

discuția de la masă. Ethan a ridicat vocea și a întrerupt discursul lui Lake despre modul în care preconiza să rezolve problema oamenilor fără adăpost din oraș.

– Fiica ta pare să aibă un har în ce privește modul de a relaționa cu caii. Având în vedere că rămâi până duminică, poate ți-ar plăcea să călăriți împreună. Îți putem arăta traseele.

– Sună interesant! Se pare că Chloe a început să se obișnuiască să locuiască departe de oraș. Și-a studiat fiica cu o ușoară încruntătură. Totuși, m-am gândit la asta, draga mea. Nu ai pe nimeni apropiat aici și nu există atât de multe oportunități pentru o diplomă în psihologie. I-am contactat pe cei de la Universitatea din New York pentru a vedea dacă te poți transfera.

Chloe a scăpat furculița. Ochii ei albaștri s-au mărit din cauza șocului.

– Nu! Nu, tată, nu am vrut niciodată să merg la Universitatea din New York. Îmi place aici.

Lake a încuviințat din cap înțelegător.

– Înțeleg, dar cred că asta ar fi cea mai bună soluție. Dacă voi fi ales în noiembrie, volumul meu de muncă se va dubla. Ar fi mult mai ușor să locuiești în oraș, astfel încât să ne putem coordona programul zilnic.

– Nu-mi pasă de programul tău! a spus ea printre dinții strânși. Îmi doresc să fiu la o școală care mi se potrivește. Am prieteni aici!

– Nu sunt persoane de încredere, din câte am auzit, i-a replicat el scurt. Dar nu este un moment potrivit să avem această discuție. De ce nu vorbim după cină? A aruncat o privire în jurul mesei prin care se scuza. Ophelia, friptura este incredibilă. Nu am mâncat niciodată o friptură atât de bună.

– Îmi pare foarte bine că ți-a plăcut.

Chloe a sărit de pe scaun, tot corpul ei fiind străbătut de o emoție violentă.

– Nu poți să vii aici și să te prefaci că știi ce e mai bine pentru mine, a izbucnit ea. Nu este treaba ta cu cine mă văd sau ce fac într-unul dintre weekendurile care se

potrivesc cu programul tău. Și nu rămân prizonieră în oraș în timp ce tu îți urmezi propriile visuri!

– Chloe…

– Nu, nu mai suport să-mi faci asta! M-am cărat de aici.

– Chloe!

Cu un hohot de plâns, a ieșit din cameră, trântind ușa de la intrare și lăsând în urmă o tăcere apăsătoare.

Mda. Ethan simțise apropierea furtunii de la un kilometru depărtare.

Lake și-a frecat tâmplele și și-a pus tacâmurile cu grijă pe farfurie.

– Îmi cer scuze, a spus el. Eu și Chloe avem câteva probleme de rezolvat. Pot să mă ridic de la masă?

Ophelia și Harper au schimbat câteva priviri înțelegătoare.

– Desigur. Este atât de greu să te maturizezi, a spus Ophelia. Îmi amintesc și acum că am țipat la mama și i-am spus că o urăsc și nici nu știu care era motivul.

– A pierdut-o pe mama ei de curând, a spus Lake încet. Cred că amândoi învățăm cum să trăim cu această durere.

Și-a împins scaunul în spate și a părăsit camera.

Mia a oftat.

– Mai bine mă duc să încerc să o găsesc pe Chloe.

– Nu, lasă-mă pe mine! Probabil a mers la grajduri. Acolo obișnuiam să ne refugiem cu toții când simțeam nevoia să fim singuri, a spus Ethan. De ce nu te duci să vorbești cu Lake?

Ea a ezitat.

– Ești sigur? Nu știu dacă va dori să vorbească cu tine.

Trăsăturile ei frumoase erau marcate de îngrijorare și de o preocupare care l-au făcut să se uite mai adânc în ochii ei strălucitori, ca de chihlimbar. Era greu să dai dovadă de empatie într-o lume a PR-ului, unde perfecțiunea se limita doar la imagine. Începea să descopere că inima ei era mult mai generoasă decât crezuse inițial. De asemenea, simțea că ea nu se gândea la alegeri sau la imaginea lui Lake și nu își făcea probleme că fata putea

avea o răbufnire publică. Era implicată mult mai profund în această situație.

Aceasta era o față a Miei Thrush care îl fascina.

S-a aplecat și și-a trecut un deget peste obrazul ei catifelat.

– Mă îndoiesc că a vorbit cu cineva în ultima vreme. O voi aduce înapoi. Are nevoie de tatăl ei.

Mia a încuviințat din cap, ridicându-se ca să-l apuce de mână. S-au uitat unul la altul câteva minute înainte să fie întrerupți de cineva care a tușit intenționat.

– Mă duc să ajut la strânsul mesei, a anunțat Harper. Să ne anunți dacă este bine.

– Îți vom aduce niște cafea ție și lui Jonathan pe veranda din față, a adăugat Ophelia.

Ethan le-a mulțumit, dându-i cu greu drumul la mână Miei. S-a îndreptat spre ușa din spate pentru a merge pe scurtătură până la grajd. Pădurea îl înconjura, amurgul captând și ultima rază de soare și lăsând noaptea să-și intre în drepturi. Norii se îngroșaseră, avertizând că urma să plouă în curând. Deși refuzase să lucreze cu Phoenix, se oprea zilnic să-l verifice, încercând să-l obișnuiască totuși cu prezența lui. Cu o zi în urmă, Phoenix chiar îi permisese o apropiere scurtă, dar acum animalul putea să devină agitat din cauza tunetelor sau a fulgerelor. Ethan trebuia să-l verifice din nou în seara aceea.

Pașii au urmat cărarea bine cunoscută, dar Chloe nu era la boxe. I-a luat ceva timp să verifice grajdurile, apoi a văzut-o în cele din urmă cocoțată pe o stâncă, cu Wheezy la picioare. Ea îi mângâia capul bătrânului labrador, uitându-se la piscurile ascuțite ale munților încremeniți în lumina apusului de soare magnific.

– Cer permisiunea să mă apropii.

Ea s-a uitat la el. Se așteptase la înțepături și la atitudini defensive, dar ea l-a surprins mișcându-se în lateral pe stâncă, făcându-i loc. Pentru că nu era genul care să refuze un cadou când i se ivea ocazia, el s-a așezat lângă ea și și-a întins picioarele îmbrăcate în blugi.

Stăteau învăluiți în tăcere. Privind cerul. Absorbind prezența calmă a energiei canine a lui Wheezy. Lăsându-și gândurile să rătăcească libere, fără a forța cuvintele. Nu mai știa cât trecuse înainte ca ea să vorbească în sfârșit, dar știa că ar fi așteptat fără probleme încă o oră doar ca să-i audă vocea.

– Uneori, îmi urăsc tatăl. El nu a comentat, iar în cele din urmă, ea a continuat: Nu vreau. Simt că mă enervez brusc și mă simt vinovată pentru asta, dar încă o fac. Urăsc felul în care îi pasă de meseria lui mai mult decât de orice altceva. Urăsc să mă simt ca o persoană care are doar rolul de a-l ajuta să fie ales. Urăsc că nu mă ascultă și că nu pare să-i fie dor de mama, așa cum îmi este mie. Și uneori vreau doar să închid ochii și să nu mă mai trezesc dimineața. Câteodată sunt atât de obosită de toate astea și mă întreb dacă așa trebuie să fie. Dacă asta este tot ce îmi poate oferi viața mai bun. A oftat frustrată. Dar este OK. Nu trebuie să sun la linia telefonică destinată sinucigașilor sau altceva de genul ăsta. Sunt doar… supărată.

Cuvintele ei l-au atins și s-au spulberat în mii de bucăți, făcându-l să vadă adevărul.

La naiba, îi plăcea de ea!

– Da. Este exact ce îți oferă viața în aceste momente. Știu că acum te simți singură, dar nu ești. Am trecut cu toții prin asta.

– Când?

– Când aveam 25 de ani, mi-am pierdut mama tot din cauza cancerului.

Ea și-a mijit privirea, studiindu-i cu atenție fața, încercând să vadă dacă o mințea.

– Vorbești serios?

– Da. Mă înrolasem în armată, așa că nu mai eram aici când s-a îmbolnăvit. Surorile mele au avut grijă de ea, dar am resimțit toată perioada aceea până la ultima clipă. După aceea, am fost cam tulburat o vreme. Mi-a fost dor de ea mai mult decât de oricine altcineva. Mama a fost cea mai bună ființă din lume.

Un zâmbet slab i-a limpezit chipul. Piercingurile din nas și sprâncene au licărit, făcându-i parcă cu ochiul.

– Și a mea. Avea o răceală care nu trecea. Nimeni nu și-a putut da seama. Când au diagnosticat-o, era prea târziu și a murit în trei luni. Credeam că voi avea mai mult timp.

– Întotdeauna credem asta.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? l-a întrebat ea.

– A avut un atac de cord când eram copil, așa că l-am pierdut și pe el.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

Ea l-a mângâiat pe Wheezy. Profilul ei era ascuțit în umbră, dezvăluindu-i oarecum forța. Întrebarea i-a ieșit din gură aproape involuntar.

– De ce ai trișat la test, Chloe?

Ea a înlemnit. I-a luat ceva timp, ezitând până să se hotărască să-i răspundă.

– Mi-a fost teamă că nu o să-l trec. Am intrat în panică și am făcut o greșeală.

– Are sens. Am făcut mai multe greșeli când eram de vârsta ta. Ai vandalizat mașina pentru a atrage atenția tatălui tău?

– Nu. Răspunsul ei categoric lăsa să se înțeleagă că acesta era adevărul. Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Nu este nici o problemă.

A urmat altă pauză de tăcere. Ea și-a ros unghia de la degetul mare. S-a foit până ce și-a găsit o poziție mai confortabilă pe stâncă.

– Nu vreau nimic decât să mă asculte. Nu mă duc la Universitatea din New York și m-am săturat să mă trateze ca pe un copil.

– Dar ai dat-o în bară, a subliniat el. Serviciul în folosul comunității nu este o joacă. Are tot dreptul să nu aibă încredere în tine o perioadă.

Asta păruse a o pune pe gânduri, dar a încuviințat din cap cu încăpățânare.

– Presupun. Dar nu mai contează nimic din toate astea. Va fi ales și nu va mai avea nevoie de mine decât pentru a juca rolul fiicei perfecte. Totul este o mizerie.

Și-a ales cuvintele cu grijă, știind că tot ce urma să-i spună era destul de important.

– Chloe, știi ce fac adulții când le este dor de cineva pe care îl iubesc? Se aruncă în muncă. Se concentrează asupra lucrurilor pe care le pot controla – lucruri care nu le provoacă suferință. Tatăl tău probabil își dă seama că îți începi propria viață și că va rămâne singur. Vrei să afli părerea mea? Dacă tatăl tău câștigă aceste alegeri, va avea nevoie de tine mai mult ca oricând. Vei fi singurul lui refugiu. Singurul lui adevăr. Tu, Chloe Lake, ești probabil întreaga lui lume. Și, deși se comportă ca un măgar uneori, pot garanta că omul știe că nici alegerile și nici munca nu valorează nimic dacă te pierde. Încet, el a coborât de pe stâncă, frecându-și absent genunchiul dureros. Cred că ar trebui să te întorci și să încerci să vorbești cu el. Amândoi meritați un moment de respiro. Dar, dacă vreodată ai nevoie să vorbești cu cineva, sunt aici. La fel și Mia – știu că ține la tine.

– Ethan?

– Da?

– De ce nu ai vrut să ajuți calul acela?

A încremenit. A simțit cum golul din stomac atârna ca o piatră, împovărându-l.

– Mi s-au întâmplat unele chestii în trecut. Nu vreau ca toată lumea să depindă de ajutorul meu când eu nu-l pot oferi.

– Pentru că te va face să te simți prost în cazul în care nu reușești?

Un zâmbet ușor i-a apărut fără să vrea pe buze. La naiba, fata era perspicace!

– Da.

– Dar nu a spus mama ta că fiecare suflet merită o șansă – fie că este vorba despre un animal sau de o ființă umană?

A închis ochii și s-a întrebat care fusese punctul în care conversația luase o altă turnură. Când începuse să-l ajute să vadă mai clar.

– Da, așa a spus.

– Bine. Doar întrebam.

A luat-o din nou spre cărare când vocea ei slabă i-a ajuns la urechi și a răsunat acolo o vreme în briza de seară de vară.

– Mulțumesc, Ethan.

– Cu plăcere.

Mia s-a așezat în balansoarul alb de răchită, în timp ce Jonathan se agita ca un animal în cușcă.

– Ce naiba se întâmplă aici? a mârâit el în timp ce punea întrebări cu mâinile îndesate în buzunare. În primul rând, mi-ai spus că se afișează cu o gașcă de huligani; acum îmi răspunde obraznic la cină și fuge? Credeam că am trecut de această etapă! Când a împlinit 15 ani, am trecut printr-un calvar. Ar trebui să fie bine acum!

– Și așa va fi. Dar este o tânără de 19 ani, iar primul an de facultate este dur. Încă îi este dor de mama ei.

Jonathan s-a oprit, întorcându-și privirea.

– Și mie, a mormăit el cu o urmă de suferință în voce. Dar nu putem trăi în trecut. Ea trebuie să se concentreze asupra viitorului și nu doresc să aud de altă prostie făcută de ea. Aici nu e un mediu propice pentru ea. Trebuie s-o supraveghez mai îndeaproape.

– Ei bine, poți să-i spui să nu mai umble cu ei, dar, în cazul unui adolescent rebel, asta s-ar putea să aibă exact efectul invers.

– Atunci o voi scoate de aici de îndată ce își termină orele de serviciu în folosul comunității.

– Și dacă nu vrea să te asculte?

– Nu are bani! Trebuie să facă exact ce spun eu.

Mia și-a frecat tâmplele, căutând o modalitate de a-i explica bărbatului de ce anume avea nevoie Chloe.

– Trebuie să știe că este mai importantă pentru tine decât alegerile.

S-a întors spre ea, cu gura căscată.

– Glumești? E fiica mea! Este cel mai important lucru din lume pentru mine, iar ea știe. Se folosește de asta pentru a mă manipula, acționând pentru a mă pedepsi fiindcă eu încă sunt aici, în timp ce mama ei nu mai e.

Ea a tresărit la suferința vizibilă de pe chipul lui.

– Eu nu cred asta. Trebuie doar să vorbești cu ea, Jonathan. Petrece puțin timp cu ea în afara politicii, a sondajelor și a cifrelor de campanie. Spune-i exact ce mi-ai spus mie și ascult-o! Știu că e greu.

– Nu, nu știi, a spus el. Ți-am cerut să te asiguri că nu intră în necazuri, nu să încerci să te strecori în mintea ei și să-mi spui care-i sunt nevoile. Ești responsabilă de campania mea de PR. Poate că e timpul să ne amintim acest lucru.

Ea a simțit că lua foc.

– Nu eu sunt cea care a cerut să-mi las deoparte propria viață pentru a sta cu fiica *ta!* a răspuns ea. Eu sunt cea care aleargă doar ca să se asigure că amândoi trecem de vara asta fără să mai apară alt scandal.

– Bun. Canalizează-ți atenția exclusiv spre asta și lasă-mă pe mine să fiu părinte!

– Și ce ar trebui să fac când așa-zișii ei prieteni trec pe aici sau vrea să iasă afară?

– Nimic. Pentru tot restul verii, există o singură regulă: nu mai are voie să părăsească pensiunea decât dacă o însoțești. Fără vizitatori. Nu a mai rămas mult timp până când va termina orele în folosul comunității. Apoi o voi aduce înapoi acasă.

Frustrarea i-a străbătut corpul. Nu înțelesese nimic din mesajul ei.

– Nu îi poți interzice să se întâlnească cu prietenii ei! Va crede că asta are legătură cu alegerile, nu înțelegi? Nu trebuie să faci nimic altceva decât să vorbești cu ea.

– Am închis subiectul. Asta doar dacă nu vrei să mă transfer la Bennett și Asociații PR. M-au implorat să mă duc la ei și mi-au promis rezultate mai bune.

Ea s-a crispat, străduindu-se să-și amintească faptul că el era un tată care căuta soluții și că nu intenționase să se comporte ca un nemernic.

– Asta este o insultă la adresa amândurora în acest moment, a spus ea încet. Și dacă chiar voiai, nu ar fi trebuit să-mi ceri niciodată să o supraveghez pe Mia din poziția de prietenă a ta.

Remușcarea a strălucit în ochii lui albaștri. A mormăit o înjurătură și și-a trecut degetele prin păr.

– Fir-ar! Îmi pare rău! Nu am vrut să spun asta.

Ea a încuviințat din cap.

– Bine. Știu că ești tatăl ei și încerci să iei niște decizii care nu sunt deloc ușoare. Dar mă chinuiesc să-ți explic că am fost cu ea în fiecare zi și că a început să se schimbe. Îi place să lucreze cu caii și se simte bine, pentru că are o responsabilitate. Încearcă să stabilească o legătură cu tine, iar ideea ta de a-i impune să se transfere la Universitatea din New York nu este cea mai bună soluție. Te rog! Am sentimentul că îți ascunde ceva în legătură cu actul de vandalism.

– Crezi că a făcut altceva?

– Nu, nu pot să-mi dau seama ce. Este doar un instinct, lipsește ceva. Te rog să o asculți ce are de spus înainte de a lua o decizie pripită.

A privit-o într-o tăcere introspectivă, apoi a încuviințat din cap.

– Foarte bine. Voi încerca.

– Bun. Sunt sigură că Ethan o aduce înapoi, așa că voi fi în camera mea.

Mia s-a ridicat de pe scaun și a plecat de pe verandă. De ce era Jonathan atât de încăpățânat? Ce situație alambicată! Nu-i plăcea absolut deloc să se implice în probleme de familie, dar faptul că petrecuse atât timp în compania lui Chloe îi schimbase perspectiva. Îi păsa de ce i se întâmplase fetei și de faptul că nu avea pe nimeni care să se lupte pentru ea. Ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi existat un personaj pozitiv și unul negativ în această

poveste, dar ea simțea că era personajul negativ pentru amândoi și nu își dorise decât să ajute.

S-a rugat ca Jonathan să-i ofere fetei ce avea atâta nevoie. Făcuse tot ce ținea de ea.

Acum era timpul să spere că puteau găsi o cale de a se regăsi înainte să fie prea târziu.

17

Un fulger a luminat cerul. Pământul a vuit cu furie și în scurt timp s-a auzit tunetul, dar aerul a rămas uscat și umed, fără să se simtă nici o adiere. Ethan și-a pus un tricou și o pereche de pantaloni scurți, vârându-și picioarele în niște adidași vechi și a închis ușa în urma lui. Altă noapte fără somn, ceva care se repeta metodic. Mai bine ar fi mers până la grajd să verifice caii. Furtuna îi speria chiar și pe cei mai liniștiți și puteau avea nevoie de cineva lângă ei.

A trebuit să se oprească de câteva ori pentru a-și masa genunchiul. Vremea părea să-i afecteze atât mușchii, cât și memoria. Durerea s-a infiltrat în oase și în tendoane, dar el a continuat să meargă, obișnuindu-se cu durerea și începând să-și aducă aminte.

„Nu vei muri. Îți promit!"

Gloanțe... durere... viața scurgându-se în timp ce nu putea să facă nimic altceva decât să privească.

Dacă s-ar fi mișcat mai repede. Cu doar zece secunde. Cu cinci. Oare lucrurile ar fi fost altfel?

Ah, la naiba!

A început să transpire abundent. O senzație de greață i se ridica din stomac. Ethan s-a sprijinit de un copac și s-a concentrat asupra respirației, forțând aerul să intre și să iasă din plămânii săi sufocați până când a reușit să se

calmeze. Apoi a continuat să se miște, simțind că ploaia avea să vină în curând.

A ajuns la grajd și a verificat caii. Cei mai mulți dormeau sau se odihneau, mișcându-se doar puțin când i-au simțit prezența. A făcut turul și a deschis ușa de la ultimul padoc, tresărind când alt tunet a spulberat liniștea.

Phoenix se învârtea agitat și nervos. Ethan a remarcat luciul strălucitor de transpirație de pe piele, urechile ciulite și sunetele disperate. Adulmecându-i mirosul, calul s-a întors și s-a uitat la Ethan. Reapăruseră fantomele. Ochii de cerneală l-au privit, plini de disperare și de rebeliune. Cu capetele ridicate, s-au studiat unul pe celălalt. Ceva s-a trezit în interiorul lui Ethan, făcându-l să înainteze. Calul avea nevoie de mângâiere. Era nevoie să-l stabilizeze. Trebuia să știe că acolo avea parte de confort. De dragoste. De încredere. Toate lucrurile pe care o ființă umană i le răpise trebuiau să fie sădite din nou în mintea și inima calului.

– Hei, Phoenix! O noapte urâtă? Cu zgomote puternice și ploaie, toate prevestind lucruri rele? Dar cred că amândoi trebuie să ne repetăm mereu în minte că toate acestea sunt doar niște amintiri. O parte din ce suntem acum, dar care nu ar trebui să ne copleșească și să ne facă a renunța la dreptul de a ne trăi viața. O viață bună. Poate chiar acest moment va fi începutul unei perioade mai bune. Dar trebuie să te lași în voia destinului și să ai încredere în mine.

I-au fremătat nările. O licărire de recunoștință amestecată cu prudență a pâlpâit în ochii calului. O umezeală grea nu permitea aerului proaspăt să circule, așa că Ethan și-a scos cămașa și a aruncat-o în colțul boxei. Cu mișcări premeditate și atente, a deschis ușa și a pășit în boxă. Buzele calului s-au curbat, parcă avertizându-l. Ethan și-a ridicat mâinile încet, în timp ce un potop de cuvinte liniștitoare se revărsa din gura lui.

– O să-ți găsesc locul care îți produce cea mai mare plăcere. Fiecare cal are unul – locul care îi dă acea

senzație de confort și de siguranță. Ești un exemplar foarte frumos. A încercat cineva să te antreneze să participi la curse și nu a fost mulțumit de rezultate? Te-a bătut ca să te facă să te supui? Nimeni nu merită asta.

Phoenix a dat înapoi, lovindu-se cu crupa de peretele boxei. Ethan a continuat să se miște și să vorbească, reușind în sfârșit să întindă mâna și să-i frece încet botul. Cu mișcări ferme, dar blânde. Și-a coborât vocea, hipnotizându-i pe amândoi și alungându-i cât mai departe demonii care se năpusteau spre ei din toate părțile.

– Ești un băiat bun. Nu am de gând să te rănesc. Nimeni nu o va mai face. Am făcut un jurământ, să nu încalc niciodată o promisiune. Mi s-a întâmplat o dată, dar nu o voi face din nou. Jur!

A murmurat fără oprire, mângâindu-i pielea, urmărind fiecare mișcare și expresie a animalului pentru a simți ce îi făcea plăcere și ce nu. În jos pe grumaz, pe coasta stângă, în partea laterală a burții și înapoi, Ethan a continuat să-l maseze ușor, până când o mică înmuiere a mușchilor i-a dat de înțeles că lui Phoenix îi plăcea să fie mângâiat chiar sub bot.

– Chiar acolo, nu? M-am gândit că ai vrea să te scarpin pe crupă, dar sunt mulțumit de acest loc. Băiat bun! Băiat frumos!

Un alt tunet. Cu respirația șuierată, Phoenix s-a smucit înapoi.

Ethan i-a frecat locul de sub bot, murmurând cuvinte de alint, iar calul a început să se liniștească și să se relaxeze din nou. O pace interioară răzbătea din corpul animalului. Un mic zâmbet a zăbovit pe buzele lui Ethan. Era fascinat de acest moment, de acest cal care merita a doua șansă, și s-a întrebat dacă nu cumva asta s-ar aplica și în cazul lui.

Se apropia furtuna.

Mia privea cerul de pe veranda din față. Un ușor fior de îngrijorare i-a alunecat pe șira spinării. O altă noapte de insomnie o făcuse să iasă afară, dar o nevoie neostoită de mișcare o împinsese să se plimbe.

A părăsit sanctuarul pridvorului și a pornit la drum. Copacii fremătau cu aceeași neliniște ca a ei, iar mirosul de pământ ars de soare și de flori cu mirosuri puternice îi invadase nările. Furtunile te îndemnau să te bagi sub pături groase și să urmărești spectacolul naturii în calitate de simplu observator. Ploaia însemna umbrele de lux și pantofi de firmă care nu erau concepute pentru mersul prin bălți. Ea nu mersese niciodată prin ploaie fără să fie îmbrăcată cu haine care s-o protejeze. Nu tânjise niciodată după senzația apei pe piele sau după cerul violent, liber deasupra capului.

În seara aceea, o făcuse.

Amintirea acelui dialog sincer dintre Jonathan și Chloe care avusese loc în urmă cu câteva ore încă o bântuia. Cuvintele spuse pe un ton ridicat răsunând prin pereți, făcând-o să fie părtașă la acea confruntare atât de personală.

– Nu o voi lăsa pe fiica mea să ne distrugă viitorul amândurora din cauza câtorva alegeri proaste mascate sub gesturi de frondă adolescentină! șuierase Jonathan, frustrarea și nervozitatea amestecându-se într-un cocktail otrăvitor. Ai dovedit că nu pot avea încredere în tine. La Universitatea din New York vei avea șansa unui nou început și de oameni cărora să le pese de tine.

Strigătul lui Chloe o înfiorase cu amestecul de durere și de furie.

– Și cine ar fi aceștia, tată? Numește pe cineva din oraș căruia să îi pese cu adevărat de mine. Bernard? Noii tăi asistenți? Secretara ta? Nu e ca și cum ai avea timp să mă vezi. Abia ai ajuns aici și te-ai și implicat într-unul dintre noile tale planuri de marketing pentru a arăta lumii ce tip grozav ești. Nici nu te interesează să vezi ce am făcut în ultimele săptămâni!

Mia și-a imaginat privirea confuză a lui Jonathan. Probabil nici nu își dăduse seama cât de egoist păruse în ochii fetei când preferase s-o ignore chiar din prima oră de când sosise.

– Ești condamnată la muncă în folosul comunității – nu este o vacanță plătită unde te-am trimis eu. Crezi că îmi place să mă îngrop la serviciu zi și noapte? Nu crezi că aș prefera să petrec mai mult timp cu tine? Nu am de ales, asta dacă nu îmi spui să renunț la alegeri. Asta vrei?

– De ce m-aș obosi să îți cer asta? Dacă nu ai făcut-o pentru mama, nu ai face-o pentru mine. Toate acele nopți petrecute la serviciu. Toate acele călătorii în care nu ai fost cu noi din cauza problemelor tale. Ai idee cât de mult a urât ea toate astea, la fel ca mine?

Tăcerea era mai devastatoare decât un țipăt. Mia s-a cutremurat, apăsându-și mâna pe buze. Aproape că ieșise pe ușă pentru a-i împiedica să se rănească unul pe altul, dar următoarele cuvinte o opriseră.

– Mama ta a fost iubirea vieții mele, Chloe. Dacă mi-ar fi cerut să renunț la toate, aș fi făcut-o. Dar ea a vrut să mă pun în slujba oamenilor la fel de mult cât mi-am dorit eu. Să încerc să realizez ceva care să facă diferența. Ea credea mai degrabă în acțiune decât în intenții. În bunătate decât în duplicitate. De fiecare dată când iau o decizie, mă gândesc la mama ta și la ce și-ar fi dorit ea să fac.

– Tată…

– Nu, nu mă mai las atras în jocul acesta. Te iubesc, dar nu te voi lăsa să mă manipulezi folosind amintirea mamei tale. Ai trișat și ai vandalizat. Nu ești așa cum credeam și, dacă trebuie să te forțez să te aduc acasă pentru a te proteja, să nu crezi că nu o voi face.

– Tată!

Ușa se trântise, răsunând în aer, apoi se așternuse liniștea.

Mia fusese la Chloe ceva mai târziu, dar fata refuzase să răspundă. Liniștea dinăuntru o forțase în cele din urmă să iasă afară pentru a se calma. Pașii au dus-o spre bungalow-ul lui Ethan, tăcut și întunecat. Ea a ignorat senzația de dezamăgire când a văzut că nu se zărea nici o lumină dinăuntru. Avusese fantezii că o aștepta ca să profite de această dispoziție ciudată și să-și ducă la îndeplinire toate promisiunile de sex murdar, orgasmic și minunat.

Dumnezeule, nu voia să fie singură în seara aceea!

Mia a ezitat și s-a gândit să-i bată la ușă, dar nu a avut curaj. Așa că și-a continuat drumul și s-a dus la grajduri. Un arc de lumină în zigzag a explodat pe cerul întunecat. Picături de apă rece i-au lovit pielea înfierbântată, dându-i senzația că se mai răcorea aerul cald și umed. Ea și-a ridicat capul, bucurându-se de ploaie în timp ce încerca să numere puzderia de stele și a tresărit doar în momentul în care tunetul a cutremurat pământul de sub ea.

În tăcerea care a urmat bubuiturii, a auzit o voce joasă. S-a încruntat, ciulindu-și urechile, dar sunetul a fost purtat de vânt. Ploaia s-a întețit, devenind din ce în ce mai puternică, iar în curând cămașa ei de bumbac și pantalonii scurți asortați s-au udat. Trebuia să se întoarcă înainte să o prindă furtuna. Dar ceva o ținea pe loc, o presimțire că rata ceva important dacă se întorcea la pensiune. Pentru că nu voia să deranjeze caii, a continuat să meargă, ajungând mai aproape de țarcul mare izolat din spate, unde Harper își păstra caii salvați recent. Oare Harper venise să verifice caii?

Ștergându-și picăturile de ploaie care-i curgeau pe frunte, s-a îndreptat spre ultimul grajd. A auzit sunetul familiar al unei voci masculine puternice. Fără să facă vreun zgomot, s-a strecurat prin spațiul padocului lăsat întredeschis și s-a oprit brusc.

Ethan era în boxă cu un cal negru și frumos. Ea a privit în timp ce el murmura la urechea ciulită a animalului, mâna lui mângâindu-l pe sub capul masiv. Omul și animalul păreau complet absorbiți de moment, într-o conexiune perfectă. Fascinată de întreaga scenă, privirea ei flămândă a rătăcit peste trupul bărbatului.

Fără cămașă, mușchii lui flexibili și supli se întindeau sub pielea aurie și umedă. Era cu spatele la ea, cu blugii atârnând pe șoldurile slabe, iar coapsele puternice erau depărtate, oferindu-i o vedere perfectă asupra fundului rotund. Două cicatrici urâte brăzdau bicepșii bine conturați. Un tatuaj simplu negru era desenat în zona cervicală, dar nu a putut citi cuvintele. Dumnezeule, era o

operă de artă! Părul roșu îi mângâia ceafa. Practic saliva la ideea de a se duce și de a-și trece limba pe șira spinării, ca să testeze fermitatea acelor mușchi cu dinții și unghiile ei.

Deodată, atmosfera a devenit încărcată, iar el s-a oprit. Încet, el și-a întors corpul, iar privirea lui arzătoare aproape că a pus-o la pământ.

Aerul încărcat de electricitate făcea să trosnească tot grajdul, în bubuitul tunetului care zguduia pereții din jurul lor. Calul a tresărit ușor, dar a rămas pe loc, încă sub vraja omului care îl mângâia.

Acesta era un om care făcuse față războiului, care se implicase cu toată ființa în lucrurile de care oamenii fugeau. Duritatea și rezistența se revărsau în valuri, împreună cu o sexualitate naturală izvorâtă din răsucirea buzelor voluptuoase, blândețea degetelor care mângâiau calul, promisiunea strălucind în ochii lui albaștri. El i-a cuprins trupul cu privirea, zăbovind peste urma sfârcurilor ei întărite prin cămașa udă și pe coapsele pe care le strânsese ca să-și stăpânească excitarea.

Și Mia a început să-și dorească cu ardoare ceva ce nu mai avusese înainte. Nu numai a fi revendicată de el – s-o facă femeia lui, s-o ia și s-o seducă în seara aceea.

Nu. Promisiunea din spatele acestor gesturi o stârnise, îndemnând-o să șteargă distanța dintre ei. Nevoia de a se simți prețuită. Apreciată. Adorată.

Măcar pentru scurt timp…

– Insomnie?

Vocea a mângâiat-o de parcă ar fi fost pietriș învelit în catifea. El nu s-a mișcat, doar a privit-o pe sub pleoapele grele. Degetele lui dansau peste coastele calului într-un ritm hipnotic. Ea și-a imaginat cum le-ar fi simțit alunecând în jos pe pielea ei goală, coborând între picioare, peste clitorisul care pulsa…

A încuviințat din cap.

– Coșmaruri?

– Da.

Ploaia a început să bată în ferestre, răsunând de parcă ar fi lovit cu pietre. A încercat să-și dreagă glasul.

Tensiunea se întindea între ei, vibrând în fiecare mișcare și cuvânt rostit, dar Mia nu știa dacă era pregătită să dea frâu liber sentimentelor care clocoteau în interiorul ei. Putea să-l sperie.

Pentru că ea însăși era îngrozită.

– Este un cal nou?

A așteptat să vadă dacă îi permitea să-și recapete prezența de spirit la adăpostul unei conversații. Mușchii ei s-au relaxat ușurați când el a decis să răspundă.

– Unul dintre caii salvați de Harper. Cu siguranță a fost abuzat – doar că nu știu cât de tare. Numele lui este Phoenix.

A cuprins-o tristețea în timp ce se uita la creatura magnifică.

– Nu pot înțelege motivul pentru care cineva ar răni cu bună-știință un animal. Cum îl ajuți să se vindece?

– La început, nici nu credeam că sunt în stare. M-am răzgândit. Voi petrece următoarele nopți în grajd, să dorm aici cu el. Are nevoie de atenție permanentă. De îngrijire. Trebuie să învețe din nou să aibă încredere, dar atingerea este o modalitate mai rapidă de a ajunge acolo. Îl stabilizează. Se poate spune că i-am găsit punctul sensibil.

– Punctul sensibil?

Zâmbetul lui din colțul gurii i-a dat fiori.

– Caii simt plăcere când sunt mângâiați în anumite locuri. Gândește-te la un câine care dă cu piciorul în spate, marcându-și teritoriul. Un pisoi care toarce. O căldură perversă i-a invadat privirea. O femeie în plin orgasm.

Un zgomot înfundat i-a scăpat de pe buze. Ea a încercat din nou.

– Bine de știut.

– Uneori, furtunile trezesc amintiri neplăcute. M-am gândit că voi dormi aici în seara asta. Să-i țin companie. El s-a oprit. Lake a plecat?

– Da. A avut o discuție cu Chloe, care până la urmă s-a transformat într-o ceartă aprigă. A primit un telefon legat de o apariție de ultim moment la o strângere de fonduri și

a decis să o accepte. Bănuiesc că a vrut să-i ofere lui Chloe un răgaz.

– A ales calea cea mai ușoară. Și tu ești cea care ar trebui să strângi oalele sparte pentru el?

Ea a oftat.

– Se străduiește. Am încercat să-i spun mai multe despre Chloe, dar s-a supărat și m-a amenințat că mă concediază. Cred că am atins un punct sensibil.

Maxilarul lui s-a încleștat. A scos o înjurătură grea.

– Îl omor cu mâna mea pe nenorocit dacă îți face probleme în timp ce tu încerci să-i ajuți fiica!

Furia lui i-a calmat durerea vie din interior. Ea a ridicat o sprânceană.

– Pot avea grijă de mine, să știi. A avut o ieșire nervoasă. Și-a cerut scuze și a dat înapoi imediat.

– Știu că te poți descurca singură, Mia. Dar nu văd nimic greșit în a bate un tip pentru a-l ajuta să-și limpezească gândurile, doar așa, să nu care cumva să uite. De fapt, este distractiv.

Ea a râs.

– Nu cred că Jonathan ar fi de acord. A făcut o pauză. Tu ai vorbit cu Chloe mai devreme?

– Da.

– Am auzit o parte din conversația ta. Îi spuneai o poveste despre mama ta. Mă bucur că ai reușit să-i oferi puțină alinare.

A așteptat ca el să râdă sau să alunge emoțiile grele din acel moment. În schimb, a reflectat la cuvintele ei și a încuviințat din cap.

– I-am spus doar adevărul. Am făcut terapie pentru... incident. Am vorbit cu o mulțime de tipi din echipa mea, care veneau din medii diferite și aveau tot felul de probleme cu care se confruntau. Eu am vrut să-i ofer o perspectivă diferită, pentru că, atunci când ești tânăr, confuz și tulburat, este greu să-ți găsești drumul.

– Ai fost vreodată așa când erai tânăr?

– Mama m-a adus pe calea cea dreaptă. M-a lăsat să plec și să fac lucrurile pe care mi le-am dorit, chiar dacă

nu erau ce visase ea pentru mine. Știi, ar fi vrut să fiu veterinar. Să mă ocup de operațiunea de salvare a cailor. Se părea că aveam un har în ce privește caii.

– Harper te-a numit îmblânzitor de cai.

– Ea a exagerat într-un mod romantic lucrurile din filmul ăla blestemat. Îmi dau seama de ce au nevoie, asta-i tot. Dar nu am vrut să rămân blocat în acest oraș și să fiu doar veterinarul local. Mama a fost dezamăgită, dar nu a încercat niciodată să mă oprească.

– Nu am știut că ți-ai pierdut și tatăl când erai tânăr.

– Din nou, acestea au fost cărțile pe care soarta mi le-a pus în mână. Unele sunt mult mai rele, dar am amintiri de familie plăcute. Mulți oameni nu au parte de așa ceva.

– Cred că ai ajutat-o pe Chloe. Chiar dacă discuția nu a mers bine cu Jonathan, l-ai pus pe gânduri.

Un zâmbet trist a pâlpâit pe buzele lui.

– Mamele te iubesc necondiționat. Știu durerea prin care trece Chloe. Dacă ea se bazează pe tatăl ei, iar el o ajută, vor depăși împreună acest moment.

Mia s-a uitat la el în timp ce cuvintele își croiau drum spre capul și inima ei, strângându-se într-un singur nod mare. Ea întâlnise sute de bărbați. Avusese relații cu o duzină. Îndrăgostită sau atrasă sexual de două ori. Dar niciodată nu-și dorise un bărbat atât de mult cât și-l dorea pe Ethan Bishop. Felul în care Ethan vedea lumea, felul în care privise în sufletul lui Chloe și văzuse de ce avea nevoie, felul în care se oferise fără să se gândească să ajute un cal suferind – acesta era genul de bărbat care putea însemna totul pentru ea.

Aerul s-a tensionat. De parcă i-ar fi citit gândurile care-i treceau prin minte în acele momente, și-a lăsat mâinile în jos și s-a îndepărtat de cal. Ea îi urmărea mișcările mlădioase, lente și premeditate, în timp ce el a închis ușa boxei și a înaintat, stând la câțiva centimetri distanță.

– Nu ai venit aici doar pentru că nu ai putut dormi, nu-i așa, Mia?

Ea nu a răspuns. Nu a putut. El s-a apropiat și mai mult și i-a dat de pe față părul din care încă picurau stropi de

ploaie. A mângâiat-o pe obraz. S-a aplecat în față și i-a șoptit cuvintele la ureche.

– Ai venit după mine.

Sângele a început să-i clocotească în vene. Reușind cu greu să respire, stătea neputincioasă sub vraja lui, savurând intensitatea sălbatică a dorinței masculine și promisiunea din ochii aceia albaștri pătrunzători.

– Ești udă.

„Oh, Dumnezeule!"

Ea s-a înfiorat. Încet, el și-a lăsat mâna pe chipul ei și și-a trecut degetul arătător dinspre maxilar pe partea laterală a gâtului, oprindu-se la sân. A trasat conturul sfârcului excitat, urmărindu-i sânul cum se ridica sub bumbacul alb și umed, cerșindu-i atenția. Erotismul gestului a făcut ca un geamăt să-i scape de pe buze.

– Da.

– Cu siguranță în exterior. Dar cum ești în interior?

Inima i s-a oprit, apoi a luat-o la goană într-un ritm nebunesc. Lumea s-a redus la acel deget, în momentul în care i-a căzut de pe sfârc și a coborât în jos pe pântec, oprindu-se la talia pantalonilor scurți. Dumnezeule, cât de tare își dorea ca mâna aceea să se strecoare pe dedesubt și s-o scape puțin de tensiune! Clitorisul îi pulsa, iar chiloții îi erau deja uzi. Nările lui s-au deschis și satisfacția i-a curbat buzele.

– Vrei să-mi spui tu? Sau mă lași să aflu singur?

Dinții i s-au înfipt în buza de jos. Genunchii ei au început să cedeze, așa că el a împins-o până ce a sprijinit-o de perete. Un arc de lumină a fulgerat în fereastra murdară și a luminat camera. Mirosul de bărbat, de cal și de fân i-a cuprins simțurile și s-a agățat de umerii lui, ametită de valurile agitate ale dorinței care se revărsau din interior.

– Mia?

Ea a clipit, uitând cu totul de prudență, de jenă sau de îndoieli. Arcuindu-și șoldurile ca o invitație, ea i-a luat mâna și i-a condus acele degete grațioase către căldura arzătoare dintre picioarele ei.

– Atinge-mă, a șuierat ea. Te rog!

El a înjurat murdar. Și-a aplecat capul și și-a apăsat gura pe a ei. Și-a strecurat degetele în pantalonii ei scurți, în chiloții ei, cufundându-se adânc în miezul ei ud. Nu exista seducție, finețe sau ezitare – doar împingerea fermă a degetelor lui și trecerea degetului mare peste punctul acela excitat, care devenise centrul ființei ei. Limba lui i-a devastat gura, iar mâna lui a frecat-o cu o precizie nemiloasă, care a făcut-o să tremure, aducând-o aproape de punctul culminant și făcând-o să aibă un orgasm în câteva momente.

Mia s-a cutremurat și s-a lăsat dusă de senzațiile orgasmului minunat, care i-a provocat valuri de plăcere în fiecare mușchi al corpului.

„La naiba!"

Era atât de sexy!

Ethan a privit-o cum s-a înfiorat sub degetele lui doar după câteva mișcări și s-a îmbătat cu fiecare expresie superbă de pe chipul ei. Ochii aceia de culoarea whisky-ului erau ametiți de extaz, iar pielea i se înroșise într-un roz pal. Buzele umflate i-au rostit numele într-o frumoasă simfonie de sunete. Miezul ei i-a strâns degetele fără milă, alunecoasă și fierbinte. Mădularul lui s-a umezit, sugrumat în blugi, și a fost nevoie de toată pregătirea militară pentru a nu-și da drumul pe loc, ca un adolescent fără experiență.

În momentul în care o surprinsese în grajdurile lui, îl fermecase cu părul de culoarea mierii, încâlcit și dezordonat, cu pantalonii scurți albi și cămașa lipite de piele, subliniind curbele voluptuoase ale sânilor și triunghiul întunecat dintre coapse. Ethan a jurat că nu avea s-o lase să-i scape în seara aceea. Practic era ca o piersică pârguită și suculentă, gata a fi culeasă, savurată, linsă, mâncată. Planul lui includea puțin flirt, niște sărutări seducătoare și un drum înapoi sper bungalow, unde se putea bucura de ea în patul lui ore în șir.

În schimb, o făcuse să atingă extazul lipită de peretele grajdului și fusese cel mai tare lucru pe care îl

experimentase vreodată.

Un impuls puțin cam sălbatic îi trecea prin vene, dorința carnală de a o avea chiar acolo, chiar atunci pulsându-i prin trup. El niciodată nu avusese de-a face cu o femeie cu o pasiune atât de sinceră și de reală. Fără jocuri sau intenții false – doar o capitulare frumoasă în fața plăcerii pe care i-o putea oferi.

Și avea nevoie de mai mult. De mult mai mult.

– Oh, iubito, trebuie să faci asta din nou! a murmurat el, buzele lui mângâindu-le pe ale ei pentru a tachina și a se juca.

– Îmi pare rău. Mi-am dat drumul atât de repede!

Tonul ei confuz l-a umplut de o satisfacție nebună. El a mușcat-o ușor, sugându-i buza de jos în timp ce mâna lui a rămas îngropată între picioarele ei.

– A fost al naibii de frumos! Mult mai frumos decât în fanteziile mele – și am fost destul de creativ când mi-am imaginat cum să te aduc pe culmile plăcerii.

Ea a gemut și a deschis gura, iar sărutul s-a întors repede, înfierbântându-i pe amândoi și făcându-i din nou să simtă acea dorință sălbatică. Ea s-a arcuit pe perete, mâinile ei trecând lacome peste pieptul și spatele lui, zgâriindu-i pielea cu unghiile, făcându-l să tremure.

– Ce se întâmplă cu mine? a șoptit ea, strecurându-și ambele palme pe sub betelia blugilor lui pentru a-i prinde fundul și a-l trage mai aproape. Simt că am luat-o razna… nebună… în flăcări…

– Și eu. Am vrut s-o iau ușor. Să fiu mai civilizat. Să te seduc.

El i-a tras cămașa peste umăr, dezvăluindu-i sânul. I-a supt sfârcul, frecându-i vârful tare, încercându-l cu dinții. Ea s-a cutremurat în brațele lui, iar el i-a tras în grabă pantalonii scurți și chiloții din dantelă de pe șolduri, îndepărtându-i cu piciorul pe podeaua noroioasă.

Ea i-a deschis blugii și și-a înfipt mâinile în șliț.

– Nu vreau să fim civilizați. Vreau asta.

Mâinile fierbinți și moi i-au cuprins mădularul erect, strângându-l ușor, smulgându-i un blestem de pe buze.

– Iubito, suntem în grajd. Lasă-mă să te duc acasă!

– Nu avem timp.

Un surâs i-a apărut pe buze. S-a străduit din răsputeri să nu-și piardă mințile sub mâinile ei fine și pricepute, făcând o ultimă încercare de a controla situația.

– Nu vreau să te murdăresc.

Ochii ei s-au întunecat, căpătând o nuanță mai închisă de chihlimbar, pe jumătate înnebuniți de dorință. Cu sânii expuși în fața ochilor lui, cu buzele umflate și roșii, goală de la brâu în jos, întruchipa simbolul Evei, goală în grădina ispitei. Ea i-a mângâiat vârful penisului, iar el a tremurat în mâinile ei.

– Vreau să fie murdar. Obscen. Vreau totul. Ea i-a lins sfârcul, cufundându-și dinții în bicepșii lui în timp ce își verbaliza dorința. Vreau ce mi-ai promis.

Și-a pierdut controlul.

Vederea i s-a încețoșat. În câteva secunde, s-a descotorosit de blugi, luând un prezervativ din buzunarul din spate, i-a ridicat șoldurile și a luat-o în brațe.

– Pune-ți picioarele în jurul mijlocului meu și nu-mi da drumul! a poruncit el.

Ea s-a conformat, iar el a îndepărtat-o de perete, făcând câțiva pași spre o grămadă de fân proaspăt din colț. Încet, s-a lăsat în genunchi și a culcat-o pe spate. Un alt tunet a zguduit grajdul, iar el pur și simplu a urlat victorios împreună cu mama-natură, în timp ce îi privea trupul gol, înfiorat și deschis și tremurând pentru el. Sexul ei era umflat și pregătit, iar el i-a desfăcut picioarele și mai tare, cu umerii lipiți de coapsele ei în timp ce și-a aplecat capul între ele. Ea a gemut, zvârcolindu-se în strânsoarea lui.

– Ethan, te rog, nu pot, voi…

– Vreau să-ți dai drumul! Din nou.

Limba lui a trecut peste faldurile ei și a început să se desfete. Mirosul de mosc l-a îmbătat în câteva secunde. Încă o dată, a renunțat la delicatețe pentru a-și satisface dorința intensă de a o poseda total pe această femeie, în toate modurile posibile. Buzele lui s-au închis peste mugurul care pulsa, sugându-l în timp ce degetele lui o

ținea deschisă, astfel încât limba să poată pătrunde adânc, bucurându-se de micile tremurături ale corpului ei în timp ce ea se zvârcolea de plăcere și apoi…

A simțit-o cum s-a tensionat sub limba lui. I-a prelungit orgasmul atingând-o ușor cu limba, masându-i punctul vulnerabil, apoi s-a ridicat și și-a pus prezervativul.

Și-a strecurat mâinile sub genunchii ei și a împins înainte. Coapsele îi tremurau în strânsoarea lui, corpul ei fiind cuprins încă de mici tremurături, în timp ce el apăsa încet. Fiind atât de strâmtă, ea l-a văzut cum și-a dat capul pe spate la senzația minunată de a fi îngropat adânc în ea.

– Mia? Uită-te la mine!

Ochii ei s-au deschis. Ea i-a strâns umerii, cu corpul ud și primitor.

– Încă nu am terminat.

A început să se miște. Mâinile lui i-au cuprins obrajii, forțând-o să se uite la el în timp ce își legăna șoldurile, alunecând până la capăt, apoi împingând adânc. Excitația a pâlpâit în acei ochi de culoarea whisky-ului când trupul ei s-a excitat din nou. Sfârcurile tari s-au apăsat pe pieptul lui, iar ea s-a ridicat mai mult pentru a întâmpina fiecare pătrundere. Când s-a retras, el și-a trecut vârful penisului peste clitorisul ei, pătrunzând iar în miezul ei strâmt, iar în câteva secunde, ea a ajuns iar la orgasm, suspine minuscule ieșindu-i din gât, sexul pulsând în jurul lui ca o menghină de căldură și de dorință.

– Ethan? Dumnezeule, mă simt atât de bine, nu mai pot! Oh, Ethan, te rog!

– Da, asta e, ești atât de strâmtă! Dă-ți drumul pentru mine, Mia! Din nou. Acum!

El a pătruns-o cu câteva mișcări scurte și puternice, iar ea a țipat, înfiorându-se în brațele lui. A savurat și ultima pulsație a orgasmului ei, apoi s-a retras și s-a eliberat, mișcându-și șoldurile în extaz în timp ce își revărsa sămânța și îi striga numele.

Ploaia bătea în ferestre, iar fulgerul a luminat încăperea. Phoenix a scos un nechezat ușor, iar copitele

lui s-au auzit ca un ecou. Ethan s-a prăbușit cu Mia în brațe și s-a întrebat de ce nimic nu-l făcuse să se simtă atât de bine așa cum se simțea în acel moment.

18

În sfârșit, se întâmplase.

Avusese parte de cea mai bună partidă de sex din viața ei.

Mia fredona în timp ce cobora scările și încerca cu disperare să-și ascundă zâmbetul tâmp. Din nefericire, nu dispărea, curbându-i gura, încântată de amintirile plăcute. Rămăseseră toată noaptea în grajd, rostogolindu-se literalmente în fân. Când reușiseră să se desprindă unul de celălalt, când zorii amenințau să apară, el o condusese înapoi la pensiune, îi dăduse alt sărut pătimaș și plecase fără un cuvânt. O dureau mușchii, dar într-un mod plăcut, iar coapsele o frigeau. Întregul ei corp simțea că se trezise după un somn lung și profund.

La naiba! Bărbatul ei era plin de energie.

Cuvintele i se rostogoleau plăcut în minte în timp ce se oprea la căruciorul de mic-dejun pentru a-și turna o ceașcă de cafea. Din ceainicul în stil retro cu desene florale s-a scurs un șuvoi de băutură fierbinte perfectă de care devenise dependentă. O făcuse să-și schimbe părerea de la început că nu putea găsi o ceașcă decentă de cafea în afara celor oferite de cafenelele din oraș. Putea să declare public că Ophelia o răsfățase.

Tartele cu lămâie erau așezate pe platoul care însoțea ceainicul. Glazurate, păreau fragede și însiropate.

Amintirea privirii admirative a lui Ethan care cutreiera peste corpul ei gol a lovit-o pe neașteptate. Se îngrășase aproape două kilograme de când venise la pensiune,

simțindu-se liberă să se răsfețe cu tot felul de tratații delicioase. Ciudat! Se așteptase să intre în panică arunci când urcase pe cântar, dar, când se uitase în oglindă, îi plăcuse ce văzuse. Pielea ei strălucea, iar șoldurile aveau o curbă frumoasă care nu arăta rău. Sigur, trebuia să uite de Gucci, pentru că, în acel moment, își dorea tarta aceea mai mult decât își dorea rochia.

Odată decizia luată, și-a pus prăjitura în farfurie și și-a târât comorile pe veranda din față. Ethel și Priscilla au zărit-o primele.

– Mia, ne așteptam să dăm cu ochii de tatăl lui Chloe. A plecat deja?

Ea s-a lăsat să cadă în balansoar și a încuviințat din cap.

– Îmi pare rău, dar da, l-ați ratat. Unde ați ieșit așa de târziu aseară?

Doamnele au rânjit.

– Ne-am îmbătat la P&G's după orele de parașutism, a spus Ethel sorbindu-și ceaiul. A fost o nebunie. Am jucat ping-pong cu pahare de bere.

– Nu cred.

Priscilla a fluturat o mână în aer.

– Ba da, sigur că am făcut-o. A trebuit să sărbătoresc faptul că am supraviețuit săriturii și că am apucat să mai trăiesc o zi. În plus, era acolo un tânăr care arăta de parcă era Căpitanul America. Speram că va fi suficient de beat încât să-și scoată cămașa.

Mia a râs.

– Ești atât de nebunatică, Priscilla! Bine că soțul tău te suportă așa cum ești.

Sunt și alte motive, a spus femeia mândră. L-am lăsat să mai doarmă puțin în această dimineață. Uneori, nu poate ține pasul cu noi.

– Nici eu nu cred că aș putea. Care este programul de astăzi?

Ethel a oftat.

– Plecăm, draga mea. Aceasta este ultima noastră zi. Eliberăm camerele la prânz.

Mia s-a uitat la ele șocată.

– Nu! Am crezut că mai stați câteva zile.

– Nu putem. Avem deja programată următoarea oprire în New Jersey, iar Ed ne-a înscris la turneul de poker din Atlantic City. Dar pot să spun că aici ne-am distrat cel mai mult. Eu și Priscilla speram că vei veni să ne vizitezi în Florida la iarnă. Nenorocitele alea de aziluri de bătrâni sunt plictisitoare ca naiba și ne-ar face plăcere să avem puțină companie. Ne transformăm în păsări migratoare pentru că trebuie să ne menținem activi, altfel bătrânețea ne pune la pământ.

Mia a clipit când a simțit că i se pune un nod în gât de emoție. „Ridicol!" Trecuse de la dorința de a evita cu disperare gașca nebună la a-i căuta compania. Chiar începuse să se atașeze de ei și spera că avea să simtă măcar pe jumătate bucuria lor de a trăi.

– Categoric. O să-mi fie dor de voi. Nimic nu va mai fi la fel pe aici.

– Dar îl ai pe Ethan, a zis Priscilla. Voi doi practic v-ați ținut de mână la *Mama Mia*. Și ar fi trebuit să vezi cum te privea când dansai la bara de striptease.

– A mai făcut vreo mișcare? a întrebat-o Ethel.

– Hm, ei bine, aseară am avut o întâlnire din nou și…

– S-a culcat cu el! a ciripit Priscilla. Mi s-a părut mie că ai alt aer în dimineața asta, dar am crezut că era din cauza tartei!

Oh, Dumnezeule, s-a înroșit! Cum reușiseră s-o facă a fi copleșită de rușine?

– Ei bine, am avut o discuție plăcută și apoi…

– Ți-a smuls hainele de pe tine și ați făcut sex! i-a luat Ethel vorba din gură.

– Câte orgasme ai avut? a întrebat-o Priscilla.

Mia a băgat tarta în gură pentru a găsi o scuză să nu răspundă și apoi aproape că a avut alt orgasm. Doamne Sfinte, dulciurile Opheliei erau letale! Tarta de lămâie, glazura de vanilie și siropul lăsat de smântâna dulce dansau pe limba ei.

– Multe, a mormăit ea în cele din urmă, capitulând.

Nu se simțea în stare să se lupte cu acest duo dinamic. Era mai bine să se predea acum.

Femeile au țipat.

– Atunci chiar putem spune că ne-am făcut treaba aici, a anunțat Ethel. Nu o luați prea în serios și nu care cumva să nu vă distrați pe cinste! Pari genul care gândește prea mult.

– Așa este. Dar am convenit să ne bucurăm de cât ne-a mai rămas din această vară și să vedem ce se întâmplă. Nimic serios. O aventură de-o vară.

Priscilla s-a încruntat. Și-a bătut cu degetul buzele de culoare portocalie.

– Amândoi ați fost de acord cu aceste condiții? a întrebat-o.

Mia și-a înclinat capul. Nu o văzuse niciodată pe femeie arătând atât de serioasă.

– Da. Este valabil pentru amândoi.

– Dacă te îndrăgostești?

Ethel a râs și și-a fluturat o mână în aer.

– Pris, despre ce vorbești? Tocmai a zis că au fost de acord să fie o simplă aventură. Asta ne-am dorit pentru ea.

– Da, a continuat Mia. Nu se va pune problema de dragoste, de obligații sau de un viitor împreună. În sfârșit, am de gând să am o relație fără prea multe implicații.

Priscilla s-a uitat la ea prin ochelarii cu rame groase. În ochii ei verzi apoși se oglindea un vârtej de emoții.

– Mia, e prea târziu, a spus ea serioasă. Mâna ei încreștită tremura ușor când a întins-o să-i strângă brațul. Sexul este prea bun. Omul este excepțional. Conexiunea este de asemenea puternică. O să vă îndrăgostiți unul de celălalt.

– Ce? a strigat Ethel.

– Ce? a țipat Mia. Nu, asta nu se va întâmpla. Ai spus că o să mă descurc!

Priscilla a oftat lung.

– Știu. Am fost și eu prinsă odată într-o poveste de dragoste ca a ta. Nu m-am gândit prea bine. Același lucru

s-a întâmplat cu Pete. La început, a fost doar o aventură de-o noapte, iar eu am rămas cu el pentru sex. Apoi, desigur, relația s-a transformat în dragoste.

Mia și-a îngropat fața în mâini, încercând să-și șteargă acea imagine din minte. Toate himerele ei de a avea parte de sex grozav, fără responsabilități, fără să se culpabilizeze s-au îndepărtat pe aripi de vânt. N-o avertizase instinctul că Ethan Bishop întruchipa tot ce și-ar fi dorit de la un bărbat? Și dacă îi frângea inima?

Ethel a bătut-o pe genunchi.

– Este în regulă, Mia. Trebuie să respectați o singură regulă: să te rezumi la partea fizică. Dacă te farmecă cu discuțiile sau face chestii care să te amuze, ignoră-l! Păstrați-vă toată atenția asupra sexului. Fără prietenie. Fără respect. Fără iubire. Ai înțeles?

Pris a clătinat din cap cu tristețe.

– Sexul grozav duce întotdeauna la iubire. N-are nici o șansă.

A fost salvată de apariția soților lor. Purtau pantaloni scurți în carouri și cămăși de golf asortate, șosete până la genunchi și mocasini eleganți din piele. Au bâjbâit cu bastoanele, dinții falși și ochelarii, plângându-se ursuzi de zgomotul cocoșilor care îi treziseră și pe ei devreme, iar Mia nu s-a putut abține. A copleșit-o un val de afecțiune. S-a ridicat de pe balansoar, și-a întins brațele și i-a îmbrățișat pe amândoi.

– O să-mi fie dor de voi, a spus ea.

Bărbații au pufnit, dar au luat-o la rândul lor în brațe. Ethel și Priscilla au sărit în sus și s-au alăturat îmbrățișării de grup, iar Dolly i-a văzut din interior și a venit alergând, strecurându-se între ei.

A simțit un gol în stomac. S-a întrebat ce se întâmpla cu ea.

Și, ce era și mai rău, începea să nu-i mai pese.

Câteva ore mai târziu, s-a ridicat din fața laptopului și a decis să o scoată pe Chloe la cină. Fata își petrecuse toată ziua la grajduri, încercând să jongleze cu treburile zilnice și să mai strecoare o lecție de călărie în program și merita

puțin timp liber. Jonathan sunase mai devreme pentru că Chloe a refuzat să răspundă la telefonul mobil pentru a vorbi cu el. Mia l-a sfătuit să continue să încerce. Poate că o conversație purtată în seara aceea ajuta la calmarea mâniei fetei față de tatăl ei.

Ea a ajuns la grajduri și a privit activitatea care, deși haotică, părea eficientă. Grupuri de călăreți se pregăteau să iasă pe trasee, iar Harper înșeua un murg frumos, care stătea răbdător în timp ce ea îi strângea cureaua sub burtă. Alți cai erau spălați de diverși angajați, iar un tractor roșu căra baloturi de fân până în fața unei uși care fusese lăsată deschisă. Wheezy a venit în goană să o întâmpine, urmat de un cârd de găini și, oh, nu…

Hei Hei a zărit-o și a început imediat să-și agite capul în sus și în jos într-o frenezie nebună. Penele albe tremurau de entuziasmul care-l cuprinsese. Gușa roșie îi tresălta. A scos un țipăt scurt și a alergat spre ea de parcă ar fi fost mama pe care o pierduse de mult timp și pe care în sfârșit o regăsise.

I-a scăpat un râset de pe buze în timp ce pasărea nebună i-a ciugulit piciorul cu afecțiune și și-a frecat penele de pielea ei.

– Bine, să nu fim atât de sentimentali, a spus ea. Am luat prânzul împreună ieri, îți amintești? Și am refuzat să iau sendvișul cu pui sau curcan, deoarece nu mă simțeam în largul meu știindu-te atât de aproape.

El a cloncănit, a zgâriat pământul și i-a călcat degetul de la picior cu ghearele.

– Frate, astea sunt sandale Gucci! Ai puțin respect.

Ea a oftat, dar nu o mai deranja atât de mult. De fapt, începuse să-l caute pe Hei Hei când el nu era prin preajmă. Îi oferea un fel ciudat de mângâiere sufletească.

– Te rog să nu-mi spui că ar trebui să fiu gelos pe un pui!

S-a întors, punându-și mâna la ochi din cauza soarelui și a dat de ochii albaștri sclipitori ai lui Ethan. A simțit imediat că se schimbase ceva între ei. Înainte, erau tachinări, probabilități și precauții. Acum încă îi simțea

prezența undeva adânc în interiorul ei, iar această cunoaștere profundă, la un nivel cu totul nou era ceva peste care nu putea trece cu vederea. I s-au strâns degetele, dornice să-l atingă. Să-i mângâie părul de pe frunte. Să-și treacă degetele peste buzele și maxilarul lui. Să-i sărute buzele acelea ferme și voluptuoase până când el i-ar fi șoptit numele cu acea tonalitate intimă și ar fi tras-o mai aproape. I s-a strâns stomacul de emoție, dar se aflau în văzul tuturor și nu știa cum să se comporte cu el. Oare voia să țină secretă aventura lor? Și dacă ar fi făcut-o, cât de mult ar fi deranjat-o? Ea s-a concentrat asupra conversației lor.

– Simți dorința de a-mi ciuguli picioarele?

Privirea lui a coborât, zăbovind peste fiecare curbă pe care gura, limba și dinții lui o experimentaseră.

– Mi-e teamă ca nu cumva să fi neglijat vreo părticică din tine.

Ea s-a înroșit. Se înroșise de-a dreptul.

– Nu ai făcut-o.

Un zâmbet plin de satisfacție i-a curbat buzele.

– Bine de știut.

Ea și-a schimbat greutatea pe celălalt picior și a făcut un pas în spate, dând să plece. Dumnezeule, avea impresia că venise la grajd să-l vadă? Pentru a-i arunca măcar o privire, ca o adolescentă îndrăgostită?

– Hm, am venit s-o întreb pe Chloe dacă vrea să meargă la cină când termină.

– Hm, doar ca să o vezi pe Chloe?

– Ei bine, da. Adică nu sunt aici să te deranjez, să te urmăresc sau altceva de genul ăsta.

Zâmbetul i s-a lărgit.

– Ești timidă, a spus el.

A rămas cu gura deschisă. S-a înroșit și mai tare.

– Nu! Bineînțeles că nu sunt timidă. Sunt în regulă. Sunt stăpână pe mine. Sunt… Nu contează.

El și-a dat capul pe spate și a râs în hohote, uimind-o. Ea a încercat să facă un pas înapoi, dar Hei Hei i-a blocat drumul.

– Dumnezeule, ești adorabilă! Fierbinte. Sexy. Și mi-a fost dor de tine.

„Oare chiar i-a fost?" Purtarea lui sinceră a încălzit-o, așa că s-a relaxat, zâmbindu-i înapoi.

– Și mie.

– Atunci vino aici și salută-mă cum trebuie!

A prins-o de talie, a tras-o spre el și a sărutat-o. Dulceața buzelor lui care se mișcau peste ale ei i-a tăiat răsuflarea și i-a anulat orice intenție de a se împotrivi. Ea i-a răspuns la sărut, cu umerii scăldați în lumina soarelui; gustul delicios de cafea, de mentă și de mascul; zgârietura aspră a maxilarului frecându-se de bărbia ei. Încet, el i-a dat drumul, dar privirea lui a rămas fixată în a ei.

– Mai bine, a murmurat el.

Câteva fluierături puternice au răsunat din depărtare. Ea a aruncat o privire peste umărul lui și a văzut cum câțiva dintre muncitori le făceau semne cu degetul mare ridicat. Mia a gemut la distracția juvenilă a bărbaților.

– Bănuiesc că nu am încălcat regulile. Oamenii care ne văd…

O încruntare i-a încrețit fruntea.

– Nu există reguli, Mia. Doar facem lucrurile cu care ne simțim amândoi confortabil, dar nu am nimic de ascuns. Nu este nevoie să ne furișăm ca niște adolescenți. Vreau să fiu cu tine. Să petrec cât mai mult timp cu tine în această vară. Tu, nu?

Zâmbetul tâmp i-a reapărut pe față.

– Ba da. Nu vrei să vii cu noi la cină?

– Mi-ar plăcea.

– Hei, Mia, ce s-a întâmplat?

Chloe venea spre ei. Maioul negru și blugii erau plini de praf, iar cizmele aveau o crustă de noroi. Părul ei violet era prins la spate într-o coadă de cal. Pielea îi devenise aurie sub razele soarelui, chiar dacă Mia îi tot amintea să aplice cremă de protecție solară la fiecare trei ore. Fața ei era lipsită de orice urmă de machiaj. Părea obosită, dar ochii albaștri erau strălucitori și limpezi. Mia s-a temut că avea să o găsească pe fată deprimată sau furioasă, dar se

părea că munca îi pria. S-a întrebat dacă Ethan vorbise din nou cu ea.

– Vrei să mergi la restaurant? a întrebat-o Mia.

O umbră i s-a așternut pe chip.

– Nu. Nu mă dau în vânt după restaurant. Putem merge la Market? Fran a spus că acum promovează oferte speciale pentru cină.

– Sună bine. Este în regulă dacă vine și Ethan?

Chloe a aruncat o privire de la unul la celălalt. Un zâmbet înțelegător îi curba buzele.

– Desigur. Mă întrebam când vă veți combina. Ethel și Priscilla au făcut un pariu, știi?

Mia a pufnit.

– Nu mă surprinde. Din păcate, au fost nevoiți să plece în această dimineață, dar Ophelia a spus că va sosi o fată de vârsta ta, care va sta timp de o săptămână cu părinții la pensiune. Poate că este o tipă fainã.

– Poate. Mă duc să mă spăl, asta dacă nu mai ai nevoie de mine, Ethan.

– Nu, ai terminat. Mulțumesc, Chloe. Nu cred că m-aș fi descurcat fără tine astăzi.

Fața i s-a îmbujorat de plăcere.

– Mersi. Sunt din ce în ce mai bună la călărie, așa că te-aș putea ajuta mai mult cu oaspeții. Dacă vrei și tu.

– O idee bună. Hai să vorbim mai multe la cină!

Ea a dispărut cu un pas ușor, cu părul violet luminând cărarea ca un far. Parcurseseră un drum lung de la prima lor întâlnire. Mia și-ar fi dorit ca Jonathan să fi rămas să o privească în timp ce lua lecții de călărie. În acele momente, părea că toate grijile ei se risipeau și că era fericită fiind ea însăși. Mia avea sentimentul că tatăl fetei regretase acea decizie.

– O să fie bine, Mia.

Și-a ridicat privirea spre el și a zâmbit.

– Știu. Sper să nu mai pomenească de prietenii ei. Are ordin să nu se mai întâlnească cu ei.

– Dacă vor veni, voi vorbi cu ei.

– Crezi că eu nu pot să fac față problemelor?

– Mia, cred că tu cauți problemele. Voi încerca să te țin departe de asta.

Ea a râs, iar el a prins-o de mână pentru a o trage pentru alt sărut rapid.

– Lasă-mă să fac un duș și vin să te iau!

Ea l-a privit în timp ce se îndepărta, admirând modul în care blugii îi conturau fundul superb. Acum știa cum era să-și înfigă unghiile în mușchii tari în timp ce el intra adânc în ea. Avea tendința de a dezlănțui în ea ceva întunecat, senzual și liber. Simțise prima dată că sexul fusese mai degrabă o experiență de plăcere rafinată decât o cursă către atingerea orgasmului, având o ușoară undă de regret că nu se ridicase la nivelul așteptărilor.

A alungat acel gând cu fermitate. Fusese doar o partidă de sex grozavă. Nici mai mult, nici mai puțin. Trebuia să respecte regulile și nimeni nu avea de suferit.

„Nu-i așa?"

Hei Hei a călcat-o cu ghearele pe ambele picioare pentru a-i atrage atenția și a piuit. Wheezy a auzit și a început să sară în jurul ei, lingând piciorul Miei și penele puiului. Cine ar fi crezut că un câine și un pui puteau fi atât de apropiați?

– Sunt chiar aici, băieți, calmați-vă! Să ne întoarcem în timp ce Chloe și Ethan fac duș. Am găsit acest furaj organic pentru pui la magazinul de animale de companie care ar trebui să fie ultimul strigăt în materie de mâncare pentru păsări. M-am gândit că ai vrea să încerci. Dacă îți place, Tara a spus că va face o promoție specială.

Hei Hei a dat din cap în semn că era de acord.

– Și am găsit niște oase care sunt foarte bune pentru câinii mai bătrâni, mai ales pentru dinții lor.

Wheezy a lătrat.

– Bine. Să mergem!

Puiul și câinele au urmat-o în timp ce ea continua să vorbească.

Două ore mai târziu, Mia, Ethan și Chloe erau așezați la o masă din Market, mâncând un ceviche de creveți care era atât de proaspăt și de delicios, încât Mia a insistat ca

Fran să-l introducă în oferta specială de weekend și să creeze un meniu întreg în jurul lui. Numărul clienților s-a dublat și s-a format o coadă la ghișeele de delicatese și de pește. O nouă zonă de relaxare se mândrea acum cu scaune capitonate confortabile și mese elegante, înconjurate de vaze cu flori proaspete viu colorate.

– Cum ai reușit să readuci asta la viață? a întrebat Ethan, înfigându-și furculița în cartofii cu rozmarin.

Garnitura arăta atât de bine, dar Mia încă se lupta cu relația ei de dragoste și ură cu carbohidrații.

– Odată ce am identificat clientela-țintă, am reproiectat campania de publicitate pentru ea. De multe ori, adevărata problemă sunt recunoașterea mărcii și ideea care stă la baza afacerii. De exemplu, Fran a creat Market pentru a concura cu Whole Foods și alte supermarketuri care comercializează produse gourmet. Orașul nu era interesat de asta la fel de mult, de capacitatea ei unică de a oferi alimente proaspăt preparate și antreuri. În loc să vindem doar pește, am încorporat oferte speciale, astfel încât oamenii să poată da o fugă să ia prânzul aici sau doar să treacă să și-l cumpere la pachet. Nimeni nu vrea fast-food tot timpul, iar localurile italienești au nișa cu pizza și produsele lor renumite. Restaurantul are burgeri, cartofi prăjiți și milkshake. Fran oferă acum antreuri de pește, frittate de legume, sendvișuri la grătar și variante ecologice sănătoase. Trebuia doar să înțelegem ce înseamnă cu adevărat Market.

Ethan și Chloe s-au uitat la ea. Ea a clipit.

– Ce s-a întâmplat? Vă plictisesc?

Ethan a clătinat din cap.

– În nici un caz. Sunt doar uimit de felul în care creierul tău funcționează când vine vorba despre astfel de lucruri. Este altă parte a activității companiei tale?

– Da. Dar este pentru întreprinderile mici care doresc să iasă pe piață și să aibă succes. Clienții mei actuali sunt mult mai mari, așa că în mare parte fac rapoarte și gestionez articolele de presă, programez apariții și mă asigur că nu apar surprize.

– Faci asta pentru tatăl meu? a întrebat Chloe. Credeam că l-ai ajutat doar cu paginile de socializare.

– Da, dar lucrez îndeaproape cu șeful lui de campanie, așa că tatăl tău este protejat de oamenii care încearcă să-i compromită reputația.

Fata a devenit serioasă, jucându-se cu paiul.

– Vrei să spui că oamenii pot spune lucruri rele despre tatăl meu doar pentru că nu vor ca el să câștige alegerile?

– Exact. Eu îl ajut să fie sigur că nu se va întâmpla așa ceva.

Vocea ei era atât de scăzută, încât Mia trebuia să facă eforturi s-o audă.

– Așa că te-ai asigurat ca presa să nu audă despre munca mea în folosul comunității?

– Da. Alegerile fiind atât de aproape, dacă lumea ar afla că ai avut probleme, asta ar afecta poziția tatălui tău în sondaje. Din păcate, acum nu mai ești un copil obișnuit. Tatăl tău candidează pentru funcția de primar, iar asta este o mare bătaie de cap.

Chloe a continuat să-și țină privirea în jos, fără să răspundă. Mia s-a uitat la Ethan, dar el doar a încuviințat din cap, așa că ea a lăsat-o pe fată să se gândească la cuvintele ei în tăcere. În toate conversațiile pe care le avuseseră, Chloe nu adusese niciodată în discuție ce făcuse, preferând să trateze munca la ferma de cai mai degrabă ca pe o slujbă de vară decât ca pe o perioadă de probațiune.

Mia nu o forțase niciodată. Negarea era un refugiu minunat, dar ea știa din experiență că totul avea să se spulbere într-un final. Poate că asta începea deja să i se întâmple lui Chloe.

– Am dat-o în bară. Cuvintele sincere păreau că fuseseră smulse din ea. Puteam să-i distrug visul tatălui meu. Și chiar dacă sunt supărată pe el și cred că greșește când încearcă să-mi spună ce să fac tot timpul, vreau să câștige. Vreau să obțină ceea ce își dorește și ceea ce mama și-a dorit întotdeauna pentru el.

Mia a simțit că se sufoca din cauza emoțiilor. Își dorea să se întindă și să o țină de mână pe fată, să-i spună că a înțeles-o și că a fost iertată, dar nu a fost în stare să facă nimic din toate astea. S-a așternut o tăcere scurtă și jenantă.

– Da, așa este, a spus Ethan. Toți copiii fac asta, mai ales dacă le place să fie niște ființe asumate. Dar ai plătit pentru asta. Ai venit la grajd în fiecare zi și ai muncit. Nu te plângi. Lucrezi din greu. Am văzut mai mult curaj în tine decât am văzut la mulți copii de 19 ani, Chloe. Ți-ai ispășit pedeapsa. Acesta este alt lucru despre care am vrut să vă vorbesc.

Mia și Chloe au așteptat să continue.

– Aproape că ți-ai încheiat orele de muncă în folosul comunității. La naiba, ai muncit atât de multe ore în plus încât, atunci când am trecut orele lucrate în registrul judecătorului, mi-am dat seama că mai ai doar o săptămână ca să-ți ispășești pedeapsa!

– Vrei să spui că am terminat? Chloe a răsuflat surprinsă. Am crezut că trebuie să lucrez până în august.

– Nu mai este cazul. Ți-ai dublat orele la grajd și credemă că nu le-am numărat fără să mă asigur că le-ai și lucrat. Deci poți să iei o decizie, iar eu o să ți-o respect, oricare ar fi aceasta. Aș vrea să continui să lucrezi pentru mine. Contra cost. Îți voi oferi 10 dolari pe oră și lecții gratuite de călărie. Vei continua să stai la pensiune până când începe semestrul de facultate, așa cum am planificat inițial. Îi voi anunța pe judecătorul Bennett că ai terminat perioada de probațiune.

– Care este cealaltă opțiune? l-a întrebat Chloe.

– Te întorci acasă cu tatăl tău. Desigur, poți rămâne aici dacă Mia este de acord, dar nu ai nici un motiv să rămâi dacă nu lucrezi în continuare la fermă. Personal, sper să rămâi să mă ajuți, pentru că ai demonstrat că ai un adevărat talent cu caii. Dar respect decizia ta, indiferent care ar fi aceasta.

Mia a surprins amestecul de emoții pâlpâind pe chipul lui Chloe, dar ea era cu ochii pe Ethan.

Chloe putea merge acasă.

Ceea ce însemna că și ea se putea întoarce.

Respirația i-a rămas blocată în plămâni. Gândurile i se învârteau nebunește în cap.

Trebuia să fie fericită că avea oportunitatea de a se întoarce la viața ei reală. Noiembrie era prea aproape ca să mai aibă timp de relaxare, iar în următoarele luni se putea concentra asupra campaniei lui Jonathan. Asfalt sub picioare, cafeaua Starbucks în mână, haine de firmă pe trup. Haosul nebun și emoția de a fi din nou în joc. Apartamentul ei modern de la mansardă, cu un spațiu generos și cocktailuri fabuloase în fiecare seară.

De ce nu era entuziasmată? De ce gândul de a se întoarce acasă i-a frânt inima cu un sentiment de regret?

Nu era pregătită. Nu voia să-l părăsească pe Ethan înainte de a putea profita de fiecare moment al companiei lui. Își dorea să aibă la dispoziție mai mult timp pentru a săpa mai adânc și a afla mai multe. Voia să-și termine vara pe veranda din față a pensiunii Opheliei și să-i cunoască pe noii oaspeți care soseau a doua zi. Trebuia să termine planul de marketing pentru magazinul de benzi desenate al lui Brian și să o pună pe Bea la curent cu dezvoltarea rețelelor de socializare. Ea nu putea merge acasă. Nu încă.

– Vreau să rămân, a spus Chloe.

Mia aproape că s-a scurs ușurată în scaun. Era decizia lui Chloe, nu a ei. Ar fi trebuit să fie al lui Jonathan, dar, dacă fata voia să lucreze și să-și îndeplinească angajamentele în următoarele câteva săptămâni, știa că aceasta era varianta corectă. Ele rezervaseră deja camerele de la pensiune, iar toată lumea se aștepta să fie acolo până în august.

Și apoi cuvintele i-au ieșit din gură înainte ca ea să le mai poată opri.

– Și eu vreau.

Ethan a țintuit-o cu privirea. În ochii albaștri străluceau căldura, promisiunea și o dorință care i-a înfierbântat vintrele. Satisfacția i-a învăluit vocea.

– Bine. Pentru că nu am vrut să plece nici una din voi.

Chloe a zâmbit.

– Încă un lucru.

– Și care ar fi acela? a întrebat-o Ethan.

– Ce zici de 12 dolari pe oră?

El a zâmbit, Mia a râs, iar Chloe a lăsat să-i scape ceva care era suspect de aproape de un chicot.

19

Dormitorul era întunecat. Luna plină atârna suspendată peste crestele munților, strălucind atât de puternic, încât ea punea pariu că vârcolacii alergau liberi de colo-colo. Era o lună neobișnuită, mare, rotundă și înflăcărată, ispitind lumea să renunțe la inhibiții și să dea frâu liber instinctelor primare.

Din moment ce făcuseră deja dragoste de două ori, Mia nu a avut nici o problemă să urmeze îndemnul mamei-natură.

– Spune-mi despre Hollywood!

El a privit-o degajat.

– Vrei să auzi despre staruri?

Ea a râs.

– Nu, vreau să aud despre slujba ta. Ai fost bodyguard. Pe cine ai apărat?

– Câțiva oameni obișnuiți – nu mari celebrități la început. Apoi i-am fost repartizat lui Delilah Devlin.

– Actrița din serialul acela popular de pe HBO?

– Chiar ea.

Și-a ridicat capul, care avea o încruntătură pe frunte.

– Stai, cred că îmi amintesc că am citit ceva despre ea. Da, era cu un tip din Forțele Speciale, s-a logodit și… S-a oprit, uluită. Ethan, ai fost logodit cu ea?

– Da.

A cuprins-o un val de gelozie. Simpla idee ca el să se culce cu o actriță celebră și s-o ceară și în căsătorie a zdruncinat-o din temelii. A încercat să se dea puțin înapoi, pentru că a simțit brusc nevoia să se distanțeze, dar el a părut a-i simți disconfortul și a tras-o, lipind-o iar de pieptul lui ferm. I-a ridicat bărbia forțând-o să se uite la el.

– Mia, nu este ce crezi. Am fost logodiți timp de trei săptămâni înainte să plec într-o misiune. Fața i s-a crispat, dar i-a întâlnit privirea care-l fixa și a continuat: Când m-am întors, eram terminat – atât creierul, cât și piciorul. A venit să mă vadă la spital și ne-am dat seama imediat că totul se schimbase. Ea a vrut ca lucrurile să revină la situația de dinainte de accident. Petreceri la Hollywood, covor roșu și distracție. A vrut să fiu din nou garda ei de corp și să uit de armată, de toate amintirile mele. Nu putea înțelege că suferința mea era mult mai mare. Mă schimbasem. Nu aș mai fi putut fi niciodată bărbatul care fusesem. Nu mai puteam să reînnod relația dintre noi.

Ceva a atins-o în adâncul sufletului, tulburând-o regretul slab din vocea lui în timp ce vorbea. A așteptat, simțind că durerea îi era mai profundă.

– Ai încercat să îndrepți lucrurile? l-a întrebat ea încet.

– Nu a fost nimic de îndreptat. Era îngrijorată de felul în care o despărțire i-ar afecta imaginea, nu de faptul că m-ar pierde. I-am spus că este în regulă să dau altă turnură poveștii, astfel încât să pară că fusese vina mea și să apar ca un nenorocit cu inima rece. Nu ne-a păsat suficient unul de celălalt pentru a găsi puterea de a lupta pentru relație.

Ea i-a mângâiat obrazul aspru.

– Ți-e dor de ea? Ai fi vrut să se fi terminat altfel?

El i-a luat mâna în a lui.

– Nu. Singurul regret pe care l-am avut este că am crezut că știu ce era dragostea. Am crezut că dragostea era distractivă și spumoasă, ca un cocktail pe care îl bei undeva pe o plajă îndepărtată. Am crezut că era simplă,

fără probleme și că o puteai planifica. Când a plecat, abia dacă mi-a fost dor de ea. Mi-e rușine că m-am lăsat ademenit de această lume iluzorie când luptam atât de mult pentru lucruri adevărate în cealaltă lume.

Cuvintele lui au atins-o până în străfundul inimii. L-a sărutat, simțind nevoia de a-l atinge, iar el a sărutat-o înapoi. Ceva se schimbase între ei, dar încă nu-și dădea seama ce.

– Mulțumesc că mi-ai spus.

El a zâmbit, iar ea a prelungit următorul moment de tăcere, mângâindu-i trupul. Degetele ei au trecut peste pielea goală a spatelui lui, punctând cu degetul conturul urmei de cerneală care proclama mottoul după care el trăise și respirase: „Pentru ca alții să trăiască". Mușchii lui au tresărit sub atingere, iar satisfacția a rezonat adânc în interiorul ființei ei. Era plăcut să știe că deținea aceeași putere asupra corpului lui precum o avea el asupra trupului ei.

– Când ți-ai făcut tatuajul? l-a întrebat.

– După ce m-am alăturat Forțelor Speciale. Am fost cu o echipă destul de unită, așa că am ieșit cu toții într-o seară și ne-am făcut tatuaje în oglindă.

– Ce frumos! Camaraderia masculină în toată splendoarea ei.

– Hei, a fost ceva dur! Tocmai scăpaserăm teferi dintr-o misiune în Mosul și au venit să-mi țină companie câteva zile în Los Angeles. Ne-am îmbătat, ne-am împleticit pașii într-o speluncă și am cerut să ne facem tatuaje care se potriveau. Eu am fost norocosul.

– Ce vrei să spui?

– Să spunem că tatuajul lui Wingbat spunea „Pentru ca alții să poată minți".

Ea a râs.

– Imposibil.

– Ba da. Ce tâmpit!

– Numele lui chiar este Wingbat?

– Nu, este Kevin. Dar, când sare dintr-un avion, arată ca un liliac nebun, deci așa i-a rămas numele.

– Ted a spus că îmi oferă un tatuaj gratuit dacă îl ajut cu campania de marketing.

A înclinat o sprânceană în nuanța ghimbirului.

– O să-i accepți oferta?

– Poate. Ea i-a surprins zâmbetul și a strâns din buze. Nu crezi că aș face-o?

– Cred că nu te-ai gândit să faci așa ceva înainte. Poate că este timpul să te răsfeți cu un mic gest de fată rebelă pe care nu ți l-ai permis în tinerețe. Ce ai vrea să-ți tatuezi?

Ea a înclinat capul, gânditoare.

– Un trandafir?

El a pufnit.

– Plictisitor! Toată lumea își tatuează o floare sau un simbol de pace. Trebuie să te gândești la ceva care va însemna ceva pentru tine, chiar și când vei fi bătrână. Trebuie să fie ceva atemporal.

– La naiba, iei chestiile astea în serios. Oh, stai, știu!

– Ce?

– O pereche de pantofi Christian Louboutin. Nu mă pot sătura niciodată de ei și sunt atemporali.

– Ești o obrăznicătură mică!

Mia a chicotit și s-a întors pe terenul ei de joacă. Corpul lui era magnific, iar multe porțiuni din el încă nu fuseseră studiate pe îndelete. Și-a trecut unghiile de-a lungul șirei spinării, oprindu-se și sărutându-l chiar în centru.

– Deci avem Wingbat. Care este porecla ta?

– Ethan.

– Ce-i cu astea? Mâinile ei s-au îndreptat spre bicepsul lui stâng, unde trei crestături adânci formau un oval zimțat. Cum s-a întâmplat?

– Cineva a încercat să-mi dea o poreclă.

Ea a râs, ciupindu-l de fund pentru a-l pedepsi, dar și ca să-i facă plăcere.

– Oprește-te, vorbesc serios! Ce s-a întâmplat?

– Niște gloanțe rătăcite. A trebuit să le scot într-o zonă unde era război și a fost nasol. Sunt cam urâte, nu?

– Sunt frumoase. A deschis gura pentru a săruta delicat cicatricile. Dar celălalt braț? Cicatricea asta care se întinde pe toată lungimea lui?

– Gloanțele m-au lovit în picior și chiar în locul acela în ultima mea misiune. Altă intervenție chirurgicală complicată.

– Cred că sunt bărbătești și sexy.

Pufnetul lui s-a transformat într-un geamăt când i-a examinat cu atenție corpul gol, pentru o cercetare mai atentă. Cearșafurile i s-au răsucit în jurul gleznelor, iar ea i-a savurat parfumul masculin, de mosc. L-a împins pe spate și s-a așezat călare pe coapsele lui, astfel încât să aibă controlul neîngrădit asupra trupului. Chiar și după două partide de sex, era din nou dur, erecția lui impresionantă pulsând și cerșind atenție. Ea a ignorat-o, alegând să-și îndrepte atenția asupra pieptului lui lat, presărat din plin cu păr, degetele ei masându-i sfârcurile strânse și plate. El a tras aer în piept, întinzând mâna să o apuce de umeri, dar ea a ridicat capul și a dat din deget.

– Fără atingeri!

– Ah, ne jucăm acum? Pentru că îmi place un joc bun.

Un fior i-a străbătut șira spinării când i-a auzit tonul grav, aproape amenințător. Acea voce dominantă pe care o folosise ca o lovitură de bici a făcut-o să se ude instantaneu, dar apoi a venit rândul ei. Niciodată nu se implicase în escapade amoroase, pentru că nu se simțise suficient de confortabil în propria piele. Sigur, îmbrăcase lenjerie intimă, aprinsese lumânări și încercase să joace rolul de seducătoare, dar de fiecare dată simțise că parcă îi lipsea ceva. Privind în urmă, și-a dat seama că era vorba despre propria nesiguranță în sexualitatea ei. Dar Ethan i-a dat acel sentiment de siguranță și a făcut-o să scape de inhibițiile sexuale, aprobarea necondiționată și dorința din ochii lui risipindu-i neliniștile, ispitind-o să ia ce își dorea, așa cum își dorea. Miei îi plăcea această nouă față a ei. Un zâmbet lent i-a curbat buzele.

– Poate. Dacă ești atât de bun cum zici, o să îți dau ce vrei, călărețule!

– Prințesă, habar nu ai ce promisiune ai făcut! Și-a pus brațele sub cap, lăsând-o să-și dea frâu liber imaginației. Joacă-te!

Și-a coborât privirea, învăluindu-i penisul țeapăn. Ea și-a lins buzele, savurând dorința pe care o simțea revărsându-se peste ele și a început să-și coboare capul cu mișcări lente și premeditate.

– Ar trebui să fie distractiv.

Zâmbetul lui arogant a dispărut. Când ea și-a trecut limba peste dâra de păr de pe pieptul lui, s-a tensionat.

Când dinții ei i-au mușcat ușor șoldul, a mormăit un blestem.

Mia se desfăta cu fiecare tremur și mârâit în timp ce se lăsa purtată de dorința de a-i oferi plăcere. Corpul lui acoperit de cicatrici era solid, emanând o forță bine temperată, iar mușchii puternici erau dovada profesionalismului și a dăruirii lui. Ea a alunecat mai jos pentru a-i mângâia genunchiul rănit, unde pielea era necicatrizată și încrețită, o amintire a gloanțelor mortale care îi zdrobiseră carnea, mușchii și osul. Nu a lăsat nici un centimetru neatins de buzele, limba și degetele ei, arătându-i cu fiecare atingere cât de mult îl venera.

În momentul în care și-a continuat explorarea, broboane de sudoare au strălucit pe pielea lui. Pumnii i s-au strâns la ceafă, iar privirea lui de un albastru pal a întâlnit-o pe a ei cu o disperare și o nevoie pe care nu le putea nega.

– Mia…

Ea i-a prins penisul dur de la bază și l-a luat în gură într-o mișcare lungă și lentă.

El s-a cutremurat de plăcere. Și-a îngropat mâinile în părul ei, a ținut-o pe după ceafă și și-a arcuit șoldurile pentru a savura și mai mult momentul. Înnebunită de răspunsul lui, ea l-a luat mai adânc, mișcându-se înainte și înapoi pentru a linge vârful, apoi l-a lăsat să alunece spre gâtlej. I s-au strâns testiculele, iar el i-a strigat numele, dar ea a menținut ritmul, fără să încetinească, folosindu-și mâinile pentru a strânge și a mângâia până la ultimul

centimetru, sugând mai tare, apoi, cu un strigăt puternic, el și-a dat drumul.

Înainte ca ea să aibă timp să-l elibereze ușor din strânsoare și să-i dea drumul din mâini, el o apucase de șolduri și o răsturnase pe pat. Strecurându-și palmele sub fundul ei, a ridicat-o până în dreptul gurii și a devorat-o.

A supt, a lins și a provocat, iar în câteva clipe, a adus-o aproape de momentul culminant. Proptindu-și călcâiele în saltea, ea s-a ridicat pentru a obține cât mai multă plăcere de la limba perversă care dansa peste clitorisul ei.

– Ethan, te vreau!

– Mă joc. Nu mă deranja!

Ea a gemut într-o agonie chinuitoare, în timp ce limba lui înconjura mugurul tare, iar degetele lui s-au înfipt adânc în sexul ei, curbându-se pentru a-i atinge punctul sensibil. Din nou. Și din nou. Ea l-a implorat și i-a strigat numele până când, în cele din urmă, el s-a tras înapoi și și-a pus prezervativul. Aproape plângând de ușurare, a încercat să-l tragă spre ea, dar, cu o mișcare rapidă, el a întors-o și a așezat-o în genunchi.

– Capul jos, iubito! Împinge șoldurile spre mine. Aceasta este recompensa mea.

El și-a făcut loc în interiorul ei încet, centimetru cu centimetru. Degetele lui i s-au înfipt în șolduri, ținând-o nemișcată până când s-a poziționat mai bine. Intimitatea sălbatică a momentului, combinată cu vulnerabilitatea ei i-au spulberat și ultima fărâmă de control. S-a cutremurat și a gemut în pernă, târându-se ca să se apropie, forțându-l să se miște.

– Mă faci să mă simt atât de bine, a gemut el. A întins mâna și a prins-o de păr, întorcându-i fața spre el. Uită-te la mine!

S-a mișcat. Cu fiecare atingere a trupurilor lor, tensiunea devenea din ce în ce mai apăsătoare, în timp ce penisul lui se îngropa adânc, umplând fiecare spațiu gol din ea, aducând-o mai aproape de momentul eliberării. Și, cu fiecare împingere, privirea lui a ținut-o pe a ei, până când Mia nu a mai avut puterea să-l refuze. S-a dezlănțuit

cu un strigăt, iar gura lui a pus stăpânire pe a ei într-un sărut aspru, intim, iar ea și-a dat drumul.

Mai târziu, și-a dat seama că deja se mințea singură.

– Hei, Ethan, avem o problemă!

Soarele abia ieșise la orizont, dar se obișnuise să fie treaz la ivirea zorilor și să se afle deja la fermă. S-a îndreptat spre grajdul aflat la marginea cea mai îndepărtată a proprietății. Era cea mai mică clădire din tot ansamblul, fiind locul unde țineau în mare parte echipamente și câțiva cai mai bătrâni, care lucraseră la fermă la un moment dat. Harper și John stăteau într-o parte, examinând ceva cu aceeași expresie îngrijorată pe chip. El s-a oprit lângă ei și a studiat peretele grajdului.

Cu un spray cu vopsea sângerie, era mâzgălit cuvântul CURVĂ.

Dedesubt, cu un spray de culoare neagră, cuvântul NENOROCIT era scris cu litere mari.

Două dintre ferestrele grajdului erau sparte. Bucăți de sticlă erau împrăștiate pe pervaz și pe pământul din jur.

– Caii sunt bine? a întrebat el, punându-și rapid mintea la contribuție în încercarea de a pune cap la cap actul ciudat de vandalism.

– Da, a spus Harper. Nu s-au atins de nimic din grajd. A auzit cineva ceva suspect aseară?

John a clătinat din cap.

– Mi-am făcut inspecția de seară și nu au fost probleme.

Ethan s-a uitat la cuvintele grosolane de pe zidul grajdului.

– Hei, Harp, vreun iubit supărat de care nu ne-ai spus?

Ea a pufnit.

– În nici un caz. Dar tu? Ai supărat-o pe Mia aseară?

– Ha-ha! Criminalul nostru se pare că nu are o identitate de gen. Ai anunțat incidentul?

Harper a ridicat din umeri.

– Nu încă. O s-o fac ca să se înregistreze într-un raport la poliție. Uneori, puștii de la facultate mai pleacă beți de la petreceri și devin agresivi. M-am gândit să instalez

camere pentru un plus de securitate, dar nu am avut probleme de mult timp.

– Să le instalăm săptămâna aceasta, a spus el. În eventualitatea în care nu a fost doar o întâmplare. Dar tu, John? Datorii la jocuri de noroc? Îți înșeli nevasta?

John a izbucnit în râs.

– Mi-aș dori ca viața mea să fie atât de interesantă. Voi întreba în jur să văd dacă vreunul dintre angajați a văzut ceva.

– Bine. O s-o întreb și pe Chloe când ajunge aici. Și pe Ophelia. Probabil nu trebuie să ne îngrijorăm, dar voi cere să avem camerele instalate deja în după-amiaza asta.

– Mersi.

Harper și John au început să curețe locul, iar Ethan și-a luat telefonul pentru a-l căuta pe Gary de la firma Beltran, cea care se ocupa de montarea alarmelor. Ferestrele sparte erau niște incidente mai frecvente decât blasfemiile. Erau doar câțiva cai și o mână de muncitori la fermă. Cine ar fi dorit să transmită un mesaj de ură atât de tranșant?

Câteva ore mai târziu, îl anunțase deja pe Gary că trebuia să vină și vorbise cu ceilalți muncitori. Nimeni nu auzise și nu văzuse nimic și nimeni nu părea să creadă că era vorba despre o răzbunare. Trebuie să fi fost mâna unor puști.

Tocmai se ducea să lucreze cu Phoenix când Chloe a intrat în grajd.

– Bună, Ethan. Am împrospătat fânul din grajdul numărul doi. Pot să-l ajut pe John să o spele pe Missy?

– Sigur. Hei, vreau să-ți arăt ceva. A avut loc un incident azi-noapte și am vrut să verific dacă ai auzit ceva.

Ea s-a încruntat.

– Ce incident?

A condus-o la locul faptei. S-a albit și a gâfâit de groază.

– Oh, Doamne!

– Nu este cel mai prietenos mesaj.

I-a studiat chipul, observându-i expresia șocată și s-a relaxat. Nu credea că avea legătură cu asta, dar ținând cont de actul de vandalism din trecut, trebuia să-și ia măsuri de precauție.

– Ai idee dacă vizează cineva ferma? Cineva care este supărat pe tine? Sau pe mine și pe Harper?

A devenit și mai palidă. Mâinile îi tremurau ușor, dar fata a clătinat din cap cu putere.

– Nu. Nu știu pe nimeni.

Vocea ei era stinsă. Ethan a privit-o, simțindu-i ezitarea din voce, care avea tonul cuiva care ascundea adevărul.

– Ai văzut cine a făcut-o?

– Nu, dar instalăm camere ca să nu se mai întâmple. A făcut o pauză și a sfredelit-o cu privirea. Tu ai făcut asta, Chloe?

Expresia ei a devenit înverșunată. Ochii ei albaștri străluceau.

– Nu am făcut-o, Ethan. Nu aș face niciodată ceva care să pună în pericol ferma sau caii. Te rog să mă crezi!

El a studiat-o o clipă, apoi a încuviințat din cap.

– Știu, scumpo. Te cred.

Și o credea. Munca pe care o depusese Chloe în ultimele săptămâni îl legase de ea într-un mod la care nu se așteptase. Era protector față de fată și mândru de felul în care evoluase sub ochiul lui vigilent. Părea că intenția lui de a nu se atașa de nici o persoană sau de nici un animal care avea nevoie de el dispărea încetul cu încetul. Mia era în patul lui în fiecare noapte. Phoenix îi captase atenția. Și Chloe îi permisese să vadă cum era să fie mentor pentru cineva atât de diferit de armată.

Ce se întâmpla cu el? În ce moment retragerea lui temporară din activitate devenise permanentă?

S-a întors spre Chloe.

– Nu vreau să-ți faci griji pentru asta; avem situația sub control. Trebuie să lucrez cu Phoenix, așa că John ar putea profita de ajutorul tău la spălatul cailor.

– Bine.

Ea a plecat cu umerii puțin căzuți. Poate că trebuia să vorbească cu Mia despre reacția ei. Nu voia ca fata să se sperie de intruși când era în grija lui și atât timp cât lucra aici.

L-a zărit pe Gary coborând din camionetă și s-a îndreptat spre el. S-ar fi simțit mai bine cu camerele montate. Poate că era bine să dea o raită prin oraș la sfârșitul săptămânii să vadă dacă mai apăruseră astfel de probleme.

20

Ethan se uita la calul care păștea pe câmp. Trecuse încă o săptămână, iar acum Phoenix îi permitea să se apropie. Vizitele regulate îl ajutaseră să se obișnuiască cu prezența lui. Calul îl lăsa acum să-l atingă și să-l mângâie. Și mânca din bunătățile pe care i le aducea – îi plăceau foarte tare dulciurile și avea o slăbiciune pentru prăjiturile de ovăz glazurate – cu o încredere care creștea de la o zi la alta. Îi luase și mai mult timp până când reușise să-i pună în sfârșit un căpăstru decent și să-l ducă afară, dar ajunsese și la acea etapă. Chiar și sensibilitatea calului la zgomot se atenuase puțin. De câteva ori pe zi, Ethan lovea ușa cu o cutie veche. Când calul se speria, Ethan venea repede lângă el pentru a-l calma, până când Phoenix a început să-și dea seama că zgomotele nu erau asociate cu durerea. Toate bune, dar abia acum începea adevărata provocare.

Să accepte să fie călărit.

– S-a atașat de tine, a comentat Harper, privindu-l pe Phoenix cum păștea pe câmp. Cred că este rezultatul orelor petrecute cu el în grajd și al prăjiturilor Opheliei. Și mănâncă precum un porc. Probabil l-au înfometat.

– Probabil.

– Crezi că a participat la curse?

Ethan a continuat să se uite la Phoenix, trecându-și frânghia prin mâini în timp ce se gândea cum să-l abordeze.

– Da. Voi afla mai multe odată ce îl voi călări, dar poate dura ceva timp. Trebuie să-i găsesc punctele nevralgice și să-l vindec. Știi, nu există garanții.

– Are nevoie doar de o șansă. Merită asta. Este ceva la el. Ceva…

– Special.

Cuvântul a apărut înainte ca mintea lui să proceseze. Se mai atașase de cai, mai ales când era tânăr. Ethan s-a gândit că acesta îi intrase pe sub piele, pentru că trecuse atât de mult timp de când nu mai încercase să vindece un cal, dar era mai mult decât atât. Instinctul îl avertiza că undeva în adâncul calului era un foc care ardea puternic. Fusese înăbușit, iar Phoenix uitase că era acolo. Ethan intenționa să-i arate că încă exista, gata să se aprindă din nou.

– Vii la cină diseară, nu? l-a întrebat Harper.

– Da.

Un zâmbet complice i-a curbat buzele. Și-a înăbușit un oftat, dându-și seama că era la ora de tachinare.

– Ce este?

– Tu și Mia. Vă faceți fericiți unul pe altul. Îmi place să vă văd împreună.

El a ridicat o sprânceană.

– Știi că ești o proiecție a mamei în aceste clipe?

– Nu, asta face Ophelia, nu eu. Doar îmi place să te chinuiesc. Deci e o aventură de-o vară sau e mai mult decât atât?

– Nu este treaba ta.

Ea a râs din nou.

– Desigur că este. Trebuie să am grijă de fratele meu mai mare. Să mă asigur că ea nu este o obrăznicătură care caută doar să te manipuleze și să-ți fure toți banii.

– Probabil are mai mulți decât mine, a mormăit el. Și, întâmplător, îmi plac obrăznicăturile.

– Hai, spune-mi și mie ceva ca să te las în pace!

– Doar ne distrăm vara asta. Trebuie să plece în august, când Chloe se va întoarce la școală.

– Nu vă faceți planuri pentru viitor? l-a întrebat.

– În momentul în care le facem, fii sigură că te anunț.

S-a îndepărtat de gard și s-a îndreptat spre Phoenix. Neliniștea îi picurase în vene la auzul cuvintelor surorii lui. „Ridicol." Lucrurile mergeau de minune cu Mia și nu era nevoie de analize detaliate. Căzuseră într-o ușoară rutină – lucrând separat în timpul zilei, apoi luând cina cu Ophelia, Harper și Chloe. După ce stăteau pe verandă și discutau cu diverși oaspeți, se retrăgeau în bungalow-ul lui și petreceau noaptea împreună. Hei Hei era încântat de noul lui companion pe timpul nopții și se umfla în pene că îi trezea pe amândoi înainte de zori cu cotcodăcitul entuziast. Doar apariția Miei îl făcea să se oprească. Începea să fie o poveste de dragoste.

În fiecare noapte, alt înveliș părea să cadă atât fizic, cât și emoțional. Tânjea după trupul ei ca un dependent de droguri, dar mintea ei era cea care îl ținea mult timp alert după ce rezistența lui ceda. Era o combinație de timiditate dulce cu o obrăznicie picantă care îl fascina. Era mai inteligentă decât el în prea multe privințe și avea un simț al umorului delicios.

Ea era pachetul complet.

Și avea să plece în trei săptămâni.

Scoțându-și din minte gândul agasant, s-a concentrat asupra calului care s-a oprit și a așteptat să se apropie. Ethan a legănat frânghia în mână, observând un ușor tremur de nervozitate care îi înfiora corpul. Da, trebuia să fi fost rău. Calul se îngrășase, iar pielea lui era acum de un negru sănătos, lucios, care strălucea în lumina soarelui. Dar Ethan știa că nu exteriorul conta. Cicatricile din interior trebuiau vindecate.

– Hei, Phoenix, ce mai faci, băiete?

A continuat să vorbească pe un ton scăzut, întinzându-se să-l mângâie și să-l răsfețe, bucurându-se de felul în care Phoenix savura gestul, ca și cum îi era foame de bunătate.

– Vezi frânghia asta din mâna mea? Vom încerca să lucrăm cu ea, bine? Nu te-aș răni niciodată, dar tu nu știi asta acum. Dar, ca să scăpăm de situația asta mizerabilă, trebuie să o luăm într-o direcție, ceea ce uneori nu este plăcut.

A frecat punctul de sub botul calului cu o mână, ridicând frânghia deasupra capului pentru a i-o arunca peste spate.

Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, pufnind nebunește.

Ethan a rămas nemișcat, frânghia încă legănându-i-se în mână.

– Amintiri urâte, nu? Da, asta poate fi dureros. Dar în cele din urmă, vei simți cum este să duci pe cineva în spate. Să devii una cu un călăreț. Pentru a fi liber, așa cum trebuie să fii.

Phoenix a fornăit și a lovit cu copitele în pământ într-o criză de furie pură.

Ethan a zâmbit.

– Da, exact așa cum mi-am închipuit. Nu am spus niciodată că nu va dura ceva timp. Să te liniștim și să o facem din nou.

Și a făcut-o.

În următoarele ore, a legănat frânghia. Phoenix se ferea și se înfuria. Ethan îl calma. Rutina a continuat iar și iar sub soarele fierbinte, până ce amândoi au transpirat și au obosit. Până când, într-un final, i-a aruncat frânghia peste spate, iar calul nu s-a mișcat. Doar gâfâia alert, cu privirea ațintită asupra lui Ethan, de parcă i-ar fi transmis că avea să încerce asta o singură dată și, dacă era păcălit, totul era terminat.

La naiba, acest cal era magnific! A legat frânghia în jurul calului doar ca să se obișnuiască cu ea, apoi a scos prăjitura cu fulgi de ovăz din buzunar. Era zdrobită, dar

Phoenix și-a ciulit urechile de încântare și a înghițit-o, salivând peste palma lui Ethan. Vorbea, netezea și mângâia toate locurile sensibile ale calului, apoi i-a tras frânghia de pe spate.

În timp ce se îndrepta înapoi spre grajd, Harper și Chloe au început să aplaude.

– A fost uimitor! a spus Chloe.

– Mulțumesc, dar este doar primul pas dintr-un proces lung. Răbdarea este atributul numărul unu de care ai nevoie când lucrezi cu caii. Consecvența este al doilea.

– Ei bine, ești pe drumul cel bun, a spus Harper. Trei persoane mi-au spus că acest cal era o cauză pierdută.

– Nu există așa ceva. O să fac un duș și o să mă duc în oraș să iau câte ceva. Ne întâlnim la cină la 18.00?

– Sună bine.

S-a schimbat tacticos într-o pereche de blugi curați și o cămașă albastră cu nasturi, apoi a condus camioneta până în oraș, oprindu-se la restaurantul Beei. Avea un plan pentru a o seduce pe Mia în seara aceea, iar totul începea cu un singur lucru. Produse de patiserie. La naiba, cât de mult îi plăcea să o hrănească! Îi plăcea să vadă cum i se roteau ochii de extaz în timp ce zahărul i se topea pe limbă. Îi plăceau sunetele slabe pe care le scotea – exact aceleași sunete care anunțau orgasmul. Devenise în mod clar obsedat de ideea de a o surprinde cu diverse dulciuri dintre cele mai rafinate.

Mia nu era ieftină. Nu mâncase carbohidrați sau zahăr decât dacă erau extraordinare. Și asta era o provocare de care era încântat.

Clopoțelul vesel a sunat când a intrat el. Câțiva dintre orășeni i-au făcut semn cu mâna și curând a fost invitat să bea o cafea cu ei, împărtășind bârfele și noutățile obișnuite. Mia părea a fi cel mai fierbinte subiect de conversație – și s-a dovedit a fi chiar populară. Se părea că toate magazinele locale îi ceruseră sfatul și voiau să o pună pe statul lor de plată. A evitat întrebările personale și, în cele din urmă, s-a întors la vitrina cu produse de patiserie.

– Hei, Bea! Ești pregătită să mă servești și pe mine?

– Desigur, dulciuri. Am ceva special pe care tocmai l-am făcut astăzi pentru Mia.

S-a încruntat.

– De unde ai știut că e pentru ea?

Bea a râs ca un clopoțel.

– Dulciuri, asta se citește pe fața ta. Ești îndrăgostit. Fran mi-a spus totul despre festivalul brioșelor, că ați fost acolo, ați luat cina și ai insistat să încerce o brioșă cu cidru de mere. A spus că amândoi practic ați luat foc când v-ați uitat unul la altul.

„Ah, fir-ar să fie!" Se înroșea? Foștii luptători din Forțele Speciale nu se înroșeau.

– Doar o relație de-o vară, a mormăit el.

– Sigur. Lacey Black s-a înfuriat pentru că ai spus că nu vrei să te întâlnești cu prietena ei. Adevărat?

De ce era surprins? Nu existase niciodată intimitate în acest oraș.

– Da.

– Ei bine, iată! E serios. Își face un tatuaj la Tony? Este gratis.

El a clătinat din cap.

– Cum naiba se răspândesc zvonurile atât de repede aici?

– Nu avem altceva de făcut decât să bârfim și să stăm cu ochii pe ce fac ai noștri – mai ales vara. În curând, începe facultatea, iar adolescenții aceia adorabili îmi vor umple restaurantul. Îți spun că, deși s-ar putea să spună povești despre mâncatul organic și vegetarian, vânzările la burgerii mei cu cartofi prăjiți se triplează când se întorc. Cei mai mulți dintre ei îmi aduc doar profit.

O umbră i-a întunecat chipul, iar el s-a încruntat.

– Și ceilalți îți fac probleme?

Ea a scos un oftat de frustrare.

– Doar un grup de patru care au fugit când le-a venit nota de plată, asta cu ceva vreme în urmă. Apoi s-au întors și s-au dat în spectacol. I-am spus lui Ronnie prin stație, iar el a înregistrat-o ca pe un incident, dar nu s-au

mai întors de atunci. Mi-a amintit de actul de vandalism de la tine. Nu mai sunt bineveniți aici.

– Ronnie a deschis un dosar la poliție?

– Da. În plus, am oameni care supraveghează localul.

– Cum arătau?

– Două fete, doi băieți. Băieții îmi dau fiori, și nu într-un sens bun. Păr scurt șaten, ochi întunecați, piercinguri și o atitudine urâtă. Înjurau mult. Una dintre fete avea părul roz aprins. Era scundă și plinuță. Cealaltă avea părul mov, cu piercinguri la nas și sprâncene. Înaltă, mlădioasă. Ochi albaștri minunați. Ea părea cea mai afectată de incident.

El a înlemnit. A simțit câteva furnicături de avertisment pe șira spinării, care apoi s-au lăsat în stomac.

– Cea cu părul mov. Îți mai amintești ceva despre ea?

– Nu prea multe. Singurele lucruri care au ieșit în evidență au fost bocancii ei militărești și pantalonii foarte scurți. Cine poartă cizme pe o căldură de 33 de grade?

„Ah, la naiba, Chloe!" Și-a amintit felul în care fața ei s-a albit când i-au spus că voiau să mănânce la restaurant. Teama ei ciudată când văzuse actul de vandalism. Se înhăitase iar cu gașca nepotrivită? Acest grup avusese vreo legătură cu serviciul ei în folosul comunității sau cu cuvintele de pe grajdul lui?

„Nenorocit."

„Curvă."

Putea fi un mesaj pentru el și Harper. Dar afurisit să fie dacă nu-i era imposibil să creadă că fata ar fi fost implicată în așa ceva! Ceva nu se lega.

– Oricum, să nu uiți să fii cu ochii în patru, îmi promiți? Acum să trecem la lucrurile bune. Batoane magice de vis abia ieșite din cuptor. Nucă-de-cocos, ciocolată, crustă de biscuiți graham – tot ce ai nevoie pentru a seduce o femeie așa cum scrie la carte: dulciuri.

– O să le iau.

– Nici nu mă îndoiam.

Au râs amândoi, iar el a plecat de la Bea cu două planuri foarte diferite în minte. Unul pentru seducerea

Miei.

Celălalt pentru a descoperi adevărul despre Chloe.

21

Mia a căscat somnoroasă și și-a pus capul pe umărul lui. După cină, și-au petrecut timpul plimbându-se cu Chloe și apoi au ajuns la casa lui, pe veranda din față. A surprins-o când i-a arătat noul șezlong unde încăpeau amândoi destul de confortabil. Combinația dintre roșul aprins al pernelor și răchita maro-închis era una plăcută ochiului. În ultimele săptămâni, observase câteva articole noi care apăruseră în bungalow-ul lui: o carafă mare, exotică, pe care o umpluse cu apă și castraveți proaspeți și mentă, pentru că știa că era preferata ei. Clopoțeii de vânt din lemn sculptat dansau în briza ușoară, sunetul lor plăcut plutind spre dormitorul lui deschis în timpul nopții. O pernă foarte mare din bambus care a apărut în mod misterios când ea mărturisise că era articolul ei preferat care o ajuta să doarmă.

Și-a amintit cum era când a intrat în bungalow prima dată și a găsit totul decorat în stil spartan. Da, erau câteva piese de mobilier, electrocasnice de bază și un pat mare, dar nici o decorațiune care să împodobească pereții, iar totul avea un caracter impersonal. De parcă Ethan ar fi fost doar un vizitator.

Acum o încântau fotografiile de familie înrămate care erau expuse pe măsuța de cafea, pictura pe pânză înfățișând niște cai alergând, atârnată pe perete, și coronița de flori pe care i-o cumpărase Ophelia pentru ușa din față. Se simțea deja aerul unui cămin, unul de permanență care nu existase înainte.

Și, încetul cu încetul, ea devenea parte a acelei realități. Aparținându-i lui și casei sale din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Mia a încercat să nu se gândească prea mult la asta, dar era tot mai greu. Pentru că, pe măsură ce își petrecea zilele cu el, sentimentele ei deveneau tot mai profunde.

Măcar dacă ar fi știut că și pentru el era la fel.

– Am vrut să vorbesc cu tine despre ceva ce s-a întâmplat astăzi la restaurant, a spus el, degetele lui mângâindu-i alene părul.

Și-a luat paharul de vin și s-a răsucit ușor ca să-l poată privi în ochi.

– Bea are întrebări legate de noul nostru plan de marketing?

– Nu, e fascinată de tine, la fel ca restul orașului. Este vorba despre Chloe. Bea a menționat într-o doară de un grup de patru adolescenți care au fugit când au primit nota de plată și care i-au făcut probleme la restaurant. Ea a descris-o pe una dintre fete ca având părul violet și ochi albaștri.

A simțit cum stomacul i se strângea de spaimă.

– Stai… ai spus că erau patru? Gașca ei de prieteni pe care am văzut-o era formată din doi băieți și o fată. Fata avea părul roz incandescent. Băieții aveau părul tuns, ochii negri și semănau. Cu siguranță erau mai mari. Mi s-a părut că amândoi o făceau pe deșteptii.

– Ah, fir-ar să fie! Da, exact ca în descrierea pe care mi-a făcut-o Bea. Trebuie să fi fost Chloe și prietenii ei. Din păcate, se pare că tot ei ar fi vandalizat grajdul.

Mia a oftat, închizând ochii de supărare.

– Nu, nu se poate! Ea nu ar face niciodată ceva care să pună în pericol ferma; îi place aici. Ce se întâmplă? Cred că acești puști o forțează să facă lucruri cu care ea nu este de acord.

– Și eu cred la fel. Am petrecut aproape toată vara alături de ea. Nu mă împac cu ideea că ar fi în stare să se comporte așa.

– Acum încep să înțeleg mai multe lucruri. Îmi amintesc că, atunci când i-am sugerat să mergem să luăm masa la restaurant, ea s-a speriat. Și la festivalul brioșelor, când am menționat numele Beei. Mă întreb de câtă vreme se întâmplă asta. Dar graffiti și geamuri sparte? Ethan, pur și simplu, nu înțeleg!

– O să-l suni pe Lake?

Și-a mușcat buza. Dumnezeu îi era martor că nu avea dreptul să nu-i spună tatălui lui Chloe ce aflase. Avea tot dreptul să știe adevărul. Dar voia să vorbească mai întâi cu Chloe. Doar ca să afle răspunsul la aceste întrebări direct de la ea.

– O să-l sun. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu ea și să-i spun ce am aflat.

– O idee bună. Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor. Pot să vorbesc și eu cu ea.

– Mulțumesc. S-a aplecat în îmbrățișarea lui caldă, inspirând parfumul reconfortant de bumbac și de masculinitate. Ești altfel decât m-am așteptat, călărețule!

– Da? Cum așa?

– În afară de părerea mea inițială că erai un nemernic?

El a râs, gâdilând-o ușor sub coaste.

– Da, în afară de asta. Te-ai îndoit de experiența mea în pat?

– Invoc al cincilea amendament.

– Te voi face să vorbești despre abilitățile mele mai târziu. Buzele lui s-au curbat într-un zâmbet slab. Tare!

Un fior de emoție i-a trecut pe șira spinării. Ea a încercat să-și recapete stăpânirea de sine.

– Credeam că ești impasibil. Nu m-am așteptat niciodată să-ți pese de Chloe, să ajuți caii cu probleme sau să ai o inimă atât de mare.

Trăsăturile i s-au înmuiat, iar acei ochi albaștri s-au încălzit în timp ce privirea i s-a adâncit. Legătura dintre ei se intensifica, începând să vibreze, să se armonizeze.

– Vei fi recompensată pentru acest comentariu.

Ea a zâmbit, ghemuindu-se mai aproape de el.

– Oh, ce bine!

– Nu ești singura care a fost surprinsă. În clipa în care ai ajuns la bungalow-ul meu, m-am gândit că ești o fată de oraș bogată, snoabă, care se uita de sus la oricine se încumeta să trăiască într-un oraș mic.

– Oh!

Ea și-a plecat capul, ca el să nu-i poată observa emoțiile. De ce au durut-o cuvintele lui? Desigur, ea știa că el își făcuse propriile păreri nefondate încă de la prima lor întâlnire. Totuși, Mia nu dorise niciodată să creeze o astfel de impresie. A început să simtă din nou un sentiment de nesiguranță. Mai credea oare asta despre ea? Se bucura doar de plăcerea fizică alături de o femeie care îi încălzea patul pe timpul verii fără să-i acorde nici un respect?

– Mia. Vocea lui întunecată și autoritară a învăluit-o. Degetul lui mare i-a ridicat bărbia, obligând-o să-l privească în ochi. Lasă-mă să termin! După o singură conversație cu tine, deja am pus sub semnul întrebării presupunerile mele prostești. Pe lângă faptul că arătai extraordinar, erai amuzantă, deșteaptă și nu te-ai lăsat intimidată de mine. Nu m-am mai simțit provocat până în acel moment.

Adevărul răzbătea din toată ființa lui, din cuvintele și privirea lui, din atingerea lui.

– Nu m-am mai simțit niciodată atât de fericit cu o femeie. Ai înțeles?

O satisfacție feminină i-a inundat corpul.

– Mulțumesc, a șoptit ea. Uneori, rămân ancorată în trecut și îmi este greu să am încredere în instinctul meu. Am învățat să mă îndoiesc și să-mi pun întrebări. Când cineva spune că te iubește, apoi te înșală, te privește în ochi și minte, începi să fii puțin temător.

El a mormăit o înjurătură.

– Dacă aș putea să-i snopesc în bătaie pe bărbații aceia, aș face-o. Faptul că au înșelat este destul de grav. Să te facă să te îndoiești de cine ești și de ceea ce ești cu adevărat este o infracțiune.

Un fior i-a strâns stomacul ca reacție la instinctul lui de a proteja. Era genul de om care nu s-ar fi ascuns niciodată în spatele minciunilor sau al unor jumătăți de adevăr. Într-un fel, el începea să-i vindece acea parte suferindă care părea că nu se vindecase niciodată cu adevărat.

– Este timpul să-ți primești recompensa.

S-a ridicat din șezlong, alunecând într-o parte, și a dispărut în casă. Wheezy și-a ridicat capul, curios, dar adormit, apoi s-a lăsat înapoi cu un oftat canin prelung. Hei Hei se retrăsese la cotețul de găini peste noapte, dar Mia știa că avea să cotcodăcească la 5.00 dimineața, așteptând-o. Cine ar fi crezut că avea să fie protagonista unui film Disney în viața reală? Trebuia să vadă o producție de acest gen în curând. Chloe o tot rugase să închirieze un DVD cu *Moana*.

Ethan s-a întors și s-a așezat la loc, trecându-i picioarele peste coapsele lui puternice.

– Închide ochii!

Ea a privit dulcele împachetat în hârtie, simțind cum în interiorul ei vinovăția și entuziasmul se zbăteau pentru întâietate.

– Iubitule, am luat deja trei kilograme în greutate! Nu știu dacă e bine să mănânc zahăr în seara asta.

– Ai băut un shake de fructe la micul-dejun, ai mâncat o salată la prânz și o bucată mică de somon și broccoli la cină.

Ea a rămas cu gura căscată.

– De unde știi?

El a ridicat din umeri.

– Te spionez.

I-a înflorit un surâs pe buze. Ea știa că el i-ar fi respectat dorința dacă ea ar fi refuzat. Bărbatul părea să simtă la fel de multă plăcere ca ea în momentele în care o hrănea, iar kilogramele în plus din zona șoldurilor chiar arătau bine. Cine ar fi crezut că răsfățul era un lucru bun?

– Bine, dar numai câteva mușcături. Nu tot.

– S-a făcut. Închide ochii!

Ea a ascultat. Foșnetul unui ambalaj i-a ajuns la urechi. Mirosul pregnant de ciocolată și de delicatesă untoasă îi plutea în nări. Momentele de așteptare au făcut-o să tremure ușor.

– Deschide gura!

A făcut-o, iar dulcele i-a fost pus pe limbă. Aroma intensă de ciocolată neagră, fulgi dulci de nucă-de-cocos și de crustă untoasă de graham a explodat în gura ei. „Dumnezeule, sunt și nuci!" A gemut, înfigându-și degetele în antebrațele lui, lingându-și buzele cu o satisfacție nebună, pe care nu și-o putea ascunde.

– Batoane magice, a șoptit ea în extaz.

– Mai vrei?

– Da, te rog!

A hrănit-o încet, cu mișcări deliberate. Și-a ținut ochii închiși ca să se poată concentra doar asupra experienței totale a aromelor. Mușchii i s-au detensionat, apoi s-a prăbușit peste el, prinsă în mreaja plăcerilor divine.

– Ethan, a fost așa de…

Gura lui a acoperit-o pe a ei, sărutând-o profund. Limba lui a mângâiat-o, savurând și ultima aromă de dulceață rămasă, iar ea s-a deschis pentru a-l lăsa să pună stăpânire pe ea. S-a afundat în sărut, savurând gustul lui intens masculin și senzația subtilă de tandrețe care o înfiora până în măduva oaselor. Când s-a îndepărtat, degetul mare îi apăsa buzele umflate și umede.

– Mia?

– Da?

– Tu ai tot ce-ți trebuie. Niciodată să nu te îndoiești că ești mai mult decât suficientă pentru un bărbat. Pentru că, dacă mi-ai aparține, m-aș pune în genunchi în semn de recunoștință în fiecare seară și aș face tot posibilul să știu că nu te-ai îndoi niciodată de asta.

Emoția i-a înțepat ochii și inima. Și-a trecut degetele peste maxilarul lui neted, bine conturat și s-a uitat la ochii aceia frumoși și îngrijorați.

– Deja e prea târziu, a șoptit ea, cu un zâmbet care i-a curbat buzele.

– De ce e prea târziu?

– Îți aparțin deja.

A spus aceste cuvinte fără să facă vreo pauză ori să adauge ceva. Nu a adăugat „peste vară". Nu a râs și nici nu a încercat să facă o glumă ușoară.

Zilele trecute îi confirmaseră deja ceea ce știa din momentul în care făcuse dragoste cu ea în grajduri.

Se îndrăgostise de el.

Fiecare clipă în prezența lui însemna aprofundarea acestui sentiment. Da, îi era frică. Da, era precaută. Da, îi era teamă că avea să-i frângă inima și să o facă să sufere, ca toți ceilalți bărbați. Dar nu mai conta. Mia nu avea unde să se ascundă și se săturase, obosise să fie precaută.

Acei ochi albaștri profunzi au sfredelit-o adânc și au rămas fixați în ochii ei. Lui i-a scăpat de pe buze o înjurătură depravată. Nu a răspuns, doar a tras-o spre el și i-a acoperit gura cu a lui. Dar sărutul era dulce – contrazicând aparențele – și îi spunea mai mult decât toate cuvintele pe care le-ar fi putut rosti vreodată.

Apoi au rămas tăcuți mult timp.

*

– Chloe, trebuie să vorbim!

O găsise la grajduri, curățând boxele cailor. Un cal cafeniu, cu chef de joacă, tot își ițea capul printre lăzi și încerca să o lovească ușor în spate. Fața ei luminoasă și zâmbitoare îi spunea Miei că procesul de vindecare era din ce în ce mai eficient cu fiecare zi care trecea. Dar oricât i-ar fi plăcut Miei să evite subiectul și să spere că nu avea să se mai întâmple nimic, nu ar fi fost corect pentru nimeni să o lase nepedepsită pentru o infracțiune comisă.

– Sigur. Aproape am terminat. Tatăl meu a sunat din nou?

– Nu, dar va dori să vorbească cu tine în seara asta. Vrei să ne plimbăm puțin?

– Sună bine.

Mia a așteptat până când fata a terminat de curățat boxa și a luat un prosop și o sticlă de apă. Și-a șters

transpirația de pe frunte și l-a strigat pe John, anunțându-l că avea să ia o pauză.

– Ethan mi-a arătat un traseu foarte fain pe lângă cele de călărie. E o priveliște frumoasă asupra munților.

– Du-ne pe acolo!

Au pornit într-o plimbare tăcută, intrând curând în umbra pădurii care le ferea de soarele arzător. Crenguțe și frunze pocneau sub bocancii militărești ai lui Chloe. Zgomotul apei curgătoare răsuna în aer când începuseră să coboare pe un deal uriaș.

– Nu sunt urși pe aici, nu? a întrebat Mia.

Chloe a râs.

– Nu, aceasta a fost prima întrebare pe care i-am pus-o lui Ethan.

– Mințile mari gândesc la fel.

– De acord. Despre ce ai vrut să vorbim? Este totul în regulă între tine și Ethan?

Mia a privit-o surprinsă.

– Da, suntem bine. Relația noastră nu te face să te simți stânjenită, nu, Chloe? Pentru că nu am vrut niciodată să se întâmple asta.

– Oh, nu! Mă bucur să vă văd pe amândoi fericiți. Mi-aș dori să pot întâlni pe cineva care să mă facă să mă simt așa. Băieții de la facultate sunt cam necioplți. Chiar imaturi. Nu mi-am făcut mulți prieteni în primul meu semestru.

– Băieților le ia o veșnicie să se maturizeze. Se pare că te înțelegi foarte bine cu Kristen.

– Este chiar drăguță. Mă bucur că mai rămâne o săptămână.

Kristen venise la pensiune cu părinții pentru o evadare de două săptămâni din Michigan. Fetele aveau aceeași vârstă și s-au înțeles bine imediat ce s-au văzut. Miei i-au plăcut foarte mult părinții fetei și a fost recunoscătoare că au lăsat-o pe Kristen să petreacă timp cu Chloe.

– Ei bine, chiar am vrut să vorbesc cu tine despre prieteni. Mai exact, despre cei pe care i-am cunoscut acum ceva timp. Nu i-am mai văzut de mult.

Chloe s-a împiedicat, apoi s-a redresat. Avea trupul înțepenit.

– Ăăă, da, au fost ocupați.

– Parcă mi-ai spus că nu urmează cursurile facultății tale, nu? Cu ce se ocupă?

– Lucrează. Nu e mare lucru. De ce îmi pui toate aceste întrebări? Prietenii mei nu sunt treaba ta. Nu știu de ce a trebuit să-l sperii pe tatăl meu povestindu-i despre ei.

Revenirea la atitudinea ei ostilă i-a spus Miei tot ce voia să știe.

– Pentru că tatăl tău avea dreptul să știe cu ce persoane te întâlnești.

– Pentru campania lui stupidă! Asta este prioritatea lui. El vrea ca eu să fiu prietenă doar cu oamenii care se potrivesc așteptărilor lui și urăsc asta.

Mia s-a oprit din mers.

– Chloe, este mai mult decât atât. Știu despre restaurant. Știu că ați rămas fără bani și ați provocat un scandal când a trebuit să plătiți și ați speriat-o pe Bea.

Mia a așteptat să vadă dacă fata avea de gând s-o mintă sau să nege, dar expresia vinovată de pe fața ei șocată a fost cea care i-a spus adevărul. Buza de jos a fetei a început să tremure, iar ea s-a învârtit pe călcâie pentru a privi în altă parte, probabil rușinată că era pe punctul de a izbucni în plâns. Mia a așteptat, lăsând-o să-și revină.

– Cine ți-a spus?

– Eu și Ethan ne-am dat seama după descrierea făcută de Bea.

– O, Dumnezeule, Ethan știe? Nu va mai dori să lucrez pentru el!

– I-ai spus lui Ethan că nu ai de-a face cu vandalizarea grajdului. Dar știi cum arată asta acum? Chloe, ascultă-mă, te rog! Știu că nu sunt mama ta sau mătușa ta adevărată, dar simt că am devenit prietene în această vară. Te rog să vorbești cu mine! Ai încredere în mine! Te pot ajuta. Ce s-a întâmplat?

Mia a văzut că fetei îi tremurau umerii, luptând cu dorința de a se apropia de ea și de a o mângâia. Trebuia să

se elibereze, iar Mia trebuia să-i dea frâu liber. În cele din urmă, fata s-a întors și s-a îndreptat spre ea. Ochii ei albaștri erau plini de durere.

– M-am săturat de minciuni și să tot încerc să mă conving că totul a fost în regulă. Nu a fost în regulă. Nu a fost niciodată în regulă.

Mia a încuviințat din cap.

– Spune-mi tot ce s-a întâmplat!

– Semestrul acesta a fost greu. Am pus presiune pe mine să obțin numai note maxime pe linie, ca să-i pot dovedi tatălui meu că am ales facultatea potrivită, apoi profesorul a fost dur cu mine. Pur și simplu, nu înțelegeam ce ni se preda la cursurile de biologia moleculară. El nu mi-a explicat nimic în plus, iar eu m-am speriat. Știam că, dacă nu aș fi luat examenul final, totul s-ar fi transformat într-un eșec. Apoi, într-un weekend, am fost la o petrecere în afara campusului și i-am cunoscut pe Theresa, Anthony și Ben. Spuneau cât de ușor a fost să trișeze la un examen. Le-am povestit de examenul de la biologie, iar ei mi-au arătat cum să procedez ca să fiu sigură că primesc nota maximă. Suferința i-a gravat trăsăturile. A tras aer în piept și a continuat: Am fost prinsă. Profesorul m-a pus sub supraveghere și mi-am dat seama cât de idioată am fost. I-am văzut din nou, iar când m-au întrebat ce am făcut, le-am povestit. Au luat-o razna și au zis că mă vor ajuta să mă răzbun pentru că profesorul era un prost. A fost un sentiment atât de plăcut să știu că aveam pe cineva care să-mi țină partea! Am avut senzația că au înțeles cât de grele erau lucrurile pentru mine. Dar le-am spus că nu voiam să fac așa ceva, pentru că îmi era frică.

– Le-ai spus că nu voiai să o faci pentru că știai că e greșit, a rostit Mia încet.

– Poate. Nu mai știu nimic.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

– Am fost chemată chiar în timpul orelor și interogată de decan, care mi-a spus că mașina profesorului a fost vandalizată. I-am spus decanului că nu am făcut-o eu, dar

nu m-a crezut. A cerut martori, dar eu am fost singură în cameră în acea noapte, nu ieșisem nicăieri, așa că n-am avut pe nimeni care să garanteze pentru mine. Și nu am vrut să le fac probleme lui Ben, lui Anthony și Theresei, așa că n-am spus nimic. Speram ca totul să fie dat uitării.

– Și nu a fost?

Chloe a clătinat din cap.

– Profesorul a decis să depună plângere și am știut că voi ajunge în fața instanței. M-am gândit că mă voi lupta, iar tata mă va ajuta, dar apoi Theresa a venit să mă vadă și m-a rugat să recunosc că eu sunt autoarea actului de vandalism. A spus că Anthony era în perioada de probațiune și că ea tocmai primise o slujbă decentă pentru că încerca să scape de tatăl ei abuziv și că, dacă s-ar afla adevărul, i-ar distruge pe toți. Plângea, îmi spunea prostii, că Anthony și Ben au ajutat-o, că erau ca o familie și că, dacă aș lua vina asupra mea, ar fi recunoscători și m-ar ajuta cu tot ce aș avea nevoie. Mi-au spus că, ținând cont de faptul că dosarul meu era curat, voi primi doar un avertisment și nu se va întâmpla nimic. Mi-a părut rău pentru ea, Mia. Și părea să aibă cu adevărat nevoie de o prietenă.

În sfârșit, lucrurile căpătau sens.

– Deci i-ai spus că vei mărturisi.

– Da. M-am întors la decan și i-am spus că eu am făcut-o și deodată totul a scăpat de sub control. Am ajuns imediat la tribunal, tata a spus că se va ocupa de asta, dar judecătorului nu i-a păsat de tata și m-a condamnat la muncă în folosul comunității. Și acum toată lumea crede că sunt nu doar o trișoare, ci și o infractoare, și o mincinoasă.

Mia a oftat.

– Oh, draga mea, ce dezastru! Nu i-ai spus niciodată tatălui tău că nu ai vandalizat mașina?

– Nu, mi-a fost teamă că, dacă i-aș spune adevărul, m-ar forța să-i zic decanului cine a făcut-o cu adevărat.

– Ce s-a întâmplat cu acești puști despre care credeai că erau prietenii tăi?

Chloe și-a șters ochii cu un gest rapid.

– Au fost atât de recunoscători pentru ce am făcut! Am început să ieșim împreună în oraș și mi-au plăcut foarte mult la început. Erau haioși, întotdeauna mă tratau foarte frumos, dar apoi au început să facă lucruri care mă deranjau. Chestii stupide, cum ar fi să sară la bătaie la oamenii despre care credeau că îi judecau. Sau să fure din magazinele unde considerau ei că lucrurile erau prea scumpe. Băieții fumau multă iarbă, dar pe mine nu m-a atras niciodată așa ceva. Am început să-mi dau seama că s-ar fi putut să fi făcut o mare greșeală, așa că am început să le spun că eram ocupată.

Oh, Mia cunoștea bine acest sentiment! De câte ori își ignorase propriul instinct, pentru că își dorea atât de tare ca un lucru să meargă conform așteptărilor ei? Chloe se legase de niște oameni pe care-i considerase prieteni apropiați pentru că o făceau să se simtă în siguranță.

– Ce s-a întâmplat când te-au luat de la pensiune?

– La început, a fost distractiv. Am ieșit în oraș și am făcut drumeții, dar mai târziu au spus că vor să meargă la restaurant. Au început să se poarte ca nebunii pe acolo, dându-se în spectacol, iar Bea a venit să le atragă atenția, așa că s-au enervat și au plecat fără să plătească. S-a întâmplat atât de repede, încât nu știam ce să fac. Le-am spus că nu vreau să fac asta, dar au râs de mine. Mi-au zis că sunt o lașă. A clătinat din cap cu putere. Atunci am spus că am terminat-o cu ei. Le-am zis că nu mai vreau să ies cu ei, dar au continuat să mă sune, iar când le-am cerut în sfârșit să mă lase în pace, m-au amenințat. Au spus că, dacă zic cuiva adevărul despre actul de vandalism, se vor asigura că o să regret. Totul a culminat când s-au întors la restaurantul Beei cu intenția de a provoca și mai multe probleme, apoi mi-au trimis o poză cu un text scârbos. Și, câteva zile mai târziu, Ethan a găsit hambarul vandalizat. M-am speriat și mi-a fost teamă să vă spun adevărul ție sau lui Ethan. Știu că au încercat să mă sperie. Îi tremura buza de jos. Nu i-am mai văzut, dar

continuă să mă sune. Am dat-o în bară atât de rău, Mia! Mă urăsc. Ce pot să mai fac?

Mia nu s-a mai putut abține. A întins mâinile și a luat-o în brațe pe Chloe pentru o îmbrățișare lungă. Drumul spre maturizare era plin de atâtea capcane! Da, fata făcuse greșeli grave, dar instinctul îi spunea Miei că nimeni nu o putea pedepsi mai tare decât o făcea ea însăși. Chloe i-a răspuns îmbrățișării și a trecut mult timp până când în cele din urmă s-a retras.

– Sunt niște profitori, Chloe. Nu se simt bine în pielea lor și, cu cât atrag mai mulți așa-ziși prieteni, cu atât nu se mai gândesc la problemele lor reale. Am dreptate?

Chloe a încuviințat din cap.

– Ethan are dreptate în privința unui lucru: ți-ai ispășit pedeapsa cu munca în folosul comunității și nici măcar nu ai fost tu cea care a comis vandalismul. Asta înseamnă că ești curată. Cât despre Bea, cred că lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face ar fi să intri în acel restaurant cu capul sus și să-i ceri scuze.

– Crezi că va depune plângere? a întrebat-o. Pălise de frică. Aș avea și mai multe probleme.

– Nu știu, a spus ea sincer. Dar, dacă ești sinceră cu ea, s-ar putea să îți mai dea o șansă.

– Bine. Pot să fac asta.

Mia a strâns-o de braț.

– Bun. Problema cu grajdul nu a fost vina ta, dar trebuie să-i spunem lui Ethan ca să-și poată proteja proprietatea. Cred că ar trebui să-i spui și lui adevărul. Tot adevărul. Și, după cum îl cunosc, cred că așa îți vei rezolva toate problemele cu el.

– Ce crezi că va spune tata? Mă va forța să plec, știu că o va face.

– Vrei să stai aici? În ciuda tuturor problemelor apărute? a întrebat-o Mia.

– Da. Îmi plac orașul, ferma de cai și facultatea. Nu vreau să mă oblige să plec. Tata îmi spunea că, dacă dai bir cu fugiții, le dai băieților răi oportunitatea să câștige.

Mia a zâmbit.

– Bine zis. Trebuie să-i spunem tatălui tău. Dar o să încerc să-l conving că meriți a doua șansă și că ai putea să îndrepți lucrurile.

– Mia, poți să mai aștepți până ce îi spui? Te rog! Câteva zile. Mi-au rămas doar trei săptămâni de stat aici și am senzația că s-ar putea să mă ia cu forța acasă. Vreau să termin ce am început. Jur că îi voi spune totul!

Hotărârea și adevărul din ochii ei albaștri au ajutat-o pe Mia să ia o decizie.

– Îți las timp până vineri. Nu pot să mai aștept, Chloe, pur și simplu, nu ar fi corect față de el.

– Bine, pot să mă descurc cu răgazul pe care mi l-ai acordat.

– Să încheiem drumeția ca să poți vorbi cu Ethan. Apoi te duc cu mașina să luăm cina în oraș.

– Simt că îmi vine să vărs.

Mia a râs.

– Știu, scumpo. Viața chiar e dificilă uneori, mai ales când încerci să faci ce trebuie.

Fata s-a întors spre ea, cu ochii plini de emoție.

– Mulțumesc, Mia. Chiar și când ți-am făcut probleme m-ai sprijinit. Înseamnă mult pentru mine.

Mia i-a zâmbit fetei și i-a strâns mâna. Păsările ciripeau, pârâul clipocea și copacii se aplecau în briza ușoară. Mia a savurat momentul alături de această tânără care își găsea drumul în viață și îi dădea o încredere care însemna totul pentru ea. Nu știa cum aveau să se termine toate astea, dar un lucru era sigur: Mia avea de gând să lupte pentru fată.

22

– Ușurel, băiete! Am senzația că a sosit ziua.

Phoenix s-a uitat la el, cu privirea ațintită la șaua pe care o ținea în fața lui. Dar capul calului era ridicat, iar corpul lui nu dădea nici un semn de nervozitate.

Ca de obicei, Ethan l-a întâmpinat mângâindu-l în locul în care-i plăcea, iar calul a dat cu botul peste buzunar, căutând prăjitura cu fulgi de ovăz la care se aștepta când aveau aceste sesiuni obișnuite. De data aceasta, Ethan nu i-a oferit-o imediat. Continuând să-i vorbească, i-a arătat șaua, mângâindu-l pe partea stângă, și a început să se miște încet spre corpul lui. Calul s-a ridicat și l-a lăsat să regleze șaua, așteptând răbdător ca Ethan să strângă curelele și să ajusteze etrierele. Bun. Făcuseră progrese, dar abia acum urma adevăratul test. Era timpul ca Ethan să-l călărească.

Prinzând frâiele, a băgat un picior în etrier și a început să se ridice în șa.

Calul a dat înapoi, cu un gest de refuz încăpățânat.

Ethan l-a privit. L-a fixat și Phoenix cu privirea, bătălia voințelor părând în sfârșit să se apropie de final. După ore întregi în care îl lăsase să se acomodeze cu prezența lui în șa, era timpul să-i testeze încrederea. Sesiunile de antrenament indicaseră că Phoenix fusese biciuit, probabil obligat să concureze la curse, iar ceea ce iubise cândva spiritul lui de cal pursânge fusese distrus. Dar Ethan a simțit că, dacă îl putea face să alerge din nou din plăcere, ar fi ajuns în sfârșit la momentul de cotitură în procesul de vindecare a animalului.

Ethan a zâmbit, mângâindu-și buzunarul.

– Te voi pune la treabă pentru acest răsfăț astăzi, băiete! Mă lași să te călăresc și îți primești prăjitura. Cred că este un târg corect. Mai ales că Ophelia a făcut toate prăjiturile astea special pentru tine.

Phoenix a pufnit și s-a apropiat cu câțiva centimetri. Ethan l-a mângâiat pe cap.

– Îți cer încă o dată să ai încredere în mine. Nu te voi dezamăgi dacă îmi dai o șansă.

Ethan s-a uitat fix în acei ochi căprui frumoși care văzuseră mult prea multe, dar încă păstrau o mică licărire

de speranță. Îndreptându-se spre animal, și-a lăsat emoția să-i curgă prin buricele degetelor în timp ce-l mângâia, privindu-l în ochi. Apoi și-a ridicat piciorul să încalece. Și s-a așezat în șa. Phoenix a rămas nemișcat. Mândria a început să pompeze în venele lui Ethan, împreună cu o explozie feroce de adrenalină și de sentimentul de putere conferit de faptul că era cocoțat pe spinarea unui cal de curse. Era un har care îi dădea satisfacție în egală măsură. A luat frâiele într-o strânsoare fermă, dar ușoară și a fluierat.

– Hai să mergem, băiete! Ușurel!

Călcâiele au lovit ușor coastele calului, iar Phoenix a pornit. A luat-o la pas într-o plimbare lejeră, de parcă și-ar fi redescoperit plăcerea de a purta din nou pe spatele lui un călăreț. Ethan l-a lăsat să stabilească ritmul, trecând în cele din urmă la un trap frumos și constant, încurajându-l în permanență. Au lăsat în urmă zona împrejmuită și au pornit-o spre câmpia deschisă. Caii pășteau în voie, mânjii erau strânși în jurul lor, iar cei doi câini de vânătoare schelălăiau de plăcere în timp ce urmăreau veverițe. Munții s-au înfățișat în toată splendoarea în fața lor cu o măreție maiestuoasă, amintindu-le cât de neînsemnați erau, cât de trecător era timpul, cât de prețioase erau momentele lor. Phoenix a început să se miște mai repede, părând să se alimenteze cu energie din atmosfera din jur și s-a năpustit într-un galop. Ethan l-a ghidat spre spațiul deschis, acolo unde pământul se întâlnea cu cerul, iar pajiștea se prelungea în nesfârșite întinderi verzi.

– Când ești gata, Phoenix. Când ești gata, dă-i drumul!

Calul i-a auzit cuvintele purtate de briză. Cu urechile ciulite, corpul lui grațios și puternic a făcut câteva mișcări bruște, apoi au început să alerge pe câmp.

Timpul s-a oprit. Calul alerga cu o libertate care l-a aruncat pe Ethan într-un vârtej de emoții. Lumea și-a pierdut contururile pe măsură ce forța animalului se dezlănțuia și alerga mai tare, copitele bătând pământul, coama fluturându-i în vânt, cu o viteză pe care Ethan nu o

experimentase niciodată. L-a lăsat pe Phoenix să alerge liber, pentru ca toți demonii și amintirile să fie lăsați în praful uitării, eliberându-i pe amândoi. În acele momente prețioase, Ethan a reușit să se descătușeze și să-și dea seama că trecutul nu trebuia să-i dicteze viitorul. Și, când Phoenix a încetinit în sfârșit, Ethan l-a condus înapoi spre grajduri, ușor surprins de experiența avută. S-a dat jos de pe calul pursânge, alunecându-și mâna peste luciul de sudoare care strălucea pe piele și a scos prăjitura. Phoenix și-a mâncat dulcele cu același extaz arătat de Mia când își permisese să se răsfețe, un rânjet curbându-i buzele.

– Băiat bun! Ești magnific, așa cum am știut tot timpul. Îți mulțumesc.

Și-a auzit numele. S-a întors și a văzut-o pe Harper venind spre el, cu chipul luminat de bucurie.

– L-ai călărit, a spus ea dintr-o suflare. Te-am văzut alergând pe pajiște. Dumnezeule mare, Ethan, a fost uimitor! Este rapid ca fulgerul. Cum ai reușit?

Ethan s-a uitat la sora lui. I s-a pus un nod în gât. I-a trebuit să înghită de câteva ori ca să-l alunge înainte să poată vorbi.

– Este special, Harp. Un cal de curse ca la carte. Se pierduse. A făcut o pauză, pe chipul lui citindu-se o înțelegere mai profundă pe care nu o putea ignora. Amândoi ne-am pierdut.

Harper s-a întins și l-a luat de mână, strângându-l cu putere.

– Tuturor ni se întâmplă asta, frate, exact ca în cazul lui. Dar ți-ai regăsit calea și la fel s-a întâmplat cu el. Și acesta va fi începutul unor lucruri uimitoare. Cred că, în sfârșit, mi-am găsit învingătorul.

– Și eu cred la fel.

Amândoi l-au privit pe Phoenix luând altă prăjitură, ronțăind bucuros, fără să-și dea seama că tocmai se întâmplase ceva extraordinar. Ceva îngropat adânc în sufletul lui Ethan s-a zguduit și a eliberat o serie de adevăruri pe care încercase să le ascundă de el însuși.

Și chiar în acele momente și-a dat seama că se îndrăgostise de Mia Thrush.

Cum naiba avea să se descurce cu asta?

Mia a privit de la distanță cum Ethan a descălecat de pe Phoenix și a început să discute cu Harper. Corpul i-a fost străbătut de un fior puternic, pornind de la picioare, ridicându-se în pântec și ajungând până la inimă. Legătura strânsă dintre cal și om la care fusese martoră era aproape una divină. Era ca și cum amândoi și-ar fi lăsat o parte din suflet în această experiență. Devotamentul și mândria de pe chipul lui Ethan – pe care le întrezărise și în penumbra grajdului – au copleșit-o.

Cum avea de gând să procedeze?

Îi rămăseseră câteva zile prețioase. Jonathan îi trimisese deja un e-mail cu un program încărcat pentru când avea să se întoarcă. Asistenta ei se declarase oficial depășită și îi spusese că număra zilele până la întoarcerea ei. Mia tocmai reușise să semneze un contract cu un client nou care candida pentru noua imagine a revistei *Cover Girl*, dar se lupta cu un trecut tulbure care, din păcate, avea legătură cu o filmare cu o scenă de sex. „Să-i ia naiba pe foștii iubiți!" Mia o avertizase deja pe Chloe să nu se dezbrace pentru nimeni în fața camerei de pe iPhone-ul ei, iar fata râsese și jurase că nu avea să o facă. Măcar Mia avea un plan ferm de atac și un plan de apărare deja schițat, dar trebuia să se întoarcă în oraș. Să fie departe de Ethan.

L-a privit mergând spre ea cu Phoenix în spatele lui, când a observat șchiopătatul un pic mai evident ca de obicei. Ea bănuise că îl durea încă de noaptea trecută, dar, când începuse să se agite, el îi distrăsese atenția dezbrăcându-se. Corpul lui era ca zahărul pentru ea – o dependență dulce în preajma căreia nu avea control. Și la naiba dacă nu savurase fiecare aromă!

Hei Hei a trecut peste piciorul ei și și-a frecat penele de pe creastă de pielea ei. A privit în jos râzând.

– Nu este vorba despre tine în aceste momente. Este vorba despre Phoenix și cursa lui incredibilă.

Puiul a piuit.

Chloe a alergat spre ea, strigând plină de entuziasm.

– Mia, ai văzut? L-a călărit pe Phoenix! A fost atât de rapid! Este ceva normal, Ethan? Caii sunt atât de rapizi de obicei?

Ethan a zâmbit, transpirația curgându-i pe frunte, dar, ca de obicei, era mult mai preocupat de cal.

– N-am văzut unul atât de rapid decât pe pistă. Să-l spălăm și să-i dăm niște apă proaspătă. Chloe, vrei să-l ajuți pe John să facă asta? Am observat că l-ai vizitat foarte des pe Phoenix în ultima perioadă și se simte în siguranță cu tine.

Fata radia.

– Da, mi-am permis să petrec mai mult timp cu el. Mi-ar plăcea să ajut. Mersi.

Mia le-a urmărit interacțiunile firești, ușurată că relația lor devenise mai puternică după ce Chloe îi spusese adevărul despre actul de vandalism și despre incidentul de la restaurant. De fapt, chiar îi însoțise când merseseră să discute cu Bea, iar faptul că făcuseră front comun, pe lângă onestitatea și scuzele sincere ale lui Chloe, ușuraseră o reconciliere rapidă. Chloe îi dăduse Beei banii câștigați din prima ei săptămână de lucru, iar ea acceptase. Odată acel schimb făcut, ajunseseră la o înțelegere.

– Cu plăcere.

El a dat șaua jos și l-a lăsat pe John să preia frâiele imediat ce calul a revenit în grajd. Apoi s-a întors și a fixat-o cu acea privire albastră strălucitoare.

– Iar mă spionezi?

Ea nu a șovăit. Pur și simplu, s-a aruncat în brațele lui, s-a ridicat în vârful picioarelor și l-a sărutat. El a scos un mârâit profund și i-a răspuns cu alt sărut, prinzând-o de șolduri și lipind-o de el. S-a retras încet, mușcându-i ușor buza de jos și privind-o cu suspiciune.

– Ce a fost asta?

– A fost extraordinar.

El a râs.

– Ai văzut totul, nu?

– A fost uimitor, Ethan! A fost atât de… frumos!

I s-a înmuiat privirea și a mângâiat-o pe obraz.

– Încă avem un drum lung de parcurs. Are un potențial uimitor, dar nu știm cât de departe poate merge.

– I-ai redat ceva prețios, pe care îl pierduse.

Un amestec de emoție pură a lovit-o direct în plex. El a ezitat, de parcă s-ar fi străduit să-i spună ceva, apoi a lăsat mâna jos și s-a dat înapoi.

– Și toate acestea într-o singură zi de muncă, a spus el ușor.

A simțit cum o cuprindea un sentiment de dezamăgire. A remarcat că el și-a schimbat din nou greutatea de pe un picior pe altul.

– Te supără genunchiul.

El a lăsat privirea în jos.

– Săptămâna asta am sărit peste orele de fizioterapie. Medicii au spus că uneori cicatricile pot provoca dureri-fantomă. Lasă-mă să-mi termin treburile pe aici! Ne vedem mai târziu?

Ea s-a forțat să-i zâmbească. De ce devenise brusc atât de distant?

– Sigur.

Ea s-a întors, a făcut câțiva pași, iar brațul lui a prins-o și a oprit-o.

– Mia.

– Da?

– Cina la pensiune, da?

Privirea lui o fixa cu căldură și cu o dorință pe care i le transmitea fără ocolișuri. De data aceasta, zâmbetul i-a izvorât din adâncul sufletului.

– Categoric.

S-a răsucit pe călcâie, cu Hei Hei după ea.

Mai târziu în acea seară, privea de jur împrejurul mesei și se întreba cum reușise această familie într-un timp atât de scurt s-o facă să se simtă ca acasă. Ophelia o lăsase în sfârșit să o ajute la vase. Când devenise atât de importantă pentru ei încât să fie tratată ca și când ar fi

fost mai degrabă un membru al familiei decât un simplu oaspete?

Vocea lui Chloe i-a risipit toate aceste gânduri.

– Ophelia, Mia nu a văzut niciodată un film Disney.

Sora lui Ethan a înghețat. Disperarea i-a marcat trăsăturile grațioase.

– Te rog, spune-mi că nu este adevărat!

Mia a oftat și i-a aruncat o privire lui Chloe.

– E adevărat. Provin dintr-o familie care viziona mai degrabă canalul History decât Disney. De fapt, tatăl meu m-a avertizat că îmi va crea niște așteptări false despre lumea reală.

– Prostii, a strigat Ophelia. Avea o strălucire aprigă în ochii albaștri. Vizionarea filmelor Disney este singurul lucru care te poate pregăti pentru lumea reală, a spus ea cu pasiune. Îi ajută pe copii să facă față lucrurilor dificile – pierderea părinților la o vârstă fragedă, a direcției în viață, maturizarea, hărțuirea.

Mia a aruncat o privire spre Ethan ca să-i ceară ajutorul, dar el a clătinat din cap.

– Nu mă implica în discuția asta, a rostit el, luând alt porumb proaspăt. De ce crezi că fiecare animal pe care l-am avut vreodată poartă numele unui personaj Disney?

– Cred că este uimitor, a oftat Chloe. E ca și cum fiecare dintre ei are o identitate și o forță care provin din interior.

Mia a rămas cu gura căscată.

– Ai început să ai viziuni poetice despre desenele animate?

– Nu știi câtă putere pot avea asupra ta până ce nu trăiești această experiență, a avertizat-o Harper. Mama a fost o mare admiratoare a lor. De fiecare dată când era lansat un nou DVD, la noi era o adevărată sărbătoare.

– Floricele de porumb și perne și să stai treaz după ora de culcare, a adăugat Ophelia.

– Și toți avem un film preferat care se potrivește cu personalitatea noastră.

– Fascinant, a murmurat Mia. Și al tău care este?

– *Peter Pan*, a răspuns Ophelia. Ethan îmi spune Tink de când eram mică. Spune că arăt ca o zână.

Ethan a întins mâna și a tras-o ușor de una din buclele roșcate.

– Chiar semeni. În plus, când lucrurile nu merg cum vrei tu, te enervezi și te superi. Ai un simț ciudat al controlului.

– Nu mă supăr! Și îmi place ca toate lucrurile să fie la locul lor. Ce este rău în asta?

Mia a sărit în apărarea ei.

– Nu este rău, i-a răspuns Opheliei, aruncând o privire mustrătoare în direcția lui Ethan. Nu ai putea conduce această pensiune atât de bine dacă nu ai fi organizată.

Ophelia a zâmbit.

– Mersi.

Ethan a pufnit.

– De ce sunt mereu înconjurat de femei care nu îmi țin niciodată partea?

Harper a scos limba la el.

– Pentru că ești întotdeauna de partea greșită.

– Și filmul tău preferat care este, Harper? a întrebat-o Mia, intrând în joc.

– *Dumbo*, a răspuns Harper, dându-și ochii peste cap. Un studiu fascinant despre cum este să fii hărțuit, forțat de cei din jurul tău să joci în spectacole după cum îți comandă ei și cum să-ți descoperi forța interioară odată ce îți găsești talentul care te face să fii unic.

– Impresionant, Harp, a spus Ethan cu un rânjet. Cel puțin ți-ai atins în sfârșit scopul de a scăpa lumea de toate companiile de circ care folosesc elefanți în spectacolele lor.

Satisfacția i se simțea în voce.

– A durat al naibii de mult, dar mi-am îndeplinit visul.

S-a auzit și Chloe.

– Vreți să ghiciți care este al meu?

Toți cei de la masă o studiau în tăcere, încercând să găsească răspunsul corect. Mia auzise de câteva filme,

desigur, dar nu le urmărise personal niciodată, așa că aștepta verdictul majorității.

– Nu sunt foarte sigură dacă îți plac prințesele sau nu, a murmurat Ophelia, lovindu-se cu degetul peste buză. S-ar putea. Este *Neînfricată?*

– Nu. Dar ești pe aproape.

– *Frumoasa adormită?* a încercat Harper.

– Nu. Vă dați bătuți?

– Elsa din *Frozen*. Toată lumea s-a întors spre el, privindu-l mirați. Ethan s-a foit pe scaun, lăsând impresia că ar fi regretat deja că vorbise. Elsa nu este genul obișnuit de prințesă. Este un pic cam dură, încercând să-și găsească drumul și să-și croiască propria cale.

– Da, a șoptit Chloe. Fața i s-a îmbujorat de plăcere. Ai ghicit.

– Asta înseamnă că a rămas doar Ethan, a spus Mia. Acum mor de curiozitate.

Ophelia și Harper au avut un schimb de priviri ascuțite. Părea că le face plăcere să-l chinuiască pe fratele lor mai mare.

– Este momentul să recunoști, l-a îndemnat Ophelia. Nu trebuie să-ți fie rușine.

– Care este? a întrebat Mia. Spune-mi!

– Este *Cenușăreasa!*

El a rămas cu gura căscată.

– Nu este adevărat! a strigat el, aruncând în jur scântei de iritare masculină. Minți!

Fetele au izbucnit în chicoteli când au auzit gluma. Ethan încă părea supărat, aruncându-le o privire ucigătoare, dar Chloe râdea prea tare și, în cele din urmă, el a clătinat din cap.

– Nu-mi vine să cred, a mormăit el. Am picat de prost.

– Este *Regele Leu*, a reușit să spună Harper între chicoteli.

– Ce fel de film este acesta? a întrebat Mia curioasă.

Ophelia s-a șters la ochi.

– Toată povestea pornește de la arta de a deveni lider. Vezi tu, Simba își pierde tatăl la începutul filmului și

crede că este vina lui. Își petrece restul vieții încercând să scape de sentimentul de vinovăție până când află adevărul care-i va schimba viața – nu a avut nimic de-a face cu moartea tatălui său. El trebuie să se întoarcă acasă și să salveze de la dispariție locul unde s-a născut și a copilărit, devenind rege.

Un val de furnicături i-a coborât pe șira spinării. Ea și-a propus să închirieze filmul cât mai curând posibil. Se potrivea perfect cu bărbatul mândru și puternic de lângă ea, care luase greutatea lumii pe umerii lui și nu își îngăduise nici un moment de odihnă.

– Hei, nu vreți să-i punem Miei primul ei film Disney săptămâna aceasta? a întrebat Chloe. Din moment ce Hei Hei o adoră, cred că i-ar plăcea *Moana*.

Ophelia a bătut din palme.

– O alegere foarte bună! Da, ce zici de mâine-seară?

Harper a încuviințat din cap zâmbind.

– Sunt de acord. Tot timpul am fost. Mia?

– Și eu.

– Ethan? l-a întrebat Ophelia.

A scos un oftat de prelungă suferință masculină.

– Fie. Dar trebuie să faci floricelele alea speciale cu brânză cheddar care îmi plac, altfel nu contați pe mine.

– Ne-am înțeles.

Au ajutat la strânsul mesei, iar Chloe s-a dus devreme în camera ei să citească și să asculte muzică. Mia a urcat la etaj să-și ia gentuța în care își pusese lucrurile necesare pentru noapte, încercând să nu se înroșească atunci când le-au spus noapte bună surorilor lui Ethan și au luat-o spre bungalow.

– Mă simt ca o adolescentă care se furișează cu iubitul, a mărturisit ea, legănându-și mâna împletită cu a lui.

– Și eu. Doar mă uit puțin la tine și sunt gata să te arunc pe bancheta din spate a mașinii.

Ea a pufnit.

– De parcă te-aș lăsa să-mi ciufulești părul.

El i-a aruncat o privire răutăcioasă.

– Te-am tăvălit deja prin fân, prințesă!

– Taci, călărețule!

A râs și a intrat în casă. În momentul în care și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, ea a surprins ușoara sclipire de disconfort care i-a umbrit trăsăturile. Și-a lăsat geanta pe canapea și s-a întors cu fața spre el.

– Bine, am văzut suficient. Pantalonii jos!

– La naiba, ești cam nesătulă, femeie!

Ea și-a înclinat capul și l-a privit.

– Ai dureri. Vreau să-ți masez piciorul și să te eliberez de o parte din tensiune.

– Nu e nevoie.

Vocea îi era fermă și neînduplecată. Ea și-a înăbușit un oftat, simțind mândria acestui bărbat imposibil și felul în care el nu suporta să recunoască faptul că suferea. Cât de mult ura să-și arate slăbiciunile!

– Vreau să fac asta, Ethan. Te rog să mă lași!

El i-a studiat fața, apoi și-a dat jos cizmele. Ținându-și privirea ațintită asupra ei, a tras încet cureaua și și-a desfăcut-o. Cu o mișcare scurtă din încheietură, a deschis catarama. A trecut de la o gaură la alta, dezvăluind urma de piele goală i-a dat de înțeles că nu purta chiloți pe dedesubt. Apoi și-a dat jos blugii, și-a smuls tricoul și s-a îndreptat spre ea.

„Dumnezeule, ce bucățică sexy!"

Întregul corp i se topea de căldură. Sfârcurile îi înțepau bluza, în timp ce practic saliva de dorința pe care i-o stârnise sexualitatea superbă a bărbatului din fața ei. Pielea bronzată cu nuanțe aurii acoperită de un strat fin de păr roșu-închis. Musculatura fără pic de grăsime, solidă, plină de valuri care îi arătau forța. Picioarele depărtate, penisul dur și excitat, aroganța care radia din aura lui în timp ce stătea în fața ei, dezinhibat în toată nuditatea lui. Abia reușind să înghită, Mia s-a luptat să risipească ceața bruscă stârnită de dorința care o copleșise. Apoi buzele lui s-au ridicat într-un zâmbet îngâmfat, iar ea a înțeles că el știa că nu era capabilă să-i reziste.

– Unde vrei să stau?

A încercat să vorbească, dar nu i-a ieșit decât un sunet nearticulat, care semăna mai degrabă cu un chițăit. Apoi a încercat din nou.

– Pe pat.

A ridicat din sprâncene, dar a urmat instrucțiunile ei. S-a întins pe cuvertura bleumarin, sprijinindu-și capul pe câteva perne. Cu brațele sub cap, el o privea printre pleoapele grele.

De ce se simțea deodată că era prada lui?

S-a descălțat și s-a apropiat de pat. S-a așezat într-o parte, i-a luat piciorul și i l-a așezat peste coapsă, astfel încât genunchiul lui să se reazeme în poala ei, ca să aibă acces la el. Inspirând ușor pentru a-și limpezi mintea, și-a pus degetele pe pielea lui fierbinte. Mușchii lui au tresărit sub atingerea ei. Încet, ea a început să-și coboare, descoperind locul în care mușchii erau tensionați și încordați și unde pielea îi fusese smulsă de pe picior atât de violent, încât nu mai existau terminații nervoase.

– Cât de des ai astfel de episoade dureroase? l-a întrebat.

– Depinde de vreme și de ce fac în timpul zilei. M-am forțat puțin, de aceea am răscolit puțin locul dureros.

Mia a studiat pielea cicatrizată și găurile adânci unde fuseseră introduse tijele și șuruburile care legau bucățile de os, astfel încât să poată merge. A coborât, masând ușor și prelung zona din jurul genunchiului și de sub el. El s-a întins pe spate pe pat, cu ochii pe jumătate închiși, iar ea a avut grijă să-i urmărească fața ca să observe și cea mai mică reacție la diferitele ei mișcări.

– Trebuie să-l sun pe Jonathan mâine și să-i spun despre Chloe.

– Așa mi se pare corect. Nu ai mai văzut gașca aia de puști neobrăzați prin preajmă, nu?

– Nu, poate că au decis să o lase în pace până la urmă. Chloe a spus că nu le-a mai răspuns la mesaje.

– Bine. Crezi că Lake o va forța să se întoarcă acasă?

S-a încruntat, mâinile ei căpătând putere pe măsură ce masajul devenea mai intens.

– Nu știu. Voi face tot posibilul să o ajut pe Chloe să își susțină cauza, dar decizia este a lui.

Mia a surprins o vagă tresărire în ochii lui. Acolo. Găsise locul problematic. Degetele ei dansau în jurul mușchiului dureros, fără să se grăbească.

– Câte operații ai avut? l-a întrebat ea curioasă.

– Ai schimbat subiectul?

– Da.

S-a foit. Cel puțin părea să-i facă plăcere masajul.

– Trei.

– Ai spus că ai fost norocos că încă poți merge.

– Aproape că mi-am pierdut piciorul. Schijele au deteriorat vasele de sânge și nervii, așa că a fost nevoie de o intervenție chirurgicală. Practic, au pus o grămadă de plăci și șuruburi. Apoi au mai intervenit de două ori.

– Câte luni ai fost în spital?

– Aproximativ o lună, dar apoi m-au mutat la secția de recuperare, așa că au mai fost câteva săptămâni. La naiba, chiar îmi faci bine!

Un val de satisfacție i-a cuprins corpul – atât datorită laudelor lui, cât și priveliștii uimitoare a corpului gol, întins pe pat doar pentru răsfățul ei.

– Ești fericit că ai venit acasă?

– La început, nu am fost. M-am simțit ca și cum m-am întors acasă învins.

Cuvintele lui au șocat-o foarte tare. Ea a făcut o pauză, uitându-se la el.

– Cum ți-a trecut măcar prin cap că ai putea fi un învins?

El a ridicat din umeri.

– Este ceva ce vine din sentimentul de vinovăție. Totul este doar la nivel mental. Un om important a murit când era în responsabilitatea mea după ce l-am privit în ochi și i-am promis că îl voi salva. M-am simțit ca un mincinos. Apoi piciorul mi-a fost atât de distrus, încât nu voi putea niciodată să mai lucrez în Forțele Speciale. A făcut parte din identitatea mea – mă definea ca individ. Trebuia să o

iau de la început, așa că a fost greu să mă întorc acasă în acele circumstanțe.

– Și acum?

– Acum sunt fericit. Am uitat cum este să fiu din nou în preajma surorilor mele și în casa în care am copilărit. Am uitat cum este să trăiești cu oameni cărora le pasă de lucrurile care sunt cu adevărat importante, nu de rochii de firmă, de premiere de film și de ce bârfe au mai apărut în pagina cu știri despre celebrități a ziarelor din New York.

– Nu este nimic în neregulă cu rochiile de firmă, a subliniat ea.

El a zâmbit.

– Sunt de acord cu tine.

– Atunci să înțeleg că ai de gând să rămâi aici?

– Da. Este locul în care mă simt acasă. Mă pot concentra din nou asupra lucrurilor simple din viață. Pot să găsesc puțină liniște.

Felul în care vorbea nu indica nici o urmă de compasiune pentru el însuși, doar un adevăr de bază pe care îl acceptase. Inima ei s-a frânt încet în mii de bucăți pentru că el nu părea să știe cât de extraordinar era.

– Ai văzut vreodată filmul *Pretty Woman?* l-a întrebat ea deodată.

El a pufnit.

– Orice bărbat este forțat la un moment dat să-l vizioneze. Știi după câte întâlniri pe le-am avut ea se aștepta să-i trimit o rochie roșie de seară și diamante și să o duc la operă?

Ea a râs.

– Bine, am înțeles. Îți amintești partea în care ea spunea că este mai ușor să-ți amintești toate lucrurile rele decât pe cele bune?

– Da.

– Ethan, câți oameni ai salvat cât timp ai activat în Forțele Speciale?

El a înlemnit. A deschis ochii și s-a uitat la ea. Ea a rămas neclintită, refuzând să cedeze. Acest lucru era

important. I-a simțit durerea lăuntrică. A simțit-o în momentul în care ochii lui au privit-o distant și chipul lui s-a întristat. Deși era un sentiment omenesc, s-a învinuit pentru acea pierdere. Era acea față a lui pe care ea era conștientă că nu o putea vindeca doar cu ajutorul cuvintelor, dar Dumnezeule, cât de mult voia să-i aline din durere!

– De ce?

– Pentru că asta contează. Fiecare persoană care a supraviețuit datorită ție contează. Nu îi trece cu vederea și nu uita de ei doar pentru că ai pierdut unul singur.

– Cred că aș fi putut alerga mai repede.

Cuvintele parcă fuseseră rupte din el, iar ea a simțit o strângere de inimă. A resimțit o durere intensă în interior, dar a rămas calmă. Cu blândețe, i-a mutat piciorul din poală și s-a târât pe pat până când a îngenuncheat chiar lângă el. I-a mângâiat obrazul neted, i-a trasat cu degetul conturul buzelor și și-a sprijinit fruntea de a lui.

– Știu, iubitule. Dar poate că, pur și simplu, nu ai putut. Te rog să nu-ți subestimezi reușitele din dorința ca totul să iasă perfect, pentru că este imposibil!

În privirea lui se citea șocul. El a sărit înapoi, uitându-se fix la ea cu o disperare care a făcut-o să se aplece și să-l sărute. Simțind că era foarte tulburat, l-a sărutat și mai adânc, limba ei devastându-i gura dintr-o poziție dominatoare, cu unghiile înfipte brusc în umerii lui. Cu un mârâit înfundat, el i-a răspuns și a trântit-o înapoi în saltea, răsucind-o și proptind-o în pat în timp ce-i desfăcea larg coapsele. I-a smuls hainele de pe ea și și-a pus un prezervativ. Ea și-a înfipt dinții în buza lui de jos cu o lăcomie sălbatică și s-a împins în sus, în timp ce-și înfășura gleznele în jurul șoldurilor lui și își punea palmele pe fundul lui pentru a-l forța să coboare.

A penetrat-o cu o mișcare violentă.

Ea a gemut. Penisul lui a umplut-o, fierbinte și tare și pulsând de dorință, punând stăpânire pe toate locurile goale din interior.

– Trage-mi-o! a mârâit ea în urechea lui.

Cu un strigăt înfundat, el a apucat-o de șolduri, s-a retras și apoi a pătruns-o mai adânc, smulgându-i un geamăt gutural. Nu avea unde să se ascundă și a simțit un fior de teamă – că avea să o devoreze cu totul –, dar când a încercat să dea înapoi, era deja prea târziu.

Corpul lui gol se profila peste ea ca un zeu antic al sexului, dominator. Degetele i-au frecat clitorisul care pulsa, în timp ce privirea i s-a fixat în a ei, savurându-i fiecare geamăt și icnet, de parcă i-ar fi aparținut. Și continua să se împingă cu forță în ea, din nou și din nou, fără să încetinească ritmul în timp ce se juca, lovea și mângâia mugurul tare. Ajunsă aproape de punctul culminant, el a menținut-o acolo fără milă, fiecare lovitură a șoldurilor și mădularul lui împingând-o cât mai sus pe culmile plăcerii. S-a zbătut sălbatic să atingă orgasmul, să cedeze, să revină în siguranță, dar el nu i-a permis.

– Vreau totul, a ordonat el, degetul mare apăsând în jos în timp ce își înclina șoldurile pentru a împinge mai adânc, lovind acel punct strălucitor și magic care a făcut-o să-și piardă mințile. Tu ne-ai dus aici. Acum o să ți-o trag până când îmi strigi numele și mi te dăruiești toată.

– Ethan, te rog!

– Mai mult. Da, așa, ești atât de udă și de fierbinte, ia-mă cu totul! Acum, Mia!

Ea a renunțat, a cedat și i s-a oferit cu toată ființa ei. Cu o ultimă împingere, a făcut-o să-și forțeze limitele, iar ea și-a dat drumul. Strigătul lui de plăcere i-a răsunat vag în urechi. Corpul a început să i se detensioneze în timp ce val după val de plăcere o făceau să tremure. Ea a plâns și i-a strigat numele, agățându-se de el, în timp ce vederea i se încețoșa și nu mai era capabilă să facă altceva decât să scape de extazul violent al orgasmului nesfârșit.

S-au prăbușit pe pat, gâfâind, cu pielea umedă de transpirație. Încă era înăuntrul ei în timp ce s-a rostogolit într-o parte, ținând-o lipită de el. Cuprinzându-l de umeri, Mia l-a privit în față.

– Te iubesc.

El i-a mângâiat părul ciufulit.

– Și eu te iubesc.

Ea i-a cercetat fața, a văzut că era doar adevărul și s-a ghemuit mai adânc în îmbrățișarea lui. Apoi a dormit.

23

Mia și-a închis telefonul și a oftat când a văzut teancul de notițe din fața ei.

Mai rămăsese doar o săptămână.

Cum reușise să se îndrăgostească în doar câteva săptămâni?

Desigur, Ethan Bishop nu era un om obișnuit. Ea și-a amintit cuvintele Priscillei și s-a luptat cu impulsul de a-i trimite un mesaj cu simbolul SOS. Din noaptea în care își mărturisiseră sentimentele, nu mai vorbiseră despre asta. Parcă amândurora le era frică să se confrunte cu realitatea și cu piedicile din relația lor.

Ea locuia în oraș. El aparținea acestor locuri.

Da, putea parcurge aceste distanțe lungi, dar ăsta nu ar fi fost un motiv de despărțire în cele din urmă? Cu programul ei solicitant, putea să facă relația să funcționeze? Și, mai important, era posibil ca Ethan să nu se gândească la un viitor împreună. A spune că iubești pe cineva nu garanta nimic.

Învățase acea lecție grea cu ceva vreme în urmă.

În seara aceea, avea de gând să insiste să aibă o discuție mai lungă referitor la așteptările lor și să decidă dacă mai urma ceva pentru ei doi după ce se termina vara. Și, desigur, Jonathan avea să sosească a doua zi. După ce auzise de problemele lui Chloe cu așa-zișii ei prieteni, de actul de vandalism și de faptul că plecaseră fără să

plătească, își ieșise din fire. Își informase fiica că o înscrisese la Universitatea din New York și că venea s-o ia acasă.

Ea refuzase.

Mia era prinsă la mijloc. Ea nu făcea parte din familie, dar instinctul a determinat-o să o susțină pe Chloe și să o ajute să primească a doua șansă. Odată ce tatăl ei avea să fie ales, lumea ei urma să se schimbe din nou. Nu credea că ar fi fost corect pentru fată s-o ia de la capăt când abia începuse să se deschidă.

Ei bine, nu-i făcea bine nici să stea să se frământe singură până la sosirea lui Jonathan. A decis să lase în urmă confortul aerului condiționat și să se îndrepte spre grajduri. Timpul se scurgea și dorea să se bucure de fiecare moment petrecut atât în compania lui Chloe, cât și a lui Ethan. Tocmai ajunsese pe veranda din față când o mașină sport neagră cunoscută a intrat în parcare, aruncând pietriș în urmă.

„Ah, fir-ar să fie!"

Ea i-a privit apropiindu-se. Vibrând practic de ostilitate, s-au oprit la câțiva metri de ea.

– Chloe este aici? a întrebat fata cu părul roz.

– Nu. Muncește.

Puștii au schimbat câteva priviri. Unul dintre băieți a rânjit.

– Ai ținut-o închisă și ai pus-o să muncească precum o sclavă? a provocat-o el, umflându-și pieptul sfrijit.

Maioul de pe el avea un mesaj limpede: DU-TE DRACULUI!

„Foarte drăguț!"

– De fapt, Chloe nu mai vrea să iasă cu voi. Probabil știați asta, deoarece nu v-a mai răspuns la mesaje.

– Minți! Suntem prietenii ei. O protejăm de prostii, cum ar fi adulții care habar n-au de nimic.

– Prieteni, nu? Trebuie să fie drăguț să ai pe cineva din gașca ta care să-și asume vina când ai dat-o în bară. Știu despre vandalizarea mașinii profesorului. Știu despre restaurant. Și știu că ați avut tupeul să mâzgăliți cu injurii

această proprietate. Sfatul meu pentru voi este să plecați, să nu vă mai uitați înapoi și să o lăsați pe Chloe în pace!

Tipul mai înalt – bănuia că era Anthony – a zâmbit și a clătinat din cap. Privirea lui s-a prelins pe corpul ei, stârnindu-i niște reacții de repulsie greu de stăpânit.

– Nu poți să ne spui ce să facem, cățea! Vezi-ți de treburile tale și las-o pe Chloe să decidă singură!

Doamne sfinte, nu aveau mai mult de 21–22 de ani! Dacă nu intervenea nimeni acum, cine știe ce le mai trecea prin cap? Fata cu părul roz privea agitată de jur împrejur, o undă de nervozitate emanând din silueta ei. Mia a încercat să i se adreseze tinerei, care încă avea o șansă de a scăpa de nenorociți. Care era numele ei? Ah, da. Theresa.

– De ce umbli cu ei, Theresa? a întrebat-o ea încet, văzând că în ochii întunecați ai fetei licărea un amestec de emoții. Te folosesc și nu o să se gândească de două ori să te folosească drept momeală când o să se împută treaba.

– Nu, n-ar face asta, a spus ea tremurând. Nu-i cunoști.

– Ba da. Pentru că, la un moment dat, toți am fost vulnerabili, căutând acceptare sau pe cineva care să te facă să te simți cât de cât bine cu tine însuți. Dar tipii ăștia sunt ca un miraj. Ești mai puternică decât ei.

– Cățea, vezi că ai gura cam mare! a mârâit celălalt, înaintând spre ea. Cred că trebuie să-ți dau o lecție. Suficientă cât să te facă să taci.

Ea a continuat să vorbească:

– Ai comis o infracțiune. Cu toate acestea, nu am depus plângere, dar ăsta va fi pasul următor dacă te mai arăți pe aici sau o deranjezi din nou pe Chloe. Ai înțeles?

– Singurul lucru pe care îl vei înțelege este cât de tare vei striga atunci când îmi vei cerși mila.

– Nu la fel de tare ca tine, idiotule!

Ethan a pășit lângă ea cu telefonul într-o mână. Chloe era în spatele lui, palidă și cu chipul marcat de suferință.

– Chloe! Era și timpul, fato, spune-le că ești cu noi! a strigat Anthony.

Chloe a clătinat din cap și a rămas lângă Ethan.

– Nu mai sunt, a reușit ea să spună pe un ton ferm. Nu vreau să fiu cu voi. V-am spus și prin mesaje, și la telefon, nu mai vreau să mă căutați!

– După tot ce am făcut pentru tine? a întrebat fata cu părul roz. Renunți la noi?

– Theresa, ai vandalizat mașina profesorului meu și mi-ai pus totul în cârcă! M-ai amenințat la restaurantul Beei și ați murdărit peretele grajdului unde lucrez. Am terminat. Nu mi-ați fost niciodată prieteni și vreau să plecați de aici!

Ethan a redus distanța până când s-a apropiat de grup. Au încercat să rămână pe poziție, dar, după spaima care se citea pe fețele lor, era evident că știau că merseseră prea departe.

– Hai să vă spun cum stă treaba, a rostit Ethan într-o șoaptă blândă și amenințătoare. Nu vă bat azi, iar voi, în schimb, îmi faceți câteva favoruri: în primul rând, să nu mai încercați niciodată să vorbiți sau să vă întâlniți cu Chloe. În al doilea rând, stați departe de orașul meu și de afacerile celor din zonă, pentru că nu cred că vreți să aflu despre asta. Tocmai te-am înregistrat video cum ne amenințai și te avem pe camere distrugând proprietatea. O să țin aceste două comori la îndemână, în caz că aud că faceți alte probleme. Acum dați din cap dacă ați înțeles!

Cu ochii mari, cu atitudinea de bravadă uitată în momentul în care s-au confruntat cu furia stăpânită cu greu de bărbatul din fața lor, toți trei au încuviințat din cap.

– Și să nu credeți că, după câteva beri și orgolii rănite, puteți să vă întoarceți la mine încercând să vă răzbunați. Pentru că vă voi înfunda și veți petrece următorii câțiva ani făcându-vă prieteni foarte intimi din rândul colegilor de pușcărie. Acum plecați dracului de pe pământul meu!

Fără un cuvânt, au urcat rapid în mașină și au dispărut. Ethan s-a întors spre Chloe și a luat-o în brațe. Fata tremura toată.

– Draga mea, ești bine?

Chloe a încuviințat din cap.

– Da. Mulțumesc. Nu am văzut pe nimeni care să mă apere așa.

Mia s-a îndreptat spre fată și a îmbrățișat-o.

– Așa fac prietenii adevărați, a zis ea. Cred că au făcut pe ei în momentul în care i-a amenințat Ethan.

Chloe a râs.

– Da, a fost destul de dur. Și te-am auzit, Mia. Mulțumesc că ai crezut în mine. Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine în vara asta!

Cuvintele au fost ca o mângâiere pentru urechile ei. I-a zâmbit lui Ethan peste capul fetei.

– Cu plăcere.

– De ce nu te duci înăuntru să te odihnești, Chloe?

– Bine.

Cu o ultimă strângere de mână, ea a dispărut în casă.

– Crezi că se vor întoarce? l-a întrebat Mia.

– Mă îndoiesc. Sunt niște agresori. Odată ce dau de cineva care-i înfruntă, pleacă în căutarea altei victime. Nu cred că o vor mai deranja pe Chloe.

– Bine. Trebuie să spun, dintr-o perspectivă pur personală, că agresivitatea ta masculină a fost destul de sexy.

Ochii lui albaștri s-au întunecat de dorință. În câteva secunde, gura lui era la câțiva centimetri de a ei, acel zâmbet delicios odihnindu-se pe buzele lui pline.

– Destul de sexy pentru a sta goală lângă mine în seara asta?

– Probabil.

Ea și-a lins buzele nerăbdătoare.

– Cum să fac să îmi cresc șansele la sută la sută?

Ea i-a șoptit peste gura lui:

– Adu o prăjitură și hrănește-mă! Gol.

El a mârâit, s-a aplecat și a sărutat-o.

Și totul a fost dintr-odată perfect.

Mia s-a chircit, acoperindu-și gura cu pătura într-o tentativă fără speranță de a-și înăbuși strigătul de durere. Privirea îi era îndreptată spre ecranul televizorului. Degetele ei le strângeau pe cele ale lui Ethan, în timp ce

ea se ruga în tăcere să nu se întâmple așa ceva. Nu avea cum. Ar fi fost prea dureros să fie martoră la așa ceva. La urma urmei, acesta era un film pentru copii. Era momentul în care Mufasa – tatăl leu – se prăbușea de pe stânci și murea violent.

– Nu! a strigat ea, sărind de pe canapea.

Ophelia a căutat telecomanda și a apăsat pe pauză. Mia s-a uitat la ea furioasă că încrederea îi fusese trădată, chiar dacă observase lacrimile femeii.

– Acest lucru este greșit din mai multe puncte de vedere. Spune-mi că nu a murit! Spune-mi că se ascunde și că va apărea mai târziu, altfel nu mă mai uit nici măcar o secundă!

Chloe a chicotit. Cum putea să aibă o atitudine atât de relaxată după o asemenea tragedie?

– Este mort, Mia. Dar trebuie să urmărești și restul filmului. Simba se răzbună și se face dreptate. Totul ține de ciclul vieții.

– Nu-mi place ciclul vieții și urăsc acest film. *Moana* a fost mult mai frumos! Nimeni nu a murit în afară de bunica, iar acest lucru este perfect normal din cauza vârstei înaintate!

Buzele lui Ethan au tremurat, dar el i-a strâns mâna în semn de înțelegere.

– Știu, scumpo. Te-am avertizat, dar ai insistat că vrei să vezi *Regele Leu*. Vrei să-ți aduc mai multe floricele de porumb, poate te ajută? Încă un pahar de vin?

– Nu mai suport. Nu voi închide un ochi toată noaptea după scena aceea. Cum puteți numi asta o seară distractivă în familie?

Harper a râs, întinzându-se pe podea cât era de lungă.

– Ah, poezia magică a durerii și a plăcerii, a vieții și a morții, a binelui și a răului. Este epic, nu crezi?

– Nu râde de ea, a replicat Ophelia. Ai uitat cum ai bocit atât de tare pentru *Bambi*, încât mama a trebuit să sune doctorul să vadă dacă poate să-ți dea o jumătate de sedativ?

Harper a scos limba și a dispărut în bucătărie.

– Pot să-l opresc, s-a oferit Ethan. Spune un singur cuvânt și ne vom uita la *Domnișoara Sloane* sau *Brandul nostru este criza*.

I s-a topit inima. Două filme despre femei puternice din PR și din mediul politic care luptă pentru clienții lor. Chiar reușise să-i atingă coarda sensibilă.

– Nu, pot s-o fac.

Mia a clipit, încercând să-și recapete controlul. Dacă putea viziona filme Disney fără să se piardă cu firea, putea face față provocării. În plus, chiar simțea nevoia să-l vadă pe Scar dând socoteală pentru faptele sale.

– Vreau ca nenorocitul ăla de leu să plătească pentru ce a făcut.

– Asta este fata mea!

Ethan a lipit-o cu spatele în umărul lui, cu brațul încolăcit în jurul ei într-un gest aproape protector.

– O să-ți placă modul în care se răzbună Simba, a spus Chloe. Sărind de la locul ei de lângă Harper, ea s-a reinstalat lângă Mia, pe partea cealaltă. Mirosul de pepene de la jeleurile Sour Patch a plutit în jurul ei, creând o atmosferă reconfortantă. Fata s-a întins, și-a încrucișat gleznele și s-a lipit de umărul ei. Dar cred că mai târziu o să te mai supere o scenă. Pot să-ți mai aduc șervețele dacă ai nevoie.

I s-a pus un nod în gât. Un val de emoții foarte puternice a făcut-o să se înfioreze toată datorită grijii instinctive pe care i-o arăta fata. Prinsă la mijloc între Ethan și Chloe, și-a dat seama cât de importanți deveniseră amândoi pentru ea – cât de prețuită se simțea în prezența lor.

Dumnezeule, cât îi iubea!

Ea le-a strâns mâinile amândurora.

– Sunt gata acum. Apasă pe *play*, Ophelia!

Filmul a început să ruleze din nou, dar de data aceasta ea știa că totul avea să fie bine.

24

– Mia, am nevoie să te întorci cu mine în oraș cât mai curând posibil!

Jonathan a privit-o cu o seriozitate intensă și o nervozitate pe care nu le mai observase la el înainte. Sosise cu doar câteva ore în urmă și, deși îi dăduse o îmbrățișare caldă fiicei lui, conversația lor nu abordase încă nici unul dintre subiectele incomode. De data aceasta venise escortat doar de Bob și le salutase pe Ophelia și pe Harper cu o căldură sinceră, mulțumindu-le pentru ceea ce făcuseră pentru Chloe în acea vară.

Ethan nu-și făcuse încă apariția.

– S-a întâmplat ceva? l-a întrebat ea îngrijorată.

Ea monitoriza strict rețelele de socializare, iar asistenta ei era în contact permanent cu el. Bob îi dădea periodic rapoarte detaliate. Lucrurile mergeau ca unse, iar sondajele îl indicau pe Jonathan ca fiind de departe favorit să câștige cu o marjă confortabilă.

– Nu, dar suntem pe ultima sută de metri și, de obicei, acesta este momentul în care te poate lovi un ghinion. O vreau pe Chloe lângă mine ca să o pot supraveghea și am nevoie de tine înapoi în biroul tău, unde să am acces permanent. Aș vrea să fii acolo pentru a merge la balul caritabil organizat de guvernator săptămâna aceasta. Este susținătorul meu, iar evenimentul e o mare oportunitate și poate fi speculat de presă. Vreau să plec dimineață.

Se așteptase la asta și, deși Jonathan nu putea să-i dicteze ce să facă fiind doar un client, era totuși cel mai important și avea nevoie de toată atenția ei. Nu s-ar fi iertat niciodată dacă și-ar fi prelungit această ședere pentru a mai putea petrece ceva timp cu Ethan, afectând astfel rezultatul alegerilor.

„Ethan."

Numele lui îi dădea fiori. Cu o seară în urmă, făcuseră dragoste ore întregi și vorbiseră despre viitor. Hotărâseră că aveau să fie împreună, dar de fiecare dată se loveau de problema distanței geografice. Viața ei era în oraș, iar a lui

era aici. Tânjea după o viață mai liniștită, dar mereu fusese aruncată în lumina reflectoarelor laolaltă cu clienții ei din cauza vieții profesionale destul de haotice. Nu ajunseseră la nici o soluție de compromis, în afară de faptul că își mărturisiseră încă o dată ce simțeau unul pentru celălalt.

Mia a încuviințat din cap, ignorând senzația de gol în stomac provocată de despărțirea de Ethan.

– Sunt de acord. Voi face aranjamentele să plec mâine și să particip la bal. Dar, Jonathan, trebuie să vorbești cu Chloe! Ea a luat deja unele decizii și cred că ar trebui să le asculți.

El a ridicat din sprâncene.

– După alegeri vom avea timp să rezolvăm lucrurile. Universitatea din New York e o alegere bună pentru ea.

– Am văzut-o cum se maturizează și se schimbă în această vară. Ar trebui să i se acorde șansa de a fi independentă. Și are nevoie disperată de sprijinul tău. E atât de fericită aici! Dacă o smulgi de aici și o bagi într-o școală pe care ea nu o dorește, din motive personale, mă tem că se va rupe ceva între voi. Trebuie să simtă că *ea* este preocuparea ta principală, nu alegerile.

El s-a încruntat.

– Ea e fiica mea, Mia. Întotdeauna e prioritatea mea, dar uneori decizia corectă nu este și cea mai plăcută. Și-a trecut degetele prin păr și a privit-o frustrat. Crezi că mie îmi este ușor? Urăsc să fiu tipul rău. Știu că ai spus că s-a schimbat în această vară, dar tot ce văd este o fată tânără care a nimerit într-un anturaj nepotrivit și nu are nici o persoană de încredere prin preajmă. Dacă este lângă mine, o pot ajuta.

– Te-ai gândit vreodată că trebuie să o lași să stea singură pentru a-și da seama care este mersul lucrurilor? Să se regăsească pe ea însăși și să decidă ce fel de persoană vrea să fie?

Ochii i-au licărit cu o undă de părere de rău.

– Și-a pierdut mama și a făcut alegeri proaste în încercarea de a nu mai simți durerea. Mă îngrijorează.

Vreau să mă implic mai mult în viața fiicei mele, dar trebuie doar să trec peste aceste alegeri nenorocite. Apoi ne putem rezolva problemele împreună. Înțelegi?

Inima i s-a înmuiat când a simțit dragostea atât de puternică pentru fiica lui, care era în conflict deschis cu aspirațiile politice.

– Am înțeles. Doar promite-mi că o vei lăsa să-și spună versiunea și că o s-o iei în calcul la modul cel mai serios. Munca la fermă a schimbat-o. Ea a făcut o pauză, fixându-l cu privirea. Ne-a schimbat pe toți.

El a încuviințat din cap.

– Așa voi face. Nu-ți pot mulțumi suficient pentru că ai avut grijă de ea, Mia. Știu că nu ți-am spus, dar nu există nici o persoană de încredere în lumea asta pe mâinile căreia mi-aș fi lăsat fiica. Ochii lui aveau o umbră de regret. Știu că uneori mă comport ca un nemernic. Știu că s-ar putea să crezi că îmi pasă doar să câștig, iar uneori mă întreb dacă nu cumva ai dreptate. Mă întreb dacă fac o greșeală uriașă riscând tot ce am pentru a ajuta un oraș sau, în cele din urmă, o lume căreia poate nici măcar nu-i pasă. Vreau doar să știi că îmi pun aceste întrebări de mai multe ori decât îți închipui tu. Mă întreb dacă toată chestia asta chiar merită.

Expresia pierdută de pe chipul lui a fost cea care i-a activat memoria. O amintire pe care știa că era timpul să i-o împărtășească.

– Te-ai întrebat vreodată de ce te-am acceptat drept client?

Râsul lui avea un strop de aroganță.

– Pentru că ți-aș putea propulsa cariera?

Ea a zâmbit.

– Nu. Eram hotărâtă să nu iau niciodată un client din politică în care nu puteam să cred. Sinceră să fiu, am studiat și alți potențiali clienți înainte, dar mereu am fost dezamăgită. Am dat doar de minciună și de lăcomie. Am dat peste niște lucruri la care nu puteam fi părtașă, nu după ceea ce s-a întâmplat cu tatăl meu.

El a așteptat ca ea să termine, cu o răbdare pe care i-o admirase întotdeauna. Nu fusese niciodată genul care să îi repeadă pe ceilalți din nevoia de a vorbi mai tare sau de a-și impune propria părere.

– Te-am urmărit câteva zile, dacă pot să spun așa. Am vrut să-mi fac o idee despre ce fel de persoană erai în afara biroului, când nu te privea nimeni. Trebuia să fiu sigură că vreau să te reprezint. Într-o seară, veneai acasă de la tribunal. Te îndreptai spre Times Square, îmbrăcat în costum, cravată și cu o haină frumoasă de cașmir. Îmi amintesc că era frig și ploua – una dintre acele seri de iarnă tipice din New York în care frigul îți pătrunde până în măduva oaselor și te face să-ți dorești să-ți faci o rezervare pe o insulă din Caraibe. A văzut cum el s-a încruntat, de parcă ar fi căutat acea amintire pe care ea o derula atât de clar în mintea ei. Ai trecut pe lângă o persoană fără adăpost, care avea și un câine alături. Nimic neobișnuit, trecem pe lângă ei în fiecare zi. Sunt atât de mulți; uneori simți că ai ajutat suficient, alteori te simți prost că ai trecut pe lângă unul și că ai fi putut face ceva oricât de insignifiant. Nu aveam nici un scenariu în mintea mea, dar te-ai oprit brusc, te-ai dat înapoi și ai îngenuncheat în fața bărbatului respectiv.

Ea a revăzut toată scena în minte. Micul semn de carton pe care scria cu un marker negru FĂRĂ ADĂPOST. VĂ ROG SĂ MĂ AJUTAȚI ȘI SĂ-MI HRĂNIȚI CÂINELE. Felul în care omul și câinele stăteau ghemuiți unul în altul, încercând să se protejeze de frig. Modul în care Jonathan pusese mâna pe câine, apoi pe umărul bărbatului și părea a vorbi cu el.

– Te-ai ridicat și te-ai dus la vânzătorul de hotdog și ai cumpărat cinci bucăți. I-ai dat trei bărbatului și doi câinelui. Și apoi ți-ai scos haina și i-ai învelit pe amândoi.

Jonathan a încuviințat încet din cap.

– Îmi amintesc acum. Sunt atât de mulți oameni care au nevoie de ajutor! Nu vor să meargă la adăpost pentru că se simt mai în siguranță pe străzi.

– O altă propunere din platforma ta politică susține faptul că vrei să schimbi lucrurile. Dar ai făcut ceva chiar atunci și acolo, Jonathan. I-ai dat ce ai avut, și nu erau camere sau oameni care să te privească. Fără flux live pe Facebook sau știri virale pentru seara respectivă. Erai doar tu, așa cum ești cu adevărat. Și după aceea te-am sunat la birou și ți-am spus că te voi accepta drept client. Pentru că eram absolut convinsă că vei face diferența.

S-au privit unul pe celălalt o vreme, emoția umplând atmosfera. Apoi el a zâmbit, încuviințând din cap.

– Voi vorbi cu Chloe. Nu promit nimic, dar voi încerca să ascult.

– Mulțumesc, Jonathan.

– Nu, Mia. Eu îți mulțumesc. Pentru tot.

El a dispărut, iar Mia a tras adânc aer în piept. Putea doar să spere că el avea să-i asculte sfatul. Dar acum trebuia să aibă propria discuție sinceră cu bărbatul pe care îl iubea.

Și să-i explice de ce trebuia să plece.

Ethan a știut imediat că Mia avea să plece. Fața ei frumoasă părea bântuită; ochii aceia de culoarea whisky-ului erau plini de o neliniște pe care avea de gând să i-o aline. Ea își petrecuse noaptea în brațele lui și era un singur adevăr care conta: se iubeau. Dar, în aceste momente, trebuia să se concentreze asupra carierei ei și să se întoarcă în oraș, dăruindu-se total muncii sale. Numai Dumnezeu știa cât de mult înțelegea el acest tip de pasiune – și nu avea dreptul să-i ceară să stea cu el la o fermă de cai izolată dintr-un oraș mic și să se ocupe de administrarea paginilor locale de Facebook. Ea era sortită să facă mai mult de atât.

De câte ori se întrebase dacă putea locui în Manhattan pentru a fi cu ea? Dar, de când începuse să lucreze cu Phoenix, își dăduse seama că o parte din sufletul lui aparținea acestui loc. Voia să înființeze un grup de echitație cu veterinarii din zonă și tocmai începuse să se intereseze prin jur. Era încântat de Phoenix și își propusese să lucreze cu el pe termen lung. Cu sindromul

lui posttraumatic, ideea de a fi înconjurat de clădiri înalte, de haos, de zgomote puternice și de bocăniturile cizmelor pe trotuar, în locul pământului reavăn, îl dărâma psihic.

Nu era pregătit să facă acest pas. Și nici ea nu era.

Așa că trebuia să o lase să plece.

A ieșit din bungalow să o întâmpine. S-au uitat unul la celălalt câteva clipe, fiind amândoi conștienți de ce urma să se întâmple, apoi el și-a deschis brațele, iar ea l-a îmbrățișat. El a respirat parfumul proaspăt de nucă-de-cocos din părul ei, bucurându-se că trupul ei înalt și elegant, încălzit de soare, se mula perfect pe al lui. Mâinile lui au mângâiat fiecare curbă pe care o memorase cu buzele, cu limba și cu degetele. Și și-a dat seama că această femeie îl vindecase cu pasiunea ei înflăcărată, cu inima ei bună și cu încăpățânarea ei.

Vocea ei a plutit până la urechile lui ca un fuior de fum.

– Trebuie să plec.

– Știu.

– Nu vreau.

I-a lipit un sărut pe tâmplă.

– Știu.

Și-a lăsat capul pe spate, un zâmbet curbându-i buzele.

– Cine ești, Han Solo?

El a râs. Și, deși inima i s-a frânt la ideea că ea pleca din patul și din viața lui, s-a simțit nevoit să recunoască ce cadou îi făcuse ea în această vară.

– Nu. Pentru că nu am nici o reținere să spun *te iubesc*, Mia. Dar acum ai de câștigat niște alegeri.

Ea a clipit furioasă, cu o strălucire umedă destul de vizibilă în ochi.

– Să te ia naiba! De ce trebuie să fii atât de rezonabil?

– Nu voi fi în seara asta.

Ea a surprins dorința, iar energia sexuală intensă a început să scapere între ei. El a ridicat-o și a sărutat-o, delectându-se tacticos cu gustul de vin cu un buchet bogat și de miere dulce, scufundându-se adânc și cerându-i să se dăruiască cu toată ființa ei. Și i s-a dăruit.

– Vreau să vorbesc cu Lake, a murmurat el lângă gura ei. Apoi te vreau în patul meu.

Ea tremura, dar zâmbetul îi era plin de îndrăzneala obișnuită.

– E mai bine să te pregătești să mă ții acolo mult timp, călărețule!

– Prințesă, e mai bine să te pregătești să ceri îndurare.

Ea i-a mușcat ușor buza de jos, s-a întors pe călcâie și i-a făcut cu ochiul.

– Atunci pune osul la treabă! Mai puține vorbe, mai multă acțiune, după cum ți-am spus mereu.

El a râs și a urmat-o până la pensiune.

O oră mai târziu, Ethan l-a găsit pe Lake pe verandă, ținând în mână un pahar de cristal plin cu whisky. Bărbatul privea în întuneric, cu trăsăturile umbrite de melancolie. De obicei, Ethan nu întrerupea pe cineva în astfel de momente, dar era important să-i spună ce avea de spus. Când ajunseseră la pensiune, se auzeau deja glasuri ridicate răsunând de la fereastră, iar Mia decisese să se mai plimbe puțin împreună, pentru a-i oferi lui Lake intimitatea de care avea nevoie.

Ethan a bănuit că discuția nu decursese atât de bine.

– Te superi dacă stau cu tine să bem ceva rapid?

Lake a ridicat privirea, evident distras de la gândurile lui. Fața i s-a destins, afișând o expresie de politician, fără a lăsa să i se citească nimic pe chip.

– Desigur. Ophelia a fost atât de generoasă încât a împărțit cu mine o sticlă din cea mai rafinată băutură pe care o avea. Îmi place un whisky vechi de bună calitate.

– Și mie.

Și-a turnat într-un pahar și s-a așezat pe scaunul de răchită de lângă Lake.

– Tu și Chloe plecați mâine?

A răspuns cu greu.

– Da. Așa este cel mai bine. Știu că i-a făcut plăcere să lucreze aici pe timpul verii, dar a fost un serviciu forțat în folosul comunității. I-am dat șansa să încerce lucruri

singură, dar acum trebuie să se întoarcă acolo unde pot să o supraveghez.

– Știi că nu a vandalizat ea mașina, nu?

Lake a încuviințat din cap, examinându-și băutura.

– Da, în sfârșit mi-a spus și mie. Mi-a explicat motivele. Ar fi trebuit să știu că totul era lipsit de orice logică și ar fi trebuit s-o presez să-mi spună adevărul. Aceasta nu este fiica pe care o cunosc.

– Nu ai de unde să știi dacă nu vorbește cu tine. Totuși, cred că a învățat să fie mai deschisă. Știu cu certitudine că și-a răscumpărat greșelile. Chiar a muncit din greu aici.

Lake a ridicat privirea, curios.

– Chiar i-a plăcut foarte mult să lucreze cu caii, nu? Amuzant, mama ei era o mare iubitoare de animale. Nu este și cazul meu. Întotdeauna am preferat orașul, dar mama ei a fost o fată de la țară. S-a mutat din Kentucky când era tânără. Îi plăceau și caii, dar nu am dus-o niciodată pe Chloe să ia lecții de călărie.

– Are un dar, i-a spus direct Ethan. Am văzut-o cum lucrează cu câțiva cai mai agitați pe care a reușit să-i facă s-o asculte. Nu este o treabă la îndemâna oricui, iar cei mai mulți nu au capacitatea de a comunica la acel nivel cu un cal. De fapt, am vrut să te anunț că, oricând vrea, aici are un loc de muncă asigurat. O muncă plătită așa cum trebuie, nu una voluntară. A dovedit că își merită locul. De asemenea, surorilor mele le-a făcut plăcere să o aibă în preajmă. A fost o companie plăcută.

– Da, mi-au spus. Chloe mi-a zis cât de mult își dorește să rămână aici încă un semestru. Să-și termine anul pentru a-mi arăta cum poate schimba lucrurile. Dar cred că Universitatea din New York este cea mai bună soluție pentru amândoi. Nu vreau s-o știu în preajma acelor puști, mai ales dacă ei au de gând să-i facă probleme. Voi putea să o verific în mod regulat și să angajez o echipă care să o urmărească în oraș. Va fi în siguranță.

– La fel vor fi și alegerile.

Lake i-a aruncat o privire.

– Îmi judeci abilitățile de părinte, Bishop?

Ethan s-a lăsat pe spate pe scaun și a luat o înghițitură din băutură.

– Nu. Nu sunt tată. Nu m-am confruntat niciodată cu decizii care să afecteze și țara, și pe fiica mea. Nu am fost niciodată pus în situația de a-mi vedea soția cum părăsește această lume și de a fi conștient că din acel moment trebuie să țin locul ambilor părinți.

În ochii pătrunzători și albaștri ai bărbatului se citea suferința. A încuviințat încet din cap.

– Da. Nu știi niciodată ce surprize îți oferă viața.

Au băut și au stat în tăcere o vreme, amândoi cufundați în propriile gânduri.

– Mia și Chloe chiar s-au atașat una de alta, nu? l-a întrebat Lake.

– Da. Țin una la cealaltă.

– Și tu la fel.

Lake nu a formulat-o ca pe o întrebare, așa că Ethan nu a răspuns.

– Mia are o treabă de făcut și amândoi înțelegem asta. Am venit doar să te rog să te mai gândești și să-i dai lui Chloe șansa de a rămâne aici.

Lake a clătinat din cap, dar un mic zâmbet i-a înflorit pe buze.

– Și tu? Așa am făcut. Eram pregătit să țip, să mă supăr și să fug. La început mi-a fost puțin cam greu, dar apoi am văzut-o pe fiica mea comportându-se ca un adult și acceptând decizia mea. O licărire slabă de regret i-a strălucit în ochi. Pot să-ți mai spun că am simțit că în momentul acela s-a îndepărtat de mine. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să sper că fac ce trebuie, dar nu există garanții pentru nimic. Trebuie să procedez cum cred că este cel mai bine. Dar voi ține cont de oferta ta, Bishop. Apreciez că ai avut grijă de amândouă vara aceasta.

Ethan și-a băut restul de whisky și s-a ridicat.

– A fost invers.

– Ce-ai zis?

– Ele au fost cele care au avut grijă de mine. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Lake. Chiar sper să câștigi alegerile.

– Și eu.

Au încuviințat din cap, iar Ethan l-a lăsat singur, sorbindu-și whisky-ul în întuneric.

25

Mia a băgat capul în bucătărie.

– Ophelia, sunt gata! E timpul să încheiem conturile.

Femeia și-a șters mâinile pe un prosop de bucătărie galben-auriu și s-a apropiat.

– Pot să spun că ești primul meu oaspete de care nu vreau să mă despart?

Mia a râs.

– Nu te cred. Te-am auzit spunându-i fiecărui oaspete că s-a numărat printre favoriții tăi.

– Toate erau minciuni și reclamă. Dar tu? Fratele meu nu este singurul de aici care simte că a pierdut pe cineva special.

Emoția i-a întunecat ochii.

– Nu începe! Vă voi vizita regulat. O să intru la detoxificare din cauza biscuiților tăi.

– Nu, nu o să intri! Am un cadou pentru tine.

Ophelia s-a strecurat spre congelator și a scos un pachet mare de biscuiți perfect împachetați.

– Sunt deja tăiați. Pune-i la cuptor timp de cincisprezece minute ca să-i încălzești, și sunt gata. Sunt cu lămâie și afine.

– Ești fantastică.

– Nu, face parte din meseria mea.

Mia a clătinat din cap.

– Nu, nu face. Sper că știi cât ești de specială. Cât de mult valorezi cu adevărat.

Ophelia a tresărit surprinsă, căpătând culoare în obraji. Era gazda perfectă și conducea pensiunea cu o mână de fier, dar în același timp cu foarte mult suflet. Oaspeții mereu se simțeau speciali și răsfățați, iar ea robotea fără nici o clipă de odihnă undeva în spate, pentru a le crea această impresie. Cu grația ei elegantă, zâmbetul diafan și frumusețea irlandeză, părea o femeie care avea totul. Dar Mia a simțit ceva mai adânc care clocotea sub această aparență. Uneori, când o surprindea pe Ophelia departe de prezența oaspeților, din silueta ei radia o tristețe. Poate că era bărbatul despre care îi vorbise o dată. Ophelia Bishop era pur și simplu un mister pe care și-ar fi dorit să aibă mai mult timp să-l descopere.

– Și tu la fel, Mia Thrush. Femeile s-au îmbrățișat pentru ultima oară. Drum bun! Ai văzut-o pe Harper?

– Da, ne-am luat rămas-bun la grajd. Chloe și Jonathan încă n-au coborât?

– Își duc lucrurile la mașină.

– Mulțumesc.

Mia a ieșit afară și a dat de Chloe și de Ethan, care o așteptau. Jonathan vorbea la telefonul mobil, lângă mașină. Mia i-a zâmbit fetei cu o strângere de inimă. Deși Chloe și Jonathan avuseseră o discuție aprinsă legată de decizia tatălui ei de a se întoarce la New York, Chloe fusese cea care cedase în cele din urmă, cu o grație și o demnitate care demonstraseră maturitate, șocându-l pe tatăl ei. Ea promisese că avea să meargă la Universitatea din New York un semestru și să aștepte rezultatele alegerilor. Fuseseră amândoi de acord să renegocieze condițiile după ce toate acestea se vor fi terminat, în funcție de ce le rezerva viitorul. Deși fata era evident dezamăgită, o nouă forță, ca de oțel, se revărsa din ochii ei albaștri. Felul în care își înclina mândră bărbia arăta atitudinea unei femei și nu a unei fete, a unei femei care avea încredere în forțele proprii.

Mia și-a dres glasul când s-a apropiat Chloe și a îmbrățișat-o din tot sufletul.

– O să-mi fie dor de tine, a șoptit fata.

– Și mie. Juri pe ce ai mai sfânt că o să treci să mă vizitezi la birou? Sau că o să-mi trimiți mesaje? Sau o să-mi scrii pe Snapchat? Sau pe Instagram, sau pe Twitter, sau pe Facebook?

Chloe a râs și s-a desprins din brațele ei.

– Da, jur!

– Bine.

Strângând-o încă o dată de mână, Chloe i-a dat drumul. Apoi s-a întors spre Ethan. Mia i-a privit cum se uitau unul la altul, de parcă vorbele ar fi pălit în fața sentimentelor. La fel ca Phoenix, Ethan părea să comunice cu ea la un cu totul alt nivel. Și, în momentul în care și-a deschis brațele, Chloe s-a aruncat și l-a îmbrățișat cu o afecțiune sinceră, care l-a făcut să-i dea lacrimile.

– Vezi ce faci la Universitatea din New York, i-a șoptit el aspru. Poate că nu mă descurc pe Snapchat, dar pot să trimit mesaje.

Fata a râs la pieptul lui.

– Îmi trimiți poze cu noii cai? Și cu Phoenix?

– Da. Poate că în vacanță reușești să vii și să stai mai mult pe aici.

Fata s-a dat înapoi și a încuviințat din cap entuziasmată.

– Mi-ar plăcea.

Jonathan i-a făcut semn lui Chloe și i-a șoptit:

– Trebuie să plecăm.

Ethan s-a uitat la ea cu ochii lui albaștri și serioși.

– Casa noastră va fi mereu și casa ta, Chloe. Să nu uiți asta! Cu un zâmbet ușor, a împins-o cu blândețe spre tatăl ei. La revedere, draga mea!

– La revedere, Mia. Ethan, mulțumesc. Am avut cea mai frumoasă vară din viața mea.

Mia s-a sprijinit de Ethan și i-a privit plecând.

– De ce despărțirile trebuie să fie atât de dureroase? l-a întrebat.

– Pentru că asta înseamnă că îți pasă.

El a mângâiat-o pe obraz, cu ochii albaștri plini de pasiune. Fuseseră atât de înfometați unul după celălalt noaptea trecută, făcând dragoste iar și iar, încercând să amâne cu disperare venirea zorilor. Atingerea și parfumul lui se impregnaseră în fiecare bucățică din trupul ei.

– Ți-am dus bagajele la mașină. Ți-am mai pus câteva sticle de apă ca să ai pe drum.

– Și Ophelia mi-a dat biscuiți.

– Bun. Dacă aflu că nu mănânci măcar un produs copt pe săptămână, mă voi supăra foarte tare pe tine.

– Brutăria Magnolia este în apropierea casei mele. O să încetez să-mi mai pun ochelari de cal când voi trece pe lângă ea.

– Ce fată cuminte!

Și-au zâmbit. Un piuit puternic a umplut aerul, iar Mia a aruncat o privire și l-a văzut pe Hei Hei îndreptându-se spre ei, cu creasta clătinându-se de emoție. Wheezy a țâșnit după el, cu limba scoasă, iar Mia a întâmpinat animalele la jumătatea drumului, lăsându-se pe genunchi. Puiul nebun a zburat în îmbrățișarea ei, frecându-și penele de ea și ciugulindu-i picioarele. Wheezy a lins-o, împingând-o cu capul lui blănos. Ea a râs, orbită de strălucirea lacrimilor. La naiba cu puiul ăsta cu tot pentru că o făcuse să-l iubească! La naiba cu câinele ăsta pentru că o făcuse să tânjească după o companie atât de loială! Cine ar fi crezut că aveau să devină atât de apropiați?

– Hei Hei, Wheezy, s-ar putea ca de voi doi să-mi fie cel mai dor, a murmurat ea, mângâind cu o mână penele frumoase și cu cealaltă spatele câinelui. Ethan a promis că vă va da mâncarea organică specială pe care am comandat-o și acele mici tratații ca să vă răsfețe. Trebuie să încetezi să mai mănânci pietre, așa cum face tizul tău din *Moana*. Nu este bine pentru tine.

Hei Hei a scos un piuit ascuțit.

– Bine, te iubesc. Promit că mă întorc în vizită! Îți promit!

Puiul și-a înclinat capul, ca și cum cuvintele ei i-ar fi dat un motiv de gândire. Wheezy a părut să înțeleagă și încet, cu oasele pocnind, s-a lipit de pământ. Ea s-a ridicat în picioare și s-a dus spre mașină, unde o aștepta Ethan.

– Te sun când ajung acasă. Îmi voi verifica agenda și te voi anunța când mă voi putea întoarce.

– Sună bine.

– Cam asta este. Și-a mușcat buza inferioară ca să nu mai tremure. Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Trebuie să-mi promiți un singur lucru înainte de a pleca.

– Orice.

A sărutat-o intens, cu o patimă atât de profundă încât a zguduit-o până în măduva oaselor.

Apoi și-a ridicat capul cu acel zâmbet sexy curbându-i buzele.

– Să câștigi.

Ea a încuviințat din cap, făcând un pas înapoi, cu privirea lipită de a lui.

– Vom câștiga.

– Ne vedem mai încolo, iubito!

S-a urcat în mașină, privind cu nesaț imaginea lui: coapsele depărtate. Mâinile în șolduri. Capul ridicat, într-o aroganță mândră, pur masculină. Părul de culoarea ghimbirului fluturându-i în vânt. Forța interioară revărsându-se în valuri în jurul lui. Și acei ochi frumoși de un albastru-deschis fixați asupra ei prin geamul mașinii.

Hei Hei era chiar lângă el. De parcă puiul ar fi știut că se întâmpla ceva teribil, toate penele acelea nebune i se lăsaseră, căzând într-o parte în loc să stea semețe în sus. A rămas nemișcat și tăcut, învăluit în tristețe. Din gâtul ei a ieșit un suspin înăbușit. Dumnezeule mare, durea atât de tare! Parcă pierdea o bucată din ea pe care abia și-o descoperise.

Cu un ultim zâmbet și cu inima frântă, Mia a pornit și a plecat.

De data aceasta, nu a putut privi înapoi.

Știa că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi plecat niciodată.

26

– Ești îndrăgostită până peste cap, fetițo!

Mia s-a scuturat, ieșind din transa în care căzuse, și s-a uitat la asistenta ei. Gabby stătea în cadrul ușii biroului ei, cu un teanc uriaș de dosare în mâini. Nerăbdarea îi ieșea prin toți porii.

– Poftim? Ce vrei de la mine?

Gabby a oftat, intrând în birou și lăsându-se pe scaunul din fața biroului ei.

– Te-am strigat de trei ori. Am nevoie de aprobare pentru noua campanie media pentru blogul pentru mămici. În plus, Tanya programează un comunicat de presă despre înregistrările cu scene de sex și trebuie să fii alături de ea cu cei de la *Cover Girl*. Ți-ai închiriat o rochie de la Rent the Runway pentru gala de sâmbăta asta?

– Poftim? La naiba, plănuise să încerce să se furișeze în nordul statului în noaptea aceea! Despre ce gală vorbești?

– Jonathan va primi onorurile pentru activitatea sa legată de Spitalul Saint Jude, mai ții minte?

Nu, dar putea să mintă că își amintea.

– Ai dreptate. Sunt pe fază.

– Nu, nu ești. Sunt îngrijorată. E ca și cum ai fi prezentă doar pe jumătate, ești cu capul în nori, undeva la ferma aia de cai pe care se presupunea că ar fi trebuit să o urăști. Mai spune-mi o dată cât este de sexy.

Ea a râs, acoperindu-și fața cu mâinile, într-un gest de capitulare.

– Chiar foarte sexy!

– De câte ori ai făcut-o într-o noapte?

– De cinci ori. Dar am avut și mai multe orgasme.

– Îmi fac rezervare la o fermă de cai pentru următoarea mea vacanță, a spus Gabby cu un oftat.

Mia a clătinat din cap, încercând cu disperare să nu se mai gândească la perioada petrecută cu Ethan. Trecuse deja o lună, iar ea fusese atât de ocupată, încât abia avusese timp să respire, dar în fiecare secundă liberă chipul lui îi apărea în fața ochilor. Cu alegerile bătând la ușă peste o lună, folosise fiecare moment liber la maximum monitorizând campaniile lui Jonathan pe rețelele sociale, aparițiile lui, făcând recenzii după articolele apărute în presa de specialitate, menținându-l în lumina reflectoarelor, astfel încât alegătorii să-și amintească mereu că trebuiau să-l voteze. Reușise să-l viziteze pe Ethan într-un weekend și se bucuraseră de un prânz luat în grabă, întâlnindu-se undeva la jumătatea drumului pentru a economisi timp.

Își petrecuseră cele două ore ținându-se de mână, vorbind neîncetat și pretinzând că lucrurile erau în regulă. Pe drumul de întoarcere, rămăsese blocată în traficul oribil al orașului și întârziase la următoarea întâlnire. Riscase și fusese cât pe ce să nu ajungă la timp ca să semneze un contract cu un client nou, dar în cele din urmă reușise, iar acum în mâinile ei era cariera unui jucător de baschet experimentat care fusese arestat pentru beție. Pentru că era un idol pentru cei mici, incidentul respectiv însemnase linșajul lui mediatic. Mia trebuia să-i refacă imaginea făcută țăndări. În mod normal, ar fi fost o provocare pentru care ar fi dat orice, amintindu-i încă o dată de importanța jobului ei, respectiv de a le putea oferi oamenilor a doua șansă, una mult mai bună. Dar nu se mai simțea chiar atât de entuziasmată.

Îi lipseau cinele cu Ophelia, Harper și Chloe. Îi era dor de mirosul grajdului, de lătratul lui Wheezy și de

afecțiunea nebună a lui Hei Hei. Îi era dor de frumusețea sălbatică a munților, de liniștea pădurilor și de mirosurile de mosc, de pământ și de soare. Îi era dor de felul în care aerul îi pătrundea adânc în plămâni cu fiecare respirație și de faptul că, în sfârșit, ajunsese să doarmă toată noaptea. Insomnia ei nenorocită revenise cu o intensitate și mai mare, de parcă s-ar fi răzbunat că Ethan nu era în patul ei. Și îi era atât de dor de el, încât o resimțea ca pe o durere fizică pulsând în vintre.

De obicei, slujba îi dădea un fior care nu se compara cu nici o altă senzație. Se hrănea din valul de adrenalină și din alergătura permanentă după clienți noi. Adora evenimentele sociale și să fie în lumina reflectoarelor. Dar, în ultima vreme, simțea un gol pe care munca asiduă nu-l putea umple, indiferent cât de mult ar fi încercat.

– Îmi pare rău, Gabby, a spus ea încet. Încerc. Pur și simplu, îmi este greu să mă acomodez din nou.

Prietena ei a privit-o cu compasiune.

– Înțeleg. Sunt de partea ta și te voi ajuta cât îmi stă în putere. Poate că, odată alegerile terminate, veți avea mai mult timp să vă vedeți. De ce nu poate veni aici mai des?

– Nu rezolv nimic dacă alerg de la un eveniment la altul și nu am timp suficient pentru a sta cu el. Nici el nu se simte în largul lui în oraș.

– Și ce aveți de gând?

Mia a ridicat din umeri.

– Nu avem nici un plan. Vom vedea. Ne întâlnim când putem.

– Ați făcut sex la telefon?

Mia a alungat-o cu un gest din birou.

– Nu discut despre asta, Gabby. Ți-am spus deja prea multe.

Gabby a râs, lăsând un dosar destul de gros pe birou.

– Bine. Dacă nu vrei să-mi împărtășești lucrurile pe care vrei să le ții ascunse de ochii curioșilor, îl poți contacta pe Reese Donovan, care a încercat de mai multe ori să te angajeze pentru a-i reface reputația.

– Of, nici nu-mi trece prin cap așa ceva, accept doar clienții care merită să li se mai acorde o șansă. El face parte din pleava societății.

– Exact. Nu mai vreau să am de-a face cu el.

Mia și-a studiat asistenta, apoi a oftat într-un gest de capitulare.

– Bine. Da, am făcut sex la telefon.

Gabby a ridicat o sprânceană.

– V-ați filmat cu o cameră web?

– O singură dată.

– Orgasme?

– Trei. Într-o jumătate de oră.

Gabby s-a înfiorat.

– Este pur și simplu prea apetisant. Bine, mă voi ocupa de Reese, drojdia societății.

A luat dosarul înapoi și a ieșit din biroul ei.

Mia a râs și s-a întors la muncă.

Ethan a tras adânc aer în piept și a bătut la ușă. Era în Manhattan de câteva ore și deja era agitat. De la străzile aglomerate ale orașului și mașinile care claxonau până la smochingul și la pantofii înguști și strălucitori, totul îl făcea să vadă cât de mult se îndepărtase de această lume. Cu un an în urmă, era regele petrecerilor de cocktail și al protipendadei de la Hollywood. Acum număra orele până când avea să revină la blugi și să lucreze din nou cu Phoenix.

A auzit câteva mormăieli înfundate înainte de a-i zări ochiul în spatele vizorului. Țipetele de încântare și eforturile depuse pentru a descuia ușa i-au confirmat faptul că făcuse cea mai bună alegere când se hotărâse s-o ia prin surprindere și s-o însoțească la gală.

– Oh, Dumnezeule, Ethan!

S-a aruncat în brațele lui fără șovăire, iar el a strâns-o cât a putut de tare. Mușchii i s-au relaxat, iar căldura corpului ei i-a amintit că seara ar fi meritat să fie pe gustul ei.

– Ce faci aici?

– Orice prințesă are nevoie de un partener care s-o însoțească la bal, a tachinat-o el.

Ea a clipit des, o emoție pură umplându-i minunații ochi în nuanța whisky-ului.

– Mulțumesc, a șoptit ea. Dar nu trebuia să faci asta.

I-a ridicat bărbia și i-a zâmbit.

– Ba da, trebuia.

A sărutat-o lung, încet și adânc, până când capul a început să i se învârtă ca într-unul din acele desene animate de pe vremuri, când unul dintre personaje cădea la pământ cu un stol de păsări care i se învârteau în fața ochilor. El i-a ridicat capul și a îndepărtat-o ușor.

– Lasă-mă să te privesc mai bine!

Era superbă, îmbrăcată într-o rochie aurie strânsă pe trup, care lăsa să se întrevadă atât cât trebuia linia decolteului și-i învăluia fiecare curbă. Penisul i s-a întărit într-o clipă. Părul ei des, blond ca mierea, era ridicat la spate, scoțând în evidență curba grațioasă a gâtului. Era încălțată cu o pereche de pantofi stiletto foarte sexy, incrustați cu pietre aurii. El și-a imaginat-o goală, încălțată doar cu pantofii aceia și și-a înăbușit un geamăt.

– Iubito, mă omori! Cum crezi că o să reușesc să mă abțin să nu stau numai cu mâinile pe tine?

– Nu e nevoie să te abții. Privirea ei i-a măsurat din cap până-n picioare trupul îmbrăcat într-un smoching negru și din ochii ei s-au revărsat valuri de dorință. Pentru că eu nu am de gând să-mi iau mâinile de pe tine, călărețule!

În acel moment, a simțit cum hainele de pe el au început să-l strângă. Plăcerea pură din ochii ei în timp ce îl mânca din priviri l-a făcut să-și dorească să urle și să se bată în piept precum o maimuță.

– Dacă te mai uiți mult așa la mine, o să întârziem nepermis, a avertizat-o el.

Zâmbetul ei malițios i-a înmuiat genunchii.

– Nu putem întârzia, dar putem pleca mai devreme, i-a spus ea ușor, țintuindu-l cu privirea.

– Așa facem. Limuzina e afară. Hai să terminăm odată ce avem de făcut!

Râsul ei i-a transmis un val de căldură prin tot corpul, în timp ce ea și-a apucat poșeta aurie strălucitoare și și-a pus-o pe umăr. El a condus-o în limuzina elegantă de culoarea vaniliei, unde o aștepta un buchet de trandafiri roșii și crem, alături de o sticlă de șampanie. Ea a ridicat o sprânceană și a sorbit din băutura cu bule.

– Oh, ești un adevărat cuceritor! A fost vreodată vreo femeie care a reușit să-ți reziste?

Și-a băut șampania și a încercat să nu se uite la piciorul ei lung și gol care se zărea din despicătura rochiei.

– Da. Tu.

– Și, cu toate acestea, iată-mă aici!

El i-a prins mâna și și-a împletit degetele cu ale ei.

– Și în fiecare zi o să fac tot ce-mi stă în putință ca nu cumva să regreți că ai cedat în fața mea.

Trăsăturile ei s-au înmuiat.

– Ethan.

– Da?

– Vom pleca foarte-foarte devreme.

El a zâmbit.

– Știu. Acum bea-ți șampania!

Călătoria până la Biblioteca Publică din New York a fost mult prea scurtă. Ethan ar fi fost fericit să-și petreacă seara plimbându-se amândoi cu limuzina, bând șampanie, întinzând-o pe scaunele răcoroase din piele și aducând-o în pragul orgasmului cu gura. În schimb, s-au oprit în dreptul covorului roșu, iar șoferul a deschis portiera.

Flash-urile i-au explodat în față. Vuietul mulțimii l-a înconjurat, iar microfoanele le-au tăiat calea, un murmur de voci bombardându-i cu întrebări nesfârșite. Ethan și-a canalizat toată atenția asupra Miei, fixându-i brațul sub cotul lui și conducând-o pe trepte. Ea a zâmbit și a încuviințat din cap, a râs și a răspuns la întrebări plină de spirit, ceea ce îi spunea că se simțea confortabil în fața camerelor de luat vederi și că îi plăcea să fie în atenția publicului.

Ethan a reușit să-și păstreze un zâmbet dur pe față și să se concentreze doar la a păși atent. Transpirația i-a ieșit

prin toți porii. Stofa smochingului scump a început să-l strângă ca o menghină. Zgomotele au început să-l lovească precum o avalanșă terifiantă de unde sonore, la început slab, apoi crescând și amplificându-se, spărgându-i urechile și zdruncinându-l din toate încheieturile.

„Of, fir-ar să fie!"

Se întâmpla.

S-au oprit la jumătatea drumului spre intrare, așezându-se la rând. El a recunoscut vag câteva celebrități și politicieni, îmbrăcați impecabil și vorbind întruna, în încercarea de a ghici cine era cea mai importantă persoană de la eveniment și cu cine trebuiau să-și facă poze. S-a auzit o sirenă care a trecut pe lângă ei; un alt flash s-a stins și, deodată, Ethan a înghețat, fiind prizonierul unui atac de panică masiv și chinuitor care aproape că l-a făcut să cadă în genunchi.

Chipul Miei îi apărea și îi dispărea din fața ochilor, dar sprijinul a venit de la vocea ei de care s-a agățat în timp ce ea i-a repetat numele și s-a aplecat pentru a-l susține, ghidându-l cu mișcări ferme departe de mulțime. S-a rezemat de coloana masivă și s-a luptat cu frica paralizantă care nu-l lăsa să gândească limpede.

Și-a ridicat privirea, disperat, și a privit-o drept în ochii de chihlimbar.

– Respiră, iubitule! Sunt aici, lângă tine.

Și-a desfăcut cravata și a gâfâit, vrând o gură de aer. A inspirat adânc. Încă o dată. Și încă o dată. Mâinile ei le-au strâns pe ale lui, cu privirea calmă și sigură în timp ce respira împreună cu el, încurajându-l să inspire încet și din ce în ce mai intens. A durat ceva timp până când plămânii lui s-au umplut de aer și până când inima i s-a oprit din bubuit, iar sudoarea i s-a uscat pe piele. Când și-a recăpătat treptat controlul, s-a ridicat și a revenit la realitate, iar ea i-a zâmbit. Un zâmbet frumos, plin de dragoste, dulce, care l-a lovit direct în piept și i-a strâns inima.

– Mai bine?

A reușit să încuviințeze din cap. L-a năpădit un sentiment de rușine. Ea merita mai mult de atât. Pe cineva mai bun decât el. Merita să aibă parte de mai mult decât toate problemele lui mizerabile.

– Să nu te prind, a șoptit ea cu înverșunare, împungându-i pieptul cu degetul. Nici măcar să nu-ți treacă prin minte așa ceva, Ethan Bishop, altfel voi... voi... îți voi scoate toate prostiile din cap!

Asta i-a adus un zâmbet pe față. Dumnezeule, era magnifică! Cum se descurcase până atunci fără ea?

– Atunci nu o să fac așa ceva.

– Bine. Am o idee. Ce-ai zice să dăm naibii această petrecere plictisitoare și să ne întoarcem acasă, unde poți să-mi arăți toate lucrurile murdare și perverse pe care vrei să mi le faci?

Și chiar atunci, pe loc, Ethan s-a îndrăgostit din nou de ea. Lăsând frica laoparte, a clătinat din cap.

– Nici o șansă. Vreau să te văd în acțiune. În plus, pateurile cu crab de la evenimentele de acest gen sunt foarte bune.

Fruntea i s-a încrețit când s-a încruntat la el.

– Sunt groaznice și știi prea bine asta. Aș prefera să mă dezbrac.

El a întins mâna și i-a cuprins obrajii. Fiind atent să nu-i întindă rujul, i-a așezat un sărut ușor peste buze.

– Mulțumesc, dar vreau să intru. Mă simt bine acum.

Ea a părut a-i înțelege nevoia de a-i demonstra că își putea învinge frica și a încuviințat încet din cap.

– Stăm doar o oră. Cel mult.

– Mi se pare un plan bun.

Ea i-a strâns mâna, apoi au intrat din nou în rând, care acum ajunsese în dreptul ușilor sofisticate. Strângerea de fonduri și gala de caritate erau organizate în beneficiul Spitalului Saint Jude și reușise să atragă cele mai distinse personalități din New York. Interiorul bibliotecii fusese transformat într-un salon de bal de vis. Lumânări și spoturi cu lumină caldă puneau în evidență podelele strălucitoare superbe, iar buchete masive de flori erau

așezate în vase romane. Pe mesele acoperite cu fețe de masă erau multe feluri de mâncare, iar personalul îmbrăcat în frac căra de colo-colo platouri cu aperitive. Rochii sclipitoare în culori care îți luau ochii umpleau spațiul, în timp ce câțiva invitați discutau în grupuri restrânse pe fundalul muzicii antrenante interpretate de un cvartet de coarde, care umplea toată încăperea, ridicându-se până spre tavanele înalte.

Și-au luat câte un cocktail și l-au găsit imediat pe Jonathan. Ethan a observat că bărbatul s-a luminat când a privit-o pe Mia și a părut cu adevărat fericit să-l revadă și pe el. I-a strâns mâna cu entuziasm.

– Mia, arăți uimitor! Ethan, ce drăguț din partea ta să ni te alături! Îi lipsești lui Chloe.

– Mi-e dor de ea. Cum se simte la Universitatea din New York?

Bărbatul și-a ridicat mâinile.

– Se străduiește să-i acorde o șansă acestei universități, dar îmi dau seama că este nefericită. Am observat o schimbare de atitudine la ea de când s-a întors. Un alt grad de maturizare. Cred că totul se datorează verii pe care a petrecut-o cu tine.

Ethan a zâmbit.

– Bine de știut. După cum ți-am spus, este oricând binevenită.

Lake i-a aruncat o privire strengărească în timp ce se uita la Mia.

– Ah, de ce presimt că vei părăsi ferma cât de curând?

Un firicel de neliniște s-a scurs prin el.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, în ultima vreme sunt întrebat din ce în ce mai des de reprezentantul meu de PR, așa că am senzația că portofoliul de clienți al Miei va exploda în curând. Voi doi o să vă descurcați destul de bine aici, în Manhattan. Anunță-mă dacă aveți nevoie de ajutor în cazul în care va trebui să vă găsiți un apartament; am câteva contacte extrem de valoroase. Mia, pot să te răpesc câteva clipe?

Ea s-a uitat la el, iar Ethan a zâmbit.

– Puteți pleca. Mă voi amesteca în mulțime.

A privit-o pe Mia plutind prin mulțimea strălucitoare și s-a îndreptat spre bar pentru a găsi un colț liniștit. În timp ce sorbea din cel de-al doilea pahar de whisky, a examinat încăperea, urmărind scena care i se derula prin fața ochilor.

Nervii îl furnicau deja, ca un semnal de avertizare. Căldura devenise apăsătoare, dar a strâns din dinți și s-a străduit din toate puterile să reziste. Putea face asta pentru femeia pe care o iubea. Era vorba doar de o oră – poate maximum două. Aceasta era lumea ei și merita să se bucure de toată atenția când își făcea apariția în lumina reflectoarelor. Când Lake avea să fie ales, totul urma să se schimbe pentru ea. Ea putea să aibă cea mai tare companie de PR din oraș, iar Lake avea dreptate. Nu putea să conducă o afacere de succes de la o fermă de cai din nordul statului. În cele din urmă, ceva s-ar fi rupt între ei.

Când a revenit lângă el, au început să circule de la un grup la altul de jur împrejurul camerei. Ura fiecare secundă de conversație de suprafață, imaginile strălucitoare și ciclul nesfârșit pe care-l presupuneau aceste întâlniri, saluturi și opriri la alt grup, revenind în același punct. Disprețuia râsetele false, privirile alunecoase ale anumitor bărbați când o priveau pe Mia și pe cele care-l studiau pe el, încercând să-și dea seama dacă merita să discute cu el sau nu. Când în cele din urmă au plecat și s-au întors în apartamentul ei, degetele îi tremurau ușor și a trebuit să le bage în buzunare pentru ca ea să nu observe. Și când a făcut dragoste cu ea, iar și iar, a simțit cum disperarea se prelingea din el cu fiecare atingere și sărut depus pe pielea ei. În cele din urmă, trebuia să ia o decizie – o decizie pe care nu știa dacă putea s-o gestioneze așa cum voia.

Lumea Miei era una în care el nu își mai găsea locul. Dar dilema rămăsese în mintea lui. Putea să trăiască așa? Putea să se forțeze să se mute în oraș și să învețe a funcționa într-o lume în care nu se mai simțea în largul

lui? Și, dacă nu putea, ar fi reușit oare să se împace cu gândul că putea s-o piardă?

Ea s-a foit în brațele lui, întrerupându-i gândurile.

– Te frământă ceva.

I-a apăsat un sărut pe frunte.

– Tocmai am ejaculat de trei ori. Sunt mult prea fericit ca să mă frământe ceva.

– Minți! Degetele ei au trecut peste urma lăsată de încruntarea de pe fruntea lui. Știu că a fost foarte greu să avem o relație la distanță. Dar, odată Jonathan ales, mi-aș putea face programul în așa fel încât să am mai mult timp liber. Aș putea sta mai mult la fermă. Ne-am putea înțelege în privința weekendurilor.

Îngrijorarea care-i chircise stomacul s-a transformat într-o durere surdă, care s-a răspândit în tot corpul. Părea logic, dar trebuia să înfrunte adevărul a ceea ce știa că urma să se întâmple.

– Draga mea, odată ce Lake va fi ales, lista ta de clienți se va dubla. Pentru asta ai muncit din greu în toți anii aceștia. S-ar putea să devii și mai ocupată decât ești acum.

– Așa că voi angaja mai mulți oameni. Ea s-a proptit în cot și și-a ridicat bărbia în acel mod familiar, încăpățânat pe care el îl iubea atât de mult. Voi lucra de la fermă și îmi voi alege cu mare atenție clienții. Ar putea funcționa în acest mod.

El a zâmbit, cu o umbră de tristețe pe chip.

– Viața ta este aici, iubito! Și sunt atât de mândru de tine și de tot ce ai construit. Nu ar trebui să renunți la toate astea pentru nimeni, mai ales pentru mine. Dar nu pot să nu mă întreb dacă mă mai regăsesc în această lume. S-a străduit să rostească următoarele cuvinte. S-a rupt ceva în mine, iar faptul că sunt în oraș îmi răscolește toate acele amintiri. Mă tem că s-ar putea să nu-ți pot oferi ce ai tu nevoie.

– Tot ce am nevoie ești tu, a spus ea cu înverșunare. Încerci să-mi spui ceva, Ethan? Vrei să ne despărțim?

S-a rostogolit pe o parte, presând-o adânc în saltea, ridicându-i brațele peste cap și ținând-o de încheieturi.

– Te iubesc și nu renunț la noi. Dar trebuie să înfrunt adevărul și să nu uit de limitele mele. Nu voi fi omul care să te țină din drum și să te facă să ajungi să regreți că nu ți-ai îndeplinit visul.

– Singurul lucru pe care l-aș regreta ar fi să nu te am lângă mine.

El a înjurat încet.

– Ești atât de încăpățânată!

– Atunci taci și sărută-mă!

Și a făcut-o. I-a adus pe amândoi până pe culmile plăcerii și chiar dincolo de ele, strigătele ei dulci răsunând în aer în timp ce a cedat înfiorată sub atingerea lui. După aceea, a dormit în brațele lui. Ethan și-a petrecut noaptea privind în întuneric până când soarele și-a făcut apariția, gândindu-se ce să facă.

Până la urmă, trebuia să facă o alegere.

Și nu știa dacă dragostea le-ar fi fost de ajuns.

27

Mia stătea cu privirea ațintită pe televizorul imens instalat pe perete. Mulțimea vibra de tensiune și de emoția care atinsese cote maxime.

Prezentatorul de la știri a intervenit, iar procentele au apărut pe ecran.

Jonathan Lake câștigase alegerile. Odată cu acea confirmare finală, un vuiet s-a ridicat din mulțime și s-a dezlănțuit iadul. Mia încremenise, simțind un amestec de ușurare, bucurie și mândrie nestăvilită. Reușiseră. Jonathan avea să fie de acum noul primar și se număra printre cei mai buni pe care i-ar fi putut avea orașul. Un om care crezuse mai mult în oameni decât în bani, un om care luptase doar pentru dreptate și, în cele din urmă,

reușise să contracareze sistemul care era construit doar pe lăcomie și avariție. Era începutul unei perioade de bun augur. Ceva în care crezuse și pentru care se luptase.

În cele din urmă, Mia îl răzbunase pe tatăl ei, făcând dreptate.

I-a sunat mobilul. A apăsat pe buton, ținându-l lipit de ureche, iar în acel moment toată lumea din jur și-a pierdut contururile. Vocea lui guturală și răgușită se revărsa din receptor.

– Ai câștigat.

– Am câștigat.

– Sunt atât de mândru de tine, iubito! Nu că m-aș fi îndoit vreo clipă că nu vei câștiga.

Un val de plăcere i-a înfiorat tot corpul. Chiar și cu un simplu apel telefonic, fiecare replică pe care o împărtășeau era încărcată de o intimitate și de o atenție care deveneau din ce în ce mai intense.

Din păcate, la fel resimțea frustrarea din sufletul ei, care tânjea după mai mult de atât.

– Mi-aș fi dorit să fi fost lângă mine. Lui Chloe i-ar fi făcut plăcere să te vadă.

– Și mie. Mi-a trimis deja un mesaj cu o captură făcută de pe ecranul televizorului, cu imaginea care îl desemna pe tatăl ei drept câștigător.

Ea a râs.

– Cred că glumești. Tu ai fost prima persoană căreia i-a trimis un mesaj?

– Una dintre ele. Sper că va reuși să-și facă timp într-un weekend să vină să ne vadă atât pe mine, cât și caii în timpul vacanței de iarnă.

– Deja lucrez la asta. Telefonul a bâzâit, dar era mai mult decât tăcere. Era o conexiune, o pauză frumoasă, plină de emoție și de dorință, care nu avea nevoie de cuvinte. Mia a inspirat, savurând fiecare secundă prețioasă. Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Acum, du-te să te bucuri de încununarea muncii tale atât de intense!

Ea a închis și a zâmbit. Da. Era timpul să sărbătorească victoria și să transforme această seară într-una de neuitat. S-a întors, iar Chloe s-a desprins din mulțime, înaintând spre ea, oprindu-se chiar în fața ei.

Fata era frumoasă în rochia ei neagră simplă, încălțată cu o pereche de pantofi cu toc. Părul ei încă era violet, dar nu-i mai acoperea fața, fiind prins delicat într-o parte. Gâtul ei lung și corpul mlădios emanau o eleganță care începuse s-o definească. Diamantul îi licărea în nas, dar renunțase la celelalte piercinguri.

– A câștigat, a spus Chloe, clătinând din cap. Tatăl meu este primarul New Yorkului.

– Felicitări, draga mea! a spus Mia, îmbrățișând-o. L-ai susținut în toată campania asta. Știu că ți-a fost greu la Universitatea din New York, dar te-ai ținut ferm pe poziție, iar acum el a câștigat alegerile.

Chloe a zâmbit cu un strop de tristețe.

– Sunt mândră de el. Și știu că acum mama îi organizează sus în cer cea mai mare petrecere dată în cinstea unui politician care a câștigat alegerile.

Mia a simțit că i se punea un nod în gât de emoție.

– De acord. Tocmai am vorbit cu Ethan. I-a plăcut mesajul tău. A spus că nu s-a îndoit niciodată de victorie.

– Phoenix devine din ce în ce mai puternic, iar recordurile lui la alergare sunt din ce în ce mai dese. Ah, și Harper și-a luat un cal nou-nouț. Știi cum i-a spus?

– Cum?

– *Mândria lui Chloe*. A spus că este o mânză albă care va fi perfectă pentru mine când o voi vizita.

– Oh, abia aștept să o cunosc! Ai auzit că lui Hei Hei i s-a făcut în mod oficial un culcuș în interior? Habar n-am avut că puii polonezi trebuie ținuți la căldură din cauza grămezii aceleia de pene. Ethan spune că este supărat tot timpul și ciugulește orice îi apare în cale.

– Pentru că îi este dor de tine, a rostit Chloe.

Privirile lor s-au întâlnit, iar amintirile de la ferma pe care amândouă o îndrăgeau s-au strecurat între ele.

– Taman femeile pe care le căutam! Jonathan a apărut în spatele lor, strângându-le pe amândouă într-o îmbrățișare de grup. Cea mai bună echipă din întreaga lume. Datorită vouă toate acestea au devenit realitate.

Chloe l-a îmbrățișat la rândul ei.

– Tu ai dus tot greul. Felicitări, tată! Tocmai spuneam că mama probabil îți face o petrecere grandioasă în rai.

Chipul lui Jonathan s-a aprins de un dor trist.

– Ar fi fost petrecerea vieții ei, draga mea. El i-a mângâiat chipul lui Chloe. Mulțumesc. Știu că ți-a fost greu în lunile care au trecut și trebuie să știi că nu va urma o perioadă mai ușoară, dar te iubesc. Fără tine, toate acestea nu înseamnă nimic.

– Mulțumesc, tată.

– Mia, ești vedetă. Pregătește-te să fii mai ocupată decât ți-ai fi putut imagina vreodată!

Ea a înclinat capul.

– Așa crezi?

– Tocmai m-ai ajutat să devin primar. Am primit deja trei solicitări din partea unor persoane care vor să devină clienții companiei tale. Numele tău este acum pe buzele tuturor, cei din oraș catalogându-te ca fiind una dintre cele mai bune agente de PR din domeniu. I-a făcut cu ochiul, luându-și fiica de braț. Mai bine ai angaja câțiva oameni. O să ai nevoie.

A plecat cu Chloe. Mia s-a uitat după ei, așteptând să fie cuprinsă de un val de adrenalină și de entuziasm. Visul ei de a conduce o companie căutată de celebrități și de clienți din sfera politicului se împlinise în sfârșit. Realizase tot ce își dorise într-o noapte perfectă.

Dar, dacă era adevărat, de ce simțea golul acela din suflet?

„Ethan."

Se distanța. Oh, vorbeau în fiecare seară și reușiseră să se viziteze în grabă de câteva ori, dar, din acea seară în care fuseseră la gală, ceva se schimbase. Ultima dată când își petrecuse weekendul în apartamentul ei, fusese nervos și șchiopăta și mai tare când mergea. Umbrele dansau în

ochii care fuseseră atât de clari și de strălucitori la fermă. Ea făcuse tot posibilul pentru a-i oferi un weekend perfect, dar, cu traficul bară la bară, cu aglomerația din Rockefeller Center și cu toate cozile interminabile la restaurantele de lux, părea să se îndepărteze de ea cu fiecare oră care trecea. Panica i s-a strâns în vintre. Nu putea să-l piardă. Trebuia doar să se străduiască mai mult să ajungă mai des în nordul statului și să-l convingă că relația lor putea funcționa.

Și-a auzit numele strigat dintr-un colț îndepărtat al camerei. Și-a alungat gândurile apăsătoare și s-a concentrat asupra petrecerii, hotărâtă să facă tot posibilul pentru a fi amândoi fericiți.

*

Ethan a rămas cu privirea pironită în telefon. Vocea ei încă îi răsuna în urechi, cu vibrația aceea feminină care îi transmisese un val de căldură prin tot corpul și îi întărise mădularul în câteva secunde. Încă simțea parfumul care plutea în aer de la ultima ei vizită. Era atât de mândru de ea! Își urmase visul și îl îndeplinise. „Un punct marcat pe tabelă în dreptul echipei băieților buni." S-a gândit la ea la petrecerea victoriei, înconjurată de mulțime și de râuri de șampanie și de entuziasm, la începutul unei cariere de succes care nu se putea derula decât într-un oraș mare, cu clienți importanți și ore lungi de muncă. Dar, Dumnezeule, oare chiar merita efortul? Problema nu era ea. Problema era el. Pentru că nu era sigur că îi putea oferi ce avea nevoie.

Ethan a studiat lung telefonul din mână, îngrijorat de răspunsul pe care ar fi trebuit să i-l dea. Ultimul weekend petrecut în oraș îi distrusese. Când condusese înapoi spre casă, nervii îi erau întinși la maximum, iar capul îi pulsa dureros. Starea lui părea să se înrăutățească de fiecare dată când punea piciorul într-unul dintre cele mai mari orașe din lume – un oraș pe care îl iubise și în care prosperase cu mult timp înainte de a se muta la Hollywood. Acum, toate acestea aparțineau doar trecutului. Viitorul lui era

chiar aici, locul din care fugise cu mulți ani în urmă. A naibii ironie!

S-a auzit o bătaie în ușă. Wheezy s-a ridicat de la locul lui de lângă foc, iar Hei Hei a scos un piuit iritant.

– Intră! a strigat el.

Harper a intrat pe ușă. Tricourile ei albastre fuseseră înlocuite cu unele cu mâneci lungi, dar în rest rămăsese neschimbată. Și-a scuturat zăpada din păr și și-a șters cizmele pe covoraș.

– A câștigat.

Ethan a zâmbit mândru.

– La naiba, da, a câștigat! Nu m-am îndoit nici o clipă.

Harp s-a dus în bucătărie, a luat o bere din frigider și s-a așezat confortabil în fotoliul de piele uzat.

– Cum de nu sărbătoriți împreună?

Ca de obicei, stilul ei direct și-a atins ținta.

– M-am gândit că ar fi mai bine să rămân acasă. Aceasta este noaptea lui Lake și a ei.

– Prostii! A ridicat sticla și a luat o dușcă de bere. Ți-e greu să mergi în oraș. Ai atacuri de panică și nu știi dacă mai poți să te mai întâlnești cu Mia.

– Bănuiesc că știi toate răspunsurile. Deci de ce nu găsești o soluție pentru problema mea? a întrebat-o el, în pragul unei crize de nervi. Mi-am dat seama că nu putem continua așa. Urăsc nenorocitul ăla de oraș. Urăsc acest tip de viață. Dar acela este stilul de viață al Miei, o iubesc și nu știu dacă pot trăi fără ea, Harp. Deci nu vrei să rezolvi asta pentru mine?

Ochii verzi ai surorii lui străluceau de empatie și de înțelegere izvorâte din faptul că crescuseră unul lângă altul.

– Aș vrea să pot, a spus ea încet. Ar putea să se mute ea aici?

– Ar putea. Dar atunci toată atenția va fi doar asupra carierei și a vieții mele. Ea nu va avea parte de aceleași satisfacții. Cum mi-aș ierta vreodată dacă ea ar ajunge la un moment dat să regrete că a renunțat la cariera ei fulminantă? Nu pot să fiu un astfel de bărbat.

– Da. Ești terminat.

S-a uitat la ea.

– Serios? Asta e tot ce poți să-mi spui?

Ea a ridicat din umeri.

– Mă străduiesc, bine? Ophelia este mult mai bună la chestiile astea. Uite, ea te face fericit, Ethan. Dar cred că trebuie să sapi mai adânc și să îți dai seama dacă ești capabil să faci un astfel de compromis. Poți găsi o modalitate nu numai de a funcționa, ci și de a *trăi* în oraș? Asta te va distruge sau doar faptul că ești lângă ea îți va compensa toată această suferință?

El a clătinat din cap și a oftat.

– Nu știu. Tot ce știu este că, atunci când sunt cu ea, în sfârșit pot să dorm. Să râd. Să simt că sunt perceput așa cum sunt cu adevărat pentru prima dată, cu toate acele nimicuri pe care obișnuiești să le ascunzi de ceilalți, dar de care ei nu-i pasă. Într-un fel, mă simt din nou întreg. Ea face ca totul… să fie mai bine.

Sora lui a zâmbit și a ridicat sticla în aer.

– Iată! Deci alegi să stai cu ea.

El a clipit.

– Nu este chiar atât de ușor. Ai nevoie de mine aici.

– Îmi face plăcere să te am lângă mine, dar pot angaja pe cineva.

– Nu pot locui în oraș. Tocmai ai spus-o – am atacuri de panică când ies în lume și nu mă simt în largul meu. Acolo nu mă simt acasă.

– Te simți acasă cu Mia?

A căzut pe gânduri la întrebarea ei.

– Da.

Ea a zâmbit din nou.

– Iată, prostuțule! Ai găsit răspunsul: Mia este casa ta. Oh, sunt convinsă că s-ar putea să-ți fie extrem de greu o vreme și să resimți totul ca pe o provocare uriașă. Poate că vei simți nevoia să-ți reiei orele de terapie pentru a te ajuta să gestionezi atacurile de panică. Poate că ajungeți la un compromis legat de locul unde urmează să locuiți, să găsiți unul mai spațios și să limitați cât mai mult

evenimentele unde vin foarte mulți oameni. Faceți-vă un obicei din a veni aici în fiecare weekend. Profită de toate ocaziile ivite pentru a ajuta animalele – trecutul tău și educația primită când activai în Forțele Speciale sunt garanția că poți să faci tot ce-ți propui. Ai posibilități nelimitate. Poți să faci lucrurile să funcționeze, Ethan!

A simțit cum i se punea un nod în gât din cauza emoției.

– De unde știi?

– Pentru că, deși nu crezi asta, ești un tip extraordinar. Uneori ești o adevărată pacoste, dar orice îți pui în cap, reușești. Mama ne-a învățat asta. Sunt în sângele nostru dragostea pentru casă și toate prostiile de genul acesta. Mia înseamnă acasă pentru tine. Ai înțeles?

Da. Înțelesese. Sora lui poate că nu era la fel de poetică precum Ophelia, dar ținta ei directă nu dădea greș niciodată, fiind exact lucrul de care avea nevoie.

– Da. Înțeleg.

– Bine.

Și-au băut berea și au privit focul. Ethan și-a luat un răgaz să-și accepte decizia și planul de viitor. Și, într-un final, și-a dat seama că respira ușurat și că apăsarea aceea îngrozitoare din piept dispăruse pentru că decizia lui era corectă.

Se ducea după Mia.

28

Mia privea pe fereastră. Zăpada se așezase ca o mantie subțire pe trotuar și acoperise mașinile. Oamenii luaseră cu asalt strada murdară, înfofoliți în haine, ursuzi din cauza vremii. Cu Crăciunul la doar câteva săptămâni distanță, orașul căpătase o atmosferă de nervozitate

colectivă și foarte intensă care era cu greu ținută în frâu. Aglomerația permanentă, traficul infernal, ieșirile nervoase și acțiunile sociale care se derulau nonstop anihilaseră însăși ideea de sărbătoare și anulaseră spiritul Crăciunului.

Și-a pus palma pe geamul rece și s-a întrebat ce făcea Ethan.

Ziua Recunoștinței se apropia cu pași repezi, iar ea muncea din greu ca să-și poată permite câteva zile libere pe care să le petreacă la fermă. Nu mai reușise să se întâlnească cu Ethan din seara alegerilor, cu mai bine de două săptămâni în urmă. Semnase contracte cu trei clienți celebri și își petrecuse weekendul trecut într-o criză permanentă de timp, încercând să facă față unor apariții sociale importante în calitate de reprezentant al unei trupe de băieți abia lansate. Fusese la cel mai tare club de noapte underground și petrecuse cu unele dintre cele mai în vogă trupe de băieți din industrie, apoi se întâlnise cu un potențial senator, aflat în plină ascensiune, care era la fel de pasionat ca Jonathan în a găsi modalitățile de a veni în sprijinul celor din clasa de mijloc. Gabby lucra nonstop și intervievau pe bandă rulantă candidații pentru posturile noi. Compania se dezvolta atât de repede, încât telefonul ei suna încontinuu, la capătul celălalt fiind diverși clienți care îi solicitau serviciile de reprezentare. Dăduse lovitura. Visul ei devenise în sfârșit realitate.

Dar Mia și-a dat seama că nu era fericită.

Se adaptase schimbărilor intervenite la birou, dar inima ei nu mai era acolo. Entuziasmul pe care îl simțise cândva dispăruse. În schimb, se simțea mult mai bine când avea discuții telefonice lungi cu Fran, Brian și cu Tattoo Ted despre noile lor strategii de marketing și de social media. O recomandaseră și altor companii din zonă și, deși nu avea timp, le acceptase, pentru că erau oamenii ei. Cine ar fi crezut că avea să depună mai mult efort pentru a atrage cât mai mulți participanți la o convenție locală de

benzi desenate decât pentru noul client care voia să joace rolul lui Spider-Man în noul serial de televiziune?

Da. Era complet dată peste cap.

Pur și simplu, nu știa ce să facă în privința asta.

Întreaga ei viață se învârtise în jurul visului de a pune pe picioare propria companie și de a-și răzbuna tatăl pentru nedreptatea care i se făcuse. Acum ajunsese pe culmile succesului și dintr-odată se îndoia de tot parcursul ei. Când se schimbaseră lucrurile atât de drastic? Și oare putea renunța la toată munca ei titanică?

Ceea ce o îngrijora cel mai mult era Ethan. Era îngrozită că începea să se îndepărteze de ea. În dimineața de după gală, îl surprinsese uitându-se la ea cu o tristețe în privire pe care nu i-o observase niciodată până atunci. Sigur, negase și mascase totul cu un zâmbet, dar modul în care își luase la revedere zguduise ceva în ea. Dacă nu mai era mulțumit cu o relație la distanță? Dacă începea să se întrebe dacă efortul și frustrarea meritau toate aceste sacrificii? Și dacă de fiecare dată când o vizita pierdea o bucată din el când revenea în oraș, la vechiul lui stil de viață? Ea nu și-ar fi iertat niciodată dacă și-ar fi sacrificat fericirea pentru a ei. Dar, mai important, viața aceasta pe care credea că și-o dorea atât de mult nu era așa cum se așteptase. Nu îi dăduse același sentiment de împlinire, așa cum se simțise când fusese la fermă cu Ethan. Tot ce făcuse în ultima vreme fusese să stea întinsă în pat, fără să închidă un ochi, încercând să găsească răspunsul corect.

I-a bâzâit interfonul.

– Mia, Jonathan Lake este aici și vrea să te vadă.

A răspuns imediat, surprinsă.

– Condu-l înăuntru!

L-a întâmpinat cu un zâmbet când a intrat. Avea o ținută elegantă, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și cu o cravată clasică. Dar fața lui indica semne de oboseală, cu riduri care îi încadrau ochii și gura. S-a așezat în fața biroului ei.

– Nu mă așteptam să te văd săptămâna asta, a spus ea, așezându-se pe scaun. Este totul în regulă? Ai probleme?

Trebuie să rezolv ceva?

– Activitatea decurge în parametrii normali. Ocupat, dar sunt OK. Îmi pregătesc succesorul și încerc să aflu un milion de alte detalii, dar mă descurc, Mia. Mulțumesc.

– Cred că știi că sunt mereu aici pentru tine.

– Știu. Ai dovedit întotdeauna asta, motiv pentru care simțeam nevoia să îți fac o vizită. A făcut o pauză, ca și cum și-ar fi adunat gândurile. Este vorba despre Chloe.

Ea s-a aplecat în față, îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? La școală? Ceva legat de prieteni? Nu a intrat în alte încurcături, nu-i așa?

El a ridicat o mână în aer.

– Nu, nimic de genul acesta. De fapt, a fost perfectă. A luat calificative maxime pe toată linia semestrul acesta. Este acasă seara și nu a mai fost văzută la nici o petrecere nebună sau la evenimente sociale care i-ar putea crea probleme. Ne-am făcut un obicei din a lua prânzul împreună și îmi răspunde la toate apelurile.

– Atunci care este problema?

S-a uitat la ea, cu ochii lui albaștri sclipind de regret.

– Ea nu e... fericită.

Mia a răsuflat adânc.

– Cum ți-ai dat seama?

El a zâmbit amar.

– Sunt tatăl ei. Poate că nu observ totul, dar fiica mea și-a pierdut pofta de viață care o însuflețea odată. La fel ca soția mea. Dumnezeule, și-a pierdut chiar ostilitatea, iar uneori chiar de atitudinea aceea arogantă mi-e dor! Cred că am făcut o mare greșeală, Mia. Forțând-o să se întoarcă și să meargă la Universitatea din New York. A făcut tot ce i-am cerut pentru ca eu să fiu ales și și-a pus propria viață pe planul al doilea.

Mia a clipit, simțind că începea să lăcrimeze.

– Te iubește.

– Și eu o iubesc. Încep să-mi dau seama cât am fost de egoist. Eram atât de preocupat de dorința de a-i ajuta pe locuitorii New Yorkului, încât am uitat de propria fiică. Știi care sunt subiectele ei preferate de discuție pe care mi

le repetă de fiecare dată? Ferma. Ethan. Tu. Phoenix. S-a întâmplat ceva cu ea în această vară, ceva ce n-am remarcat până acum. Parcă și-a găsit a doua familie, dar nu am observat asta nici măcar o secundă. Am refuzat să văd toate astea. Am fost orbit de dorința de a câștiga aceste alegeri.

– Este de înțeles, Jonathan. A fost foarte important pentru tine, iar Chloe înțelege asta. Dar cred că ai dreptate. Cred că ar prefera să se întoarcă la SUNY New Paltz. Să lucreze pentru Ethan. Să-și găsească fericirea, așa cum își dorește ea.

El a încuviințat din cap.

– Și eu cred la fel. Va fi greu să vă pierd pe amândouă deodată. Am ajuns să mă bazez pe tine, Mia. Dar este timpul să-mi croiesc singur calea și să merg mai departe.

– Înțeleg, dar... stai, despre ce vorbești? Nu plec nicăieri.

A clipit confuz.

– Oh! Am crezut că te vei muta în nordul statului, cu Ethan.

– Credeam că ai presupus că se va muta aici, cu mine. Tu ești cel care mi-a adus toți acești clienți noi.

Și-a înclinat capul și a privit-o.

– Ei bine, așa am crezut inițial, dar ești nefericită. Ai fost nefericită de când ai plecat de la fermă, la fel ca fiica mea.

– De unde știi asta?

– Este evident de fiecare dată când mă uit la tine. Oh, sigur, totul merge brici și îți faci treaba perfect, dar îți lipsește pofta de viață, ca și în cazul lui Chloe. Erai atât de entuziasmată, focalizată și plină de energie. Trăiai doar pentru a face față provocărilor. De aceea am crezut că vei fi încântată când afacerea ta va exploda, dar acum îmi dau seama că a avut exact efectul contrar. Nu cred că mai vrei să faci asta. Cel puțin, nu la fel cum ai făcut-o până acum. S-a ridicat de pe scaun, și-a aranjat sacoul și s-a îndreptat spre ușă. Voi vorbi cu Chloe și o să-i dau veștile. Va fi

plăcut să știe că vă are pe tine și pe Ethan aproape și că o să aveți grijă de ea.

A închis ușa în urma lui.

Cuvintele lui Jonathan i s-au întipărit adânc în minte și au scos la iveală adevărul cu care ea se luptase din momentul în care se întorsese în oraș.

Nu mai dorea să facă asta.

Jonathan văzuse ceea ce ea încercase să nege. Trăia ca într-o ceață, fără a se mai implica total în viața ei, pentru că inima îi era lângă Ethan. Ea nu mai voia să trăiască în oraș, să lucreze până la epuizare, să meargă la petreceri mondene, sclipitoare și să rezolve problemele celebrităților. Nu voia ca Ethan să vină mereu în oraș și să-și piardă de fiecare dată câte o bucățică din suflet doar pentru ca ea să mai adauge un client în portofoliu.

Îi voia pe Ethan, pe Hei Hei, pensiunea și ferma.

Ea voia casa *aceea*.

Tremurând ușor, mintea ei a început să jongleze cu lista interminabilă de sarcini care trebuiau îndeplinite pentru a-și atinge scopul final.

Pentru a o aduce înapoi la Ethan.

A apăsat pe interfon.

– Gabby, vino la mine în birou! Și adu o sticlă de vin. O să ai nevoie de ea.

– Ah, fir-ar să fie! a gemut Gabby în difuzor.

Mia a zâmbit nerăbdătoare.

29

Ethan l-a frecat sub bărbie pe Phoenix. De fiecare dată când încerca să se oprească, calul îl lovea cu capul în piept, apoi îl privea cu o aroganță demnă de un vlăstar regal. Cu fiecare zi, acele suferințe ascunse ale spiritului

lui începuseră să se vindece treptat și își recâștigase nu numai încrederea și demnitatea, ci și plăcerea de a concura la curse. Avea această chemare în toată ființa lui și în inima lui mare și curată. Văzând cum se regăsea pe sine, Ethan și-a amintit cât de mult își iubea meseria.

De data aceasta, s-a ferit când calul a încercat să-l lovească.

– Nu, am și alți cai de care trebuie să am grijă, amice. Dar cred că asta te va face fericit.

A scos prăjitura din fulgi de ovăz glazurată și i-a dat-o să mănânce.

– Vom avea parte de o furtună de zăpadă, așa că te voi înveli cu asta ca să-ți țină de cald.

A așezat cu grijă pătura peste corpul lui Phoenix și a închis poarta, îndreptându-se spre celelalte boxe înșirate în linie. După ce fiecare cal a fost mângâiat, hrănit și înfășurat bine în pături pentru a-l proteja de frig, s-a rezemat de ușa grajdului și a privit spre munți.

Dumnezeule, cât de frumos era aici!

Crestele erau învăluite într-un abur alb de ger, iar zăpada acoperea întinderi mari de pământ ca o mantie argintie ce sclipea în lumina zilei și care părea fără sfârșit. Cerul era de un cenușiu apăsător, iar plafonul de nori era jos, revărsând o ceață deasă. Aveau să-i lipsească toate acestea, dar deja depărtarea de Mia îi provoca o durere constantă pe care nu mai voia să o simtă. El plănuise să-i spună ce decizie luase în acest weekend, dar totul se anulase din cauza furtunii. Ethan avusese de gând ca, după ce avea să își termine treburile, să se urce în camionetă și să-i facă o surpriză chiar în cursul serii. Deja stabilise cu Harper să mai angajeze pe cineva și se gândise că avea să vină la fiecare două weekenduri la fermă pentru a-i supraveghea pe Phoenix și pe restul cailor.

– Ethan!

Numele lui a plutit în aer. Întorcându-se într-o doară, crezând că imaginația îi juca feste, a privit șocat cum Mia alerga cu cizmele de firmă îmblănite bătătorind pământul,

fulgii de zăpadă strălucind în părul ei auriu, cu fața aprinsă de o grabă care i-a dat o senzație subită de panică.

– Te simți bine? a întrebat-o el, alergând în întâmpinarea ei.

– Da. Ea și-a lăsat capul pe spate și a râs, cu mâinile acoperite de o pereche de mănuși roșii fluturând în încercarea de a prinde fulgii. Da, mă simt mai mult decât bine. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, dar, fir-ar să fie, Mia, ți-am spus să nu conduci! Nu mă asculți niciodată?

– Nu. Poate uneori. Ethan, trebuie să-ți spun ceva!

– Nu. Nu mai e nevoie să faci asta. Mă mut cu tine, Mia. Nu mai suport această despărțire. Ai tot dreptul să-ți conduci în continuare afacerea și să-ți lași amprenta în această lume. Ai fost făcută pentru a realiza lucruri măreție, iubito! O să vin în câteva weekenduri și putem să facem asta să funcționeze. Spune da!

Ea a clipit. Fulgii de zăpadă i s-au lipit de gene. Ochii ei frumoși de culoarea whisky-ului l-au privit cu un amestec învolburat de emoție nedisimulată.

– Te-ai muta în oraș pentru mine? a șoptit ea.

– Da. Te iubesc, bineînțeles că m-aș muta în oraș.

Zâmbetul i-a luminat fața, izvorât dintr-o bucurie pură.

– Mulțumesc pentru că te-ai gândit să faci asta. Dar deja am luat propria decizie. Mă mut aici, în nord, cu tine.

El a clătinat din cap.

– Nu, nu e nevoie, iubito! Nu te voi lăsa să renunți la afacerea ta.

– Prea târziu, a ciripit ea. Deja am făcut-o. Sau pe aproape.

El a încremenit, uitându-se la ea.

– Ce vrei să spui?

– Ethan, ascultă-mă! Am fost nefericită mult timp, iar când Jonathan a venit să mă viziteze, m-a făcut să îmi dau seama cât de mult m-am schimbat. Da, îmi iubesc afacerea, dar nu pot face față acestui ritm amețitor, simțindu-mă obligată să locuiesc în Manhattan și să lucrez

zi și noapte. Nu mai vreau asta. Vreau ce este aici. Te vreau. Vreau totul.

Inima i s-a oprit, apoi a început să galopeze într-un ritm nebun și sacadat.

– Și cum ai de gând să procedezi?

– O numesc pe Gabby partener cu drepturi depline. Mai angajez oameni. Repartizez anumiți clienți unor reprezentanți de-ai mei, voi lucra de aici și voi supraveghea întreaga activitate. Am clienți care se înghesuie la ușa noastră, așa că acum pot să-i aleg cu atenție, astfel încât să nu devină o povară pentru nici unul dintre noi.

– Nu te vei plictisi să trăiești în acest oraș mic? Nu îți va lipsi viața de oraș atât de fascinantă cu care te-ai obișnuit?

Și-a pus mâinile reci băgate în mănuși pe obrajii lui și i-a zâmbit.

– Nu, prostuțule. Pot să merg în oraș oricând vreau. Dar ceea ce vreau cu adevărat este să îmi aleg clienții chiar de aici, din acest oraș. Am planuri mari pentru afacerile locale și cred că pot fi de mare ajutor. În plus, Ted îmi datorează acel tatuaj.

Mâinile au început să-i tremure și nu și-a mai găsit cuvintele, așa că a făcut singurul lucru care îi rămânea de făcut.

A sărutat-o.

Limba lui s-a cufundat adânc în gura ei, revendicând-o. Buzele ei reci erau alunecoase și delicioase. Au rămas lipiți într-o îmbrățișare care a durat câteva momente nesfârșite, perfecte.

– Oh, și Chloe se întoarce la New Paltz în semestrul următor. Jonathan a fost de acord că e mai bine să fie acolo unde a fost fericită.

– Mă bucur. Acum, hai să intri înainte să înghețI! Cunosc pe cineva care moare de nerăbdare să te vadă.

– Ophelia? Harper?

– Hei Hei. S-a comportat ca o bestie în ultima vreme, simțindu-se ca într-o cușcă și strigând după tine

neîncetat. I-ai furat inima nu numai lui, ci tuturor celor de aici.

– Nu-mi fac probleme atât timp cât o am pe a ta.

S-a oprit să privească în jos la ea. Baierile inimii i s-au dezlegat și pentru prima dată toate piesele s-au potrivit ca într-un puzzle perfect. Pentru prima dată, totul avea sens. Pentru că învățase de mic că trebuia să accepți și ce era bun, și ce era rău și să încerci să te împaci cu situația respectivă. Porniseră cu ceva bun, dar ajunseseră la cel mai bun lucru dintre toate.

Dragostea.

– Să mergem acasă, a spus el cu vocea răgușită de emoție.

– Da. Hai acasă!

EPILOG

– Ophelia, pot să declar în mod oficial că te-ai întrecut pe tine însăți.

Femeia stătea în capul mesei, un sentiment de mândrie strălucind în ochii ei albaștri precum cerul. Curcanul era gras și gătit perfect, cu o crustă aurie. Fiecare garnitură era o demonstrație de culoare vibrantă și de mirosuri delicioase de usturoi, rozmarin și ceapă. Sub candelabru străluceau pahare de cristal sclipitoare și veselă asortată. O sticlă de șampanie era așezată la rece în găleata cu gheață. Masa era decorată în culorile rustice de toamnă, de la nuanțe de vișiniu și ruginiu până la verdele pădurii. Mia a oftat de plăcere în timp ce admira imaginea frumoasă care i se derula în fața ochilor.

– Ziua Recunoștinței este sărbătoarea mea preferată, a spus Ophelia, fără să acorde prea mare importanță

complimentului, cu modestia ei obișnuită. Îmi dă o senzație de mulțumire sufletească.

Ethan a clătinat din cap.

– Tink, te-am urmărit cum te-ai spetit toată săptămâna ca să te asiguri că avem cu toții mâncărurile preferate pe masă. Exact cum făcea…

– … mama, l-a întrerupt Harper.

Toți și-au ridicat privirea, ca și cum ar fi simțit o altă prezență la masă. Mia i-a strâns mâna lui Ethan, iar când el i-a răspuns, o năpădit-o un val de căldură și a cuprins-o un sentiment de recunoștință. Chiar acolo, la acea masă, găsise tot ce își dorise întotdeauna. Doar că totul sub altă formă decât cea la care se așteptase ea.

– Hai să mâncăm, a anunțat Ophelia, împreunându-și mâinile. Ethan, vrei să tai friptura?

Au savurat mâncarea și au vorbit, au râs și s-au tachinat. Lunile următoare aveau să fie pline de schimbări, dar Mia nu se simțise niciodată mai împăcată cu ea însăși. Au plănuit să renoveze bungalow-ul, preconizând chiar să-l extindă, transformându-l într-o casă mai încăpătoare, astfel încât să poată locui în continuare pe proprietatea familiei. Și deja schițaseră un spațiu de birou. Gabby a fost încântată să se arunce cu capul înainte în afacere ca partener cu drepturi depline și angajase un asociat priceput pentru a o ajuta în perioadele în care era copleșită de sarcini. Au început să refuze mai mulți clienți și și-au redus portofoliul până când au rămas cu un grup-țintă pe care erau mândre să-l reprezinte.

– Chloe încă nu a sunat? a întrebat Harper.

– Vorbim pe FaceTime după cină. Își va petrece vacanța de iarnă aici, așa că abia aștept să o văd.

– Mândria lui Chloe se descurcă bine, a comentat Ethan. O s-o surprind. O să-i dau ei iapa, să aibă grijă de ea și să fie exclusiv responsabilitatea ei.

– O vei lua complet prin surprindere, a spus Mia.

Ophelia a râs.

– Mă bucur că se va întoarce la New Paltz. Am făcut o mare greșeală să nu o angajez la pensiune. Avem o

mulțime de clienți drăguți care se vor caza la noi în timpul vacanței.

– Oh, am uitat să-ți spun, a intervenit Ethan. Am vorbit cu Kyle și va sta aici o vreme. I-am spus că nu este o problemă, dar ar trebui să-i rezervi o cameră pentru câteva luni. Lucrează la un scenariu nou și are nevoie de puțină liniște.

– Este vorba despre cel mai bun prieten al tău, nu? a întrebat-o Mia. Cel cu care ai crescut și cu care ai avut tot felul de peripeții?

– Da, nu l-am văzut de ani întregi, dar... Tink? Te simți bine?

Femeia s-a uitat la el șocată și aproape înfricoșată. Degetele i s-au crispat pe marginea mesei, strângând-o ca într-o menghină, iar gâtul ei părea să se forțeze din răsputeri pentru a scoate cuvintele pe care nu putea să le rostească. Atitudinea ei autoritară, calmă și distantă pe care o aborda în mod obișnuit acum era înlocuită de o panică nervoasă pe care Mia nu o mai văzuse niciodată.

– Nu înțeleg. Vocea ei a sunat răgușită. El... nu poate sta aici.

Ethan s-a uitat la ea.

– Despre ce vorbești? Am fost cei trei muschetari. Știu că a trecut ceva timp de când nu a fost aici, dar este ca un membru al familiei.

Și-a ridicat privirea spre el. Ochii ei albaștri ardeau.

– Nu avem camere libere. Sunt sigură că va fi mai fericit în altă parte, undeva unde se simte în largul lui.

Ethan a clătinat din cap, de parcă ar fi încercat să-l limpezească.

– S-a întâmplat ceva ce nu știu eu, Tink? Știu că v-ați certat în California și tu ai încetat să mai vorbești cu el, dar de atunci au trecut niște ani, iar drumurile noastre s-au despărțit. Nu m-am gândit niciodată că au existat neînțelegeri între voi doi.

O umbră s-a lăsat peste chipul ei. Ophelia s-a concentrat să-și umple farfuria. Când în sfârșit a vorbit, vocea ei a revenit la tonalitatea normală, calmă.

– Îmi pare rău, nu am vrut să reacționez așa. Aș prefera ca, de fapt, Kyle să stea în altă parte. Tatăl lui are o casă destul de mare și s-ar simți mai confortabil acolo.

– Tatăl lui Kyle este un nemernic, a spus Ethan.

– Atunci poate că este timpul să-și rezolve problemele dintre ei, a răspuns ea.

Mia și-a dres glasul, nevrând ca masa de sărbători să fie una tensionată. Simțea că Ophelia trebuia să digere pe îndelete vestea că prietenul ei din copilărie se putea întoarce în oraș. Reacția ei fusese însă una destul de grăitoare. Se petreceau mai multe în spatele programului încărcat al Opheliei. Era destul de evident că ea nu avea chef să-l revadă pe Kyle.

Între ei se întâmplase ceva despre care Ethan nu știa? Mia a alungat acest gând într-un ungher îndepărtat al minții și și-a propus să calmeze spiritele.

– Hei, v-am dat vestea cea mare? Îmi fac un tatuaj!

Ethan s-a încruntat.

– Prințesă, doar pentru că este gratuit nu înseamnă că trebuie să-l și faci.

– Dar chiar vreau să mi-l fac.

– Și ce reprezintă? a întrebat-o Harper.

– Un nume. Un nume foarte important, al cuiva pe care nu l-am putut suporta la început, dar care în cele din urmă mi-a cucerit inima.

Ophelia a clătinat din cap.

– Oh, nu, Mia, nu face așa ceva! Oricât de mult îl adorăm pe fratele nostru, s-ar putea să nu fie o idee bună să ai numele lui permanent tatuat pe corp.

Ethan s-a îndreptat în scaun. Satisfacția din ochi îi contrazicea complet replica.

– Este un gest drăguț, dar nu este necesar. Nu am nevoie de un tatuaj ca să știu că ești a mea pentru totdeauna.

– Oh, ești atât de dulce! Ea s-a aplecat și l-a sărutat. Dar nu este numele tău.

– Poftim?

Ea zâmbi încântată.

– O să-mi tatuez numele *Hei Hei!*

Pentru câteva secunde, toți s-au uitat la ea șocați. Apoi au izbucnit în râs.

Dumnezeule, era bine să fie acasă!

Mulțumiri

Mulțumiri speciale echipei Montlake, editorilor mei fabuloși și mai ales Mariei Gomez pentru că m-a ajutat să aduc această carte în atenția cititorilor mei. Îmi place să fac parte din familie! Mulțumiri speciale lui Kristi Yanta, care s-a ocupat de pregătirea acestei cărți pentru a ieși cât mai repede de sub tipar. Mulțumesc agentei mele, Kevan Lyon, pentru sprijinul ei; echipei mele speciale de cititori Probst Posse (sunt mereu în căutare de noi membri!); și asistentei mele, Lisa Hamel-Soldano, pentru tot sprijinul acordat.

Dar, mai presus de toate, îi mulțumesc Alanei Payne de la Payne Farms II. Este o persoană extraordinară, care mi-a povestit despre caii salvați și care mi-a permis să ies din peștera mea, unde mă retrăgeam când scriam, timp de o oră pe săptămână ca să călăresc un cal și să mă bucur de natură în toată splendoarea ei. Orice greșeală pe care am făcut-o mi-o asum. Am folosit ferma ei ca inspirație pentru această poveste și mi-a plăcut să-i văd pe Ethan și pe Mia cum își construiesc o viață împreună săptămână de săptămână, plimbare după plimbare, poveste cu poveste.

Drumul Stupid sau Mărginaș

Emisiune de divertisment pentru vârstnici (n.red.)

Termenul *food* porn se referă la imagini cu alimente din diverse reclame de televiziune, în reviste de gătit, pe bloguri, aplicații mobile, site-uri și platforme de social media, prezentate într-un mod provocator, asemănător cu fotografia pornografică. (n.tr.)